

HOU JE MOND!

Van dezelfde auteur:

Shopahlic!
Shopaholic! in alle staten
Shopaholic! zegt ja

Sophie Kinsella

Hou je mond!

the house of books

Eerste druk, maart 2004
Dertiende druk, januari 2006

Oorspronkelijke titel

Can you keep a secret?

Uitgave

Black Swan Books, published by Transworld Publishers, Londen

Copyright © 2003 by Sophie Kinsella

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2004 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Mariëtte van Gelder

Omslagontwerp

Studio-mv.com

Omslagdia

Getty Images

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 90 443 2599 7

D/2004/8899/16

NUR 302

*Voor H., voor wie ik geen geheimen heb.
Nou ja, niet veel, in elk geval.*

Dankwoord

Mark Hedley, Jenny Bond, Rosie Andrews en Olivia Heywood:
heel erg bedankt voor jullie gulle adviezen.

Mijn grootste dank gaat zoals altijd uit naar Linda Evans,
Patrick Plonkington-Smythe, Araminta Whitley en Celia Hayley,
mijn jongens en de directie.

1

Natuurlijk heb ik geheimen.

Hè, hè. Iedereen heeft wel een paar geheimen. Dat is volkomen normaal. Ik heb er vast niet meer dan andere mensen.

Ik heb het niet over grote, wereldschokkende geheimen. Niet van die 'de president gaat Japan bombarderen en alleen Will Smith kan de wereld redden'-achtige geheimen. Gewoon, huis-, tuin- en keukengeheimpjes.

Ik noem een paar willekeurige geheimen die ik heb, bij wijze van voorbeeld, uit mijn blote hoofd:

1. Mijn tas van Kate Spade is nep.
2. Ik ben gek op zoete sherry, het minst coole drankje ter wereld.
3. Ik heb geen idee wat NAVO betekent. Of zelfs maar wat het is.
4. Ik weeg 58,5 kilo. Geen 52,5, zoals mijn vriendje Connor denkt. (Al kan ik ter verdediging aanvoeren dat ik net op dieet wilde gaan toen ik hem dat vertelde. En het scheelt ook maar één getalletje.)
5. Ik heb altijd gevonden dat Connor een beetje op Ken lijkt. Van Barbie en Ken.
6. Soms, als we hartstochtelijk aan het vrijen zijn, krijg ik opeens zin om in lachen uit te barsten.
7. Ik ben mijn maagdelijkheid op de logeerkamer kwijtgeraakt aan Danny Nussbaum terwijl pap en mam beneden naar *Ben Hur* zaten te kijken.
8. Ik heb de wijn die ik van pap twintig jaar moest laten liggen nu al opgedronken.

9. Sammy, onze goudvis thuis, is niet dezelfde vis waar ik van pap en mam op moest passen toen ze naar Egypte gingen.
10. Als mijn collega Artemis me echt irriteert (wat zo'n beetje elke dag voorkomt), geef ik haar plant sinaasappelsap.
11. Ik heb een keer een bizarre lesbische droom gehad over Lissy, mijn huisgenote.
12. Mijn string trekt.
13. Diep vanbinnen ben ik er altijd van overtuigd geweest dat ik anders ben dan alle anderen en dat er vlak om de hoek een verbijsterend spannend nieuw leven op me wacht.
14. Ik heb geen idee waar die vent in dat grijze pak het over heeft.
15. En ik ben zijn naam ook alweer kwijt.

En ik ken hem pas tien minuten.

'Wij geloven in logistiek opbouwende overeenkomsten,' zegt hij met een neuzelige zeurstem, 'zowel boven als onder de streep.'

'Absoluut!' beaam ik monter, alsof ik wil zeggen: wie niet?

Logistiek. Wat betekent dat ook alweer?

O, god. Als ze me dat maar niet gaan vragen...

Doe niet zo stom, Emma. Ze gaan heus niet plotseling vragen: 'Wat betekent logistiek?' Ik ben toch een mede-marketingdeskundige? Ik weet zulke dingen uiteraard.

En trouwens, als ze er weer over beginnen, verander ik van onderwerp. Of ik zeg dat ik post-logistiek ben of zoiets.

Het gaat erom zelfverzekerd en zakelijk over te blijven komen. Ik kan het wel. Dit is mijn grote kans en die ga ik niet verprutsen.

Ik zit in het hoofdkantoor van Glen Oil in Glasgow, en als ik naar mijn spiegelbeeld in de ruit kijk, zie ik dat ik er als een topzakenvrouw uitzie. Mijn haar is gestraight, ik draag van die discrete oorbellen die ze je in 'hoe bemachtig ik die baan'-artikelen aanraden en ik heb mijn chique nieuwe Jigsaw-pakje aan. (Het is in elk geval zo goed als nieuw. Ik heb het bij de winkel ten bate van het kankeronderzoek gekocht en er een nieuwe knoop aangezet, want er was er een af, en je ziet er bijna niets van.)

Ik ben hier als vertegenwoordiger van Panther nv, waar ik

werk. Op deze bijeenkomst wordt een promotiecontract tussen de nieuwe Panther Prime sportdrank met cranberrysmaak en Glen Oil rondgemaakt, en daar ben ik vanochtend speciaal voor uit Londen overgevlogen. (Op kosten van de zaak, met alles erop en eraan!)

Toen ik aankwam, begonnen die marketingjongens van Glen Oil zo'n lang, opschepperig 'wie heeft er het meest gereisd'-gesprek over airmiles en de shuttle naar Washington, en volgens mij heb ik best overtuigend gebluft. (Behalve toen ik zei dat ik met de Concorde naar Ottawa was gevlogen; de Concorde blijkt niet op Ottawa te vliegen.) Maar eerlijk gezegd heb ik nooit eerder voor de zaak hoeven reizen.

Goed dan. Als ik écht eerlijk ben, is dit mijn allereerste deal, punt. Ik werk nu elf maanden als marketingassistent bij Panther, en het enige dat ik tot nu toe heb mogen doen is kopij uittypen, vergaderingen voor andere mensen beleggen, broodjes halen en de kleren van mijn baas van de stomerij halen.

Dit is dus min of meer mijn grote kans. En ik heb de stiekeme hoop dat ik misschien promotie krijg als ik dit er goed vanaf breng. In de advertentie voor mijn baan stond 'na een jaar de mogelijkheid van een promotie', en maandag heb ik mijn jaarlijkse functioneringsgesprek met Paul, mijn baas. Ik heb 'functioneringsgesprek' opgezocht in de personeelshandleiding, en daar stond dat het 'de ideale gelegenheid' was om 'carrière mogelijkheden te bespreken'.

Carrière mogelijkheden! Bij de gedachte alleen al voel ik een vertrouwde steek van verlangen in mijn borst. Het zou pap maar eens bewijzen dat ik geen totale mislukkeling ben. En mam. En Kerry. Als ik thuis langs mijn neus weg zou kunnen zeggen: 'Trouwens, ik ben bevorderd tot marketingfunctionaris.'

Emma Corrigan, marketingfunctionaris.

Emma Corrigan, onderdirecteur (marketing).

Dan moet het allemaal wel goed gaan vandaag. Paul zei dat de deal al helemaal rond was en dat ik alleen maar hoefde te knikken en handjes te schudden, en dat zelfs ik dat zou moeten kunnen. En volgens mij gaat het tot nu toe heel goed.

Goed, ik begrijp maar zo'n tien procent van wat ze zeggen. Ik begreep ook weinig van mijn mondelinge tentamen Frans, en daar heb ik toch een zeven voor gekregen.

'Merk herpositioneren... analyse... rendabel...'

De man in het grijze pak zevert maar door over het een of ander. Ik steek zo onopvallend mogelijk mijn hand uit en schuif zijn kaartje dichterbij me toe om het te lezen.

Doug Hamilton. O, ja. Dat moet ik kunnen onthouden. Doug. Makkelijk. Ik zie een Deense dog voor me. En dan een ham. En die... die zit met een milt... in een ton...

Oké, laat maar. Ik schrijf het wel gewoon op.

Ik schrijf 'merk herpositioneren' en 'Doug Hamilton' in mijn notitieblok en schuif ongemakkelijk heen en weer. God, die string zit echt akelig. Ik bedoel, strings zitten in het gunstigste geval al niet lekker, als je het mij vraagt, maar deze is echt erg. Wat zou kunnen komen doordat hij twee maten te klein is.

Wat weer zou kunnen komen doordat Connor hem voor me heeft gekocht en tegen de assistente in de lingeriewinkel heeft gezegd dat ik 52,5 kilo weeg. Waarop zij tegen hem heeft gezegd dat ik dan maat 34 moest hebben. Maat 34!

(Eerlijk gezegd denk ik dat ze het gewoon heeft gedaan om te pesten. Ze móét geweten hebben dat ik had gejojkt.)

Het is dus kerstavond, en we geven elkaar cadeautjes, en ik pak een schitterende string van zachtroze zijde uit. Maat 34. En dan kan ik in feite twee dingen doen.

A: Opbiechten hoe het zit: 'Die is eigenlijk te klein, ik ben meer een maat 38, en trouwens, ik weeg niet echt maar 52,5 kilo.' Of:

B: Een schoenlepel pakken en mezelf erin wurmen.

Het ging eigenlijk best goed. Je kon de rode striemen naderhand nauwelijks zien. En ik hoefde alleen maar snel alle etiketten uit mijn kleren te knippen om te zorgen dat Connor het nooit zou merken.

Sindsdien heb ik dit setje nauwelijks meer gedragen, dat spreekt voor zich, maar soms zie ik het zo mooi en duur in de laggen en dan denk ik: o, toe nou, zó strak kan het nou ook weer niet zitten, en dan pers ik mezelf er op de een of andere manier

in. Zoals vanochtend. Ik stelde zelfs vast dat ik afgevalen moest zijn, want zoveel pijn deed het niet.

Achterlijke idioot die ik ben.

‘... jammer, want herpositionering... heroverweging... gevoel dat we alternatieve synergieën moeten bekijken...’

Tot nu toe heb ik alleen maar zitten knikken met het idee dat zo’n zakenbespreking een eitje is, maar nu begint de stem van Doug Hamilton echt tot me door te dringen. Wat zegt hij allemaal?

‘... twee producten uit elkaar groeien... onverenigbaar worden...’

Wat zei hij daar over onverenigbaar? Wat was dat met die heroverweging? Ik voel een golf van paniek. Misschien is dit niet zomaar gebazel. Misschien zégt hij echt iets. Snel, luisteren.

‘We hebben de operationele en synergetische samenwerking tussen Panther en Glen Oil in het verleden altijd op prijs gesteld,’ zegt Doug Hamilton, ‘maar u zult het met me eens zijn dat we duidelijk verschillende wegen inslaan.’

Verschillende wegen?

Heeft hij het dáár de hele tijd over?

Mijn maag maakt een angstige zakker.

Hij kan toch niet...

Probeert hij onder de deal uit te komen?

‘Doug, neem me niet kwalijk,’ zeg ik met mijn kalmste stem. ‘Ik heb natuurlijk goed geluisterd naar wat je zonet zei.’ Ik glimlach op een vriendelijke vakmensen-onder-elkaar manier. ‘Maar als je zo vriendelijk zou willen zijn om... eh... het nog eens voor ons allemaal te willen samenvatten...’

En dan in je moerstaal, smeek ik in stilte.

Doug Hamilton en die andere vent kijken elkaar aan.

‘We zijn niet zo blij met de waarden die uw merk uitdraagt,’ zegt Doug Hamilton.

‘De waarden van mijn merk?’ herhaal ik in paniek.

‘Die van uw product,’ zegt hij, en hij kijkt me bevreedd aan. ‘Zoals ik net al uitlegde, voeren wij hier bij Glen Oil momenteel een imagooverandering door, en we zien ons nieuwe imago als in

hoge mate zórgzaam, zoals blijkt uit de narcis op ons nieuwe logo. En we hebben het gevoel dat Panther Prime, met zijn nadruk op sport en competitie, gewoon te agressief is.'

'Agressief?' Ik kijk hem perplex aan. 'Maar... het is een vruchtendrankje.'

Dit slaat nergens op. Glen Oil maakt uitlaatgassenverwekkende, wereldvernietigende benzine. Panther Prime is een onschuldige drankje met cranberrysmaak. Hoe kan dat nou te agressief zijn?

'De waarden waar het voor staat.' Hij gebaart naar de marketingbrochures op tafel. 'Gedrevenheid. Snobisme. Mannelijkheid. Alleen al die slogan "neem geen pauze". Het klinkt me eerlijk gezegd allemaal een beetje gedateerd in de oren.' Hij schokschoudert. 'Wij achten een gezamenlijk initiatief gewoon niet mogelijk.'

Nee, nee, dit kan niet waar zijn. Hij kan zich niet terugtrekken.

Iedereen op kantoor zal denken dat het mijn schuld is. Ze zullen denken dat ik er een puinhoop van heb gemaakt en dat ik een ontzettende kneus ben.

Mijn hart bonst. Mijn gezicht gloeit. Ik mag dit niet laten gebeuren. Maar wat kan ik zeggen? Ik heb niets voorbereid. Paul zei dat het allemaal was voorgekookt en dat ik alleen nog maar handjes hoefde te schudden.

'We zullen het zeker nog een keer bespreken voor we een beslissing nemen,' zegt Doug. Hij glimlacht vluchtig naar me. 'En zoals ik al zei, willen we de band met Panther nv graag behouden, dus dit is hoe dan ook een nuttige bijeenkomst geweest.'

Hij schuift zijn stoel naar achteren.

Ik kan dit niet laten lopen! Ik moet proberen hem op andere gedachten te brengen. Ik moet proberen de deal af te krijgen.

Rónd te krijgen. Dat bedoelde ik.

'Wacht!' hoor ik mezelf zeggen. 'Wacht nou even! Ik wil nog een paar dingen zeggen.'

Waar heb ik het over? Ik heb niets te zeggen.

Er staat een blikje Panther Prime op het bureau en dat gris ik weg om er inspiratie uit te putten. Om tijd te rekken sta ik op,

loop naar het midden van de ruimte en hef het blikje hoog op, zodat iedereen het kan zien.

‘Panther Prime is... een energiedrankje.’

Ik zwijg en voel de beleefde stilte. Mijn gezicht prikt.

‘Het is, eh, heel...’

O, god, waar ben ik mee bezig?

Kom óp, Emma. Denk na. Denk aan Panther Prime... Denk aan Panther Cola... denk... denk...

Ja! Natuurlijk!

Goed, opnieuw beginnen.

‘Sinds de lancering van Panther Cola, eind jaren tachtig, zijn Panther-drankjes synoniem geweest voor energie, avontuur en uitblinken,’ zeg ik vloeiend.

Goddank. Dit is de standaard marketingriedel voor Panther Cola. Ik heb hem zo vaak uitgetikt dat ik hem in mijn slaap zou kunnen opdreunen.

‘Panther-drankjes zijn een marketingfenomeen,’ vervolg ik. ‘Het Panther-logo wordt wereldwijd herkend, en de klassieke slogan “neem geen pauze” is in de woordenboeken opgenomen. We bieden Glen Oil nu de exclusieve kans zijn naam aan dit wereldberoemde A-merk te verbinden.’

Met groeiend zelfvertrouwen begin ik rond te benen en met het blikje te gebaren.

‘De consument die Panther-energiedrank koopt, geeft aan dat hij alleen genoeg neemt met het allerbeste.’ Ik sla hard met mijn vrije hand tegen het blikje. ‘Hij verwacht het beste van zijn sportdrank, van zijn benzine en van zichzelf.’

Ik zweef! Ik ben super! Als Paul me nu kon zien, zou hij me ter plekke promotie geven!

Ik loop naar het bureau en kijk Doug Hamilton recht aan. ‘Wanneer de Panther-consument dat blikje opentrekt, maakt hij een keuze waarmee hij de wereld zegt wie hij is. Ik vraag Glen Oil diezelfde keuze te maken.’

Bij mijn laatste woorden poot ik het blikje stevig midden op het bureaublad, reik naar het lipje en trek het met een koele glimlach omhoog.

Alsof er een vulkaan uitbarst.

Schuimende vloeistof met cranberrysmaak spuit sissend uit het blikje op het bureau, doorweekt de paperassen en het vloeiblad in een schreeuwerige kleur rood en... o, nee, alsjeblieft niet... spettert over Doug Hamiltons hele overhemd.

‘Shit!’ hijg ik. ‘Ik bedoel, neem me niet kwalijk...’

‘Jezus,’ zegt Doug Hamilton geïrriteerd terwijl hij opstaat en een zakdoek pakt. ‘Vlekt dat spul?’

‘Eh...’ Ik omklem machteloos het blikje. ‘Ik weet het niet.’

‘Ik pak wel een doekje,’ zegt die andere vent, en hij springt overeind.

De deur sluit zich achter hem en het is stil, afgezien van het geluid van cranberrylimonade die langzaam op de vloer druppelt.

Ik staar naar Doug Hamilton, met een gloeiend gezicht en suizende oren.

‘Alstublieft...’ zeg ik, en ik schraap mijn schorre keel. ‘Niet tegen mijn baas zeggen.’

En nu moet ik terug. Ik heb het verprutst.

Diep terneergeslagen slof ik door de hal van de luchthaven van Glasgow. Uiteindelijk was Doug Hamilton nog best aardig. Hij zei dat die vlek er vast wel uit zou gaan en hij beloofde niets tegen Paul te zeggen. Maar wat de deal betrof, bleef hij bij zijn beslissing.

Mijn eerste grote bespreking. Mijn eerste grote kans – en dan gebeurt er zoiets. Ik heb zin om het bijltje er helemaal bij neer te gooien. Ik heb zin om naar kantoor te bellen en te zeggen: ‘Nu is het welletjes, ik kom nooit meer terug, en trouwens, die keer toen de kopieermachine vast was gelopen, dat kwam door mij.’

Maar ik kan het niet maken. Dit is mijn derde baan in vier jaar. Het móét lukken. In het belang van mijn eigen gevoel van eigenwaarde. Voor mijn eigen zelfbeeld. En ook omdat ik mijn vader vierduizend pond schuldig ben.

‘Wat zal het zijn?’ vraagt een man met een Australisch accent, en ik kijk verdwaasd op. Ik ben een uur te vroeg op de luchthaven aangekomen en regelrecht naar de bar gelopen.

‘Eh...’ Mijn hoofd is leeg. ‘Eh... witte wijn. Nee, toch maar een wodka-tonic. Alstublieft.’

Hij loopt weg en ik zak weer op mijn kruk in elkaar. Een stewardess met een opgerolde vlecht in haar haar gaat twee krukken verderop zitten. Ze glimlacht naar me en ik glimlach zwakjes terug.

Ik snap niet hoe andere mensen hun carrière uitstippelen, echt niet. Neem nou Lissy, mijn oudste vriendin. Die heeft altijd geweten dat ze advocaat wilde worden en nu, *tara!*, doet ze frau-dezaken. Toen ik van school kwam daarentegen, had ik geen flauw idee wat ik wilde gaan doen. Mijn eerste baantje was bij een makelaar, en dat had ik alleen maar genomen omdat ik het altijd leuk heb gevonden bij andere mensen thuis te kijken, en ik had op een banenbeurs ook nog eens een vrouw ontmoet met verbluffend roodgelakte nagels die me vertelde dat ze zoveel verdiende dat ze op haar veertigste zou kunnen stoppen met werken.

Maar ik was nog niet begonnen of ik gruwde er al van. Ik had de pest aan alle andere stagiaires. Ik vond het vreselijk om dingen te zeggen als ‘gunstig gelegen’. En ik vond het afschuwelijk dat als iemand zei dat hij £ 300.000 kon uitgeven, wij werden geacht alleen beschrijvingen te geven van huizen die minstens £ 400.000 kostten en dan zo’n beetje uit de hoogte moesten kijken, zo van: heb je maar £ 300.000? Goh, ben jij even mislukt!

Na een halfjaar zei ik dus dat ik een andere richting wilde inslaan en dat ik fotograaf ging worden. Het was zo’n fantastisch moment, net iets uit een film of zo. Mijn vader leende me het geld voor een cursus fotografie en een camera, en ik stond op het punt aan een verbazende nieuwe, creatieve carrière te beginnen, en het zou het begin van mijn nieuwe leven worden...

Alleen liep het niet helemaal zo.

Ik bedoel, om te beginnen: heb je enig idee hoeveel een assistent van een fotograaf verdient?

Niks. Gewoon niks.

En dat had ik nog niet zo erg gevonden, als ik maar een baan als assistente van een fotograaf had kunnen krijgen.

Ik slaak een diepe zucht en staar naar mijn treurige gezicht in de spiegel achter de bar. Nog afgezien van al het andere is mijn haar, dat ik vanochtend zorgvuldig met serum heb gestraight, weer helemaal kroezig. Dat zul je altijd zien.

Ik was tenminste niet de enige die er niets van bakte. Van de zeven anderen met wie ik op de cursus zat, had er een meteen succes en die maakt nu foto's voor *Vogue* en zo, een ging bruiloftsreportages maken, een begon een verhouding met de docent, een ging reizen, een kreeg een kind, een werkt nu bij de pasfoto-centrale en er zit er een bij Morgan Stanley.

Intussen werkte ik me steeds dieper in de schulden, dus begon ik uitzendwerk te doen en naar banen te solliciteren waar je echt geld voor kreeg. En uiteindelijk begon ik, nu elf maanden geleden, als assistent-marketing bij Panther.

De barkeeper zet een wodka-tonic voor me op de bar en kijkt me vragend aan. 'Kop op!' zegt hij. 'Zo erg kan het toch niet zijn?'

'Dank je wel,' zeg ik opgelucht, en ik neem een slok. Dat voelt al iets beter. Net als ik mijn tweede slok neem, gaat mijn mobiel-tje.

Mijn maag maakt een nerveuze salto. Als het mijn kantoor is, doe ik gewoon alsof ik niets heb gehoord.

Maar het is mijn kantoor niet, ik zie ons thuisnummer op het schermje oplichten.

'Hoi,' zeg ik als ik de groene toets heb ingedrukt.

'Hé!' hoor ik Lissy's stem. 'Ik ben het maar! En, hoe ging het?'

Lissy is mijn huisgenote en mijn oudste vriendin van de hele wereld. Ze heeft bossen zwart haar en een IQ van rond de 600 en ze is de liefste persoon die ik ken.

'Het was een ramp,' zeg ik moedeloos.

'Wat is er gebeurd? Heb je het contract niet gekregen?'

'Niet alleen heb ik het contract niet gekregen, ik heb de directeur marketing van Glen Oil ook nog eens in cranberrylimonade ondergedompeld.'

Ik zie dat de stewardess verderop aan de bar een glimlach verbergt en ik voel dat ik begin te blozen. Leuk hoor, nu weet iedereen het.

‘O, jee.’ Ik vóél bijna hoe Lissy zoekt naar iets positiefs om te zeggen. ‘Nou ja, je hebt hoe dan ook hun aandacht getrokken,’ zegt ze ten slotte. ‘Ze zullen je tenminste niet zo snel vergeten zijn.’

‘Nee, dat zal wel niet,’ zeg ik somber. ‘Trouwens, waren er nog berichten voor me?’

‘O! Eh... nee. Ik bedoel, je vader heeft gebeld, maar... eh... je weet wel... Het was niet...’ Ze zwijgt ontwijkend.

‘Lissy, wat zei hij?’

Het blijft even stil.

‘Je nicht schijnt de een of andere vakonderscheiding te hebben gewonnen,’ zegt ze dan verontschuldigend. ‘Ze gaan het zaterdag vieren, samen met de verjaardag van je moeder.’

‘O. Top.’

Ik laat mijn schouders nog verder hangen. Daar zat ik net op te wachten. Mijn nicht Kerry die triomfantelijk de een af andere zilveren beste-reisagent-van-de-wereld-of-liever-de-hele-kosmos-trofee omklemt.

‘En Connor heeft ook gebeld, om te vragen hoe het ging,’ vervolgt Lissy snel. ‘Hij was zo lief, hij zei dat hij je niet mobiel wilde bellen tijdens de bespreking omdat hij bang was je te storen.’

‘Echt?’

Voor het eerst vandaag voel ik me iets vrolijker.

Connor. Mijn vriend. Mijn schattige, attente vriend.

‘Het is zo’n engel!’ zegt Lissy. ‘Hij zei dat hij de hele middag in een belangrijke vergadering zat, maar hij heeft speciaal het squashen afgezegd, dus of je vanavond uit eten wilt?’

‘O,’ zeg ik, en even voel ik me blij. ‘Ja, dat lijkt me leuk. Dank je wel, Lissy.’

Ik verbreek de verbinding en neem nog een slok wodka. Ik voel me stukken beter.

Mijn vriend.

Julie Andrews zong het al. Als de hond me bijt, als de bij me steekt... dan herinner ik me weer dat ik een vriendje heb – en dan lijkt het allemaal opeens niet meer zo ontzettend klote.

Of hoe ze het ook maar zei.

En niet zomaar een vriendje, nee, een lang, aantrekkelijk en intelligent vriendje dat in *Marketing Week* 'een van de grootste lichten van het hedendaagse marktonderzoek' is genoemd.

Ik treuzel met mijn wodka en laat de gedachten aan Connor troostend door mijn hoofd walsen. Hoe zijn blonde haar glanst in de zon, en hoe hij altijd glimlacht. En dat hij laatst alle software op mijn computer heeft bijgewerkt zonder dat ik het hem zelfs maar had gevraagd, en dat hij... hij...

Ik weet niets meer. Dit is bespottelijk. Ik bedoel, Connor heeft zoveel mee. Van zijn... zijn lange benen. Ja. En zijn brede schouders. Tot aan die keer toen hij me heeft verzorgd toen ik griep had. Ik bedoel maar, hoeveel vriendjes doen dat? Nou dan.

Ik heb ontzettend geboft, echt waar.

Ik berg mijn mobieltje op, haal mijn vingers door mijn haar en kijk op de klok achter de bar. Nog veertig minuten voordat mijn vlucht vertrekt. Niet zo lang meer. De zenuwen kriebelen als torretjes over mijn lijf en ik leeg met een laatste grote teug mijn glas.

Het komt wel goed, vertel ik mezelf voor de zoveelste keer. Het komt allemaal goed.

Ik ben niet bang. Ik ben alleen... alleen...

Goed dan. Ik ben bang.

16. Ik heb vliegangst.

Ik heb nooit aan iemand verteld dat ik niet durf te vliegen. Het klinkt zo zielig. En ik bedoel, ik heb ook geen fobie of zo, het is niet zo erg dat ik niet in een vliegtuig te krijgen ben, alleen... Als ik mag kiezen, blijf ik liever op de grond.

Vroeger was ik niet bang, maar de afgelopen paar jaar ben ik geleidelijk aan steeds schichtiger geworden. Ik weet dat het nergens op slaat. Ik weet dat er elke dag duizenden mensen vliegen en dat het zo ongeveer veiliger is dan in bed blijven liggen. Je hebt minder kans om met een vliegtuig neer te storten dan om... dan om in Londen een man te vinden, zoiets.

En toch hou ik er niet van.

Misschien neem ik nog een snelle wodka.

Tegen de tijd dat mijn vlucht wordt afgeroepen, heb ik nog eens twee wodka's gedronken en zie ik het veel zonniger in. Ik bedoel, Lissy heeft gelijk. Ik heb toch tenminste indruk gemaakt? Ze zullen zich tenminste herinneren wie ik ben. Als ik met mijn aktetas tegen me aan gedrukt naar de gate heen, begin ik me bijna weer een zelfverzekerde zakenvrouw te voelen. Een paar mensen glimlachen in het voorbijgaan naar me en ik glimlach breed terug, gehuld in een warme gloed van vriendelijkheid. Zie je nou wel? Zo slecht is het leven uiteindelijk niet. Het is allemaal gewoon een kwestie van optimistisch blijven. Alles is toch immers mogelijk in het leven? Je weet nooit wat voor mogelijkheden er op je liggen te wachten.

Ik kom bij het vliegtuig en daar, bij de ingang, staat de stewardess met de vlecht, die eerder aan de bar zat, de instapkaarten in te nemen.

'Hé, hallo,' zeg ik met een glimlach. 'Wat een toeval!'

De stewardess staart me aan.

'Dag. Eh...'

'Wat?'

Waarom kijkt ze zo gegeneerd?

'Sorry, alleen... Wist je dat...'

Ze wijst verlegen naar mijn blouse. 'Wat is er?' zeg ik vriendelijk. Ik kijk naar beneden en verstijf van afgrijzen.

Op de een of andere manier heeft mijn zijdeachtige blouse zichzelf geopend terwijl ik naar het vliegtuig liep. Er zijn drie knopen los en ik heb een gapende inkijk.

Je kunt mijn beha zien. Mijn roze beha met kant. De beha die een beetje bobbelig is geworden in de was.

Daarom glimlachten al die mensen naar me. Niet omdat het leven zo leuk is, maar omdat ik die vrouw met die roze bobbelige beha ben.

'Dank je,' prevel ik, en ik maak met stuntelige vingers de knoopjes dicht. Mijn gezicht gloeit van vernedering.

'Je hebt je dag niet vandaag, hè?' zegt de stewardess meelevend. Ze steekt haar hand uit om mijn instapkaart aan te nemen. 'Sorry, maar ik moest je wel horen, daarnet.'

‘Geeft niet.’ Ik breng met moeite een halve glimlach op. ‘Nee, het is niet de beste dag van mijn leven.’ Ze kijkt even peinzend naar mijn instapkaart.

‘Weet je wat?’ zegt ze zacht. ‘Zou je een klasse hoger willen zitten?’

‘Wat?’ Ik kijk haar wezenloos aan.

‘Kom op. Je hebt een opkikkertje verdiend.’

‘Echt? Maar... Kun je mensen zomaar een duurdere stoel geven?’

‘Als we stoelen overhebben wel. Dat doen we naar eigen inzicht. En dit is zo’n korte vlucht.’ Ze glimlacht samenzweerderig naar me. ‘Als je het maar niet aan iedereen vertelt, oké?’

Ze leidt me naar de voorkant van de cabine en wijst me een grote, brede, gemakkelijke stoel aan. Ik heb nog nooit van mijn leven een duurdere stoel gekregen! Ik kan bijna niet geloven dat ze me dit echt aanbiedt.

Ik laat de gedempte, luxueuze ambiance op me inwerken. ‘Is dit de eerste klas?’ fluister ik dan. Rechts van me zit een man in een chic pak op zijn laptop te typen en in de hoek zie ik twee vrouwen op leeftijd hun koptelefoon opzetten.

‘Dit is de business class. Er is geen eerste klas op deze vlucht.’ Haar stem krijgt weer een normaal volume. ‘Zit u goed?’

‘Perfect! Hartstikke bedankt.’

‘Niets te danken.’ Ze glimlacht nog eens en loopt weg, en ik schuif mijn aktetas onder de stoel voor me.

Wauw. Dit is echt super. Grote, brede stoelen, voetensteunen en alles. Dit wordt van begin tot eind een heerlijke ervaring, houd ik mezelf streng voor. Ik doe mijn best om niet op het angstige gefladder in mijn maag te letten, reik naar mijn veiligheidsgordel en klik hem achteloos dicht.

‘Wilt u een glas champagne?’

Het is mijn vriendin de stewardess, die stralend naar me kijkt.

‘Dat zou fantastisch zijn,’ zeg ik. ‘Heel graag!’

Champagne!

‘En u, meneer? Ook champagne?’

De man naast me heeft nog niet eens opgekeken. Hij heeft een

spijkerbroek en een oude trui aan en staart naar buiten. Wanneer hij zijn hoofd draait om antwoord te geven, vang ik een glimp op van donkere ogen en stoppels; er is een diepe frons in zijn voorhoofd geëtst.

‘Nee, dank u. Alleen cognac graag, alstublieft.’

Zijn stem klinkt droog en hij heeft een Amerikaans accent. Ik wil hem beleefd vragen waar hij vandaan komt, maar hij staart alweer naar buiten.

Wat niet erg is, want eerlijk gezegd ben ik ook niet zo in de stemming voor een gesprek.

2

Goed dan. Eigenlijk staat het me niet aan.

Ik weet dat het business class is, ik weet dat het allemaal zalig luxueus is. Maar mijn maag zit nog steeds in de knoop van angst.

Toen we opstegen heb ik heel langzaam geteld, met mijn ogen dicht, en dat werkte wel een beetje, maar toen ik zo ongeveer bij 350 was, had ik geen fut meer. Nu zit ik dus maar champagne te nippen en een artikel in de *Cosmo* te lezen, 'Dertig dingen die je voor je dertigste gedaan moet hebben'. Ik doe heel hard mijn best om als een ontspannen marketingdirecteur over te komen, maar o, god. Bij het kleinste geluidje schrik ik; bij elk schokje snak ik naar adem.

Uiterlijk kalm pak ik de gelamineerde kaart met veiligheidsinstructies en laat mijn blik over de tekst glijden. Nooduitgangen. Met je hoofd tussen je knieën gaan zitten. In het geval er reddingsvesten nodig zijn, alstublieft eerst kinderen en ouderen helpen. O, god...

Waarom kijk ik hier zelfs maar naar? Wat heb ik eraan naar plaatjes te kijken van harkerig getekende mensjes die in zee springen terwijl hun vliegtuig achter hen ontploft? Ik stop de instructies snel weer in hun hoes en neem een teug champagne.

'Pardon, mevrouw.' Er is een stewardess met rode krullen naast me opgedoken. 'Reist u voor zaken?'

'Ja,' zeg ik, en ik strijk met een zweempje trots mijn haar glad. 'Inderdaad.'

Ze geeft me een brochure met de titel 'Zakelijke faciliteiten' en een foto van zakenmensen die geanimeerd staan te praten bij een klembord met een golvende grafiek erop.

‘Hier hebt u wat informatie over onze nieuwe business class lounge op Gatwick. We bieden alle faciliteiten voor het houden van telefonische conferenties en we hebben vergaderkamers, mocht u die nodig hebben. Hebt u belangstelling?’

Oké. Ik ben een topzakenvrouw. Ik ben een topdirecteur met ambities.

‘Wie weet,’ zeg ik met een nonchalante blik op de brochure. ‘Ja, ik zou zo’n ruimte best eens kunnen gebruiken om... om mijn team te instrueren. Ik heb een groot team, dat natuurlijk vaak moet worden geïnstrueerd. Over zakelijke kwesties.’ Ik schraap mijn keel. ‘Voornamelijk... logistiek.’

‘Zal ik dan nu een ruimte voor u reserveren?’ biedt de stewardess gedienstig aan.

‘Eh, nee, dank je wel,’ zeg ik na een korte stilte. ‘Mijn team is momenteel... thuis. Ik heb iedereen een vrije dag gegeven.’

‘Aha.’ De stewardess kijkt een beetje bevreemd.

‘Maar een andere keer, misschien,’ zeg ik snel. ‘En nu je er toch bent... Ik vroeg me af of dat geluid wel gewoon is.’

‘Wat voor geluid?’ De stewardess houdt haar hoofd schuin.

‘Dat geluid. Een soort hoog gezoem, van de vleugel?’

‘Ik hoor niets.’ Ze kijkt me meelevend aan. ‘Bent u een nerveuze vlieger?’

‘Nee!’ zeg ik meteen, en ik stoot een korte lach uit. ‘Nee, ik ben niet nervéús, ik... vroeg het me gewoon af. Gewoon, uit belangstelling.’

‘Ik zal eens zien of ik het voor u kan navragen,’ zegt ze vriendelijk. ‘Alstublieft, meneer. Informatie over onze zakelijke faciliteiten op Gatwick.’

De Amerikaan neemt de brochure zonder iets te zeggen aan en legt hem weg zonder er zelfs maar naar te kijken, en de stewardess loopt door. Het vliegtuig schokt en ze wankelt even.

Waarom schokt het vliegtuig?

O, god. Zonder enige waarschuwing word ik door een angstvlaag overmand. Dit is waanzin. Waanzin! In zo’n groot, zwaar koekblik zitten, zonder enige ontsnappingsmogelijkheid, kilometers en nog eens kilometers boven de grond...

Ik kan dit niet alleen. Ik krijg de overweldigende behoefte met iemand te praten. Iemand die me gerust kan stellen. Een veilig iemand.

Connor.

Ik vis in een reflex mijn mobieltje uit mijn tas, maar de stewardess stort zich prompt op me.

‘Ik vrees dat u dat niet aan boord mag gebruiken,’ zegt ze met een brede glimlach. ‘Wilt u alstublieft kijken of het toestel is uitgeschakeld?’

‘O. Eh... sorry.’

Natuurlijk kan ik mijn mobieltje niet gebruiken. Dat hebben ze ook maar drie miljoen keer gezegd. Wat ben ik toch een sukhop. Hoe dan ook, geeft niet. Het is niet belangrijk. Ik voel me prima. Ik stop mijn mobieltje weer in mijn tas en probeer mijn aandacht te richten op een oude aflevering van *Fawlty Towers* op het scherm.

Misschien moet ik weer gaan tellen. Driehonderdneegenenveertig. Driehonderdvijftig. Driehonderd...

Shit. Mijn hoofd schiet omhoog. Wat was die klap? Zijn we geraákt?

Oké, geen paniek. Het was maar een klap. Er is vast niets aan de hand. Waarschijnlijk zijn we gewoon tegen een duif gevlogen of zo. Waar was ik gebleven?

Driehonderdeenenvijftig. Driehonderdtweënvijftig. Driehonderd...

En dan komt het.

Dan is het zover.

Alles lijkt te versplinteren.

Bijna voor ik goed en wel beseft wat er gebeurt, hoor ik het geschreeuw over mijn hoofd golven.

O, god. O, god, o, god, o gottegottegot... O... Néé. Néé. Néé.

We vallen. O, god, we vallen uit de lucht.

We storten neer. Het vliegtuig valt als een baksteen naar beneden. Een man schiet omhoog en stoot zijn hoofd tegen het plafond. Hij bloedt. Ik klamp me snakkend naar adem aan mijn stoel vast om er niet ook uit te schieten, maar ik voel dat ik naar

boven word gezogen, alsof er iemand aan me trekt, alsof de zwaartekracht opeens is omgedraaid. Er is geen tijd om te denken. Mijn hoofd kan niet... Tassen vliegen rond, drankjes spatten uit glazen, een stewardess is gevallen en grijpt een stoel...

O, god. O, god. Oké, het gaat iets minder hard. Het gaat... het gaat beter.

Shit. Ik kan... Ik kan niet... Ik...

Ik kijk naar de Amerikaan, die zich net zo stevig aan zijn stoel vastklemt als ik.

Ik ben misselijk. Misschien moet ik braken. O, god.

Oké. Het is... Het lijkt... weer gewoon.

'Dames en heren,' zegt een stem door de intercom, en alle hoofden gaan met een ruk omhoog. 'Dit is uw gezagvoerder.'

Mijn hart hamert in mijn borst. Ik kan niet luisteren. Ik kan niet denken.

'We vliegen momenteel door turbulentie bij helder weer, en het kan nog even onvast blijven. Het bordje "stoelriemen vast" is verlicht en ik verzoek u allemaal zo snel mogelijk naar uw zitplaats terug...'

Er komt weer een enorme zakker en zijn stem verdrinkt in de kreten overal in het vliegtuig.

Het is een nachtmerrie. Een akelige achtbaan-nachtmerrie.

Het cabinepersoneel is gaan zitten en gordt zich vast. Een van de stewardessen dept haar bebloede gezicht. Een minuut geleden deelde ze nog vrolijk met honing geroosterde pinda's uit.

Dit overkomt andere mensen in andere vliegtuigen. Mensen in video's met veiligheidsinstructies. Niet mij.

'Blijf kalm, alstublieft,' zegt de gezagvoerder. 'Zodra we meer informatie hebben...'

Kalm blijven? Ik kan niet eens ademhalen, laat staan kalm blijven. Wat moeten we nu? Moeten we allemaal maar gewoon blijven zitten terwijl het vliegtuig als een ongetemd paard steigert?

Ik hoor iemand achter me dreunen: 'Wees gegroet, Maria, vol van genade...' en voel weer een verstikkende paniek door me heen trekken. De mensen bidden. Dit gebeurt echt.

We gaan dood.

We gaan dood.

'Pardon?' De Amerikaan naast me kijkt naar me. Zijn gezicht is strak en bleek.

Heb ik het soms hardop gezegd?

'We gaan dood.' Ik kijk hem aan. Hij zou de laatste levende mens kunnen zijn die ik zie. Ik neem de om zijn donkere ogen geëtsste rimpeltjes in me op; zijn sterke kaaklijn met een stoppelschaduw.

Het vliegtuig zakt plotseling weer en onwillekeurig krijs ik het uit.

'Ik geloof niet dat we doodgaan,' zegt hij, maar hij knijpt net zo hard in zijn stoelleuning als ik. 'Ze zeggen dat het maar turbulentie is...'

'Natuurlijk zeggen ze dat!' Ik hoor de histerie in mijn stem. 'Ze zullen niet bepaald zeggen: "Oké, mensen, dat was het dan, jullie zijn er allemaal geweest"! Het vliegtuig maakt weer een afschrikwekkende duik en ik grijp in paniek de hand van mijn buurman. 'We overleven het niet. Ik voel het. Het is afgelopen. Ik ben pas vijftientig, verdomme. Ik ben er nog niet aan toe. Ik heb nog niets bereikt. Ik heb geen kinderen. Ik heb nooit een leven gered...' Mijn blik zwerft lukraak over het artikel met de dertig dingen die je voor je dertigste moet doen. 'Ik heb nog nooit een berg beklommen, ik heb geen tatoeage, ik wéét niet eens of ik wel een G-plek heb...'

'Pardon?' zegt de man overdonderd, maar ik hoor hem amper.

'Mijn carrière is één grote grap. Ik ben helemaal geen topzakenvrouw.' Ik gebaar half huilerig naar mijn mantelpak. 'Ik heb geen team! Ik ben maar een lullig assistentje en ik heb net mijn allereerste belangrijke bespreking gehad en het was een complete ramp. De helft van de tijd heb ik geen idee waar de mensen het over hebben, ik weet niet wat logistiek is, ik krijg nooit meer promotie, ik heb vierduizend pond van mijn vader geleend en ik heb nooit echt van iemand gehouden...'

Ik roep mezelf met een schok tot de orde. 'Neem me niet kwalijk,' zeg ik, en ik zucht. 'Dit wilt u allemaal niet horen.'

‘Het geeft niet,’ zegt de man.

God. Ik draai door.

En trouwens, wat ik daarnet heb gezegd, is niet waar. Want ik hou echt van Connor. Ik moet in de war geraakt zijn door de hoogte of zoiets.

Ik duw blozend het haar uit mijn gezicht en probeer mijn zelf-beheersing terug te vinden. Oké, laten we het nog eens met tellen proberen. Driehonderd... zesenvijftig. Driehonderd...

O, god. O, god. Nee. Alsjeblieft. Het vliegtuig duikt weer. We storten neer.

‘Ik heb nooit iets gedaan waar mijn ouders trots op konden zijn.’ De woorden rollen uit mijn mond voordat ik ze kan tegenhouden. ‘Nooit.’

‘Dat is vast niet waar,’ zegt de man vriendelijk.

‘Jawel. Misschien waren ze vroeger wel trots op me, maar toen kwam mijn nicht Kerry bij ons wonen en toen was het opeens alsof mijn ouders me niet meer zagen. Ze hadden alleen oog voor haar. Ze was veertien toen ze kwam, en ik was tien en ik dacht dat het fantastisch zou worden, weet je. Alsof ik een grote zus kreeg. Maar het pakte anders uit...’

Ik kan niet ophouden met praten. Ik kan er gewoon niet mee ophouden.

Telkens als het vliegtuig schokt of schudt, stroomt er weer een ongerichte stortvloed woorden uit mijn mond, als een klaterende waterval.

Het is praten of gillen.

‘... ze was zwemkampioen, en kampioen in alles, en ik was maar... maar een nul in vergelijking met haar...’

‘... cursus fotografie en ik dacht echt dat mijn hele leven er anders door zou worden...’

‘... 52,5 kilo. Maar ik wilde op dieet gaan...’

‘... ik heb op alle banen van de wereld gesolliciteerd. Ik was zo wanhopig dat ik zelfs heb geschreven op...’

‘... vreselijk mens, Artemis heet ze. Een paar dagen geleden

kwam er een nieuw bureau en dat heeft ze gewoon ingepikt, terwijl ik echt een waardeloos bureau heb...'

'... geef ik die stomme parapluplant van haar sinaasappelsap, gewoon om het haar betaald te zetten...'

'... lieve meid, Katie, die bij personeelszaken werkt. We hebben een geheime code. Als ze bij me binnenkomt en zegt: "Emma, kan ik even wat cijfers met je doornemen?" betekent dat eigenlijk: zullen we even stiekem koffie gaan drinken bij Starbucks...'

'... afschuwelijke cadeaus, en dan moet ik net doen alsof ik er blij mee ben...'

'... koffie op mijn werk is het goorste dat je ooit hebt gedronken, puur vergif...'

'... in mijn cv gezet dat ik een acht voor wiskunde had, terwijl het maar een zes was. Ik weet dat het oneerlijk is. Ik weet dat ik het niet had moeten doen, maar ik wilde die baan zo ontzettend graag hebben...'

Wat heb ik toch? Normaal is er een soort filter dat ervoor zorgt dat ik niet elke gedachte die in me opkomt eruit flap, dat me in toom houdt, maar dat filter doet het niet meer. Alles komt er in een grote, onsamenhangende stroom uit, en ik kan er niets tegen doen.

'Soms denk ik dat ik in God geloof, want hoe zijn we hier anders allemaal gekomen? Maar dan denk ik, ja, maar hoe zit het dan met oorlogen en zo...'

'... draag strings omdat die niet aftekenen onder een broek, maar ze zitten zó akelig...'

'... maat 34 en ik wist me geen raad, dus zei ik maar: "Wauw, wat ongelooflijk gaaf..."'

'... en gegrilde paprika, mijn absolute lievelingseten...'

'... bij een leesclub gegaan, maar *Great Expectations*, er was geen doorkomen aan. Dus las ik de achterflap en deed net alsof ik het helemaal had gelezen...'

'... gaf hem al zijn visvoer, ik weet echt niet hoe het kwam...'

'... hoef "Close to You" van de Carpenters maar te horen of ik begin al te janken...'

‘... zou echt héél graag grotere borsten willen hebben. Ik bedoel, niet van die voetballen, niet zo gigantisch en stom, maar je weet wel, groter. Gewoon om te weten hoe het is...’

‘... perfecte afspraakje zou beginnen met champagne die op eens op tafel staat, als bij toverslag...’

‘... ik trok het gewoon niet meer, ik haalde stiekem een enorme bak Häagen-Dazs en propde hem helemaal naar binnen, en ik heb het nooit aan Lissy verteld...’

Ik ben me niet meer bewust van mijn omgeving. De wereld heeft zich vernauwd tot die onbekende, mezelf en mijn mond, die al mijn diepste gedachten en geheimen uitspuugt.

Ik weet nauwelijks nog wat ik zeg. Ik weet alleen maar dat het lekker voelt.

Is dit nou hoe therapie gaat?

‘... heette Danny Nussbaum, pap en mam zaten beneden naar *Ben Hur* te kijken en ik weet nog dat ik dacht: maakt iedereen zich daar zo druk over, dan moet iedereen wel gek zijn...’

‘... op mijn zij liggen, want dan lijken je borsten groter...’

‘... werkt bij marktonderzoek. Toen ik hem voor het eerst zag, dacht ik: wauw, ziet die er even goed uit. Hij is heel lang en blond, want hij is half Zweeds, en hij heeft verbijsterend blauwe ogen. Dus hij vroeg of ik met hem uit wilde...’

‘... altijd een glas zoete sherry voor een afspraakje, alleen om mijn zenuwen in bedwang te krijgen...’

‘Hij is geweldig. Connor is absoluut geweldig. Ik heb zó geboft. Ik hoor altijd van iedereen hoe geweldig hij is. Hij is lief en hij is een goed mens en hij is geslaagd en iedereen noemt ons het ideale stel...’

‘... zou ik van mijn levensdagen niet aan iemand vertellen, maar soms vind ik hem bijna té knap. Als een pop, begrijp je? Net Ken. Een blonde Ken.’

En nu ik het eenmaal over Connor heb, zeg ik dingen die ik nog nooit hardop heb gezegd. Dingen waarvan ik niet eens wist dat ik ze dacht.

'... gaf hem een prachtig horloge met een leren band voor Kerstmis, maar hij wil per se zo'n oranje digitaal geval dragen omdat hij daarop kan zien hoe warm het in Polen is of zoiets achterlijks...'

'... nam hij me mee naar al die jazzconcerten en ik deed uit beleeftheid alsof ik het leuk vond, dus nou denkt hij dat ik wild ben van jazz...'

'... alle films van Woody Allen uit zijn hoofd, en dan zegt hij elke zin voordat hij komt en ik word er knettergek van...'

'... kijkt hij me alleen maar aan alsof ik Chinees spreek...'

'... per se mijn G-plek vinden, dus deden we het hele weekend in allerlei standjes, en tegen het eind was ik gewoon afgepeigerd, ik wilde alleen nog maar een pizza eten en *Friends* kijken...'

'... bleef hij maar vragen: hoe was het, hoe was het? Dus uiteindelijk verzoon ik maar wat, ik zei dat het absoluut verbijsterend was, dat het voelde alsof mijn hele lichaam openging, als een bloem, en hij zei, wat voor bloem dan, dus zei ik, een begonia...'

'... niet verwachten dat de vurigheid van het begin altijd blijft. Maar hoe weet je of het vuur is gedooft op een goede, permanente-relatiemanier of op een misselijke we-vallen-niet-meer-op-elkaarmanier...'

'... ridder op het witte paard is geen realistische verwachting, maar iets in mij wil een grote, wonderbaarlijke liefde. Ik wil hartstocht. Ik wil smoorverliefd zijn. Ik wil een aardbeving. Of een... weet ik veel, een gigantische wervelwind... iets opwindends. Soms heb ik het gevoel dat er een heel nieuw, spannend leven op me wacht, en dat ik alleen maar...'

'Mevrouw?'

'Wat?' Ik kijk verdwaasd op. 'Wat is er?' De stewardess met de opgerolde vlecht kijkt glimlachend op me neer.

'We zijn geland.'

Ik gaap haar aan.

'Zijn we geland?'

Dit klopt niet. Hoe kunnen we nou geland zijn? Ik kijk om me heen en ja hoor, het vliegtuig staat stil. We staan op de grond.

Ik voel me net Dorothy. Een seconde geleden zwierde ik nog door Oz, klakkend met mijn hakken, en nu ben ik wakker geschrokken, weer helemaal plat en stil en gewoon.

‘We schokken niet meer,’ zeg ik stompzinnig.

‘We schokken al een tijdje niet meer,’ zegt de Amerikaan.

‘We... we gaan niet dood.’

‘We gaan niet dood,’ beaamt hij.

Ik kijk hem aan alsof ik hem voor het eerst zie... en dan dringt het tot me door. Ik heb een uur lang onafgebroken tegen die volslagen onbekende zitten ratelen. God mag weten wat ik allemaal heb gezegd.

Ik geloof dat ik nu meteen dit vliegtuig uit wil.

‘Neem me niet kwalijk,’ zeg ik schutterig. ‘U had me tegen moeten houden.’

‘Dat was vrij moeilijk geweest.’ Er speelt een glimlachje om zijn lippen. ‘Je was niet te stuiten.’

‘Ik schaam me dood!’ Ik probeer te glimlachen, maar ik kan die vent niet eens aankijken. Ik bedoel, ik heb hem over mijn string verteld. Ik heb hem zelfs over mijn G-plek verteld.

‘Trek het je niet aan. We zaten allemaal in de stress. Het was me de vlucht wel.’ Hij pakt zijn rugzak, komt uit zijn stoel en kijkt me nog eens aan. ‘Kun je zelf thuiskomen?’

‘Ja, ik red me wel. Dank u. Veel plezier in Engeland!’ roep ik hem na, maar ik geloof niet dat hij het hoort.

Ik zoek langzaam mijn spullen bij elkaar en stap uit het vliegtuig. Ik voel me zweterig, mijn haar piekt alle kanten op en mijn hoofd begint te bonzen.

Wat lijkt de luchthaven licht, stil en kalm na de heftige sfeer in het vliegtuig. De grond voelt zo solide. Ik blijf een poosje stil op een plastic stoel zitten in een poging tot mezelf te komen, maar als ik eindelijk opsta, voel ik me nog steeds daas. Ik loop in een waas verder, nauwelijks in staat te geloven dat ik er ben. Ik leef. Ik had echt nooit gedacht dat ik de grond zou halen.

‘Emma!’ hoor ik iemand roepen als ik door de aankomsthal ben, maar ik kijk niet op. Het stikt van de Emma’s op de wereld.

‘Emma! Hier!’

Ik kijk ongelovig op. Is dat...

Nee. Dat kan niet, dat kan niet...

Het is Connor.

Hij ziet er hartverscheurend knap uit. Zijn huid heeft dat Scandinavisch gebruinde, en zijn ogen zijn blauwer dan ooit, en hij rent op me af. Dit slaat nergens op. Wat doet hij hier? Als we bij elkaar zijn, pakt hij me beet en drukt me stevig aan zijn borst.

‘Goddank,’ zegt hij hees. ‘Goddank. Gaat het?’

‘Connor, wat... wat doe je hier?’

‘Ik belde de maatschappij om te vragen hoe laat je zou landen, en toen zeiden ze dat je vliegtuig in een verschrikkelijke turbulentie terecht was gekomen. Ik moest gewoon naar het vliegveld.’ Hij kijkt naar me. ‘Emma, ik heb je vliegtuig zien landen. Ze stuurden er meteen een ambulance op af. En toen kwam je maar niet. Ik dacht...’ Hij slikt iets weg. ‘Ik weet niet goed wat ik dacht.’

‘Ik heb niks. Ik probeerde alleen... een beetje bij te komen. O, god, Connor, het was doodeng.’ Mijn stem is opeens beverig, wat belachelijk is, want ik ben nu helemaal veilig. ‘Op een gegeven moment dacht ik echt dat ik dood zou gaan.’

‘Toen je niet door het hek kwam...’ Connor breekt zijn zin af en kijkt me een paar seconden zwijgend aan. ‘Ik geloof dat ik toen pas echt besepte hoe diep mijn gevoelens voor jou zijn.’

‘Echt?’ stamel ik.

Mijn hart bonkt. Ik ben bang dat ik ga flauwvallen.

‘Emma, ik vind dat we moeten...’

Gaan trouwen? Mijn hart slaat van schrik een slag over. O, mijn god. Hij gaat me ten huwelijk vragen, hier op het vliegveld. Wat moet ik zeggen? Ik ben nog niet aan een huwelijk toe, maar als ik nee zeg, gaat hij er beledigd vandoor. Shit. Oké. Wat ik ga zeggen is: goh, Connor, daar moet ik even over...

‘... gaan samenwonen,’ besluit hij.

Ik ben ook zo’n verdwaasde debiel. Natuurlijk ging hij me niet vragen of ik met hem wilde trouwen.

‘Wat vind je?’ Hij streelt zacht over mijn haar.

‘Eh...’ Ik wrijf over mijn droge gezicht om tijd te rekken, niet bij

machte helder te denken. Bij Connor intrekken. Eigenlijk klinkt het logisch. Is er een reden om het niet te doen? Ik ben helemaal in de war. Er knaagt iets in mijn hoofd; het probeert me iets door te geven...

En dan komen er een paar dingen boven die ik in het vliegtuig heb gezegd. Iets over dat ik nooit echt van iemand heb gehouden. Iets over dat Connor me niet echt begrijpt.

Anderzijds, dat was toch maar geraaskal? Ik bedoel, godsamme, ik dacht dat mijn laatste uur had geslagen. Ik was niet bepaald op mijn helderst.

‘Connor, had je geen belangrijke vergadering?’ schiet me opeens te binnen.

‘Die heb ik afgezegd.’

‘Afgezegd?’ Ik gaap hem aan. ‘Voor mij?’

Nu voel ik me pas echt wankel. Mijn benen kunnen me nauwelijks overeind houden. Ik weet niet of het de nawerking van de vlucht is of liefde.

O, god, moet je hem zien. Hij is lang en knap en hij heeft een belangrijke vergadering afgeblazen om me te komen redden.

Dit is liefde. Het moet liefde zijn.

‘Ik wil heel graag bij je komen wonen, Connor,’ fluister ik, en dan barst ik tot mijn stomme verbazing in tranen uit.

3

De volgende ochtend als ik wakker word, schittert de zon op mijn oogleden en hangt er een zalige koffiégeur in de lucht.

‘Goeiemorgen!’ komt Connors stem van hoog boven me.

‘Morgen,’ mompel ik zonder mijn ogen open te doen.

‘Heb je zin in koffie?’

‘Ja, graag.’

Ik draai me om, begraaf mijn bonzende hoofd in het kussen en probeer nog een paar minuten in de slaap weg te zakken. Wat ik anders heel gemakkelijk zou vinden. Maar vandaag is er iets dat me dwarszit. Ben ik iets vergeten?

Terwijl ik met een half oor naar Connors gekletter in de keuken luister, en naar het blikkerige achtergrondgeluid van de tv, tast mijn geest slaapdrongen naar aanwijzingen. Het is zaterdagochtend. Ik lig in Connors bed. We zijn uit eten geweest – o, god, die afgrijselijke vlucht... Hij was op het vliegveld, en hij zei...

We gaan samenwonen!

Ik ga zitten en op hetzelfde moment komt Connor met twee koppen en een cafetière binnen. Hij heeft een witte ochtendjas van wafeltjesstof aan en hij ziet er absoluut fantastisch uit. Ik voel een tinteling van trots en reik naar hem om hem te kussen.

‘Hallo,’ zegt hij lachend. ‘Pas op.’ Hij geeft me mijn koffie aan. ‘Hoe voel je je?’

‘Goed.’ Ik strijk het haar uit mijn gezicht. ‘Een beetje suf.’

‘Dat verbaast me niets.’ Connor trekt zijn wenkbrouwen op. ‘Je hebt heel wat beleefd, gisteren.’

‘Zeker weten.’ Ik knik en neem een slokje koffie. ‘Dus. We gaan... samenwonen!’

‘Als je nog wilt?’

‘Uiteraard! Vanzelf!’ Ik glimlach blij.

En het is waar. Ik wil het.

Ik voel me alsof ik van de ene dag op de andere volwassen ben geworden. Ik ga bij mijn vriend intrekken. Mijn leven loopt eindelijk eens zoals het hoort!

‘Ik zal Andrew de huur moeten opzeggen...’ Connor wijst naar de muur waarachter zijn huisgenoot slaapt.

‘En ik zal het tegen Lissy en Jemima moeten zeggen.’

‘En we moeten een geschikt huis zoeken. En je moet me beloven dat je het netjes zult houden.’ Hij grinnikt plagerig naar me.

‘Nou wordt-ie mooi!’ zeg ik gespeeld verontwaardigd. ‘Jij bent degene die vijftig miljoen cd’s heeft, hoor.’

‘Dat is iets anders!’

‘Mag ik vragen waarom dat anders is?’ Ik zet een hand in mijn zij, alsof ik in een komische serie speel, en Connor schiet in de lach.

Het wordt even stil, alsof we allebei leeggelopen zijn, en we nemen een slok koffie.

‘Maar goed,’ zegt Connor na een poosje, ‘ik moet gaan.’ Connor volgt dit weekend een computercursus. ‘Jammer dat ik niet mee kan naar je ouders,’ voegt hij eraan toe.

En hij vindt het echt jammer. Ik bedoel, alsof hij niet al de ideale vriend was, vindt hij het ook nog eens echt léúk om mijn ouders te zien.

‘Geeft niet,’ zeg ik genadig. ‘Maakt niet uit.’

‘O, en dat was ik nog vergeten.’ Connor glimlacht geheimzinnig naar me. ‘Raad eens waar ik kaartjes voor heb?’

‘O!’ zeg ik opgewonden. ‘Eh...’

Ik sta op het punt om ‘Parijs!’ te zeggen.

‘Het jazzfestival!’ zegt Connor stralend. ‘Het Dennisson kwartet! Het is hun laatste optreden dit jaar. Weet je nog dat we ze bij Ronnie Scott hebben gehoord?’

Ik kan even geen woord uitbrengen.

‘Wauw!’ pers ik er ten slotte uit. ‘Het... Dennisson kwartet. Nou weet ik het weer.’

Ze speelden klarinet. Achter elkaar door, een uur of twee, zonder zelfs maar even adem te halen.

'Ik wist dat je blij zou zijn.' Connor raakt teder mijn arm aan en ik glimlach zwakjes terug.

'O, ja!'

Weet je, waarschijnlijk ga ik nog weleens van jazz houden. Ik ben er zelfs zeker van.

Ik kijk vol genegenheid hoe hij zich aankleedt, zijn tanden flost en zijn aktetas pakt.

Hij werpt een blik op mijn op de grond gevallen ondergoed. 'Je had mijn cadeautje aan,' zegt hij met een voldane glimlach.

'Ik... ik heb het vaak aan,' zeg ik, en ik kruis mijn vingers achter mijn rug. 'Het is zo beeldig!'

'Veel plezier met je ouders.' Connor loopt naar het bed om me te kussen en aarzelt. 'Emma?'

'Ja?'

Hij gaat op het bed zitten en kijkt me ernstig aan. God, wat zijn zijn ogen blauw.

'Ik wilde iets zeggen.' Hij bijt op zijn onderlip. 'Je weet dat we altijd openhartig met elkaar over onze relatie praten.'

'Eh... ja,' zeg ik, een beetje ongerust.

'Het is maar een idee. Misschien zie je het niet zitten. Ik bedoel... jij mag het zeggen.'

Ik kijk Connor niet-begrijpend aan. Hij begint te blozen en hij lijkt zich echt te generen.

O, mijn god. Wil hij kinky seks? Wil hij dat ik me verkleed en dat soort dingen?

Ik zou het trouwens niet erg vinden om verpleegster te spelen. Of Catwoman uit *Batman*. Dat zou cool zijn. Ik zou een paar laklaarzen kunnen...

'Ik zat te denken dat we misschien... Misschien zouden we...' Hij zwijgt verlegen.

'Ja?' Ik leg een bemoedigende hand op zijn arm.

'We zouden...' Hij maakt zijn zin weer niet af.

'Ja?'

Er valt weer een stilte. Ik krijg bijna geen lucht meer. Wat wil hij met me doen? Wat?

‘We zouden elkaar voortaan “schat” kunnen noemen,’ zegt hij dan gegeneerd snel.

‘Wat?’ zeg ik wezenloos.

‘Gewoon omdat...’ Connor wordt nog roder. ‘We gaan samenwonen. Dat is een grote stap. En het valt me de laatste tijd op dat we nooit... koosnaampjes gebruiken.’

Ik staar naar hem met het gevoel dat ik betrap ben.

‘Nee?’

‘Nee.’

‘O.’ Ik neem een slokje koffie. Nu ik erover nadenk: hij heeft gelijk. Dat doen we niet. Waarom niet?

‘Nou, wat vind je? Alleen als jij het wilt.’

‘Absoluut!’ zeg ik snel. ‘Ik bedoel, je hebt gelijk. Natuurlijk moeten we dat doen.’ Ik schraap mijn keel. ‘Schat!’

‘Dank je, schat,’ zegt hij met een liefdevolle glimlach. Ik glimlach terug en probeer het protesterende stemmetje in mijn hoofd te negeren.

Dit voelt niet goed.

Ik voel me geen schat.

Schat is een getrouwde vrouw met parels en een auto met vierwielaandrijving.

‘Emma?’ Connor kijkt me vragend aan. ‘Is er iets?’

‘Ik weet het niet!’ Ik lach krampachtig. ‘Ik weet gewoon niet of ik me wel een “schat” voel. Maar... je weet wel. Misschien went het.’

‘Echt? Tja, we kunnen ook iets anders nemen. Wat dacht je van “liefje”?’

Líéfje? Dat meent hij toch niet?

‘Nee,’ zeg ik snel. ‘Ik vind “schat” beter.’

‘Of “snoes”... “honnepon”... “engel” ...’

‘Misschien. Hé, kunnen we erover ophouden?’

Connors gezicht betreft en ik voel me schuldig. Kom op. Ik kan mijn vriendje toch wel ‘schat’ noemen, verdomme? Dit is waar volwassenheid om draait. Ik zal er maar aan moeten wennen.

‘Connor, het spijt me,’ zeg ik. ‘Ik weet niet wat ik heb. Misschien ben ik nog wat gespannen door die vlucht.’ Ik pak zijn hand. ‘Schat.’

‘Het geeft niet, schat.’ Hij glimlacht naar me, weer helemaal zonnig, en geeft me een kus. ‘Tot vanavond.’

Zie je nou. Een makkie.

O, god.

Hoe dan ook, het maakt niet uit. Ik neem aan dat alle stellen zulke onbehaaglijke momenten hebben. Het is waarschijnlijk heel normaal.

Het kost me ongeveer een halfuur om van Connors huis in Maida Vale naar Islington te komen, waar ik zelf woon, en als ik binnenkom, zie ik Lissy op de bank zitten, omringd door papieren en met een geconcentreerde frons op haar gezicht. Ze werkt zo hard, Lissy. Soms overdrijft ze echt.

‘Waar ben je mee bezig?’ vraag ik meelevend. ‘Die fraudezaak?’

‘Nee, dit artikel,’ zegt Lissy afwezig, en ze houdt een duur tijdschrift omhoog. ‘Hier staat dat al sinds de tijd van Cleopatra de proporties van schoonheid hetzelfde zijn, en dat er een manier is om op wetenschappelijke wijze te berekenen hoe mooi je bent. Je neemt al die maten op...’

‘O, goh!’ zeg ik belangstellend. ‘En, hoe mooi ben je?’

‘Dat zit ik net uit te rekenen.’ Ze kijkt weer fronsend naar de bladzij. ‘Dat is dan 53... min twintig... dat is... O, mijn god!’ Ze staart ontzet naar de bladzij. ‘Ik heb maar 33 punten!’

‘Van de...?’

‘Honderd! 33 van de honderd!’

‘O, Lissy. Dat is shit.’

‘Ik weet het,’ zegt Lissy ernstig. ‘Ik ben lelijk. Ik wist het. Weet je, ik heb het mijn hele leven al stiekem geweten, maar...’

‘Nee!’ zeg ik, met moeite mijn lachen inhoudend. ‘Ik bedoelde dat dat tijdschrift shit is! Je kunt schoonheid niet met een stomme tabel meten. Kijk dan gewoon naar jezelf!’ Ik gebaar naar Lissy, die de grootste grijze ogen van de wereld heeft, en een ongelooflijk gave, lichte huid, en die eerlijk gezegd oogverblindend

is, ook al is haar laatste kapsel iets te kort. 'Ik bedoel, wie wil je nou geloven? De spiegel of zo'n stom, onbenullig artikel in een tijdschrift?'

'Een stom, onbenullig artikel in een tijdschrift,' zegt Lissy op een toon alsof het vanzelf spreekt.

Ik weet dat ze het half grappig bedoelt, maar sinds haar vriendje Simon haar heeft laten zitten, heeft Lissy nog maar weinig zelfvertrouwen. Ik maak me zelfs een beetje ongerust om haar.

'Hebben jullie het over de gulden proporties van de schoonheid?' zegt onze andere huisgenote, Jemima, die op haar kittige hakjes de kamer in trippelt. Ze heeft een zachtroze spijkerbroek met een strak wit topje aan en ziet er zoals gewoonlijk perfect gebruikt en verzorgd uit. In theorie heeft Jemima een baan in een galerie met beeldhouwwerken, maar het enige dat ze ooit lijkt te doen is delen van zichzelf laten harsen, epilieren en masseren en uitgaan met bankiers van wie ze het salaris altijd natrekt voordat ze ja zegt.

Ik kan wel met Jemima opschieten. Zo'n beetje. Alleen heeft ze de neiging al haar zinnen te beginnen met 'Als je écht een diamant aan je vinger wilt,' en 'Als je écht in een stadsvilla wilt wonen,' en 'Als je écht de reputatie van een goede gastvrouw wilt krijgen'.

Ik bedoel, ik zou het niet érg vinden om de reputatie van een goede gastvrouw te hebben. Je snapt me wel. Het staat op dit moment alleen niet bepaald boven aan mijn prioriteitenlijst.

Daar komt nog bij dat Jemima's idee van een goede gastvrouw zijn eruit bestaat dat je horden rijke vrienden uitnodigt, het hele huis met twijgachtige dingen versiert, bergen zalig eten door cateraars laat bezorgen en tegen iedereen zegt dat je het zelf hebt gekookt, en dat je je huisgenoten (Lissy en mij) een avond naar de bioscoop stuurt en er aanstoot aan neemt als ze rond middernacht binnen durven te sluipen en een kop warme chocolademelk voor zichzelf maken.

'Ik heb die quiz ook gedaan,' zegt ze nu, en ze pakt haar roze tas van Louis Vuitton. Die heeft ze van haar vader gekregen toen

het na drie afspraakjes uit raakte met een vriendje. Alsof ze er helemaal kapot van was.

Maar goed, hij had een jacht, dus waarschijnlijk was ze er ook echt kapot van.

‘Hoeveel had je?’ vraagt Lissy.

‘89.’ Ze besproeit zich met parfum, werpt haar lange blonde haar over haar schouders en glimlacht naar zichzelf in de spiegel. ‘En, Emma, ga je echt bij Connor intrekken?’ Ik kijk haar verbluft aan.

‘Hoe weet je dat?’

‘Het gerucht circuleert. Andrew belde Rupes vanochtend over het cricket en toen vertelde hij het aan hem.’

‘Ga je bij Connor wonen?’ zegt Lissy ongelovig. ‘Waarom heb je me dat niet verteld?’

‘Ik ging het je net vertellen, echt waar. Is het niet super?’

‘Slechte zet, Emma.’ Jemima schudt haar hoofd. ‘Strategisch heel slecht.’

‘Strategisch?’ zegt Lissy, en ze rolt met haar ogen. ‘Stratégisch? Jemima, ze schaken niet met elkaar, ze hebben een relatie.’

‘Een relatie is een schaakspel,’ pareert Jemima terwijl ze mascara op haar wimpers aanbrengt. ‘Mammie zegt dat je altijd vooruit moet kijken. Je moet een strategie uitzetten. Eén verkeerde zet en je bent er geweest.’

‘Wat een onzin!’ zegt Lissy opstandig. ‘Een relatie draait om verwante geesten. Zielsverwanten die elkaar vinden.’

‘Zielsverwanten!’ zegt Jemima minachtend, en ze kijkt me aan. ‘Als je maar niet vergeet Emma, dat als je écht een diamant aan je vinger wilt, je niet met Connor moet gaan samenwonen.’

Haar ogen flitsen in een pavlovreflex naar de foto op de schoorsteenmantel van haar ontmoeting met prins William tijdens een polowedstrijd voor een goed doel.

‘Je blijft op een prins gokken?’ zegt Lissy. ‘Hoeveel jaar jonger dan jij is hij ook alweer, Jemima?’

‘Doe niet zo stom!’ kat ze, en ze begint te blozen. ‘Je kunt soms zo kinderachtig doen, Lissy.’

‘Hoe dan ook, ik wil geen diamant aan mijn vinger,’ antwoord ik.

Jemima trekt haar volmaakte wenkbrauwboogjes op alsof ze 'arme, onwetende dwaas' wil zeggen en pakt haar tas weer.

'O,' vervolgt ze dan plotseling, en haar ogen veranderen in spleetjes. 'Heeft een van jullie mijn truitje van Joseph geleend?'

Het blijft heel even stil.

'Nee,' zeg ik onschuldig.

'Ik weet niet eens welk truitje je bedoelt,' zegt Lissy schouderophalend.

Ik kan Lissy niet aankijken. Ik weet zeker dat ik het haar pas heb zien dragen.

Jemima's blauwe ogen tasten Lissy en mij als een soort radar-scanners af.

'Want ik heb heel slanke armen,' zegt ze dreigend, 'en ik wil niet dat de mouwen gaan lubberen. En denk maar niet dat ik het niet merk, want ik merk het wel. Ciao.'

Zodra ze weg is, kijken Lissy en ik elkaar aan.

'Shit,' zegt Lissy. 'Ik heb het geloof ik op mijn werk laten liggen. Nou ja, ik neem het maandag wel mee.' Ze haalt haar schouders op en leest verder in haar tijdschrift.

Oké. De waarheid is dat we allebei weleens kleren van Jemima lenen. Zonder het te vragen. Maar ik kan ter verdediging aanvoeren dat ze zoveel kleren heeft dat ze het zelden merkt. En daar komt nog bij dat het volgens Lissy een elementair mensenrecht is dat huisgenoten elkaars kleren mogen lenen. Ze zegt dat het zo goed als een deel van de ongeschreven Britse grondwet is.

'En trouwens,' voegt Lissy eraan toe, 'ik had het van haar te goed in ruil voor die brief die ik voor haar aan de gemeente heb geschreven over al haar parkeerboetes. Ze heeft me niet eens bedankt, weet je.' Ze kijkt op van een artikel over Nicole Kidman. 'Wat ga je vandaag doen? Zullen we naar de film gaan?'

'Ik kan niet,' zeg ik spijtig. 'Ik moet naar de verjaardagslunch van mijn moeder.'

'O ja, dat is waar ook.' Ze trekt een meelevend gezicht. 'Sterkte. Ik hoop dat het meevalt.'

Lissy is de enige ter wereld die een beetje begrijpt hoe ik het vind om naar huis te gaan. En zelfs zij weet niet alles.

4

Maar in de trein neem ik me vast voor dat het deze keer beter zal gaan. Ik heb pas een aflevering van Cindy Blaine gezien over dochters die na jaren met hun moeder werden herenigd en dat was zo aangrijpend dat ik binnen de kortste keren zat te huilen. Aan het eind hield Cindy een korte preek waarin ze zei dat het veel te gemakkelijk is om je ouders vanzelfsprekend te vinden en dat zij ons het leven hebben geschonken en dat we hen moeten koesteren. En plotseling voelde ik me helemaal gelouterd.

Dit zijn dus mijn goede voornemens voor vandaag:

Wat ik niet ga doen:

Me door mijn ouders in de stress laten werken.

Jaloers op Kerry zijn of me door Nev laten stangen.

Op mijn horloge kijken en me afvragen hoe snel ik weg kan.

Wat ik wel ga doen:

Sereen en liefdevol blijven en erom denken dat we allemaal heilige schakels in de eeuwige cirkel van het leven zijn.

(Die heb ik ook van Cindy Blaine.)

Pap en mam woonden in Twickenham, waar ik ben opgegroeid, maar ze zijn inmiddels van Londen naar een dorp in Hampshire verhuisd. Vlak na twaalven kom ik bij hun huis aan, waar mam met mijn nicht Kerry in de keuken staat. Haar man Nev en zij zijn ook verhuisd, naar een dorp op zo'n vijf minuten rijden van pap en mam, dus zien ze elkaar tegenwoordig om de haverklap.

Ik voel een vertrouwde steek als ik hen zij aan zij bij het fornuis zie staan. Ze lijken meer een moeder en dochter dan een tante en nicht. Ze hebben allebei hetzelfde, in laagjes geknipte haar – al

heeft Kerry er lichtere highlights in dan mam – ze dragen allebei een felkleurig topje dat veel gebruikt decolleté bloot laat en ze lachen allebei. Ik zie een al halflege fles witte wijn op het aanrecht staan.

‘Gefeliciteerd!’ zeg ik, en ik omhels mijn moeder. Ik vang een glimp op van een pakje in geschenkpapier en voel een rillinkje van voorpret. Ik heb zo’n geweldig verjaarscadeau voor mam. Ik popel om het aan haar te geven!

‘Hal-ló!’ zegt Kerry, die zich met haar schort omdraait. Haar blauwe ogen zijn dik opgemaakt en om haar nek hangt een kruis met diamanten dat ik niet eerder heb gezien. Telkens als ik Kerry zie, heeft ze een nieuw sieraad. ‘Fijn je te zien, Emma! We zien je veel te weinig. Ja toch, tante Rachel?’

‘Nou,’ zegt mam, en ze geeft me een zoen.

‘Zal ik je jas aannemen?’ zegt Kerry terwijl ik de fles champagne die ik heb meegebracht in de koelkast leg. ‘En wil je iets drinken?’

Zo praat Kerry altijd tegen me. Alsof ik op bezoek ben.

Maar vooruit. Ik ga me er niet druk om maken. Heilige schakels in de eeuwige cirkel van het leven.

‘Laat maar,’ zeg ik zo vriendelijk mogelijk. ‘Ik doe het zelf wel.’ Ik maak de kast open waarin de glazen altijd staan en zie blikken tomaten.

‘Hier,’ zegt Kerry vanuit de andere kant van de keuken. ‘We hebben alles opnieuw ingedeeld! Het is nu veel logischer.’

‘O, op zo’n manier. Dank je.’ Ik pak het glas dat ze me aanreikt en neem een slokje wijn. ‘Kan ik iets doen?’

‘Ik dácht het niet...’ zegt Kerry met een kritische blik door de keuken. ‘Alles is wel zo’n beetje klaar.’ Dan praat ze verder tegen mam: ‘Dus ik zeg tegen Elaine: “Waar heb je die schoenen gekocht?” Marks & Spencer, zei ze! Ik geloofde mijn oren niet!’

‘Wie is Elaine?’ vraag ik in een poging aan het gesprek mee te doen.

‘Van de golfclub,’ zegt Kerry.

Mam golfte vroeger niet, maar na de verhuizing naar Hampshire is ze er samen met Kerry mee begonnen. En nu praat ze al-

leen nog maar over golfwedstrijden, etentjes van de golfclub en eindeloze feesten met maatjes van de golfclub.

Ik ben een keer meegegaan om te zien wat het nu eigenlijk inhield. Maar om te beginnen hebben ze allemaal stomme regels over wat je aan mag, waar ik niets van wist, en een oude knar kreeg bijna een hartaanval omdat ik een spijkerbroek aanhad. Toen moesten ze dus een rok voor me zoeken, en een paar van die lompe schoenen met noppen. En toen we op de baan aankwamen, bleek dat ik de bal niet kon raken. Het was niet dat ik de bal niet góéd kon raken; ik kreeg er letterlijk geen contact mee. Uiteindelijk keken ze elkaar allemaal veelbetekenend aan en zeiden dat ik beter in het clubhuis kon wachten.

‘Sorry, Emma, mag ik er even bij?’ Kerry reikt over mijn schouder naar een dienschaal.

‘Sorry,’ zeg ik, en ik ga opzij. ‘Kan ik echt niets voor je doen, mam?’

‘Je zou Sammy eten kunnen geven,’ zegt ze, en ze geeft me het potje vissenvoer. Ze trekt een zorgelijk gezicht. ‘Weet je, ik maak me een beetje ongerust om Sammy.’

‘O,’ zeg ik verkramp van schrik. ‘Eh... waarom?’

‘Hij lijkt gewoon zichzelf niet.’ Ze tuurt naar Sammy in zijn glazen kom. ‘Wat vind jij? Vind jij dat hij er goed uitziet?’

Ik volg haar blik en trek een peinzend gezicht, alsof ik Sammy’s trekken bestudeer.

O, god. Ik had nooit gedacht dat ze het zou merken. Ik heb mijn uiterste best gedaan om een vis uit te zoeken die sprekend op Sammy leek. Ik bedoel maar, hij is oranje, hij heeft twee vinnen, hij zwemt rondjes... Wat is het verschil?

‘Hij zal wel in een dipje zitten,’ zeg ik ten slotte. ‘Hij komt er wel overheen.’

Alsjeblieft, laat haar niet met hem naar de dierenarts gaan of zoiets, bid ik in stilte. Ik heb niet eens gekeken of ik het goede geslacht heb genomen. Hébben goudvissen eigenlijk verschillende geslachten?

‘Kan ik nog iets doen?’ zeg ik terwijl ik kwistig voer over het water strooi in een poging mam het zicht op Sammy te ontnemen.

‘We hebben het hier wel zo’n beetje voor elkaar,’ zegt Kerry vriendelijk.

‘Waarom ga je niet even dag tegen pap zeggen?’ stelt mam voor terwijl ze de erwten afgiet. ‘We eten pas over een minuut of tien.’

Pap en Nev zitten in de woonkamer naar het cricket te kijken. Paps grijzende baard is zoals altijd keurig verzorgd en hij drinkt bier uit een zilveren kroes. De kamer is onlangs opgeknapt en op-nieuw ingericht, maar al Kerry’s zwemtrofeeën staan nog uitgestald. Mam poetst ze elke week trouw.

En die paar paardrijrozetten van mij. Ik denk dat ze daar non-chalant met de plumeau langs gaat.

‘Hé, pap,’ zeg ik, en ik geef hem een zoen.

‘Emma!’ Hij brengt gespeeld verbaasd een hand naar zijn hoofd. ‘Je hebt het gehaald! Geen omwegen! Geen bezoeken aan historische steden!’

‘Vandaag niet!’ Ik lach even. ‘Heelhuids aangekomen.’

Kort nadat pap en man hierheen waren verhuisd, ben ik een keer in de verkeerde trein gestapt en in Salisbury uitgekomen, en daar plaagt pap me altijd mee.

‘Ha, Nev.’ Ik geef hem een zoen op zijn wang, waarbij ik probeer niet te stikken in al die aftershave die hij op heeft. Hij draagt een zomerbroek met een witte coltrui, en afgezien van de trouwring met diamant om zijn vinger heeft hij ook nog een dikke gouden armband om zijn pols. Nev bestuurt het bedrijf van zijn familie, dat kantoorbenodigdheden door het hele land levert, en hij heeft Kerry op een congres voor jonge ondernemers leren kennen. Het schijnt dat ze in gesprek zijn geraakt door elkaars Rolex te bewonderen.

‘Ha, Emma,’ zegt hij. ‘Heb je de nieuwe auto gezien?’

‘Wat?’ Ik kijk hem niet-begrijpend aan en dan herinner ik me de blinkende nieuwe auto op de inrit toen ik hier aankwam. ‘O, ja! Heel chic.’

‘Mercedes 5 Serie.’ Hij neemt een teug bier. ‘Adviesprijs 42.000 pond.’

‘Goh.’

‘Maar dat heb ik er niet voor betaald.’ Hij tikt tegen de zijkant van zijn neus. ‘Raad eens?’

‘Eh... veertig?’

‘Nog eens.’

‘Negenendertig?’

‘Zevenendertigduizend tweehonderdvijftig,’ zegt Nev triomfantelijk. ‘Met een gratis cd-wisselaar. Aftrekbaar,’ besluit hij.

‘Zo. Wauw.’

Ik weet echt niet wat ik er verder nog over kan zeggen, dus ga ik op de leuning van de bank zitten en pak een pinda.

‘Dat is waar jij op mikt, Emma!’ zegt pap. ‘Zou het je ooit lukken, denk je?’

‘Ik, eh... weet het niet. Eh... pap, nu je ‘t zegt, ik heb geld voor je.’ Ik steek zenuwachtig mijn hand in mijn tas en pak de cheque van £ 300.

‘Goed zo,’ zegt pap. ‘Ik hou het bij.’ Hij stopt de cheque in zijn zak. Zijn groene ogen twinkelen. ‘Dat noemen we de waarde van het geld leren kennen. Dat noemen we op eigen benen leren staan!’

‘Een waardevolle les,’ zegt Nev knikkend. Hij neemt weer een teug bier en grinnikt naar pap. ‘Fris mijn geheugen even op, Emma – wat wil je deze week worden?’

Toen ik Nev voor het eerst zag, was ik net bij de makelaar weggegaan om fotograaf te worden. Tweeënehalf jaar geleden. En hij blijft die stomme grap maar maken, telkens als ik hem zie. Elke keer weer, verdo...

Oké, rustig. Aan blijde dingen denken. Koester je ouders. Koester Nev.

‘Ik zit nog steeds in de marketing,’ zeg ik opgewekt. ‘Al meer dan een jaar inmiddels.’

‘Aha, marketing. Heel goed!’

Een paar minuten blijft het stil, afgezien van het commentaar bij het cricket. Opeens kreunen pap en Nev simultaan, dus zal er wel iets op het cricketveld gebeurd zijn. Even later kreunen ze weer.

‘Zo,’ zeg ik. ‘Dan ga ik maar even...’

Ze kijken niet op of om wanneer ik van de bank opsta.

Ik loop naar de gang en pak de kartonnen doos die ik heb meegebracht. Dan loop ik door het hek van de zijtuin, klop op de deur van de aanbouw en duw behoedzaam de deur open.

‘Opa?’

Opa is de vader van mam, en hij woont al bij ons sinds hij aan zijn hart is geopereerd, tien jaar geleden. In het oude huis in Twickenham had hij alleen een slaapkamer, maar dit huis is groter, dus heeft hij hier zijn eigen aangebouwde vleugel met twee kamers en een piepkleine keuken. Hij zit in zijn geliefde leren leunstoel, de radio staat op een klassieke zender en voor hem op de vloer staan een stuk of zes verhuisdozen vol troep.

‘Ha, opa,’ zeg ik.

‘Emma!’ Hij kijkt op en zijn gezicht begint te stralen. ‘Schattebout. Kom hier!’ Ik buk me om hem een zoen te geven en hij knijpt in mijn hand. Zijn huid is koel en droog en zijn haar is nog witter dan de vorige keer dat ik hem zag.

Ik knik naar mijn kartonnen doos. ‘Ik heb nog wat Panther Bars voor je,’ zeg ik. Opa is totaal verslaafd aan Panther-energierepen, en al zijn vrienden van de bowlingclub ook, dus koop ik altijd als ik naar huis ga een hele doos voor hem van mijn zakgeld.

‘Dank je wel, lieverd,’ zegt opa blij. ‘Je bent een lieve meid, Emma.’

‘Waar zal ik die doos neerzetten?’

We kijken allebei hulpeloos om ons heen in de volle, rommelige kamer.

‘Wat dacht je van daar, achter de televisie?’ zegt opa uiteindelijk. Ik baan me een weg door de kamer, laat de doos op de vloer ploffen en keer op mijn schreden terug, waarbij ik probeer nergens op te gaan staan.

‘Zo, Emma, ik heb pas een zorgwekkend artikel in de krant gelezen,’ zegt opa als ik op een verhuisdoos ben gaan zitten. ‘Over de veiligheid in Londen.’ Hij kijkt me priemend aan. ‘Jij reist ’s avonds toch niet met het openbaar vervoer, hoop ik?’

‘Eh... vrijwel nooit,’ zeg ik, en ik kruis mijn vingers achter mijn rug. ‘Heel soms, als het absoluut niet anders kan...’

‘Schattebout, dat moet je niet doen,’ zegt opa geagiteerd. ‘Tieners met capuchons op en stiletto’s bij zich zwerven door de ondergrondse, stond er. Dronken lummels die flessen kapotslaan en elkaar de ogen uitsteken...’

‘Zo erg is het nou ook weer niet...’

‘Emma, het is het risico niet waard! Om je de kosten van een paar taxiritjes te besparen.’

Ik ben er vrij zeker van dat als ik opa zou vragen wat een taxi gemiddeld kost in Londen, hij vijf shilling zou zeggen.

‘Opa, heus, ik doe heel voorzichtig,’ zeg ik geruststellend. ‘En ik neem weleens een taxi.’

Soms. Een keer per jaar misschien.

‘Maar goed. Wat is dat allemaal?’ vraag ik om van onderwerp te veranderen, en opa slaakt een diepe zucht.

‘Je moeder heeft vorige week de zolder opgeruimd. Ik ben aan het sorteren wat weg kan en wat ik wil houden.’

‘Dat lijkt me een goed idee.’ Ik kijk naar de berg rotzooi op de vloer. ‘Dit is alles wat weg kan?’

‘Nee, dat wil ik allemaal houden.’ Hij houdt beschermend zijn hand boven de berg.

‘Waar zijn de dingen die weg kunnen dan?’

Stilte. Opa ontwijkt mijn blik.

‘Opa! Je moet wel íéts wegdoen!’ roep ik uit, mijn lachen inhoudend. ‘Je hebt niks aan al die oude krantenknipsels. En wat is dit?’ Ik vis een oude jojo vanachter de krantenknipsels vandaan. ‘Dit is toch zeker troep?’

‘Jims jojo.’ Opa reikt ernaar en zijn ogen worden vochtig. ‘Die goeie ouwe Jim.’

‘Wie is Jim?’ zeg ik verwonderd. Ik heb nog nooit iets over een Jim gehoord. ‘Was hij een goede vriend van je?’

‘We ontmoetten elkaar op de kermis. Bleven de hele middag samen. Ik was negen.’ Opa draait de jojo om en om in zijn hand.

‘Werden jullie vriendjes?’

‘Ik heb hem nooit meer gezien.’ Hij schudt weemoedig zijn hoofd. ‘Ik zal het nooit vergeten.’

Het probleem met opa is dat hij nooit iets vergeet.

‘Goed, en deze kaarten dan?’ Ik trek een bundel oude kerstkaarten uit de berg.

‘Ik gooi nooit kaarten weg.’ Opa kijkt me lang aan. ‘Als je zo oud bent als ik; als de mensen die je je hele leven hebt gekend en bemind beginnen weg te vallen... dan wil je al je aandenkens bewaren, hoe klein ook.’

‘Dat kan ik me voorstellen,’ zeg ik ontroerd. Ik pak de dichtstbijzijnde kaart en vouw hem open. Mijn gezichtsuitdrukking verandert. ‘Opa! Deze is van Smith’s Onderhoudsmonteurs, uit 1965.’

‘Frank Smith was een heel goed mens...’ begint opa.

‘Nee!’ Ik leg de kaart gedecideerd op de vloer. ‘Die gaat weg. En je hoeft ook geen kaart te bewaren van...’ – ik sla de volgende kaart open – ‘... het gemeentelijke gasbedrijf. En je hoeft geen twintig oude nummers van *Punch* te bewaren.’ Ik leg ze op de stapel. ‘En wat is dit?’ Ik doe een greep in de doos en haal er een envelop met foto’s uit. ‘Zijn dit echt foto’s van iets dat je...’

Er schiet iets door mijn hart en ik zwijg halverwege mijn zin.

Ik zie een foto van pap en mam die met me op een bank in het park zitten. Mam heeft een gebloemde jurk aan en pap heeft een malle zonnehoed op. Ik zit op zijn knie, een jaar of negen oud, een ijsje te eten. We lijken zo’n gelukkig gezin.

Ik bekijk sprakeloos de volgende foto. Ik heb paps hoed op en we hebben allemaal de slappe lach om het een of ander. Alleen wij drietjes.

Wij drietjes. Voordat Kerry in ons leven kwam.

Ik weet nog goed dat ze aankwam. Een rode koffer in de gang, een nieuwe stem in de keuken en een vreemde parfümgeur in de lucht. Ik liep naar binnen en daar zat ze, een onbekende, thee te drinken. Ze had een schooluniform aan, maar toch leek ze in mijn ogen een volwassene. Ze had al een enorme boezem, en gouden knopjes in haar oren, en blonde strepen in haar haar. En bij het avondeten mocht ze van pap en mam een glas wijn drinken. Mam zei telkens tegen me dat ik heel lief voor haar moest zijn omdat haar moeder dood was. We moesten allemaal heel aardig tegen Kerry doen. Daarom kreeg ze mijn kamer.

Ik blader de rest van de foto's door en probeer het brok in mijn keel weg te slikken. Nu herinner ik het me weer. Het park waar we altijd naartoe gingen, met de schommels en glijbanen. Maar het was te saai voor Kery, en ik wilde niets liever dan op haar lijken, dus zei ik ook dat ik het saai vond, en toen gingen we er nooit meer heen.

'Klop-klop!' Ik schrik op en zie Kerry met haar glas wijn in de deuropening staan. 'Aan tafel!'

'Dank je,' zeg ik. 'We wilden net komen.'

'Opa toch!' Kerry wijst beschuldigend naar opa en gebaart naar de verhuisdozen. 'Ben je nog niks verder met die rommel?'

'Het is moeilijk,' hoor ik mezelf voor hem in de bres springen. 'Er zitten veel herinneringen in die dozen. Die kun je niet zomaar afdanken.'

'Als jij het zegt.' Kerry wendt de blik hemelwaarts. 'Als het aan mij lag, zou ik alles in de vuilnisbak kieperen.'

Ik kan haar niet koesteren. Ik kan het niet. Ik wil mijn strooptaartje naar haar kop gooien.

We zitten nu bijna drie kwartier aan tafel, en de enige stem die we hebben gehoord, is die van Kerry.

'Het gaat allemaal om je presentatie,' zegt ze. 'Het is allemaal een kwestie van de goede kleren, de goede stijl, de goede manier van lopen. Als ik over straat loop, zend ik de boodschap uit dat ik een geslaagde vrouw ben.'

'Laat eens zien?' zegt mam bewonderend.

'Nou.' Kerry glimlacht met valse bescheidenheid. 'Zo.' Ze schuift haar stoel naar achteren en bet haar mond met haar servet.

'Goed opletten, Emma,' zegt mam. 'Een paar tips opdoen!'

We kijken allemaal hoe Kerry door de kamer schrijdt. Ze houdt haar kin in de lucht, haar tieten steken naar voren, ze kijkt strak in de verte en haar kont schokt van links naar rechts.

Ze ziet eruit als een kruising tussen een struisvogel en een androïde uit *De klonen vallen aan*.

'Ik zou natuurlijk op hakken moeten lopen,' zegt ze zonder haar pas in te houden.

‘Als Kerry een congreszaal binnenkomt, wordt er gekeken, dat kan ik jullie wel vertellen,’ zegt Nev trots, en hij neemt een slokje wijn. ‘Iedereen houdt op met waar hij mee bezig is om naar haar te kijken!’

Ik geloof het meteen.

O, god. Ik krijg de giechels. Niet doen. Niet doen.

‘Emma, wil jij het eens proberen?’ zegt Kerry. ‘Mij nadoen?’

‘Eh... liever niet,’ zeg ik. ‘Ik geloof dat ik... het principe wel begrijp.’

Opeens proest ik het uit, maar ik maak er een kuch van.

‘Emma, Kerry wil je helpen!’ zegt mam. ‘Je zou dankbaar moeten zijn! Je bent heel lief voor Emma, Kerry.’

Ze kijkt stralend van genegenheid naar Kerry, die zelfvoldaan terugrijnst. En ik neem een grote slok wijn.

Ja, vast. Kerry wil me heel graag helpen.

Daarom zei ze ook nee toen ik dringend om werk verlegen zat en haar vroeg of ik ervaring mocht opdoen in haar bedrijf. Ik had haar een lange, tactvolle brief geschreven waarin stond dat ik begreep dat ik haar in een lastige positie bracht, maar dat ik echt heel blij zou zijn met elke kans, al mocht ik maar een paar dagen manusje van alles zijn.

En zij stuurde me een standaard afwijzingsbrief terug.

Ik voelde me zo diep gekwetst dat ik het nooit aan iemand heb verteld. Zeker niet aan pap en mam.

‘Je zou eens naar Kerry’s zakelijke tips moeten luisteren, Emma,’ zegt pap verwijtend. ‘Als je beter oplette, zou je misschien verder komen in het leven.’

‘Het is maar een loopje,’ schertst Nev grinnikend. ‘Geen wondermiddel!’

‘Nev!’ zegt mam half vermanend.

‘Emma weet wel dat ik een grapje maak, toch, Emma?’ zegt Nev achteloos, en hij schenkt meer wijn in zijn glas.

‘Ja hoor!’ zeg ik, en ik dwing mezelf vrolijk te glimlachen.

Wacht maar tot ik mijn promotie heb.

Wacht maar af. Wacht maar.

‘Emma! Emma, hier aarde!’ Kerry wuift komisch met haar hand

voor mijn gezicht. 'Wakker worden, suffie! We gaan de cadeautjes geven.'

'O ja,' schrik ik wakker. 'Goed. Ik ga het mijne even pakken.'

Terwijl mam een fototoestel van pap uitpakt en een tas van opa, begin ik opgewonden te worden. Ik hoop zo dat mam mijn cadeau mooi vindt.

'Het lijkt niet veel,' zeg ik als ik haar de roze envelop geef, 'maar als je hem openmaakt, zul je zien...'

'Wat kan dat nou zijn?' zegt mam met een nieuwsgierig gezicht. Ze scheurt de envelop open, pakt de kaart met de bloemen en kijkt ernaar. 'O, Emma!'

'Wat is het?' vraagt pap.

'Een dag naar een kuuroord!' zegt mam verrukt. 'Een hele dag verwend worden.'

'Wat een goed idee,' zegt opa, en hij geeft een klopje op mijn hand. 'Jij hebt altijd zulke goede cadeau-ideeën, Emma.'

'Dank je wel, schat. Wat attent!' Mam buigt zich naar me over om me te zoenen en ik voel een warme gloed vanbinnen. Ik ben een paar maanden geleden op het idee gekomen. Het is een mooi arrangement van een hele dag, compleet met gratis behandelingen en alles.

'Je krijgt een champagnelunch,' zeg ik enthousiast. 'En je mag de badslippers houden!'

'Geweldig!' zegt mam. 'Ik verheug me erop. Emma, wat een zalig cadeau!'

'O jee,' zegt Kerry met een verlegen lachje. Ze kijkt naar de crèmekleurige envelop in haar eigen handen. 'Mijn cadeau is iets te veel van het goede, vrees ik. Geeft niet. Ik ruil het wel.'

Ik kijk argwanend op. Er is iets met Kerry's stem. Ik weet dat er iets niet pluis is. Ik voel het gewoon.

'Wat bedoel je?' vraagt mam.

'Het geeft niet,' zegt Kerry. 'Ik zoek gewoon iets anders. Geen probleem.' Ze wil de envelop weer in haar tas stoppen.

'Kerry, snoes!' zegt mam. 'Niet doen. Doe niet zo gek. Wat is er?'

'Tja,' zegt Kerry. 'Emma en ik schijnen hetzelfde idee te hebben

gehad.' Ze geeft mam de envelop en lacht weer verlegen. 'Dat geloof je toch niet?'

Mijn hele lichaam verstijft van angstige verwachting.

Nee.

Nee. Ze kan niet hebben gedaan wat ik denk dat ze heeft gedaan.

Mam maakt de envelop in een doodse stilte open.

'O, mijn hemel!' zegt ze als ze er een met goud afgezette brochure uit haalt. 'Wat is dit? Le Spa Meridien?' Er valt iets uit, in haar handen, en ze staart ernaar. 'Tickets naar Parijs? Kerry!'

Ja hoor. Ze heeft mijn cadeau bedorven.

'Voor jullie allebei,' voegt Kerry er zelfgenoegzaam aan toe. 'Ook voor oom Brian.'

'Kerry!' roept pap dolblij uit. 'Je bent fantastisch!'

'Het schijnt heel goed te zijn,' zegt Kerry met een zelfingenomen glimlach. 'Een vijfsterrenhotel... De kok heeft drie Michelinsterren...'

'Ongelooflijk,' zegt mam. Ze bladert opgewonden in de brochure. 'Moet je dat zwembad zien! Moet je die tuin zien!'

Mijn kaart met bloemen ligt vergeten tussen het cadeaupapier.

Ik kan opeens wel janken. Ze wist het. Ze wist het.

'Kerry, je wist het,' flap ik er onverhoeds uit, niet in staat me te bedwingen. 'Ik had je verteld dat ik mam een dagje kuuroord wilde geven. Ik had het tegen je gezégd. We hebben het er maanden geleden over gehad. In de tuin!'

'O?' zegt Kerry onschuldig. 'Daar weet ik niets meer van.'

'Wel waar! Natuurlijk weet je dat nog.'

'Emma!' zegt mam bits. 'Het is gewoon een ongelukkig toeval. Ja toch, Kerry?'

'Natuurlijk,' zegt Kerry met grote, onschuldige ogen. 'Emma, als ik het voor je heb bedorven, kan ik alleen maar mijn excuses aanbieden...'

'Dat is helemaal niet nodig, Kerry, lieverd,' zegt mam. 'Zulke dingen gebeuren. En het zijn allebéí prachtcadeaus. Allebéí.' Ze kijkt weer naar mijn kaart. 'Meiden, jullie zijn elkaars beste vriendin! Ik zie jullie niet graag kibbelen, en zeker niet op mijn verjaardag.'

Mam glimlacht naar me en ik probeer terug te glimlachen, maar vanbinnen voel ik me weer een jaar of tien. Kerry slaagt er altijd weer in mij de zwarte piet toe te spelen. Altijd al, vanaf de dag dat ze bij ons kwam. Wat ze ook deed, iedereen koos partij voor haar. Zij was degene wier moeder was overleden. We moesten allemaal lief voor haar zijn. Ik kon het nooit, maar dan ook nooit winnen.

In een poging me te vermannen reik ik naar mijn wijnglas en neem een enorme slok. Dan betrap ik mezelf erop dat ik een steelse blik op mijn horloge werp. Als ik een smoes verzin over treinvertragingen, kan ik om vier uur weg. Dan hoeft ik nog maar anderhalf uur door te komen. En misschien gaan we tv kijken of zo...

‘Emma, waar zit je met je gedachten?’ vraagt opa. Hij glimlacht fijntjes en geeft een klopje op mijn hand, en ik kijk schuld bewust op.

‘Eh, niks,’ zeg ik krampachtig glimlachend. ‘Ik dacht eigenlijk nergens aan.’

5

Maar goed. Het doet er niet toe, want ik ga promotie maken. Dan houdt Nev wel op met die misselijke grappen over mijn carrière en kan ik pap terugbetalen. Iedereen zal diep onder de indruk zijn – en het wordt fantastisch!

Maandagochtend word ik helemaal bruisend en optimistisch wakker. Ik trek mijn gebruikelijke werkkleding aan, een spijkerbroek met een leuk topje, in dit geval een van French Connection.

Nou, niet echt van French Connection. Eerlijk gezegd heb ik het tweedehands bij Oxfam gekocht. Maar op het etikét staat dat het van French Connection is. En zolang ik pap nog moet terugbetalen, kan ik niet echt kiezen waar ik mijn kleren koop. Ik bedoel maar, een nieuw topje van French Connection kost tegen de vijftig pond, en dit had ik voor £ 7,50. En het is zo goed als nieuw!

Ik huppel de trap van de ondergrondse op. De zon schijnt en ik ben een en al optimisme. Stel je voor dat ik echt promotie krijg. Stel je voor dat ik het aan iedereen ga vertellen. Mam zal zeggen: 'Hoe was je week?' en dan zeg ik: 'Nou, toevallig...'

Nee, ik wacht tot ik weer naar huis ga, en dan geef ik nonchalant mijn nieuwe kaartje.

Of misschien rijd ik er gewoon in mijn auto van de zaak naartoe! bedenk ik opgewonden. Ik bedoel, ik weet niet of de andere marketingmensen een auto van de zaak hebben, maar je weet het immers maar nooit? Ze zouden het als nieuwigheid kunnen introduceren. Of ze zouden kunnen zeggen: 'Emma, we hebben jou speciaal uitverkoren...'

'Emma!'

Ik kijk om en zie Katie, mijn vriendin van personeelszaken, een

beetje hijgend achter me de treden beklommen. Haar rode krullen zijn warrig en ze heeft een van haar schoenen in haar hand.

‘Wat is er in vredesnaam gebeurd?’ zeg ik als ze boven is.

‘Die stomme schoen,’ zegt Katie ontroostbaar. ‘Ik had hem net laten maken en nu breekt de hak er zomaar af.’ Ze zwaait met de schoen in mijn richting. ‘Die hak heeft me zes pond gekost! God, wat een rampzalige dag. De melkboer heeft me overgeslagen, en ik heb een elléndig weekend gehad...’

‘Ik dacht dat je met Charlie mee zou gaan,’ zeg ik verbaasd. ‘Wat is er gebeurd?’

Charlie is Katies nieuwste vlam. Ze gaan nu een paar weken met elkaar en ze zou dit weekend naar zijn tweede huisje gaan dat hij in de weekends opknaapt.

‘Het was verschrikkelijk. Zodra we aankwamen, zei hij dat hij ging golfen.’

‘O. Tja.’ Ik probeer er een positieve draai aan te geven. ‘Hij voelt zich tenminste bij je op zijn gemak. Hij kan zichzelf zijn.’

‘Misschien.’ Ze kijkt me weifelend aan. ‘Dus toen vroeg hij of ik zin had hem een handje te helpen terwijl hij weg was. Natuurlijk, zei ik, en toen gaf hij me een kwast en drie blikken verf en zei dat ik de woonkamer af zou moeten kunnen krijgen als ik doorwerkte.’

‘Wát?’

‘En om zes uur kwam hij terug – en toen zei hij dat ik slordig had geschilderd!’ Haar stem verheft zich smartelijk. ‘Het was niet slordig! Ik had maar één veeg gemaakt, en dat kwam doordat die stomme ladder niet hoog genoeg kwam.’

Ik staar haar aan.

‘Katie, je wilt me toch niet vertellen dat je die kamer echt hebt geverfd?’

‘Nou... ja.’ Ze kijkt me met grote blauwe ogen aan. ‘Je weet wel, om te helpen. Maar nu begin ik te denken... Gebruikt hij me niet gewoon?’

Ik ben bijna sprakeloos van ongeloof.

‘Katie, natuurlijk gebruikt hij je,’ kan ik ten slotte uitbrengen. ‘Hij wil een gratis schilder en behanger! Je moet hem dumpen. Onmiddellijk. Nu!’

Katie zwijgt even en ik neem haar nerveus op. Haar gezicht verraadt niets, maar ik kan zien dat er daarachter van alles gebeurt. Het is een beetje zoals wanneer Jaws onder het rimpelende water verdwijnt en je gewoon weet dat hij nu elk moment...

'O, god, je hebt gelijk!' barst ze plotseling los. 'Je hebt gelijk. Hij heeft me gebruikt! Het is mijn eigen schuld. Ik had het kunnen weten toen hij me vroeg of ik weleens leidingen en dakpannen had gelegd.'

'Wanneer heeft hij je dat gevraagd?' zeg ik ongelovig.

'Bij ons eerste afspraakje! Ik dacht dat hij gewoon, je weet wel, het gesprek op gang wilde houden.'

'Katie, het is jouw schuld niet.' Ik geef een kneepje in haar arm. 'Je kon het niet weten.'

'Maar wat is er toch mis met mij?' Katie blijft midden op de stoep staan. 'Waarom trek ik alleen grote klootzakken aan?'

'Dat is niet waar!'

'Welles! Kijk maar naar de mannen die ik heb gehad.' Ze begint op haar vingers af te tellen. 'Daniel heeft al dat geld van me geleend en is naar Mexico vertrokken. Gary heeft me gedumpt zodra ik een baan voor hem had gevonden. David ging vreemd. Zie je al een patroon ontstaan?'

'Ik... eh...' zeg ik hulpeloos. 'Het zou kunnen...'

'Ik geloof dat ik het maar moet opgeven.' Haar gezicht betreft. 'Ik vind nooit een goeie vent.'

'Nee,' zeg ik snel. 'Niet opgeven! Katie, ik weet gewoon dat je leven een wending gaat nemen. Je vindt een fantastische, lieve, heerlijke man...'

'Waar dan?' zegt ze moedeloos.

'Ik... weet niet.' Ik kruis mijn vingers achter mijn rug. 'Maar ik weet zeker dat het gebeurt. Ik heb een heel sterk voor gevoel.'

'Echt?' Ze staart me aan. 'Zeker weten?'

'Absoluut!' Ik denk snel na. 'Hé, ik weet het al. Waarom probeer je niet... om vandaag ergens anders te lunchen? Op een heel andere plek. Misschien kom je dan iemand tegen.'

'Denk je?' Ze kijkt me vragend aan. 'Goed dan. Ik probeer het.' Ze slaakt een diepe zucht en we komen weer in beweging. 'Het

enige goede van het weekend,' vervolgt ze als we bij de hoek zijn, 'is dat ik mijn nieuwe topje heb afgemaakt. Hoe vind je het?'

Ze trekt trots haar jas uit en maakt een pirouette. Ik staar haar een paar seconden aan, niet goed wetend wat ik moet zeggen.

Niet dat ik niet van haakwerk hou...

Oké. Ik hou niet van haakwerk.

En zeker niet van roze, opengewerkte topjes met een diep de-colleté. Je kunt haar beha er zelfs doorheen zien schemeren.

'Het is... verbazend,' pers ik er uiteindelijk uit. 'Echt super!'

'Ja, hè?' Ze glimlacht blij. 'En het was zo snel klaar! Nu ga ik aan de bijpassende rok beginnen.'

'Wat goed,' zeg ik zwakjes. 'Je bent ook zo handig.'

'O, het stelt niets voor! Ik vind het gewoon leuk om te doen.'

Ze glimlacht bescheiden en trekt haar jas weer aan. 'Maar goed, hoe is het met jou?' vraagt ze als we de straat oversteken. 'Heb je een leuk weekend gehad? Vast. Ik wil wedden dat Connor weer heerlijk romantisch heeft gedaan. Ik wil wedden dat hij je mee uit eten heeft genomen of zoiets.'

'Toevallig heeft hij me gevraagd of ik met hem wilde samenwonen,' zeg ik verlegen.

'Echt waar?' Katie kijkt me smachtend aan. 'God, Emma, jullie zijn het ideale stel. Door jou kan ik erin geloven dat het echt kan. Het lijkt jou allemaal zo gemakkelijk af te gaan.'

Tegen wil en dank doet het me plezier. Connor en ik. Het ideale stel. Een voorbeeld voor andere mensen.

'Zo gemakkelijk is het nu ook weer niet,' zeg ik met een bescheiden lachje. 'Ik bedoel, wij hebben ook weleens ruzie, net als iedereen.'

'O ja?' Katie kijkt ervan op. 'Ik heb jullie nog nooit ruzie zien maken.'

'Maar dat doen we natuurlijk wel!'

Ik pijnig mijn hersenen om me te herinneren wanneer Connor en ik voor het laatst ruzie hebben gehad. Ik bedoel, het spreekt vanzelf dat we ruzie maken. Vaak. Dat doen alle stellen. Dat is niet meer dan normaal.

Kom op, dit kan niet. We moeten toch...

Ja. Die keer aan de rivier toen ik dacht dat die grote witte vogels ganzen waren en Connor dacht dat het zwanen waren. Precies. We zijn normaal. Ik wist het wel.

We zijn nu vlak bij het kantoor van Panther, en als we de lichte stenen treden beklimmen, elk met een granieten springende panter, begin ik een tikje nerveus te worden. Paul zal een gedetailleerd verslag willen horen van de bespreking met Glen Oil.

Wat moet ik zeggen?

Ik zal uiteraard volkomen eerlijk en oprecht zijn. Zonder hem de hele waarheid te vertellen...

‘Hé, kijk.’ Katies stem onderbreekt me en ik volg haar blik. Ik zie door de glazen voorgevel van het gebouw dat er commotie in de hal is. Dit is niet normaal. Wat is er aan de hand?

God, er zal toch geen brand zijn of zo?

Katie en ik duwen ons door de zware glazen draaideur en kijken elkaar verbijsterd aan. Het hele kantoor is in rep en roer. Er lopen mensen bedrijvig rond; de een poetst de messing trapleuning, de ander de plastic planten en Cyril, de beheerder, drijft mensen de liften in.

‘Allemaal naar je kamer, graag! We willen geen gelummel in de receptie. Jullie hadden allemaal al aan je bureau moeten zitten.’ Hij klinkt alsof hij het niet meer trekt. ‘Er is hier niets te zien! Ga alsjeblieft naar je bureau.’

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik aan Dave van de beveiliging, die zoals gewoonlijk met een kop thee tegen de muur hangt. Hij neemt een slok, laat hem door zijn mond walsen en grijnst naar ons.

‘Jack Harper komt op bezoek.’

‘Wát?’ We kijken hem allebei met grote ogen aan.

‘Vandaag?’

‘Dat méén je niet!’

In de wereld van Panther nv is dit zoiets als zeggen dat de paus op bezoek komt. Of de kerstman. Jack Harper is een van de oprichters van Panther nv. Hij heeft de Panther Cola uitgevonden. Dat weet ik omdat ik ongeveer een miljoen keer biootjes van hem

heb uitgetikt. 'In 1987 kochten de jonge, dynamische zakenpartners Jack Harper en Pete Laidler het kwijnende frisdrankenbedrijf Zoot op, doopten Zootacola om tot Panther Cola, bedachten het motto "neem geen pauze" en schreven zo marketinggeschiedenis.'

Geen wonder dat Cyril het niet meer trekt.

'Over een minuut of vijf.' Dave kijkt op zijn horloge. 'Ongeveer.'

'Maar... waarom?' vraagt Katie. 'Ik bedoel, het komt zo onverwacht.'

Daves ogen twinkelen. Kennelijk vertelt hij het nieuws al de hele ochtend aan iedereen en vermaakt hij zich kostelijk.

'Hij schijnt de Britse vestiging te willen bekijken.'

'Ik dacht dat hij zich niet meer actief met de onderneming bezighield,' zegt Jane van de boekhouding, die in haar jas naar ons toe is gelopen en gretig meeluistert. 'Ik dacht dat hij helemaal kapot was van verdriet om de dood van Pete Laidler en dat hij sindsdien een kluizenaarsbestaan leidde. Op zijn ranch of wat het ook is.'

'Dat is drie jaar geleden,' merkt Katie op. 'Misschien voelt hij zich nu beter.'

'Misschien wil hij ons verkopen, zul je bedoelen,' zegt Jane onheilspellend.

'Waarom zou hij?'

'Je weet maar nooit.'

'Volgens mij,' zegt Dave, en we buigen ons allemaal naar hem over om te luisteren, 'wil hij zien of de planten wel genoeg glimmen.' Hij knikt naar Cyril en we giechelen allemaal.

'Pas op,' snauwt Cyril. 'Knak de stengels niet.' Hij kijkt op. 'Wat doen jullie hier nog?'

'We gaan al!' zegt Katie, en we lopen naar de trap, die ik altijd neem omdat ik dan niet naar de sportschool hoef. Bovendien zit marketing gelukkig op de eerste verdieping. Net als we op de overloop zijn, krijst Jane: 'Kijk! O, mijn god! Dat is hem!'

Een limousine rijdt spinnend door de straat en stopt recht voor de glazen deuren.

Wat is dat toch met sommige auto's? Ze zien er zo glimmend en gepolijst uit, alsof ze van iets heel anders zijn gemaakt dan gewone auto's.

Alsof het afgesproken werk is, gaan de liftdeuren aan het eind van de hal open. Graham Hillingdon, de president-directeur, schrijdt naar buiten, gevolgd door de zakelijk directeur en nog een stuk of zes anderen, allemaal onberispelijk in donkere pakken.

'Zo kan hij wel weer!' sist Cyril de arme schoonmakers in de hal toe. 'Weg! Ophouden!'

Wij drieën staan als kinderen te gapen. Het portier van de limousine gaat open en even later stapt er een blonde man in een donkerblauwe jas uit. Hij draagt een zonnebril en heeft een heel duur uitzierende aktetas bij zich.

Wauw. Hij ziet eruit om door een ringetje te halen.

Graham Hillingdon en de anderen hebben zich inmiddels op het bordes opgesteld. Ze schudden hem een voor een de hand en loodsen hem dan naar binnen, waar Cyril staat te wachten.

'Welkom bij de Britse vestiging van Panther nv,' zegt Cyril krui-perig. 'Ik hoop dat u een plezierige reis hebt gehad.'

'Het ging wel, dank u,' zegt de man met een Amerikaans accent.

'Zoals u ziet is dit in alle opzichten een gewone werkdag...'

'Hé, moet je zien,' zegt Katie zacht. 'Kenny staat klem achter de deur.'

Kenny Davey, een van de ontwerpers, dreutelt onzeker buiten op het bordes in zijn spijkerbroek en sportschoenen, weifelend of hij naar binnen zal gaan of niet. Hij steekt een hand naar de draai-deur uit, doet een stapje terug, loopt weer naar de deur en gluurt aarzelend naar binnen.

'Kenny, kom binnen,' zegt Cyril, en hij draait met een vrij woeste glimlach aan de deur. 'Een van onze ontwerpers, Kenny Davey. Je had er al tien minuten moeten zijn, Kenny, maar wat geeft het!' Hij duwt de verbijsterde Kenny naar de liften, kijkt op en wuift ons geërgerd weg.

'Kom,' zegt Katie, 'we kunnen maar beter gaan.' En dan haas-ten we ons de trap op, met moeite ons gegiechel bedwingend.

De sfeer op de afdeling marketing is een beetje zoals vroeger in mijn slaapkamer op de avond van een feestje. Mensen borstelen hun haar, spuiten parfum op, schuiven met paperassen en roddelen opgewonden. Als ik langs de kamer van Neil Gregg loop, die verantwoordelijk is voor het mediabeleid, zie ik dat hij met zorg zijn onderscheidingen voor doeltreffende marketing op zijn bureau uitstalt, terwijl zijn assistente Fiona de ingelijste foto's op-poetst waarop hij beroemdheden de hand schudt.

Ik wil net mijn jas aan de kapstok hangen als ik door Paul, het hoofd van onze afdeling, opzij word getrokken.

'Wat is er verdomme bij Glen Oil gebeurd? Ik kreeg vanochtend een bijzonder vreemde e-mail van Doug Hamilton. Heb je frisdrank over hem heen gegooid?'

Ik kijk hem ontzet aan. Heeft Doug Hamilton het aan Paul doorgegeven? Maar hij had beloofd zijn mond te houden!

'Zo ging het niet,' zeg ik haastig. 'Ik probeerde alleen de vele goede eigenschappen van Panther Prime te laten zien en toen... toen heb ik een beetje gemorst.' Paul trekt zijn wenkbrauwen op, niet op een vriendelijke manier.

'Al goed. Het was te veel gevraagd voor zo iemand als jij.'

'Niet waar,' zeg ik snel. 'Ik bedoel, het was allemaal prima gegaan als... Wat ik bedoel, is dat ik het de volgende keer beter zal doen, als je me nog een kans geeft. Ik beloof het.'

'We zullen zien.' Hij kijkt op zijn horloge. 'Ga maar gauw aan de slag. Het is een teringzooi op je bureau.'

'Oké. Eh, hoe laat heb ik mijn functioneringsgesprek?'

'Emma, voor het geval je het nog niet wist, Jack Harper brengt ons vandaag een bezoek,' zegt Paul met zijn meest sarcastische stem. 'Maar als jij je functioneringsgesprek belangrijker vindt dan degene die het bedrijf heeft ópgericht, kunnen we natuurlijk...'

'Ik bedoelde niet... Ik vroeg alleen...'

'Ga je bureau opruimen,' zegt Paul verveeld. 'En als je Panther Prime over Harper morst, ben je ontslagen.'

Ik haast me naar mijn bureau. Cyril komt binnen. Hij ziet er getergd uit.

'Aandacht!' zegt hij, en hij klapt in zijn handen. 'Even opletten,

allemaal! Dit is een informeel bezoek, meer niet. Meneer Harper komt binnen, maakt misschien een praatje met een paar van jullie en kijkt wat jullie doen. Ik wil dus dat jullie allemaal gewoon doen, maar uiteraard wel op je tenen.... Wat zijn dit voor papieren?’ valt hij opeens uit als hij de keurige stapel drukproeven in de hoek naast Fergus Grady’s bureau zit liggen.

‘Dat zijn de... eh... ontwerptekeningen voor de nieuwe Panther Gum-campagne,’ zegt Fergus, die heel creatief en verlegen is. ‘Ik heb niet echt ruimte op mijn bureau.’

‘Ja, maar ze kunnen daar niet blijven liggen!’ Cyril raapt de proeven van de vloer en steekt ze hem toe. ‘Opruimen. Goed, als hij een van jullie een vraag stelt, geef dan vriendelijk en spontaan antwoord. Ik wil dat jullie allemaal aan het werk zijn als hij binnenkomt. Met gewone taken die jullie in de loop van een gewone dag ook zouden doen.’ Hij kijkt verstrooid om zich heen. ‘Een paar mensen zouden aan de telefoon kunnen zitten, een paar anderen zouden aan de computer kunnen werken... een paar van jullie zouden creatief aan het brainstormen kunnen zijn... Denk erom, deze afdeling is de spil van het bedrijf. Panther nv is vermaard om haar briljante marketing!’

Hij zwijgt en we kijken hem allemaal stom aan.

‘Aan de slag!’ Hij klapt weer in zijn handen. ‘Sta daar niet zo. Jij daar!’ Hij wijst naar mij. ‘Opschieten. Aan je werk!’

O, god. Mijn bureau ligt helemaal bezaaid met troep. Ik trek een la open en zwiep er een hele stapel papieren in, en dan begin ik lichtelijk panisch de pennen in mijn bakje te ordenen. Aan het bureau naast het mijne zit Artemis Harrison haar lippenstift bij te werken.

‘Het wordt vast een heel inspirerende ontmoeting,’ zegt ze, zichzelf in haar handspiegeltje bewonderend. ‘Weet je, veel mensen denken dat hij de marketingpraktijk eigenhandig een nieuw gezicht heeft gegeven.’ Haar ogen blijven op mij rusten. ‘Emma, heb je een nieuw topje? Waar heb je dat gekocht?’

‘Eh, French Connection,’ zeg ik na een korte stilte.

‘Ik ben zaterdag nog bij French Connection geweest.’ Haar ogen vernauwen zich. ‘Ik heb dat model niet gezien.’

‘Nou, dan was het zeker uitverkocht.’ Ik wend me af en doe alsof ik mijn bovenste la opruim.

‘Wat zullen we tegen hem zeggen?’ vraagt Caroline. ‘Meneer Harper of Jack?’

‘Vijf minuten met hem alleen,’ zegt Nick, een van de hoge marketingjongens, koortsachtig in zijn telefoon. ‘Meer heb ik niet nodig. Vijf minuten om hem dat idee voor die website toe te spelen. Ik bedoel, jezus, als hij ervoor zou vallen...’

God, die opgewonden sfeer werkt aanstekelijk. Ik merk dat ik een dot adrenaline krijg en ik reik naar mijn kam en kijk of ik nog genoeg lipgloss op heb. Ik bedoel, je weet het maar nooit. Misschien ziet hij op de een of andere manier wat ik in me heb. Misschien kiest hij mij uit alle anderen!

Paul komt de afdeling op gemarcheerd. ‘Oké, mensen,’ zegt hij. ‘Hij is op deze verdieping. Hij gaat eerst naar de administratie...’

‘Ga door met je dagelijkse taken!’ roept Cyril uit. ‘Nu!’

Shit. Wat zijn mijn dagelijkse taken?

Ik pak de telefoon en toets mijn voicemailcode in. Ik zou mijn berichten kunnen af luisteren.

Ik kijk om me heen – en zie dat iedereen hetzelfde heeft gedaan.

We kunnen niet allemaal aan de telefoon zitten. Wat een stom gedoe! Oké, dan zet ik gewoon mijn computer aan en wacht tot hij opgestart is.

Terwijl ik het scherm van kleur zie veranderen, begint Artemis luid te praten.

‘Volgens mij is vitaliteit de hele essentie van het concept,’ zegt ze. Haar ogen flitsen telkens naar de deur. ‘Kun je me volgen?’

‘Eh, ja,’ antwoordt Nick. ‘Ik bedoel, ik denk dat we in de hedendaagse marketingomgeving moeten zoeken naar een... eh... fusie tussen strategie en een toekomstvisie...’

God, wat is mijn computer vandaag sloom. Straks komt Jack Harper en dan zit ik er nog steeds als een debiel naar te staren.

Ik weet al wat ik ga doen. Ik speel degene die een kop koffie gaat halen. Ik bedoel, wat kan er nou natuurlijker zijn dan dat?

‘Ik ga maar eens koffie halen,’ zeg ik schutterig, en ik sta op.

Artemis kijkt vluchtig op. 'Voor mij ook, graag,' zegt ze, en dan vervolgt ze: 'Maar goed, tijdens mijn managementcursus...'

De koffieautomaat staat in zijn eigen nis bij de ingang van de afdeling. Ik wacht tot het verderfelijke brouwsel mijn beker heeft gevuld, kijk om me heen en zie Graham Hillingdon uit de afdeling administratie komen, gevolgd door een paar anderen. Shit! Hij komt eraan!

Oké, kalm blijven. Gewoon wachten tot de tweede beker vol is, heel natuurlijk...

En daar is hij! Met zijn blonde haar, zijn duur uitziende pak en zijn zonnebril. Alleen stapt hij enigszins tot mijn verbazing opzij en maakt zich van de anderen los.

Er kijkt in feite niemand naar hem. Ieders aandacht is op een andere vent gericht. De vent in spijkerbroek met een zwarte coltrui die nu naar buiten komt.

Ik kijk gefascineerd en hij draait zich om. En als ik zijn gezicht zie, voel ik een gigantische klap, alsof ik een bowlingbal keihard tegen mijn borst krijg.

O, mijn god.

Het is hem.

Diezelfde donkere ogen. Met diezelfde lijntjes eromheen geëetst. De stoppels zijn weg, maar hij is het onmiskenbaar.

De man uit het vliegtuig.

Wat doet hij hier?

En waarom let iedereen alleen maar op hem? Hij is nu aan het woord, en ze hangen aan zijn lippen.

Hij draait zich weer om en ik duik in een reflex weg en probeer kalm te blijven. Wat doet hij hier? Hij zal toch niet...

Dat kan niet...

Dat is toch niet mogelijk...

Ik loop met knikkende knieën terug naar mijn bureau. Het kost me moeite de koffie niet uit mijn handen te laten vallen.

'Hé,' zeg ik met een iets te hoge stem tegen Artemis. 'Eh... weet jij ook hoe Jack Harper eruitziet?'

'Nee,' zegt ze, en ze pakt haar koffie aan. 'Dank je wel.'

'Zwart haar,' zegt iemand.

‘Zwart?’ Ik slik. ‘Niet blond?’

‘Hij komt deze kant op!’ sist iemand. ‘Daar komt hij!’

Ik zak met mijn wankele benen in mijn stoel en neem een slok koffie zonder er iets van te proeven.

‘... ons hoofd marketing en promotie, Paul Fletcher,’ hoor ik Graham in de verte zeggen.

‘Leuk je te zien, Paul,’ klinkt diezelfde droge, Amerikaanse stem.

Het is hem. Ik weet het zeker.

Oké, kalm blijven. Misschien is hij me al vergeten. Het was maar één korte vlucht. Hij vliegt waarschijnlijk heel vaak.

‘Mensen.’ Paul leidt hem naar het midden van de afdeling. ‘Het doet me veel plezier jullie aan onze oprichter voor te stellen, de man die een hele generatie marketingmensen heeft beïnvloed en bezielt... Jack Harper!’

Er breekt een applaus los en Jack Harper glimlacht hoofdschuddend. ‘Alsjeblieft,’ zegt hij. ‘Geen heisa. Doe maar gewoon wat je altijd doet.’

Hij begint rond te lopen en blijft zo nu en dan even staan om met iemand te praten. Paul begeleidt hem en stelt hem aan iedereen voor, en de blonde man volgt hen zwijgend als een schaduw.

‘Daar is hij!’ sist Artemis, en iedereen aan onze kant van de zaal verstijft.

Mijn hart begint te bonzen en ik maak me klein in mijn stoel en probeer me achter mijn computer te verstoppen. Misschien herkent hij me niet. Misschien is hij me vergeten. Misschien weet hij niet meer...

Shit. Hij kijkt naar me. Ik zie de verbazing in zijn ogen opflitsen, en hij trekt zijn wenkbrauwen op.

Hij heeft me herkend.

Kom alsjeblieft niet naar me toe, bid ik in stilte. Alsjeblieft niet.

‘En wie hebben we daar?’ vraagt hij aan Paul.

‘Dit is Emma Corrigan, een van onze junior-marketingassistenten.’

Hij loopt op me af. Artemis is opgehouden met praten. Iedereen staart me aan. Ik gloei van schaamte.

'Hallo,' zegt hij vriendelijk.

'Hallo,' piep ik. 'Meneer Harper.'

Oké, hij heeft me herkend, maar dat betekent niet per definitie dat hij nog iets weet van wat ik heb gezegd. Een paar opmerkingen in het wilde weg, eruit gegooid door iemand in de stoel naast je. Wie onthoudt dat nou? Misschien heeft hij niet eens geluisterd.

'En wat doe jij?'

'Ik, eh, ik assisteer de afdeling marketing en ik help bij het opzetten van promotieactiviteiten,' mompel ik.

'Emma is vorige week nog voor zaken in Glasgow geweest,' vult Paul aan, en hij werpt me een totaal niet gemeende glimlach toe. 'Wij geloven dat we onze nieuwkomers zo vroeg mogelijk verantwoordelijkheid moeten geven.'

'Heel verstandig,' zegt Jack Harper knikkend. Zijn blik glijdt over mijn bureau, landt op mijn piepschuim bekertje en opeens zie ik belangstelling oplichten. Hij kijkt op en vangt mijn blik. 'Hoe is de koffie hier?' vraagt hij vriendelijk. 'Lekker?'

Ik hoor mijn eigen stomme stem plotseling in mijn hoofd ratelen alsof er een band wordt afgespeeld.

'De koffie op mijn werk is het goorste dat je ooit hebt gedronken, puur vergif...'

'Prima!' zeg ik. 'Echt... heerlijk!'

'Blij dat te horen.' Er vonkt een lach in zijn ogen en ik voel dat ik rood word.

Hij weet het nog. Shit. Hij weet het nog.

'En dit is Artemis Harrison,' zegt Paul. 'Een van onze slimste jonge marketingmensen.'

'Artemis,' herhaalt Jack Harper peinzend. Hij doet een paar passen naar haar werkplek. 'Wat een mooi groot bureau heb je daar, Artemis.' Hij glimlacht naar haar. 'Is dat nieuw?'

'Een paar dagen geleden kwam er een nieuw bureau en dat heeft ze gewoon ingepikt...'

Hij weet het allemaal nog, hè? Alles.

O, god. Wat heb ik in vredesnaam allemaal gezegd?

Ik zit onbeweeglijk op mijn stoel met mijn sympathieke, goede werknemersgezicht terwijl Artemis een opschepperig antwoord

geeft, maar in gedachten spoel ik geagiteerd terug in een poging het me voor de geest te halen, me te herinneren wat ik heb gezegd. Ik bedoel, god, ik heb die man alles over mezelf verteld. Echt álles. Ik heb hem verteld wat voor ondergoed ik draag, welke smaak ijs ik lekker vind, hoe ik mijn maagdelijkheid ben kwijtgeraakt en...

De rillingen lopen me over de rug.

Ik herinner me iets dat ik hem niet had moeten vertellen.

Iets dat ik nooit aan iemand had mogen vertellen.

'Ik weet dat ik het niet had moeten doen, maar ik wilde die baan zo ontzettend graag hebben...'

Ik heb hem verteld dat ik in mijn cv heb gelogen over mijn cijfer voor wiskunde.

Nou, dat was het dan. Ik kan wel gaan.

Hij ontslaat me. Ik krijg een strafblad wegens fraude en geen mens zal me ooit nog een baan geven, en uiteindelijk kom ik in een documentaire over de ergste banen van het land als opruimer van koeienmest, en dan zeg ik monter: 'Het valt eigenlijk best wel mee.'

Oké. Geen paniek. Ik moet toch iets kunnen doen? Ik maak mijn excuses. Ha. Ik zeg dat het een inschattingsfout was die ik nu sterk betreurt, dat het nooit mijn bedoeling is geweest het bedrijf te misleiden en...

Nee, ik zeg: 'Toevallig had ik écht een acht, ha ha, stom van me, vergeten!' En dan vervals ik een diploma met zo'n kalligrafieset. Ik bedoel, het is een Amerikaan. Hij komt er nooit achter.

Nee. Hij komt er een keer achter. O, god. O, god.

Goed, misschien schiet ik door. Zie het eens in de juiste proporties. Jack Harper is een ontzettend belangrijke man. Kijk maar! Hij heeft limousines en lakeien en een gigabedrijf dat miljoenen per jaar verdient. Het kan hem niets schelen of een van zijn werknemers een dikke acht heeft gehaald of niet. Ik bedoel maar, zeg nou zelf!

Ik lach hardop van de zenuwen en Artemis kijkt me verwonderd aan.

'Ik wil nog even zeggen dat ik heel blij ben jullie allemaal eens

te zien,' zegt Jack Harper, en hij kijkt om zich heen in de stille ruimte. 'En ik wil jullie voorstellen aan mijn rechterhand, Sven Peterson.' Hij gebaart naar de vent met het blonde haar. 'Ik blijf hier een paar dagen, dus ik hoop een paar van jullie beter te leren kennen. Zoals jullie weten was Pete Laidler, die Panther samen met mij heeft opgericht, een Brit. Dat is een van de vele redenen waarom dit land altijd immens belangrijk voor me is geweest.'

Er klinkt een meelevend gemurmel op de afdeling. Hij steekt zijn hand op, knikt en loopt weg, gevolgd door Sven en alle kaderleden. Het blijft stil tot hij weg is, en dan steekt er een opgewonden geroezemoes op.

Ik voel dat ik van top tot teen slap word van opluchting. Goddank. Goddank.

Nee, echt, ik ben ook zo'n debiel. Hoe heb ik ook maar een seconde kunnen denken dat Jack Harper zich nog zou herinneren wat ik heb gezegd, laat staan dat hij zich er iets van aan zou trekken! Hoe heb ik kunnen denken dat hij zijn drukke, belangrijke schema zou onderbreken om zoiets nietigs en onbenulligs na te trekken als die wel of niet echte acht op mijn cv! Ik reik naar mijn muis, klik een nieuw document aan en merk dat ik waarachtig glimlach.

'Emma.' Ik kijk op en zie Paul bij mijn bureau staan. 'Jack Harper wil je graag even spreken,' zegt hij kortaf.

'Wát?' De glimlach besterft op mijn lippen. 'Mij?'

'Over vijf minuten in de vergaderkamer.'

'Zei hij ook waarom?'

'Nee.'

Paul beent weg en ik kijk met nietsziende ogen naar mijn computerscherm, een beetje misselijk.

Ik had het de eerste keer toch goed.

Ik ben mijn baan kwijt.

Ik raak mijn baan kwijt vanwege één stomme opmerking tijdens één stomme vlucht.

Waarom moest ik ook een klasse hoger gezet worden? Waarom moest ik mijn stomme mond ook opendoen? Wat ben ik ook een stomme, stómme flapuit.

‘Waarom wil Jack Harper jou spreken?’ vraagt Artemis. Ze klinkt geërgerd.

‘Geen idee,’ zeg ik.

‘Wil hij meer mensen spreken?’

‘Weet ik niet!’ zeg ik afwezig.

Om te voorkomen dat ze door blijft vragen, begin ik onzin te typen. Intussen buitelen de gedachten door mijn hoofd.

Ik mag deze baan niet kwijtraken. Ik mag niet nog een carrière ruïneren.

Hij mag me niet ontslaan. Dat mag hij gewoon niet doen. Het is niet eerlijk. Ik wist niet wie hij was. Ik bedoel, als hij me had vertéld dat hij mijn baas was, was ik toch nooit tegen hem over mijn cv begonnen? En over... alles.

Trouwens, ik heb toch niet net gedaan alsof ik hoogleraar was of zo? Ik heb geen strafblad of zoiets. Ik ben een goede werknemer. Ik doe ontzettend mijn best en zo vaak loop ik de kantjes er niet van af, én ik heb al die overuren gemaakt toen met die sportkledingpromotie, én ik heb de kerstloterij georganiseerd...

Ik typ steeds harder en mijn gezicht wordt rood van agitatie.

‘Emma.’ Paul kijkt veelbetekenend op zijn horloge.

‘Ja,’ Ik haal diep adem en sta op.

Ik laat me niet door hem ontslaan. Ik laat het gewoon niet gebeuren.

Ik loop met grote passen over de afdeling en door de gang naar de vergaderkamer, klop aan en duw de deur open.

Jack Harper zit op een stoel aan de vergadertafel iets in een notitieboekje te krabbelen. Ik kom binnen, hij kijkt op en zijn ernstige gezicht doet mijn maag verkrampen.

Maar ik moet mezelf verdedigen. Ik móét deze baan houden.

‘Hallo,’ zegt hij. ‘Wil je de deur dichtdoen?’ Hij wacht tot ik het heb gedaan en kijkt dan naar me op. ‘Emma, we moeten iets bespreken.’

‘Daar ben ik me van bewust,’ zeg ik, mijn stem met moeite in bedwang houdend, ‘maar ik wil eerst mijn zegje doen, als het mag.’

Jack Harper kijkt me even verbluft aan en trekt dan zijn wenkbrauwen op.

‘Goed. Ga je gang.’

Ik loop de kamer in, haal diep adem en kijk hem recht aan.

‘Meneer Harper, ik weet waarom u me wilt spreken. Ik weet dat het verkeerd was. Het was een inschattingsfout die ik diep betreur. Het spijt me heel erg en het zal nooit meer gebeuren. Maar het pleit voor me...’ Ik hoor mijn stem geëmotioneerd rijzen. ‘Het pleit voor me dat ik geen idee had wie u was, in dat vliegtuig. En ik geloof niet dat ik gestraft moet worden voor een eerlijke, echte vergissing.’

Het blijft even stil.

‘Denk je dat ik je ga straffen?’ zegt Jack Harper ten slotte met gefronst voorhoofd.

Hoe kan hij zo harteloos zijn?

‘Ja! U moet wel beseffen dat ik nooit over mijn cv was begonnen als ik had geweten wie u was! Het was net... uitlokking! Weet u, als dit een rechtbank was, zou de rechter het bewijs ontoelaatbaar achten. Hij zou u niet eens...’

‘Je cv?’ De frons verdwijnt van Jack Harpers voorhoofd. ‘O! Die acht voor wiskunde.’ Hij kijkt me priemend aan. ‘Die gelogen acht, kan ik beter zeggen.’

Nu ik het zo hardop hoor uitspreken, word ik er stil van. Ik voel dat mijn gezicht steeds warmer wordt.

‘Weet je, veel mensen zouden dat fraude noemen,’ zegt Jack Harper, en hij leunt achterover in zijn stoel.

‘Weet ik. Ik weet dat ik fout zat. Ik had het niet... Maar het heeft geen invloed op mijn functioneren. Het zégt helemaal niets.’

‘Denk je?’ Hij schudt bedachtzaam zijn hoofd. ‘Ik weet het niet. Van een zes naar een acht... dat is een hele sprong. Als we je nu eens vragen berekeningen te maken?’

‘Ik kan rekenen,’ zeg ik radeloos. ‘Geef me maar een som op. Toe maar, vraag maar.’

‘Goed.’ Zijn mondhoeken trekken. ‘Acht keer negen.’

Ik staar hem aan, met bonzend hart en leeg hoofd. Acht keer

negen. Ik heb geen idee. Shit. Oke, een keer negen is negen. Twee keer negen is...

Nee, ik heb het al. Acht keer tien is tachtig, dus acht keer négen is...

'Tweeënzeventig!' roep ik uit, en ik krimp in elkaar als ik zijn kleine, halve glimlach zie. 'Tweeënzeventig,' herhaal ik kalmer.

'Heel goed.' Hij gebaart beleefd naar een stoel. 'Zo. Heb je gezegd wat je te zeggen had, of is er meer?'

Ik wrijf verward over mijn gezicht. 'Gaat u... gaat u me niet ontslaan?'

'Nee,' zegt Jack Harper geduldig, 'ik ga je niet ontslaan. Kunnen we nu praten?'

Als ik ga zitten, voel ik een gruwelijk vermoeden opkomen.

'Wilde u...?' Ik schraap mijn keel. 'Wilde u me over mijn cv spreken?'

'Nee,' zegt hij vriendelijk. 'Dat was niet wat ik met je wilde bespreken.'

Ik wil dood.

Ik wil nu dood, hier ter plekke.

'Juist.' Ik strijk mijn haar uit mijn gezicht in een poging me te vermennen, zakelijk over te komen. 'Juist. Goed. Maar eh... wat wilde u dan... wat...'

'Ik wil je een kleine gunst vragen.'

'Aha!' Mijn hoop leeft op. 'U zegt het maar! Ik bedoel... wat?'

'Om diverse redenen,' zegt Jack Harper langzaam, 'zou ik willen dat niemand te weten komt dat ik vorige week in Schotland ben geweest.' Hij kijkt me aan. 'Ik zou het dus zeer op prijs stellen als we onze korte ontmoeting onder ons zouden kunnen houden.'

'Ja!' zeg ik na een korte stilte. 'Natuurlijk! Absoluut. Dat kan.'

'Heb je het aan niemand verteld?'

'Nee. Niemand. Zelfs niet aan mijn... Geen mens, bedoel ik. Ik heb het aan niemand verteld.'

'Gelukkig. Hartelijk bedankt, ik waardeer het zeer.' Hij glimlacht en staat uit zijn stoel op. 'Leuk je weer te zien, Emma. Ik weet zeker dat we elkaar vaker zullen ontmoeten.'

‘Was dat het?’ zeg ik verbouwereerd.

‘Dat was het, tenzij je meer wilt bespreken.’

‘Nee!’ Ik kom zo gehaast overeind dat ik mijn enkel aan de tafelpoot stoot.

Ik bedoel, wat verwachtte ik nou eigenlijk? Dat hij me zou vragen een spannend nieuw internationaal project te leiden?

Jack Harper loopt naar de deur en houdt hem hoffelijk voor me open. Ik ben de kamer al half uit als ik blijf staan. ‘Wacht even.’

‘Wat is er?’

‘Wat zal ik tegen de anderen zeggen?’ vraag ik verlegen. ‘Iedereen zal me vragen wat u met me wilde bespreken.’

‘Waarom zeg je niet gewoon dat we het over logistiek hebben gehad?’ Hij trekt zijn wenkbrauwen op en doet de deur dicht.

6

De rest van de dag hangt er een feeststemming op kantoor, maar ik zit daar maar, niet in staat te geloven wat er zojuist is gebeurd. En in de ondergrondse op weg naar huis voel ik mijn hart nog bonzen, zo onwaarschijnlijk is het allemaal. En zo onrechtvárdig.

Hij was een onbekende. Hij werd geacht een onbekende te zijn. Onbekenden verdwijnen per definitie in het luchtledige om nooit weerom te keren. Ze komen niet op je kantoor opdagen. Ze vragen je niet wat acht keer negen is. Ze blijken niet je megahoge baas te zijn.

Tja, het enige dat ik ervan kan zeggen, is dat ik mijn lesje heb geleerd. Mijn ouders zeiden altijd dat ik niet met vreemde mannen mocht praten, en ze hadden gelijk. Ik vertel nooit meer iets aan een onbekende. Nóóit.

Ik heb vanavond bij Connor thuis afgesproken, en als ik daar aankom, voel ik mijn lichaam een zucht van verlichting slaken. Weg van kantoor. Weg van al dat eindeloze gepraat over Jack Harper. En Connor is al aan het koken. Ik bedoel maar, kan het nog volmakter? Er hangt een heerlijke knoflook- en kruidengeur in de keuken en er staat al een glas wijn voor me op tafel.

'Hallo,' zeg ik, en ik geef hem een zoen.

Hij kijkt van het fornuis op. 'Dag schat!'

Shit. Helemaal vergeten schat tegen hem te zeggen. Oké, hoe ga ik dit onthouden?

Ik weet het al. Ik schrijf het op mijn hand.

'Moet je daar eens kijken. Heb ik van internet gedownload.' Connor wijst breed grijnzend naar een map op tafel. Ik sla hem

open en zie een korrelige zwart-witfoto van een kamer met een bank en een potplant.

‘Huizen!’ zeg ik beteuterd. ‘Goh, dat is snel! Ik heb mijn huur nog niet eens opgezegd.’

‘Tja, maar we moeten echt op zoek,’ zegt Connor. ‘Kijk, die heeft een balkon. En die daar een open haard die het echt doet!’

‘Goh!’

Ik ga in een stoel zitten, tuur naar de wazige foto en probeer me voor te stellen dat Connor en ik daar wonen. Dat we op die bank zitten. Alleen wij tweetjes, elke avond opnieuw.

Ik vraag me af waar we het over zouden moeten hebben.

Hé! We praten gewoon over... waar we altijd over praten.

Misschien kunnen we monopoly spelen. Alleen als we ons vervelen of zo.

Ik sla de bladzij om en voel de opwinding toeslaan.

Een appartement met houten vloeren en luiken! Ik heb altijd al houten vloeren en luiken willen hebben. En moet je die gave keukens zien met die massief granieten werkbladen...

O, dit wordt zo super. Ik kan niet wachten!

Ik neem blij een slok wijn en zak net behaaglijk onderuit als Connor zegt: ‘Zo! Spannend hè, Jack Harper op bezoek?’

O, god. Alsjeblieft. Niet nóg meer gepraat over die ellendige Jack Harper.

‘Heb je hem gesproken?’ vervolgt hij, met een bakje pinda’s naar me toe lopend. ‘Ik heb gehoord dat hij bij marketing is geweest.’

‘Eh, ja, ik heb hem gesproken.’

‘Hij was vanmiddag bij marktonderzoek, maar ik zat in vergadering.’ Connor kijkt me verwachtingsvol aan. ‘En, hoe is hij?’

‘Hij is... weet ik niet. Zwart haar... Amerikaans... Hoe ging je vergadering?’

Connor besteedt geen enkele aandacht aan mijn poging van onderwerp te veranderen.

‘Is het niet spannend?’ Hij straalt. ‘Jack Harper!’

‘Zal wel,’ schokschouder ik. ‘Maar goed...’

‘Emma! Vind je het niet spannend?’ Connor kijkt me verbluft

aan. 'We hebben het over de oprichter van het bedrijf! De man die het concept van Panther Cola heeft bedacht. Die een onbekend merk pakte, het een nieuw imago gaf en het aan de hele wereld verkocht! Hij heeft een op sterven na dood bedrijf in een enorme, geslaagde onderneming veranderd. En nu krijgen we hem allemaal te zien. Vind je dat niet opwindend?'

'Ja,' zeg ik uiteindelijk. 'Heel... opwindend.'

'Dit zou voor ons allemaal de kans van ons leven kunnen zijn. Iets leren van het genie zelf! Weet je dat hij nooit een boek heeft geschreven, zijn ideeën nooit aan iemand heeft toevertrouwd, behalve aan Pete Laidler...' Hij pakt een blikje Panther Cola uit de koelkast en trekt het open. Connor moet wel de meest loyale werknemer van de wereld zijn. Ik kocht een keer Pepsi toen we aan het picknicken waren, en toen kreeg hij bijna een hartverzakking.

'Weet je wat ik het allerliefst zou willen?' zegt hij, en hij neemt een teug. 'Een onderonsje met hem.' Hij kijkt me met schitterende ogen aan. 'Een onderonsje met Jack Harper! Zou dat geen ongelooflijke oppepper voor je carrière zijn?'

Een onderonsje met Jack Harper.

Ja, dat heeft mijn carrière een fantastische oppepper gegeven.

'Misschien wel,' zeg ik onwillig.

'Natuurlijk! Gewoon de kans krijgen naar hem te luisteren. Te horen wat hij te zeggen heeft! Ik bedoel, die vent heeft drie jaar lang opgesloten gezeten. Hoeveel ideeën moet hij al die tijd wel niet hebben gegenereerd? Hij moet zoveel inzichten en theorieën hebben, niet alleen over marketing, maar ook over het bedrijfsleven... hoe mensen werken... over het leven zelf.'

Connors enthousiaste stem wrijft zich als zout in mijn wond. Zullen we dan maar eens kijken hoe spectaculair fout ik dit heb gespeeld? Ik zit in een vliegtuig naast de grote Jack Harper, creatief genie en bron van alle wijsheid op het gebied van zakendoen en marketing, om nog maar te zwijgen van de grote raadselen van het leven zelf.

En wat doe ik? Stel ik hem vragen die van mijn inzicht getuigen? Zet ik hem aan tot een intelligent gesprek? Steek ik ook maar iets van hem op?

Nee, ik zet het op een zeuren over het soort ondergoed dat ik het liefst draag.

Prima carrièrezet, Emma. Kan niet beter.

De volgende ochtend moet Connor regelrecht naar een vergadering, maar voordat hij weggaat, diept hij een oud tijdschriftartikel over Jack Harper op.

‘Moet je lezen,’ zegt hij met zijn mond vol toast. ‘Goeie achtergrondinformatie.’

Ik wil geen achtergrondinformatie! Dat zou ik hem voor de voeten willen gooien, maar hij is de deur al uit.

Ik kom in de verleiding het artikel te laten liggen en er niet eens naar te kijken, maar het is best ver van Connors huis naar kantoor en ik heb zelf geen tijdschriften bij me, dus neem ik het artikel mee en begin in de ondergrondse met tegenzin te lezen, en ik moet zeggen dat het eigenlijk wel boeiend is. Dat Harper en Pete Laidler vrienden waren, en besloten samen in zaken te gaan, en dat Jack de creatieveling was en Pete de extraverte playboy, en dat ze samen multimiljonair werden en zulke dikke maatjes waren dat ze net zo goed broers hadden kunnen zijn. En toen kwam Pete bij een auto-ongeluk om het leven. En Jack was er zo kapot van dat hij zich voor de hele wereld afsloot en zei dat hij ermee op wilde houden.

En nu ik dit allemaal lees, begin ik me natuurlijk nogal stom te voelen. Ik had Jack Harper moeten herkennen. Ik bedoel, Pete Laidler herken ik in elk geval heel goed. Om te beginnen lijkt – leek – hij sprekend op Robert Redford. Bovendien stonden de kranten er bol van toen hij verongelukte. Ik kan het me nu weer levendig voor de geest halen, al had ik toen nog niets met Panther te maken. Hij verongelukte met zijn Mercedes, en iedereen zei dat het net zoiets was als met prinses Diana.

Ik zit zo geboeid te lezen dat ik mijn halte bijna mis en zo’n stomme sprint naar de deuren moet maken waarbij iedereen naar je kijkt met zo’n gezicht van: volslagen debiel die je bent, wist je niet dat je er bijna was? En dan, als de deuren dichtgaan, besef ik dat ik het artikel in de wagon heb laten liggen.

O, nou ja. Ik heb de hoofdlijnen zo'n beetje gelezen.

Het is een heldere, zonnige ochtend en ik loop naar de sapjesbar waar ik meestal even binnenwip voordat ik naar mijn werk ga. Ik heb de gewoonte ontwikkeld elke ochtend een mangosmoothie te halen omdat dat gezond is.

En ook omdat er een heel leuke jongen uit Nieuw-Zeeland werkt die Aidan heet (eigenlijk was ik een piepklein beetje verliefd op hem voordat ik iets met Connor kreeg). Wanneer hij niet in de sapjesbar werkt, studeert hij sportwetenschappen, en hij vertelt me altijd van alles over onontbeerlijke mineralen en de hoeveelheid koolhydraten die je moet eten.

'Hé daar,' zegt hij als ik binnenkom, 'hoe gaat het met het kickboksen?'

'O!' zeg ik, een beetje blozend. 'Prima, dank je.'

'Heb je die nieuwe manoeuvre uitprobeerde die ik je heb uitgelegd?'

'Ja! Het heeft echt geholpen!'

'Dacht ik wel,' zegt hij tevreden, en hij gaat mijn mangosmoothie maken.

Oké. Eerlijk gezegd zit ik niet echt op kickboksen. Ik heb het een keer geprobeerd in het sportcentrum bij ons in de wijk en om je de waarheid te zeggen: ik was geschokt! Ik had geen idee dat het zo gewelddadig zou zijn. Maar Aidan was er zo enthousiast over, en hij zei zo vaak dat het mijn hele leven zou veranderen, dat ik het niet over mijn hart kon verkrijgen hem te vertellen dat ik het na een les voor gezien had gehouden. Het leek me zo zwak. Zo... onoprecht, zeg maar. En ik bedoel, het doet er ook niet echt toe. Hij komt er nooit achter. Ik zie hem niet bepaald buiten die sapjesbar.

'Een mangosmoothie,' zegt Aidan.

'En een chocoladebrownie,' zeg ik. 'Voor... mijn collega.' Aidan pakt een brownie en stopt hem in een zak.

'Weet je, die collega van jou zou eens over al die geraffineerde suiker in haar bloedsomloop moeten denken,' zegt hij met een bezorgde rimpel in zijn voorhoofd. 'Dat zijn al... vier brownies deze week?'

‘Ik weet het,’ zeg ik ernstig. ‘Ik zal het tegen haar zeggen. Dank je wel, Aidan.’

‘Geen punt!’ zegt Aidan. ‘En denk erom: een-twee-zwenk!’

‘Een-twee-zwenk,’ herhaal ik opgewekt. ‘Doe ik!’

Als ik op de afdeling aankom, duikt Paul uit zijn kamer op, klikt met zijn vingers naar me en zegt: ‘Functioneringsgesprek.’

Mijn maag verkrampst en ik verslik me bijna in mijn laatste hap chocoladebrownie. O, god. Het is zover. Ik ben er nog niet klaar voor.

Jawel, dat ben ik wel. Kom op. Blaak van zelfvertrouwen. Ik ben een vrouw die ergens naartoe gaat.

Opeens herinner ik me Kerry en haar ‘ik ben een geslaagde vrouw’-loopje. Ik weet dat Kerry een afschuwelijke trut is, maar ze heeft wel haar eigen reisbureau en ze verdient bergen geld. Ze moet toch iets goed doen. Misschien moet ik het eens proberen. Ik steek omzichtig mijn boezem naar voren, hef mijn hoofd en begin met een strakke, waakzame uitdrukking op mijn gezicht door de zaal te schrijden.

‘Heb je menstruatiepijn of zo?’ zegt Paul bot als ik bij zijn deur aankom.

‘Nee!’ zeg ik ontzet.

‘Nou, je ziet er anders heel vreemd uit. En nu zitten.’ Hij sluit de deur, gaat aan zijn bureau zitten en pakt een formulier met de kop ‘Functioneringsgesprek’. ‘Sorry dat ik gisteren geen tijd voor je had, maar alles liep in het honderd door de komst van Jack Harper.’

‘Geeft niet.’

Ik wil glimlachen, maar mijn mond is opeens kurkdroog. Ongelooflijk, wat ben ik zenuwachtig. Dit is nog erger dan een schoolrapport.

‘Goed. Dus... Emma Corrigan.’ Hij kijkt naar het formulier en begint hokjes aan te kruisen. ‘Door de bank genomen doe je het goed. Je komt niet vaak te laat... je begrijpt de taken die je worden opgedragen... je bent redelijk efficiënt... je werkt goed samen met je collega’s... bla, bla... bla... Nog problemen?’ zegt hij, en hij kijkt naar me op.

'Eh... nee.'

'Heb je het gevoel dat je op grond van je ras wordt gediscrimineerd?'

'Eh... nee.'

'Mooi.' Hij kruist nog een hokje aan. 'Nou, dat was het wel, geloof ik. Goed gedaan. Wil je Nick naar me toe sturen?'

Wat? Is hij het vergeten?

'Eh, hoe zit het met mijn promotie?' Ik probeer niet al te happig te klinken.

'Promotie?' Hij kijkt me verbaasd aan. 'Wat voor promotie?'

'Tot marketingfunctionaris.'

'Waar heb je het in godsnaam over?'

'Het stond er. In de advertentie voor mijn baan stond...' Ik haal de verfrommelde advertentie uit de kontzak van mijn spijkerbroek, waar hij al sinds gisteren zit. "'Na een jaar de mogelijkheid van een promotie.'" Hier staat het.' Ik schuif het vod over het bureau en Paul kijkt er fronsend naar.

'Emma, dat was alleen voor uitzonderlijke kandidaten. Jij bent nog niet aan een bevordering toe. Je zult je eerst moeten bewijzen.'

'Maar ik doe alles zo goed als ik kan! Als je me maar een kans zou willen geven...'

'Die heb je met Glen Oil gekregen.' Paul kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan en ik voel een steekje vernedering. 'Emma, het komt erop neer dat je nog niet aan een hogere functie toe bent. Over een jaar zien we wel weer.'

Een jáár?

'Goed? En nu aan je werk.'

Het duizelt me. Ik moet dit allemaal op kalme, waardige wijze in ontvangst nemen. Ik moet iets zeggen als 'Paul, ik respecteer je beslissing', hem een hand geven en zijn kamer uit lopen. Dat moet ik doen.

Het enige probleem is dat ik niet uit mijn stoel lijkt te kunnen komen.

Een paar ogenblikken later kijkt Paul me vragend aan. 'Dat was het, Emma.'

Ik kan me niet bewegen. Zodra ik deze kamer uitga, is het gebeurd.

‘Emma?’

‘Alsjeblieft, geef me promotie,’ zeg ik radeloos. ‘Alsjeblieft. Ik moet promotie maken om mijn ouders te imponeren. Het is het enige op de hele wereld dat ik wil, en ik beloof je dat ik keihard zal werken, ik kom in de weekends ook, en ik ga... ik ga chique mantelpakken dragen...’

‘Wát?’ Paul gaapt me aan alsof ik in een goudvis ben veranderd.

‘Je hoeft me geen salarisverhoging te geven! Ik blijf gewoon hetzelfde werk doen. Ik wil zelfs de kosten voor mijn nieuwe kaartjes wel betalen! Ik bedoel, het hoeft voor jou geen enkel verschil te maken. Je hoeft niet eens te merken dat ik promotie heb gemaakt!’

Ik staak mijn smeekbede, zwaar hijgend.

‘Emma, ik denk dat je er nog wel achter zult komen dat dat niet helemaal het doel van promotie is,’ zegt Paul sarcastisch. ‘Ik ben bang dat het antwoord nee blijft. Des te overtuigder.’

‘Maar...’

‘Emma, laat ik je een raad geven. Als je vooruit wilt komen, moet je je eigen openingen creëren. Je moet je eigen kansen bevesten. En nu serieus. Wil je alsjeblieft verdwijnen en Nick naar me toe sturen?’

Als ik wegga, zie ik hem de blik hemelwaarts wenden en nog iets op mijn beoordelingsformulier noteren.

Leuk. Waarschijnlijk schrijft hij: ‘Ontspoorde krankzinnige – medische hulp inroepen.’

Als ik terneergeslagen naar mijn bureau terugloop, kijkt Artemis me afkeurend aan. ‘O, Emma,’ zegt ze, ‘je nicht Kerry heeft net voor je gebeld.’

‘O?’ zeg ik verbaasd. Kerry belt me nooit op mijn werk. Ze belt me eigenlijk helemaal nooit. ‘Heeft ze een boodschap doorgegeven?’

‘Ja. Ze wilde vragen of je al iets over je promotie hebt gehoord?’

Oké. Nu is het officieel. Ik haat Kerry.

‘O ja,’ zeg ik, en ik probeer te klinken alsof het om een saaie, alledaagse vraag gaat. ‘Dank je.’

‘Emma, krijg je promotie? Dat wist ik niet!’ Haar stem is hoog en schel, en ik zie een paar mensen nieuwsgierig opkijken. ‘Goh, dus je wordt marketingfunctionaris?’

‘Nee,’ mompel ik rood van vernedering. ‘Nee, dat word ik niet.’

‘O.’ Artemis trekt een quasi-verbaasd gezicht. ‘Waarom vroeg ze dan...’

‘Artemis, hou je mond,’ zegt Caroline. Ik werp haar een dankbare blik toe en zak in mijn stoel.

Nog een heel jaar. Nog een heel jaar een lullige assistent-marketing zijn, en iedereen maar denken dat ik nergens voor deug. Nog een jaar bij pap in het krijt staan, me door Kerry en Nev laten uitlachen en me een complete mislukkeling voelen. Ik zet mijn computer aan en typ moedeloos een paar woorden, maar ik heb opeens geen fut meer.

‘Ik ga maar eens koffie halen,’ zeg ik. ‘Wil er nog iemand?’

‘Je kunt geen koffie halen,’ zegt Artemis, en ze kijkt me vreemd aan. ‘Heb je het niet gezien?’

‘Wat?’

‘Ze hebben de koffieautomaat weggehaald,’ zegt Nick. ‘Toen jij bij Paul zat.’

‘Weggehaald?’ Ik kijk hem verwonderd aan. ‘Maar waarom dan?’

‘Geen idee,’ zegt hij, al op weg naar Pauls kamer. ‘Ze hebben hem gewoon met een steekkarretje opgehaald.’

‘We krijgen een nieuwe automaat!’ zegt Caroline, die net met een bundel drukproeven langsloopt. ‘Dat zeiden ze tenminste beneden. Een mooie, met echte koffie. Jack Harper schijnt hem besteld te hebben.’

Ze loopt door en ik staar haar na.

Heeft Jack Harper een nieuwe koffieautomaat besteld?

‘Emma!’ zegt Artemis ongeduldig. ‘Hoor je me wel? Ik wil dat je die folder gaat zoeken die we twee jaar geleden voor die actie

bij Tesco hebben gemaakt. Sorry, mammié,' zegt ze in de telefoon. 'Ik zei even iets tegen mijn assistente.'

Háár assistente. God, wat baal ik als ze dat zegt.

Maar eerlijk gezegd voel ik me iets te verdwaasd om kwaad te worden.

Het heeft niets met mij te maken, houd ik mezelf streng voor terwijl ik op de bodem van de archiefkast wroet. Het is bespottelijk om te denken dat het iets met mij te maken heeft. Hij was vermoedelijk toch al van plan andere koffie te bestellen. Waarschijnlijk had hij...

Ik sta op met een stapel mappen in mijn armen en laat ze bijna op de vloer vallen.

Daar is hij.

Recht voor me.

'Hallo daar.' Zijn glimlach trekt kraaienpootjes om zijn ogen. 'Hoe gaat het?'

'Eh... goed, dank u.' Ik slik moeizaam. 'Ik hoorde net iets over de koffieautomaat. Eh... dank u wel.'

'Niets te danken.'

'Mensen!' Paul beent door de gang naar hem toe. 'Meneer Harper komt vanochtend bij ons op de afdeling zitten.'

'Alsjeblieft.' Jack Harper glimlacht. 'Zeg maar Jack.'

'Okido. Jáck komt vanochtend bij ons zitten. Hij gaat kijken wat jullie doen, uitvissen hoe wij als team werken. Doe maar gewoon, niets bijzonders doen.' Pauls ogen blijven op mij rusten en hij werpt me een beminnelijke glimlach toe. 'Hallo, Emma. Hoe gaat het? Alles kits?'

'Eh, ja Paul, dank je,' prevel ik. 'Fantastisch.'

'Mooi zo! Tevreden personeel, dat hebben we graag. En nu ik toch jullie aandacht heb...' – hij kucht een beetje verlegen – '... wil ik jullie er nog even op wijzen dat onze bedrijfsfamiliedag eraan komt, zaterdag over een week. Een kans voor ons allemaal om eens uit de plooi te komen, kennis te maken met elkaars gezin en eens lol te maken!'

We kijken hem allemaal nogal wezenloos aan. Tot op heden heeft Paul het altijd de bedrijfsfuckdag genoemd en hij zei dat hij

liever zijn ballen liet afdraaien dan er met een familielid naartoe te komen.

‘Enfin, aan het werk maar weer, allemaal! Jack, laat ik even een stoel voor je pakken.’

‘Doe maar alsof ik er niet ben,’ zegt Jack vriendelijk, en hij gaat in de hoek zitten. ‘Doe maar gewoon.’

Doe maar gewoon. Juist. Natuurlijk.

Dat houdt in dat ik ga zitten, mijn schoenen uittrek, mijn e-mails bekijk, wat handcrème opsmeer, een paar Smarties eet, mijn horoscoop op iVillage lees, Connors horoscoop lees, een aantal keer met krulletters ‘Emma Corrigan, zakelijk directeur’ op mijn notitieblok schrijf, er een rand bloemen omheen teken, een e-mail naar Connor stuur, een paar minuten op antwoord wacht, een slok mineraalwater neem en er dan eindelijk aan toe ben die Tesco-folder voor Artemis te gaan zoeken.

Ik dacht het niet.

Terwijl ik weer aan mijn bureau ga zitten, denk ik razendsnel na. Creëer je eigen openingen. Bevecht je eigen kansen. Dat zei Paul.

En als dit geen kans is, wat dan wel?

Jack Harper in eigen persoon zit te kijken hoe ik werk. De grote Jack Harper. De baas van de hele onderneming. Er moet toch een manier zijn om indruk op hem te maken?

Oké, misschien heb ik niet de meest geniale start met hem gemaakt, maar dit is mijn kans om het goed te maken! Als ik hem maar op de een of andere manier kan laten zien dat ik echt heel slim en gemotiveerd ben...

Terwijl ik de map met promotiemateriaal zit door te bladeren, merk ik dat ik mijn hoofd net iets hoger houd dan anders, alsof ik een cursus poseren volg. En als ik om me heen kijk, zie ik dat alle anderen ook een cursus poseren schijnen te volgen. Voordat Jack Harper kwam, zat Artemis met haar moeder te bellen, maar nu heeft ze haar bril met hoornen montuur opgezet en zit ze driftig te typen. Zo nu en dan houdt ze even op om op een ‘wat ben ik toch een genie’-manier naar haar tekst te glimlachen. Nick zat

het sportkatern van de *Telegraph* te lezen, maar ik zie dat hij nu met een diepe frons documenten met grafieken erin zit te bestuderen.

‘Emma?’ vraagt Artemis poeslief. ‘Heb je die folder al gevonden waar ik je om had gevraagd? Niet dat er háást bij is...’

‘Ja hoor!’ zeg ik. Ik schuif mijn stoel achteruit, sta op en loop naar haar bureau. Ik probeer zo natuurlijk mogelijk over te komen, maar god, het lijkt wel of ik op tv ben of zoiets. Mijn benen doen niet wat ik wil, mijn glimlach zit op mijn gezicht geplakt en ik heb de gruwelijke angst dat ik opeens ‘slipje!’ of zoiets zou kunnen roepen.

‘Alsjeblieft, Artemis,’ zeg ik, en ik leg de folder met zorg op haar bureau.

‘Dank je wel!’ zegt Artemis. Ze kijkt me stralend aan en ik besef dat zij net zo goed acteert. Ze legt haar hand op de mijne en glimlacht twinkelend naar me. ‘Wat zouden we zonder jou moeten beginnen, Emma!’

‘Geen punt!’ zeg ik op dezelfde toon. ‘Je zegt het maar!’

Shit, denk ik op de terugweg naar mijn bureau. Ik had iets slimmers moeten zeggen. Ik had moeten zeggen: ‘Het is het teamwerk dat de onderneming draaiend houdt.’

Nou ja, geeft niet. Ik heb nog tijd genoeg om indruk op hem te maken.

Zo normaal mogelijk open ik een document en begin zo snel en efficiënt als ik kan te typen, met kaarsrechte rug. Ik heb het hier nog nooit zo stil meegemaakt. Iedereen zit op zijn toetsenbord te rammelen, er wordt niet gekletst. Het lijkt wel een schoolklas die een proefwerk maakt. Ik heb jeuk aan mijn voet, maar durf niet te krabben.

Hoe kunnen mensen in vredesnaam aan van die reality-tv-programma’s meedoen? Ik voel me compleet uitgeput, en dit is pas een minuut of vijf gaande.

‘Wat is het hier stil,’ zegt Jack Harper verwonderd. ‘Is het hier altijd zo stil?’

‘Eh...’ We kijken allemaal onzeker naar elkaar.

‘Let alsjeblieft niet op mij. Praat er maar net zo op los als an-

ders. Jullie houden toch zeker wel discussies?’ Hij glimlacht vriendelijk. ‘Toen ik nog op een kantoor werkte, praatten we over alle mogelijke dingen. Politiek, boeken... Ja, wat hebben jullie de laatste tijd zoal gelezen?’

‘Ik heb toevallig die nieuwe biografie van Mao Zedong gelezen,’ zegt Artemis prompt. ‘Fascinerend.’

‘Ik zit midden in een geschiedschrijving van het veertiende-eeuwse Europa,’ vertelt Nick.

‘Ik ben Proust aan het herlezen,’ zegt Caroline, en ze haalt bescheiden haar schouders op. ‘De originele Franse tekst.’

‘Aha.’ Jack Harper knikt. Zijn gezicht verraadts niets. ‘En... Emma, was het toch? Wat ben jij aan het lezen?’

‘Eh, eigenlijk...’ Ik slik om tijd te rekken.

Ik kan toch niet zeggen: *Wat zeggen de tekeningen van beroemdheden ons?* Al is het toevallig heel goed. Snel. Noem een serieus boek.

‘Je was *Great Expectations* toch aan het lezen, Emma?’ zegt Artemis. ‘Voor je leesclubje?’

‘Ja!’ zeg ik opgelucht. ‘Ja, dat is waar ook...’

Ik zie Jack Harpers gezicht en zwijg abrupt.

Shit.

Ik hoor mezelf in het vliegtuig argeloos kwebbelen.

‘*Dus las ik de achterflap en deed net alsof ik het helemaal had gelezen...*’

‘*Great Expectations*,’ zegt Jack Harper nadenkend. ‘Wat vond je ervan, Emma?’

Ongelooflijk dat hij me dat vraagt.

Ik kan even geen woord uitbrengen.

‘Nou!’ Ik schraap eindelijk mijn keel. ‘Ik vond het... het was echt heel... ontzettend...’

‘Het is een schitterend boek,’ zegt Artemis ernstig. ‘Als je de symboliek eenmaal doorziet.’

Hou je kóp, stomme aanstelster. O, god. Wat moet ik zeggen?

‘Ik vond dat het echt... resoneerde,’ zeg ik ten slotte.

‘Wat resoneerde?’ vraagt Nick.

‘De... eh...’ Ik schraap mijn keel weer. ‘De resonanties.’

Er valt een verwonderde stilte.

‘De resonanties... resoneerden?’ zegt Artemis.

‘Ja,’ zeg ik uitdagend. ‘Echt waar. Trouwens, ik moet eens verder met mijn werk.’ Ik rol met mijn ogen, wend me af en begin verwoed te typen.

Oké, die boekbespreking ging niet zo goed, maar dat was gewoon stomme pech. Positief blijven denken. Ik heb nog tijd. Ik kan nog indruk op hem maken.

‘Ik begrijp gewoon niet wat hij heeft!’ zegt Artemis met een meisjesachtig stemmetje. ‘Ik geef hem elke dag water.’

Ze plukt aan haar parapluplant en kijkt aanminnig naar Jack Harper. ‘Jack, heb jij verstand van planten?’

‘Nee, ik ben bang van niet,’ zegt hij, en hij kijkt met een uitgestreken gezicht naar mij. ‘Emma, heb jij enig idee wat er met die plant zou kunnen zijn?’

‘... geef ik die stomme parapluplant van haar sinaasappelsap, gewoon om het haar betaald te zetten...’

‘Ik... ik heb geen idee,’ zeg ik uiteindelijk, en ik typ met een vuurrood hoofd door.

Oké. Geeft niet. Het maakt niet uit. Dan heb ik maar een plant met sinaasappelsap begoten. Wat dan nog?

Paul komt met gefronste wenkbrauwen de afdeling op. ‘Heeft iemand mijn wereldcup-beker gezien?’ vraagt hij. ‘Ik kan hem nergens vinden.’

‘... vorige week de beker van mijn baas laten vallen en de scherven in mijn handtas gestopt...’

Shit.

Oké. Geen punt. Dan heb ik ook maar een bekertje gebroken. Maakt niet uit. Gewoon blijven typen.

‘Hé, Jack,’ zegt Nick met een kameraadschappelijke jongens-onder-elkaar-stem. ‘Als je soms denkt dat we geen lol hebben, moet je daar eens kijken!’ Hij knikt naar een fotokopie van een achterste in een string die al sinds Kerstmis op het mededelingenbord hangt. ‘We weten nog steeds niet wie het is...’

‘... iets te veel gedronken op de kerstborrel...’

Oké, en nu wil ik dood. Kan iemand me alsjeblieft vermoorden?

‘Ha, Emma!’ hoor ik Katie zeggen. Ik kijk op en zie dat ze zich

met een rode kop van opwinding de afdeling op haast. Als ze Jack Harper ziet, blijft ze stokstijf staan. 'O!'

'Maak je niet druk. Ik ben er niet.' Hij wuift haar vriendelijk weg. 'Toe maar, zeg maar wat je wilde zeggen.'

'Ha, Katie,' breng ik moeizaam uit. 'Wat is er?'

Zodra ik haar naam zeg, kijkt Jack Harper weer op. Zijn gezicht staat gefascineerd.

Dat gefascineerde gezicht bevalt me niet.

Wat heb ik hem over Katie verteld? Wat? Ik spoel als een bezetene terug. Wat heb ik gezegd? Wat heb ik...

Mijn maag maakt een plotselinge slingerbeweging. O, god.

'We hebben een geheime code. Als ze bij me binnenkomt en zegt: "Emma, kan ik even wat cijfers met je doornemen?" betekent dat eigenlijk: zullen we even stiekem koffie gaan drinken bij Starbucks...'

Ik heb hem onze spijbelcode verteld.

Ik kijk Katie radeloos aan in een poging de boodschap op de een of andere manier op haar over te brengen.

Zeg het niet. Zeg níét dat je wat cijfers met me wilt doornemen.

Maar het ontgaat haar volkomen.

'Ik kwam even... eh...!' Ze schraapt zakelijk haar keel en kijkt verlegen naar Jack Harper. 'Emma, zou ik even wat cijfers met je kunnen doornemen?'

Shit.

Mijn gezicht loopt knalrood aan. Mijn hele lijf kriebelt.

'Weet je,' zeg ik met een gekunsteld opgewekte stem, 'ik weet niet of ik daar vandaag tijd voor heb.'

Katie kijkt me verbaasd aan.

'Maar ik moet... Ik moet echt dringend wat cijfers met je doornemen.' Ze knikt opgewonden.

'Katie, ik kom om in het werk!' Ik forceer een glimlach en probeer tegelijkertijd 'hou óp!' naar haar te seinen.

'Het duurt niet lang! Even snel.'

'Nee, echt niet.'

Katie staat zo ongeveer op springen.

'Maar Emma, het zijn heel... belangrijke cijfers. Ik moet ze echt... met je bespreken...'

‘Emma.’ Bij het horen van Jack Harpers stem kijk ik als door een wesp gestoken om. Hij buigt zich vertrouwelijk naar me over. ‘Misschien moet je die cijfers even doornemen.’

Ik kijk hem een paar ogenblikken met stomheid geslagen aan. Het bloed gonst in mijn oren.

‘Ja,’ weet ik er na een lange stilte uit te persen. ‘Goed. Doe ik.’

7

Ik loop buiten op straat met Katie, half verdoofd van afgrijzen en half op het randje van een hysterische lachbui. Alle anderen zitten op kantoor hun uiterste best te doen indruk op Jack Harper te maken, en ik knijp er recht onder zijn neus nonchalant tussenuit om cappuccino te gaan drinken.

‘Sorry dat ik je stoorde,’ zegt Katie monter als we de deuren van Starbucks openduwen. ‘Met Jack Harper op de afdeling en alles. Ik had geen idee dat hij daar zou zitten! Maar weet je, ik ben heel subtiel geweest,’ vervolgt ze geruststellend. ‘Hij kan nooit hebben gemerkt wat we gingen doen.’

‘Vast niet,’ zeg ik met verstikte stem. ‘Hij komt er in geen miljoen jaar achter.’

‘Emma, gaat het wel?’ Katie kijkt me vragend aan.

‘Best!’ zeg ik met een snerpende vrolijkheid. ‘Met mij gaat het prima! Zo... vanwaar dat noodoverleg?’

‘Ik móést het je vertellen. Twee cappuccino, graag.’ Katie kijkt me stralend van opwinding aan. ‘Dat geloof je gewoon niet!’

‘Wat?’

‘Ik heb een afspraakje. Ik heb iemand ontmoet!’

Ik zet grote ogen op. ‘Nee!’ zeg ik. ‘Echt? Dat is snel.’

‘Ja, gisteren, en het ging precies zoals je had gezegd! Ik ben in de middagpauze expres verder doorgelopen dan anders, en toen ontdekte ik een heel leuk eetcafé. En naast me in de rij stond een leuke man, en die begon een gesprek met me. Toen hebben we samen een tafel genomen en nog wat gekletst... en toen ik weg wilde gaan, vroeg hij of ik een keer wat met hem wilde gaan drinken.’ Ze neemt de cappuccino’s stralend aan. ‘En vanavond gaan we uit.’

‘Fantastisch!’ zeg ik opgetogen. ‘Vertel, hoe is hij?’

‘Geweldig. Hij heet Phillip! Hij heeft van die leuke twinkelen-
de ogen, en hij is heel charmant en beleefd, en hij heeft een fan-
tastisch gevoel voor humor...’

‘Dat klinkt super!’

‘Weet ik. Ik heb echt een heel goed gevoel over hem.’ Katies ge-
zicht gloeit. We gaan zitten. ‘Echt waar. Hij lijkt gewoon anders.
En ik weet dat het heel stom klinkt, Emma, maar...’ – ze aarzelt
even – ‘... ik heb het gevoel dat jij me hem op de een of andere
manier hebt bezorgd.’

‘Ik?’ Ik gaap haar aan.

‘Jij hebt me het zelfvertrouwen gegeven om hem aan te spre-
ken.’

‘Maar ik heb alleen gezegd...’

‘Jij zei dat je wist dat ik iemand ging ontmoeten. Je had ver-
trouwen in me. En het is gelukt!’ Haar ogen beginnen te glanzen.
‘Sorry,’ fluistert ze, en ze bet haar ogen met een servet. ‘Ik ben een
beetje overdonderd.’

‘O, Katie toch.’

‘Ik geloof echt dat mijn leven een wending gaat nemen. Ik denk
dat alles beter gaat worden. En dat heb ik allemaal aan jou te dan-
ken, Emma!’

‘Katie, kom op,’ zeg ik klunzig. ‘Het was niets.’

‘Het was niet niets!’ snikt ze. ‘En ik wilde iets terugdoen.’ Ze
rommelt in haar tas en trekt er een grote, gehaakte oranje lap uit.
‘Dus heb ik dit gisteravond voor je gemaakt.’ Ze kijkt me ver-
wachtigsvol aan. ‘Het is een hoofddoek.’

Ik voel me even verlamd. Een gehaakte hoofddoek.

‘Katie,’ stamel ik uiteindelijk, de lap in mijn vingers omdraai-
end, ‘dat... dat had je nou niet moeten doen!’

‘Ik wilde het zelf! Om je te bedanken.’ Ze kijkt me plechtig aan.
‘Zeker sinds je die gehaakte ceintuur die ik je voor Kerstmis heb
gegeven bent kwijtgeraakt.’

‘O!’ zeg ik schuldbewust. ‘Eh, ja. Dat was heel... jammer.’ Ik
slik. ‘Het was zo’n mooie ceintuur. Ik vond het echt heel erg dat
ik hem kwijt was.’

‘O, wat maakt het ook uit!’ Haar ogen schieten weer vol. ‘Ik haak ook een nieuwe ceintuur voor je.’

‘Nee!’ zeg ik geschrokken. ‘Nee, Katie, doe dat nou niet.’

‘Maar ik wil het!’ Ze buigt zich naar me over en knuffelt me. ‘Daar zijn we toch vriendinnen voor!’

Nog eens twintig minuten later hebben we onze tweede cappuccino op en gaan we terug naar kantoor. Als we er bijna zijn, kijk ik op mijn horloge en zie tot mijn schrik dat we meer dan een halfuur weg zijn gebleven.

‘Is het niet ongelooflijk dat we nieuwe koffieautomaten krijgen?’ zegt Katie als we de treden op rennen.

‘O... ja. Super.’

Mijn maag speelt op bij de gedachte dat ik Jack Harper weer onder ogen moet komen. Ik ben niet meer zo zenuwachtig geweest sinds mijn klarinetexamen, toen ik in tranen uitbarstte zodra de examinerator mijn naam vroeg.

‘Nou, ik zie je wel weer,’ zegt Katie als we op de eerste verdieping zijn. ‘En nogmaals bedankt, Emma.’

‘Geen dank,’ zeg ik. ‘Tot ziens.’

In de gang op weg naar de afdeling marketing merk ik dat mijn benen minder snel bewegen dan anders. Naarmate de deur dichterbij komt, worden ze zelfs steeds trager... en trager... en trager...

Een secretaresse van de boekhouding haalt me met ferme, hooggehakte pas in en kijkt me raar aan.

O, god. Ik kan daar niet naar binnen gaan.

Ja, dat kan ik wel. Het stelt niets voor. Ik ga gewoon stilletjes zitten en ik werk door. Misschien ziet hij me niet eens.

Kom op. Hoe langer ik het uitstel, hoe erger het wordt. Ik haal diep adem, doe mijn ogen dicht, stap over de drempel en doe mijn ogen weer open.

Er is een oploopje bij Artemis’ bureau en Jack Harper is nergens te bekennen.

‘Ik bedoel, misschien gaat hij het hele bedrijf reorganiseren,’ zegt iemand.

‘Ik heb opgevangen dat hij aan een geheim project werkt.’

‘Hij kan de marketing niet compleet centraliseren,’ probeert Artemis de anderen te overstemmen.

‘Waar is Jack Harper?’ vraag ik zo terloops mogelijk.

‘Weg,’ zegt Nick, en ik word overspoeld door opluchting. Weg! Hij is weg!

‘Komt hij nog terug?’

‘Ik denk het niet. Emma, heb je die brieven al voor me getypt? Ik heb ze drie dagen geleden al aan je gegeven en...’

‘Ik doe het meteen,’ zeg ik, en ik lach stralend naar Nick. Zo licht als een luchtballon ga ik aan mijn bureau zitten. Ik schop vrolijk mijn schoenen uit, reik naar mijn fles mineraalwater... en verstijf.

Er ligt een opgevouwen vel papier op mijn toetsenbord waar ‘Emma’ op staat in een mij onbekend handschrift.

Ik kijk verbaasd om me heen, maar zie niemand die naar me kijkt om te zien of ik het al heb gevonden. Niemand schijnt het te hebben opgemerkt. Ze hebben het allemaal te druk met hun gesprek over Jack Harper.

Ik vouw het papier langzaam open en staar naar de boodschap.

Hopelijk was het een productieve bespreking. Ik krijg zelf altijd echt een kick van cijfers.

Jack Harper

Het had erger gekund. Er had kunnen staan: ‘Maak je bureau leeg.’

Desondanks ben ik de rest van de dag zo gespannen als een veer. Telkens als er iemand binnenkomt, schrik ik panisch op. En wanneer er iemand luid achter onze deur zegt dat ‘Jack heeft gezegd dat hij nog even bij marketing binnen zou kunnen wippen’, overweeg ik serieus in de wc’s onder te duiken tot hij weg is.

Klokslag halfzes houd ik midden in een zin op met typen, zet mijn computer uit en pak mijn jas. Ik ga niet wachten of hij terugkomt. Ik ren bijna de trap af en ontspan pas een beetje als ik aan de andere kant van de grote glazen draaideur ben.

De ondergrondse is bij wijze van uitzondering wonderbaarlijk snel, en ik ben binnen twintig minuten thuis. Wanneer ik onze

voordeur openduw, hoor ik een vreemd geluid uit Lissy's kamer komen. Een soort bonzend, bonkend geluid. Misschien is ze meubelen aan het verschuiven.

'Lissy,' roep ik onderweg naar de keuken, 'je gelooft nooit wat er vandaag is gebeurd.' Ik trek de koelkast open, pak een fles Evian en houd hem een poosje tegen mijn klamme voorhoofd. Dan maak ik de fles open, neem een paar fikse teugen en drentel de gang weer in, waar Lissy's deur net opengaat.

'Lissy!' zeg ik. 'Wat was je in vredesnaam...'

En dan klap ik dicht, want het is niet Lissy, maar een man die de deur uit komt.

Een man! Een lange, dunne man in een trendy zwarte broek met een stalen brilletje.

'O,' zeg ik bedremmeld. 'Eh... hoi.'

'Emma!' zegt Lissy, die achter hem aan naar buiten komt. Ze draagt een T-shirt op een grijze legging die ik nooit eerder heb gezien, drinkt een glas water en lijkt me niet te hebben verwacht. 'Wat ben je vroeg.'

'Weet ik. Ik had haast.'

'Dit is Jean-Paul,' zegt Lissy. 'Jean-Paul, dit is Emma, mijn huisgenoot.'

'Hallo, Jean-Paul,' zeg ik met een hartelijke glimlach.

'Leuk je te zien, Emma,' zegt Jean-Paul met een Frans accent.

God, wat sexy, zo'n Frans accent. Ik bedoel, dat is gewoon zo.

'Jean-Paul en ik waren net, eh... een zaak aan het doornemen,' zegt Lissy.

'O, ja,' zeg ik opgewekt. 'Wat leuk!'

Een zaak doornemen. Ja, vast. Dat maakt namelijk allemaal bonkgeluiden.

Je weet ook nooit wat je aan Lissy hebt!

'Ik moet eens gaan,' zegt Jean-Paul, en hij kijkt naar Lissy.

'Ik laat je even uit,' zegt ze verlegen.

Ze loopt de voordeur uit en ik hoor het stel op de overloop murmelen.

Ik neem nog een paar slokken Evian, loop naar de woonkamer en plof zwaar op de bank. Mijn hele lijf doet zeer, zo strak van

spanning heb ik de hele dag gezeten. Dit is echt slecht voor mijn gezondheid. Hoe moet ik in godsnaam een hele week met Jack Harper overleven?

‘Zo!’ zeg ik als Lissy binnenkomt. ‘Wat is hier gaande?’

‘Wat bedoel je?’ zegt ze huichelachtig.

‘Jean-Paul en jij! Hoe lang zijn jullie al...’

‘Dat zijn we niet,’ zegt Lissy, die begint te blozen. ‘Het is niet... We hebben een zaak doorgenomen, meer niet.’

‘Ja hoor.’

‘Echt waar! Meer was het niet!’

‘Oké,’ zeg ik met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Als jij het zegt.’

Zo kan Lissy soms doen, helemaal verlegen en bedeesd. Ik zal haar gewoon een keer dronken moeten voeren, dan geeft ze het wel toe.

‘En, hoe was je dag?’ vraagt ze. Ze zakt op de vloer en reikt naar een tijdschrift.

Hoe mijn dag was?

Ik weet niet eens waar ik moet beginnen.

‘Mijn dag,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Mijn dag was nogal een nachtmerrie.’

Lissy kijkt verbaasd op. ‘Echt waar?’ zegt ze.

‘Nee, ik neem het terug. Het was een compléte nachtmerrie.’

‘Wat is er gebeurd?’ Ik heb Lissy’s onverdeelde aandacht. ‘Vertel!’

‘Oké.’ Ik haal diep adem, strijk het haar uit mijn gezicht en vraag me af waar ik in vredesnaam zal beginnen. ‘Oké, weet je nog dat ik vorige week op die verschrikkelijke vlucht uit Schotland zat?’

‘Ja!’ Lissy’s gezicht klaart op. ‘En Connor heeft je afgehaald en het was allemaal heel romantisch...’

‘Ja. Goed.’ Ik schraap mijn keel. ‘Daarvoor. In het vliegtuig. Er zat een... een man naast me. En het vliegtuig begon te schokken en te duiken.’ Ik bijt op mijn onderlip. ‘En zie je, ik geloofde echt dat we allemaal doodgingen en dat hij de laatste was die ik ooit zou zien, en... ik...’

‘O, mijn god!’ Lissy slaat een hand voor haar mond. ‘Je hebt het toch niet met hem gedaan?’

‘Erger! Ik heb hem al mijn geheimen verteld.’

Nu moet Lissy volgens mij naar adem snakken, of iets begrijpends als ‘o, nee!’ zeggen, maar ze staart me wezenloos aan.

‘Wat voor geheimen?’

‘Mijn geheimen. Je weet wel.’

Lissy kijkt me aan alsof ik haar net heb verteld dat ik een houten been heb.

‘Heb jij gehéimen?’

‘Natuurlijk heb ik geheimen!’ zeg ik. ‘Iedereen heeft een paar geheimen.’

‘Ik niet!’ zegt ze snel, en ze kijkt me beledigd aan. ‘Ik heb geen geheimen.’

‘Wel waar!’

‘Zoals?’

‘Zoals... zoals... Oké.’ Ik begin op mijn vingers af te tellen. ‘Je hebt je vader nooit verteld dat jij destijds de sleutel van de garage kwijt had gemaakt.’

‘Dat is jaren geleden!’ zegt Lissy afwijzend.

‘Je hebt Simon nooit verteld dat je hoopte dat hij je een aanzoek zou doen...’

‘Dat hoopte ik niet!’ zegt Lissy blozend. ‘Nou ja, goed dan, misschien...’

‘Je denkt dat die sneue vent van hiernaast op je valt...’

‘Dat is geen gehéim!’ zegt ze met rollende ogen.

‘O nee? Zal ik het hem dan maar vertellen?’ Ik leun achterover naar het open raam. ‘Hé, Mike,’ roep ik. ‘Raad eens? Lissy denkt dat je...’

‘Niet doen!’ zegt Lissy woest.

‘Zie je nou wel? Je hebt wel geheimen. Iedereen heeft geheimen. Waarschijnlijk heeft de paus er zelfs een paar.’

‘Oké,’ zegt Lissy. ‘Oké, ik snap het nou wel. Maar wat ik niet begrijp, is wat er zo erg aan is. Dan heb je maar een vent in een vliegtuig een paar geheimen verteld...’

‘En nu is hij op mijn werk opgedoken.’

‘Wat?’ Lissy staart me aan. ‘Meen je dat? Wie is hij dan?’

‘Hij is...’ Net als ik Jack Harpers naam wil noemen, herinner ik

me dat ik hem iets heb beloofd. 'Gewoon iemand... iemand die ons komt observeren,' zeg ik vaag.

'Iemand uit het kader?'

'Hij is... Ja. Je zou kunnen zeggen dat hij een vrij hoge pief is.'

'Godsamme.' Lissy fronst haar voorhoofd en denkt even na. 'Tja, maakt het echt iets uit dat hij een paar dingen van je weet?'

'Lissy, het waren niet zomaar een paar dingen.' Ik voel een blos opkomen. 'Het was álles. Ik heb hem verteld dat ik in mijn cv over een diplomacijfer heb gelogen.'

'Heb jij in je cv over een diplomacijfer gelogen?' herhaalt Lissy ontzet. 'Meen je dat echt?'

'Ik heb hem verteld dat ik Artemis' parapluplant weleens sinaasappelsap geef, ik heb hem verteld dat ik strings niet lekker vind zitten...'

Mijn stem sterft weg als ik het afgrijzen op Lissy's gezicht zie.

'Emma,' zegt ze ten slotte, 'heb je de uitdrukking "te veel informatie" zelfs maar gehóórd?'

'Ik wilde het allemaal niet zeggen!' kat ik afwerend terug. 'Het floepte er zomaar uit! Ik had drie glazen wodka op en ik dacht dat we elk moment dood konden gaan. Lissy, echt, jij had hetzelfde gedaan. Iedereen schreeuwde, er zaten mensen te bidden, het vliegtuig slingerde heen en weer...'

'En dus verklap je al je geheimen aan je baas.'

'Maar in het vliegtuig wás hij mijn baas niet!' roep ik machteloos uit. 'Het was gewoon zomaar iemand. Het was helemaal niet de bedoeling dat ik hem ooit nog zou zien!'

Er valt een stilte waarin Lissy het allemaal laat bezinken.

'Weet je, mijn nicht heeft net zoiets meegemaakt,' zegt ze ten slotte. 'Ze ging naar een feest en daar, recht tegenover haar, stond de arts die twee maanden eerder haar bevalling had geleid.'

'Ooo.' Ik trek een gezicht.

'Precies! Ze zei dat ze zich zo schaamde dat ze niet kon blijven. Ik bedoel, hij had alles gezien! Ze zei dat het in de verloskamer op de een of andere manier niet had uitgemaakt, maar toen ze hem daar met een glas wijn over de huizenprijzen zag babbelen, werd het iets heel anders.'

‘Ja, dit is net zo,’ zeg ik neerslachtig. ‘Hij kent al mijn intiemste, persoonlijkste geheimen. Het verschil is alleen dat ik niet gewoon weg kan lopen! Ik moet blijven zitten en doen alsof ik een goede werknemer ben. En hij wéét dat ik dat niet ben.’

‘Wat ga je nu doen?’

‘Ik weet het niet! Ik denk dat ik alleen maar kan proberen uit zijn buurt te blijven.’

‘Hoe lang blijft hij?’

‘Tot het eind van de week,’ zeg ik radeloos. ‘De hele week.’

Ik pak de afstandsbediening en zet de tv aan, en we staren even zwijgend naar een stel dansende modellen in Gap-spijkerbroeken.

De reclame is afgelopen en als ik opkijk, zie ik dat Lissy me onderzoekend opneemt.

‘Wat?’ zeg ik. ‘Wat is er?’

‘Emma...’ Ze schraapt verlegen haar keel. ‘Je hebt toch geen geheimen voor mij, hoop ik?’

‘Voor jóú?’ zeg ik overdonderd.

Een reeks beelden flitst voor mijn geestesoog voorbij. Die bizarre droom die ik ooit heb gehad, waarin Lissy en ik een lesbisch stel waren. Die paar keren dat ik wortelen bij de supermarkt heb gekocht en haar heb gezworen dat ze uit de biologische winkel kwamen. Die keer toen we vijftien waren, toen zij naar Frankrijk ging en ik met Mike Appleton heb gezoend, op wie ze smoorverliefd was, dat heb ik haar ook nooit verteld.

‘Nee! Natuurlijk niet!’ zeg ik, en ik neem snel een slok water. ‘Hoezo? Heb jij sons geheimen voor mij?’

Lissy krijgt rode vlekken op haar wangen.

‘Nee, natuurlijk niet,’ zegt ze met een onnatuurlijk stemgeluid. ‘Ik vroeg het me gewoon af.’ Ze reikt naar de tv-gids en begint erin te bladeren om mijn blik te ontwijken. ‘Je weet wel, ik vroeg het gewoon uit belangstelling.’

‘Ja, goed.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Ik ook.’

Wauw. Lissy heeft een geheim. Ik zou weleens willen weten...

Natuurlijk. Alsof ze echt een zaak heeft doorgenomen met die vent. Denkt ze soms dat ik achterlijk ben?

8

Wanneer ik de volgende ochtend op mijn werk aankom, heb ik exact één doel: Jack Harper mijden.

Het zou makkelijk genoeg moeten zijn. Panther is een immens bedrijf in een immens gebouw. Vandaag zit hij vast op andere afdelingen. Waarschijnlijk heeft hij bergen vergaderingen. Vermoedelijk zit hij de hele dag op de elfde verdieping of zo.

Toch houd ik mijn pas in als ik de grote glazen draaideur nader en tuur ik onwillekeurig naar binnen om te zien of hij er is.

‘Alles goed, Emma?’ zegt Dave van de beveiliging, die naar me toe is gekomen om de deur voor me open te houden. ‘Je ziet er een beetje daas uit.’

‘Nee! Het gaat prima, dank je!’ Ik lach relaxt terwijl mijn ogen door de hal schichten.

Ik zie hem nergens. Oké. Het komt goed. Hij is er zeker nog niet. Misschien komt hij vandaag helemaal niet. Ik schud zelfverzekerd mijn haar over mijn schouders, loop gedecideerd over de marmeren vloer en begin de trap op te klimmen.

‘Jack!’ hoor ik plotseling als ik bijna op de eerste verdieping ben. ‘Heb je even?’

‘Ja hoor.’

Het is zijn stem. Waar komt hij in hemelsnaam...

Ik kijk verward om en zie hem op de overloop boven me, samen met Graham Hillingdon. Mijn hart slaat een slag over en ik omklem de messing trapleuning. Shit. Als hij nu naar beneden kijkt, ziet hij me.

Waarom moet hij uitgerekend dáár staan? Heeft hij niet een of andere gewichtige kamer waar hij naartoe kan?

Enfin. Geeft niet. Ik... Ik neem gewoon een andere route. Ik loop heel voorzichtig een paar treden af; ik wil niet met mijn hakken op het marmer tikken of een plotselinge beweging maken, want dan zou ik zijn aandacht kunnen trekken. Terwijl ik behoedzaam achteruit stap, komt Moira van de boekhouding langs. Ze kijkt me vreemd aan, maar het kan me niets schelen. Ik moet hier weg.

Zodra ik buiten zijn gezichtsveld ben, kom ik tot bedaren, en ik loop sneller terug naar de hal. Ik neem de lift wel. Geen probleem. Ik loop zelfbewust door de hal en midden op die enorme marmeren vlakke verstijf ik.

'Klopt.' Het is zijn stem weer. En hij lijkt dichterbij te komen. Of ben ik gewoon paranoïde?

'... dat we eens goed moeten kijken naar...'

Mijn hoofd zwiept heen en weer. Waar is hij nu? Welke kant gaat hij op?

'... geloof echt dat...'

Shit. Hij komt de trap af. Ik kan me nergens verstoppen!

Ik bedenk me geen twee keer, loop bijna rennend naar de draaideur, duw me erdoorheen en haast me naar buiten. Ik vlieg de trap af, ren nog een meter of honderd door en blijf dan hijgend staan.

Dit gaat niet goed.

Ik blijf een paar minuten in de ochtendzon op de stoep staan, probeer in te schatten hoe lang hij in de hal zal blijven en sluip dan behoedzaam terug naar de glazen voordeur. Een nieuwe strategie. Ik ga zo ongelooflijk snel naar mijn kamer lopen dat ik niemand in het oog kan krijgen. Dan maakt het niet uit of ik wel of niet langs Jack Harper moet. Ik been gewoon zonder op of om te kijken door en o, mijn god, daar is hij, nu met Dave.

Zonder het echt te willen ren ik het bordes weer af en de straat weer in.

Dit begint lachwekkende vormen aan te nemen. Ik kan niet de hele dag op straat blijven. Ik moet naar mijn bureau. Kom op, nadenken. Er moet een manier zijn om dit op te lossen. Er moet...

Yes! Ik krijg een briljante inval. Dit moet lukken.

Drie minuten later loop ik weer naar de draaideur van het Panther-gebouw, en nu ga ik helemaal op in een artikel in *The Times*. Ik ben me niet van mijn omgeving bewust. En geen mens kan mijn gezicht zien. Dit is de ideale vermomming!

Ik duw de draaideur met mijn schouder aan, loop door de hal en klim de trap op, en dat alles zonder op te kijken. Met het gevoel dat ik helemaal ingepakt en veilig ben, begraven in mijn *Times*, loop ik door de gang naar de afdeling marketing. Dit moet ik vaker doen. Hier kan niemand me pakken. Het is echt een geruststellend gevoel, bijna alsof ik onzichtbaar ben, of...

‘Au! Sorry!’

Ik ben tegen iemand opgebotst. Shit. Ik laat mijn krant zakken en zie Paul, die over zijn hoofd wrijft en naar me kijkt.

‘Emma, wat bezielt jou?’

‘Ik liep alleen *The Times* te lezen,’ zeg ik zwakjes. ‘Het spijt me.’

‘Geeft niet. Waar zat je trouwens, verdomme? Ik wil dat jij voor thee en koffie bij de afdelingsvergadering zorgt. Tien uur.’

‘Hoezo, thee en koffie?’ zeg ik verbaasd. Meestal is er niets te drinken bij de afdelingsvergadering. Meestal komen er zelfs maar een stuk of zes mensen opdagen.

‘Vandaag hebben we thee en koffie,’ zegt hij. ‘En koekjes. Begrepen? O, en Jack Harper komt ook.’

‘Wat?’ Ik staar hem beteuterd aan.

‘Jack Harper komt ook,’ herhaalt Paul ongeduldig. ‘Dus schiet een beetje op.’

‘Moet ik ook komen?’ vraag ik voor ik me in kan houden.

‘Pardon?’ Paul kijkt me wezenloos fronsend aan.

‘Ik vroeg me gewoon af of ik ook moest komen of...’ Mijn zin sterft zwakjes weg.

‘Emma, als jij langs telepathische weg koffie en thee kunt serveren,’ zegt Paul sarcastisch, ‘mag je met alle plezier aan je bureau blijven zitten. Zo niet, zou je dan zo vriendelijk willen zijn je luie kont in beweging te zetten en naar de vergaderzaal te gaan? Weet je, voor iemand die graag hogerop wil...’ Hij beent hoofdschuddend weg.

Hoe kan deze dag al zo mislukt zijn voordat ik zelfs maar zit?

Ik smijt mijn tas en jas bij mijn bureau, ren door de gang terug naar de liften en druk op de pijl omhoog. Een ogenblik later zegt er een lift 'ping' en schuiven de deuren open.

Nee. Nee.

Dit is een nachtmerrie.

Jack Harper staat in zijn eentje in de lift, in een oude spijkerbroek met een bruine kasjmieren trui.

Voordat ik er iets aan kan doen, deins ik geschrokken achteruit. Jack Harper bergt zijn mobieltje op, houdt zijn hoofd schuin en kijkt me vragend aan.

'Stap je nog in?' vraagt hij vriendelijk.

Ik ben er gloeiend bij. Wat kan ik zeggen? Ik kan moeilijk zeggen: 'Nee, ik heb de lift gewoon voor de lol laten komen, haha!'

'Ja,' zeg ik dus maar, en ik loop op stramme benen de lift in. 'Ja.'

De deuren sluiten zich en we beginnen zwijgend aan de rit omhoog. Mijn maag is verknoopt van spanning.

'Eh, meneer Harper,' zeg ik klungelig, en hij kijkt op. 'Ik wilde even mijn excuses aanbieden voor mijn... voor het, eh, het spijbelen van gisteren. Het zal niet meer gebeuren.'

'Je hebt nu drinkbare koffie,' zegt Jack Harper met opgetrokken wenkbrauwen, 'dus je zou sowieso niet meer naar Starbucks hoeven te gaan.'

'Ik weet het. Het spijt me echt,' zeg ik. Mijn gezicht gloeit. 'En ik kan u verzekeren dat het de allerlaatste keer was dat ik zoiets heb gedaan.' Ik schraap mijn keel. 'Ik ben Panther nv volledig toegewijd, en ik verheug me erop de onderneming zo goed mogelijk te dienen, me voor honderd procent te geven, elke dag, nu en in de toekomst.'

'Amen,' had ik er bijna aan toegevoegd.

'Zo.' Jack Harper kijkt me aan. Zijn mondhoeken trekken omhoog. 'Dat is... fantastisch.' Hij denkt even na. 'Emma, kun je een geheimpje bewaren?'

'Ja,' zeg ik gespannen. 'Wat is er?'

Jack buigt zich naar me over en fluistert: 'Ik drukte me vroeger ook.'

'Wat?' Ik gaap hem aan.

‘In mijn eerste baan,’ vervolgt hij op normale toon. ‘Ik had een vriend met wie ik ‘m peerde. Wij hadden ook een code.’ Zijn ogen twinkelen. ‘Een van ons vroeg de ander naar het Leopold-dossier.’

‘Wat was het Leopold-dossier?’

‘Het bestond niet.’ Hij grinnikt. ‘Het was alleen een excuus om achter ons bureau vandaan te komen.’

‘O. O, op die manier!’

Ik voel me opeens iets beter.

Heeft Jack Harper gespjibeld? Ik had gedacht dat hij het te druk had met een briljant, creatief, dynamisch genie te zijn, of wat hij ook maar is.

De lift stopt op de derde verdieping en de deuren schuiven open, maar er stapt niemand in.

‘Zo, je collega’s leken me een heel aardig stel mensen,’ zegt Jack als we weer naar boven zoeven. ‘Een heel vriendelijk, ijverig team. Zijn ze altijd zo?’

‘Absoluut!’ zeg ik prompt. ‘We werken graag samen in een geïntegreerd, teamgebaseerd, eh... operationeel...’ Ik probeer nog een lang woord te bedenken, maar bega de vergissing zijn blik te vangen.

Hij wéét dat ik maar wat klets, hè?

O, god. Wat heeft het voor zin?

‘Goed dan.’ Ik leun tegen de wand van de lift. ‘In het echte leven gedragen we ons heel anders. Paul foetert me gemiddeld vijf keer per dag uit, Nick en Artemis kunnen elkaar niet uitstaan en doorgaans bespreken we geen literatuur met elkaar. We deden allemaal maar alsof.’

‘Ik sta van je te kijken.’ Zijn mondhoeken trekken weer. ‘De sfeer op de administratie kwam ook heel gekunsteld over. Mijn argwaan werd gewekt toen twee werknemers spontaan in het Panther-lied uitbarstten. Ik wist niet eens dat er een Panther-lied wás.’

‘Ik ook niet,’ zeg ik verrast. ‘Hoe was het?’

‘Wat denk je?’ Hij trekt grappig zijn wenkbrouwen op en ik giechel.

Het is bizar, maar er hangt absoluut geen gespannen sfeer meer tussen ons. Het voelt zelfs bijna alsof we oude vrienden zijn of zo.

‘En die familiedag van het bedrijf?’ vraagt hij. ‘Verheug je je erop?’

‘Ik ga nog liever naar de tandarts,’ zeg ik botweg.

‘Zoiets had ik al opgepikt.’ Hij knikt, en zo te zien vindt hij het grappig. ‘En wat...’ Hij aarzelt. ‘Wat vinden ze van mij?’ Hij woelt nonchalant door zijn haar. ‘Je hoeft geen antwoord te geven als je niet wilt.’

‘Nee, iedereen is dol op u!’ Ik denk even na. ‘Hoewel... Er zijn mensen die uw vriend een engerd vinden.’

‘Wie, Sven?’ Jack kijkt me even aan, gooit dan zijn hoofd achterover en schatert het uit. ‘Ik kan je verzekeren dat Sven een van mijn oudste en beste vrienden is, en dat hij in de verste verte geen engerd is. Hij is zelfs...’

Hij breekt zijn zin af als hij het ‘ping’ van de lift hoort. We trekken allebei op slag een uitgestreken gezicht en stappen iets van elkaar weg. De deuren gaan open en ik voel een zakker in mijn maag.

Connor staat aan de andere kant.

Zodra hij Jack Harper ziet, licht zijn hele gezicht op, alsof hij zijn geluk niet op kan.

‘Hallo,’ zeg ik zo natuurlijk mogelijk.

‘Hallo,’ zegt hij. Zijn ogen fonkelen van opwindning. Hij stapt de lift in.

‘Hallo,’ zegt Jack vriendelijk. ‘Welke verdieping?’

‘De negende, graag.’ Connor slikt. ‘Meneer Harper, mag ik me snel voorstellen?’ Hij steekt gretig zijn hand uit. ‘Connor Martin van marktonderzoek. U komt later vandaag onze afdeling bezoeken.’

‘Het is me een genoegen, Connor,’ zegt Jack hartelijk. ‘Marktonderzoek is essentieel voor een onderneming als de onze.’

‘Wat u zegt!’ zegt Connor opgetogen. ‘Ik verheug me er dan ook op de laatste bevindingen met betrekking tot Panther Sportswear met u te bespreken. We hebben een aantal fascinerende uit-

komsten gekregen met betrekking tot de stofdikte die de consument prefereert. U zult versteld staan!

'Ik... ik twijfel er niet aan,' zegt Jack. 'Ik kijk ernaar uit.'

Connor grijnst opgewonden naar me.

'Kent u Emma Corrigan van onze afdeling marketing al?' vraagt hij.

'Ja, we hebben kennisgemaakt.' Jacks ogen glinsteren naar me. Het blijft een aantal seconden onbehaaglijk stil.

Dit is bizar.

Nee. Het is niet bizar. Het is prima.

'Hoe zitten we in onze tijd?' vraagt Connor. Hij kijkt op zijn horloge en met een licht afgrijzen zie ik dat Jacks blik erop valt.

O, god.

'... gaf hem een prachtig horloge met een leren band voor Kerstmis, maar hij wil per se zo'n oranje digitaal geval dragen...'

'Wacht eens even!' zegt Jack, en ik zie het muntje vallen. Hij kijkt naar Connor alsof hij hem voor het eerst ziet. 'Wacht eens even. Jij bent Ken.'

O, nee.

O nee, o nee, o nee...

'Ik heet Connor,' zegt Connor verbaasd. 'Connor Martin.'

'Wat stom van me!' Jack slaat met zijn vuist tegen zijn hoofd. 'Connor. Natuurlijk. En jullie...' – hij gebaart naar mij – '... zijn een stel?'

Connor lijkt zich niet op zijn gemak te voelen.

'Meneer, ik kan u verzekeren dat onze relatie op het werk strikt zakelijk is, maar in de persoonlijke sfeer zijn Emma en ik... Ja, we hebben een relatie.'

'Wat leuk!' zegt Jack bemoedigend, en Connor bloost als een bloem die openbloeit in de zon.

'Toevallig,' vervolgt hij trots, 'hebben Emma en ik net besloten dat we gaan samenwonen.'

'O ja?' Jack werpt me een oprecht verbaasde blik toe. 'Dat is... fantastisch nieuws. Wanneer hebben jullie dat besloten?'

'Nog maar een paar dagen geleden,' zegt Connor. 'Op de luchthaven.'

‘Op de luchthaven,’ herhaalt Jack Harper na een korte stilte. ‘Boeiend.’

Ik kan Jack Harper niet aankijken. Ik tuur radeloos naar de vloer. Waarom kan die rotlift niet iets sneller gaan?

‘Nou, jullie worden vast heel gelukkig samen,’ zegt Jack Harper tegen Connor. ‘Jullie lijken goed bij elkaar te passen.’

‘O, zeker,’ beaamt Connor grif, ‘om te beginnen zijn we allebei wild van jazzmuziek.’

‘O ja?’ zegt Jack peinzend. ‘Weet je, ik kan me niets leukers voorstellen dan een gedeelde liefde voor jazzmuziek.’

Hij neemt een loopje met Connor. Dit is ondraaglijk.

‘Echt?’ zegt Connor gretig.

‘Absoluut.’ Jack knikt. ‘Ik zou zeggen: jazz... en de films van Woody Allen.’

‘We zijn gek op de films van Woody Allen!’ zegt Connor verbaasd en verrukt. ‘Ja toch, Emma?’

‘Ja,’ zeg ik een beetje schor. ‘Inderdaad.’

‘Zo, Connor, vertel eens,’ zegt Jack samenzweerderig. ‘Heb jij nooit gevonden...’

Als hij nu zegt ‘waar Emma’s G-plek zit’, ga ik dood. Dood. Dóód.

‘... dat Emma’s aanwezigheid hier je afleidt? Want ik kan me voorstellen dat ik me afgeleid zou voelen!’ Jack glimlacht vriendelijk naar Connor, maar Connor glimlacht niet terug.

‘Zoals ik al zei, meneer Harper,’ zegt hij een beetje stijfjes, ‘werken Emma en ik hier strikt zakelijk samen. We zouden er niet van dromen de tijd van het bedrijf te misbruiken voor onze eigen... dingetjes.’ Hij bloost. ‘Met onze eigen dingetje bedoel ik niet... Ik bedoelde...’

‘Blij dat te horen,’ zegt Jack, die zich lijkt te vermaken.

God, waarom moet Connor zo’n heilig boontje zijn?

De lift zegt ‘ping’ en ik word overspoeld door opluchting. Goddank, ik kan eindelijk ontsna...

‘Zo te zien gaan we allemaal dezelfde kant op,’ zegt Jack Harper grijnzend. ‘Connor, als jij ons eens voorging?’

Ik kan dit niet aan. Ik trek dit gewoon niet. Uiterlijk kalm, naar iedereen glimlachend en zelfs vriendelijk babbelen, schenk ik koffie en thee voor de marketingmedewerkers in, maar vanbinnen ben ik helemaal uit het lood geslagen en verward. Ik wil het mezelf niet bekennen, maar nu ik Connor door de ogen van Jack Harper heb gezien, denk ik anders over hem.

Ik hou van Connor, zeg ik telkens weer tegen mezelf. Ik meende geen woord van wat ik in het vliegtuig heb gezegd. Ik hou van hem. Ik laat mijn ogen over zijn gezicht dwalen in een poging mezelf gerust te stellen. Geen twijfel mogelijk. Hoe je het ook bekijkt, Connor is knap. Hij blaakt van gezondheid. Zijn haar glanst, zijn ogen zijn blauw en hij heeft een geweldig kuiltje als hij glimlacht.

Jack Harper daarentegen ziet er een beetje afgetoed en verfoemfaaid uit. Hij heeft kringen onder zijn ogen en zijn haar piekt alle kanten op. En hij heeft ook nog eens een gat in zijn spijkerbroek.

En toch... Hij lijkt wel een soort magneet. Hier zit ik, mijn aandacht streng op het dienwagentje gericht, en toch kan ik op de een of andere manier mijn ogen niet van hem afhouden.

Het komt door het vliegtuig, houd ik mezelf de hele tijd voor. Het komt alleen doordat we samen een traumatische ervaring hebben doorgemaakt, dat is het. Niets anders.

‘Mensen, we moeten creatiever denken,’ hoor ik Paul zeggen. ‘De Panther Bar presteert domweg slechter dan hij zou moeten. Connor, heb jij de nieuwste onderzoekgegevens?’

Connor staat op en innerlijk maak ik namens hem een angstige duikeling. Ik zie aan de manier waarop hij aan zijn manchetten frunnikt dat hij supernerveus is.

‘Ja, Paul.’ Hij pakt een klembord en schraapt zijn keel. ‘Voor onze laatste enquête hebben we duizend tieners vragen gesteld over diverse aspecten van de Panther Bar. De uitkomsten waren helaas niet eenduidig.’

Hij drukt een toets van zijn afstandsbediening in. Er verschijnt een grafiek op het scherm achter hem waar we allemaal braaf naar kijken.

‘Vierenzeventig procent van de tien- tot veertienjarigen vond

dat de vulling taaier kon,' zegt Connor ernstig, 'maar zevenen- zestig procent van de vijftien- tot achttienjarigen vond dat de massa brosser kon, terwijl tweeëntwintig procent vond dat de massa juist mínder bros moest zijn...'

Ik gluur over Artemis' schouder en zie dat ze 'taai/bros??' op haar notitieblok heeft geschreven.

Connor drukt weer een toets in en er verschijnt een nieuwe grafiek.

'Goed. Zesenvestig procent van de tien- tot veertienjarigen vond de smaak te uitgesproken, maar drieëndertig procent van de vijftien- tot achttienjarigen vond de smaak niet uitgesproken genoeg, terwijl...'

O, god. Ik weet dat het Connor is. En dat ik van hem hou en alles. Maar kan hij het niet íéts interessanter brengen?

Ik kijk naar Jack Harper om te zien hoe hij het vindt, en hij trekt zijn wenkbrauwen naar me op. Ik loop prompt rood aan, zo ontrouw voel ik me.

Hij denkt vast dat ik Connor zat uit te lachen. En dat deed ik niet. Echt niet.

'En negentig procent van de vrouwelijke tieners wilde de calorische waarde verminderd zien,' besluit Connor, 'maar hetzelfde percentage wilde ook graag een dikkere laag chocola.' Hij haalt hulpeloos zijn schouders op.

'Ze weten verdomme niet wat ze willen,' zegt iemand.

'We hebben een brede maatschappelijke doorsnede onder- vraagd,' zegt Connor, 'waaronder blanke autochtonen, Jamaica- nen, Aziaten en... eh...' – hij tuurt naar zijn aantekeningen – '... Jedi-ridders.'

'Tieners!' zegt Artemis, en ze rolt met haar ogen.

'Zeg nog eens snel wat onze doelgroep is, Connor?' zegt Paul met gefronste wenkbrauwen.

'Onze doelgroep...' – Connor kijkt op een ander klembord – '... is tussen de tien en achttien jaar oud en volgt deeltijds of voltijds onderwijs. Hij of zij drinkt vier maal per week Panther Cola, eet drie keer per week hamburgers, gaat twee keer per week naar de bioscoop, leest tijdschriften en stripverhalen, maar geen boeken,

is het meest geneigd in te stemmen met de lifestyle-verklaring: "Cool zijn is belangrijker dan geld hebben"...' Hij kijkt op. 'Moet ik nog doorgaan?'

'Eet hij of zij toast bij het ontbijt?' vraagt iemand peinzend. 'Of ontbijtvlokken?'

'Ik... Dat weet ik niet precies,' zegt Connor, en hij bladert snel door zijn papieren. 'We zouden meer onderzoek kunnen doen...'

'Ik geloof dat we het plaatje wel voor ons zien,' zegt Paul. 'Heeft iemand hier ideeën over?'

Ik heb de hele tijd moed verzameld om iets te zeggen, en nu haal ik diep adem.

'Weten jullie, mijn opa is echt gek op Panther Bars!' zeg ik. Iedereen draait zich in zijn stoel om en kijkt naar me, en ik voel dat ik begin te blozen.

'Wat heeft dat ermee te maken?' vraagt Paul fronsend.

'Ik dacht alleen dat ik...' Ik slik. 'Misschien zou ik hem kunnen vragen wat hij vindt...'

'Met alle respect, Emma,' zegt Connor met een glimlach die aan het neerbuigende grenst, 'maar je grootvader valt niet bepaald binnen onze doelgroep!'

'Of hij moet heel jong begonnen zijn,' zegt Artemis snedig.

Ik bloos, voel me stom en doe alsof ik de theezakjes rangschik.

Eerlijk gezegd voel ik me een beetje gekwetst. Waarom moest Connor dat nou zeggen? Ik weet wel dat hij professioneel en correct wil doen op het werk, maar dat is toch niet hetzelfde als gemeen doen? Ik zou altijd voor hem opkomen.

'Mijn mening,' zegt Artemis, 'is dat we de Panther Bar eruit moeten gooien als hij niet verkoopt. Het is duidelijk een probleemkindje.'

Ik kijk geschrokken op. Ze mogen de Panther Bar er niet uit gooien! Wat moet opa dan meenemen naar zijn bowlingtoernooien?

'Maar een klantgerichte vernieuwing, binnen de mogelijkheden van de begroting, moet toch zeker...' heft iemand aan.

'Daar ben ik het niet mee eens.' Artemis leunt naar voren. 'Als we onze conceptuele innovatie op een functionele en logistiek

verantwoorde wijze willen maximaliseren, moeten we ons op onze strategische competenties richten...'

Jack Harper steekt zijn hand op. 'Neem me niet kwalijk.' Het is voor het eerst dat hij het woord neemt, en iedereen kijkt naar hem. Het zindert van de verwachting in de lucht, en Artemis straalt zelfvoldaan. 'Ja, meneer Harper?' zegt ze.

'Ik heb geen idee waar je het over hebt,' zegt hij.

De hele zaal dreunt na van de schok, en onwillekeurig proest ik van het lachen.

'Zoals jullie weten, ben ik al een tijd uit het zakenleven.' Hij glimlacht. 'Zou je datgene wat je daarnet zei alsjeblieft in gewone-mensentaal kunnen vertalen?'

'O,' zegt Artemis gegeneerd. 'Tja, ik zei gewoon dat we vanuit strategisch oogpunt gezien, niettegenstaande onze ondernemingsvisie...' Ze breekt haar zin af als ze zijn gezicht ziet.

'Probeer het nog eens,' zegt hij vriendelijk. 'Maar dan zonder het woord strategisch.'

'O,' zegt Artemis weer, en ze wrijft over haar neus. 'Tja, ik zei gewoon dat we... dat we ons moeten richten op... op waar we goed in zijn.'

'Aha!' Jack Harpers ogen glimmen. 'Nou snap ik het. Ga door, alsjeblieft.'

Hij kijkt naar mij, rolt met zijn ogen en grinnikt, en ik moet wel voorzichtig terugrijzen.

Na de vergadering druppelen de mensen nog napratend de zaal uit terwijl ik de kopjes afruim.

'Het was fijn u te ontmoeten, meneer Harper,' hoor ik Connor gretig zeggen. 'Als u mijn presentatie op schrift wilt hebben...'

'Dat lijkt me niet nodig,' zegt Jack met die droge, spottende stem van hem. 'Ik geloof dat ik de grote lijnen wel min of meer heb opgepikt.'

O, god. Begrijpt Connor dan niet dat hij te hard zijn best doet?

Ik zet de kopjes op wankele stapels op het dienwagentje en begin dan de koekjesverpakkingen te verzamelen.

'Goed, ik word zo ongeveer nu in de ontwerpstudio verwacht,'

zegt Jack Harper achter me, 'maar ik weet niet goed meer waar die is...'

'Emma!' blaft Paul. 'Wil jij Jack alsjeblieft de ontwerpstudio wijzen? Je kunt de rest van de koffieboel later wel opruimen.'

Ik verstar met de wikkel van een sinaasappelcrèmekoekje in mijn hand.

Alsjeblieft, niet weer.

'Natuurlijk,' breng ik moeizaam uit. 'Het is me een... een genoeg. Deze kant op.'

Ik loods Jack Harper stuntelig de vergaderzaal uit en we lopen zij aan zij de gang in. Mensen proberen niet naar ons te staren, mijn gezicht begint te tintelen en ik merk dat alle anderen in de gang in verlegen robots veranderen zodra ze hem zien. Mensen in aangrenzende kantoren geven elkaar opgewonden porren en ik hoor minstens één iemand sissen: 'Daar komt-ie!'

Gaat dat altijd zo als Jack Harper ergens komt?

'Zo,' zegt hij na een poosje op gesprekstoel. 'Je gaat dus met Ken samenwonen.'

'Hij heet Cónnor,' zeg ik. 'En het antwoord is ja.'

'Verheug je je erop?'

'Ja. Ja, echt.'

We zijn bij de liften aangekomen en ik druk op de knop. Ik voel zijn spottende blik. Ik vóél zijn ogen in mijn rug prikken.

'Wat is er?' zeg ik afwerend, en ik draai me naar hem om en kijk hem aan.

'Heb ik iets verkeerd gezegd?' Hij trekt zijn wenkbrauwen op. Ik zie de uitdrukking op zijn gezicht en voel me gekrenkt. Wat weet hij er nou van?

'Ik weet wat u denkt,' zeg ik, en ik steek mijn kin opstandig naar voren, 'maar u zit er helemaal naast.'

'Zit ik ernaast?'

'Ja! Het is een... misinterpretatie.'

'Een misinterpretatie?'

Hij kijkt me aan alsof hij wil lachen, en een stemmetje in mijn hoofd zegt dat ik mijn mond moet houden, maar dat kan ik niet. Ik moet hem uitleggen hoe het zit.

‘Hoor eens, ik weet dat ik bepaalde... opmerkingen tegen u gemaakt zou kunnen hebben in het vliegtuig,’ begin ik met mijn vuisten stevig in mijn zij gebald, ‘maar u moet wel begrijpen dat dat gesprek onder barre omstandigheden plaats heeft gevonden, extreme omstandigheden, en dat ik van alles heb gezegd dat ik niet echt meende. Heel veel, zelfs!’

Zo! Dat zal hem leren.

‘Aha,’ zegt Jack peinzend. ‘Dus... je houdt níét van Häagen-Dazs-ijs met extra chocoladevlokken.’

Ik kijk hem bedremmeld aan.

‘Ik...’ Ik schraap mijn keel een paar keer achter elkaar. ‘Sommi-ge dingen meende ik natuurlijk wél...’

De lift zegt ‘ping’ en we kijken allebei met een ruk op.

‘Jack!’ zegt Cyril, die achter de deuren staat. ‘Ik vroeg me al af waar je bleef.’

‘Ik heb gezellig gebabbeld met Emma hier,’ zegt Jack. ‘Ze was zo vriendelijk me de weg te wijzen.’

‘Juist.’ Cyrils blik glijdt over me heen alsof ik lucht ben. ‘Goed, ze zitten in de studio op je te wachten.’

‘Eh... dan ga ik maar weer,’ zeg ik klungelig.

‘Tot ziens,’ zegt Jack grinnikend. ‘Leuk je gesproken te hebben, Emma.’

9

Wanneer ik die avond naar huis ga, voel ik me helemaal opgeschud, als zo'n sneeuwbolletje. Ik was volmaakt tevreden als doodgewoon, saai Zwitsers dorpje, maar nu heeft Jack Harper me door elkaar geschud en wervelen er overal sneeuwvlokken rond die niet meer weten wat ze denken.

En glittertjes. Flintertjes schitterende, stiekeme opwinding.

Telkens als ik zijn blik vang of zijn stem hoor, voelt het als een pijl in mijn hart.

Wat bespottelijk is. Bespottelijk.

Connor is mijn vriend. Connor is mijn toekomst. Hij houdt van mij en ik hou van hem en ik ga met hem samenwonen. En we krijgen houten vloeren en luiken en granieten werkbladen. Zie je nou?

Ik zie het.

Thuisgekomen zie ik Lissy op haar knieën in de woonkamer zitten. Ze helpt Jemima in de strakste zwartsuède jurk die ik ooit heb gezien.

'Wauw!' zeg ik, en ik zet mijn tas neer. 'Ongelooflijk!'

'Zo!' hijgt Lissy, en ze kantelt op haar achterste. 'Die rits zit dicht. Krijg je nog lucht?'

Jemima verroert geen vin. Lissy en ik kijken elkaar aan.

'Jemima!' zegt Lissy ongerust. 'Adem je nog?'

'Zo'n beetje,' zegt Jemima ten slotte. 'Ik red me wel.' Heel langzaam, met een totaal stramme rug, wankelt ze naar de stoel waarop haar Louis Vuitton-tas ligt.

Ik volg haar met grote ogen. 'En als je nou naar de wc moet?' zeg ik.

‘Of als jullie naar zijn huis gaan?’ zegt Lissy met een giechel in haar stem.

‘Het is pas het tweede afspraakje! Ik ga niet mee naar zijn huis!’ zegt Jemima verontwaardigd. ‘Dat is niet de manier om...’ – ze snakt naar adem – ‘een diamant aan je vinger te krijgen.’

‘Maar als jullie nu worden meegeslept door jullie begeerte?’

‘Als hij je nou eens in de taxi te pakken neemt?’

‘Zo ís hij niet,’ zegt Jemima met rollende ogen. ‘Hij is toevallig de eerste assistent van de staatssecretaris van het ministerie van financiën, toevállig.’

Ik vang Lissy’s blik en ik kan er niets aan doen: ik proest het uit.

‘Niet lachen, Emma,’ zegt Lissy droog. ‘Er is niks mis met eerste assistent zijn. Hij kan altijd nog opklimmen, een paar diploma’s erbij halen...’

‘O, haha, leuk hoor,’ zegt Jemima verongelijkt. ‘Weet je, op een dag krijgt hij een lintje. Dan zal het lachen je wel vergaan.’

‘Dat denk ik niet,’ zegt Lissy. ‘Dan lach ik me juist kapot.’ Dan richt ze plotseling al haar aandacht op Jemima, die nog bij de stoel staat te proberen haar tas te pakken. ‘O, mijn god! Je kunt je tas niet eens pakken, hè?’

‘Welles!’ zegt Jemima, en ze doet een laatste wanhopige poging haar rug te krommen. ‘Natuurlijk wel. Kijk maar!’ Ze slaagt erin de band om het uiteinde van een van haar acrylnagels te wippen en zwaait hem triomfantelijk over haar schouder. ‘Zie je wel?’

‘En als hij nou eens wil dansen?’ zegt Lissy vals. ‘Wat doe je dan?’

Er trekt even een totale paniek over Jemima’s gezicht, maar het duurt niet lang.

‘Dat wil hij niet,’ zegt ze minachtend. ‘Engelse mannen willen nooit dansen.’

‘Die zit.’ Lissy grinnikt. ‘Veel plezier.’

Terwijl Jemima vertrekt, laat ik me zwaar op de bank zakken en reik naar een tijdschrift. Ik kijk op naar Lissy, maar die staart diep in gedachten verzonken voor zich uit.

‘Voorwaardelijk!’ zegt ze plotseling. ‘Natuurlijk! Hoe heb ik zo stóm kunnen zijn?’

Ze rommelt onder de bank, haalt diverse oude krantencryptogrammen te voorschijn en begint erin te bladeren.

Nou vrág ik je. Alsof ze niet genoeg intellectuele energie kwijt is aan haar baan als topadvocaat, is Lissy in haar vrije tijd ook nog eens altijd bezig met cryptogrammen, schaken per brief en de speciale breinkrakers die ze van haar kneuzenclub voor superslimme mensen krijgt. (Het heet natuurlijk niet écht de kneuzenclub. Het heet iets als 'Doorzicht – voor mensen die graag denken'. En dan staat er helemaal onderaan als terloops dat je een IQ van 600 moet hebben om lid te mogen worden.)

En als zij een woord niet kan vinden, gooit ze de puzzel niet gewoon weg met de woorden 'stomme puzzel', zoals ik zou doen, nee, ze bewaart hem. En een maand of drie later, net als we *East-Enders* zitten te kijken of zo, schiet het antwoord haar opeens te binnen. En dan is ze in de wolken! Alleen maar omdat ze de laatste hokjes kan invullen of weet ik veel.

Lissy is mijn oudste vriendin en ik ben echt gek op haar, maar soms kan ik haar écht niet volgen.

'Wat heb je daar?' vraag ik als ze de oplossing invult. 'Een crypto uit 1993?'

'Haha,' zegt ze verstrooid. 'Hé, wat doe jij vanavond?'

'Ik wilde eens een avond rustig thuisblijven,' zeg ik, een blad zij van het tijdschrift omslaand. 'Misschien ga ik mijn kleren zelfs wel sorteren,' voeg ik eraan toe als mijn blik op een artikel met de kop 'Onontbeerlijk garderobeonderhoud' valt.

'Wat wil je dan doen?'

'Ik zat te denken alles te controleren op losse knopen en zomen,' zeg ik, want dat lees ik in het artikel. 'En al mijn jasjes met een kleeborstel te schuieren.'

'Heb jij dan een kleeborstel?'

'Met een haarborstel dan.'

'Tja.' Ze haalt haar schouders op. 'Jammer. Ik zat me namelijk af te vragen of je zin had om uit te gaan.'

'O!' Het tijdschrift glijdt op de vloer. 'Waarheen?'

'Raad eens wat ik heb?' Ze trekt haar wenkbrauwen op om de spanning te rekken en vist dan in haar tas. Heel langzaam haalt

ze er een grote, roestige sleutelring uit waar een gloednieuwe Yale-sleutel aan hangt.

‘Wat is dat?’ begin ik verwonderd, en dan dringt het opeens tot me door. ‘Néé!’

‘Ja! Ik ben binnen!’

‘O, mijn god! Lissy!’

‘Ik weet het!’ Lissy kijkt me stralend aan. ‘Is het niet super?’

De sleutel die Lissy in haar hand houdt, is de coolste sleutel ter wereld. Hij opent de deur naar een besloten club in Clerkenwell die helemaal hot is en waar je met geen mogelijkheid in kunt komen.

En Lissy is lid geworden!

‘Lissy, je bent topklasse!’

‘Nee, ik niet,’ zegt ze met een blij gezicht. ‘Het komt door Jasper van mijn raadkamer. Hij kent iedereen van het bestuur.’

‘Nou, het kan me niet schelen wie het voor elkaar heeft gekregen. Ik ben diep onder de indruk!’

Ik neem de sleutel van haar aan en kijk er gefascineerd naar, maar er is niets aan te zien. Geen naam, geen adres, geen logo, niks. Hij lijkt een beetje op de sleutel van de tuinschuur van mijn vader, denk ik onwillekeurig. Maar dan natuurlijk veel cooler, denk ik er snel achteraan.

‘Wie zouden er allemaal zijn, denk je?’ Ik kijk op. ‘Madonna schijnt lid te zijn, weet je. En Jude en Sadie! En die nieuwe kanjer uit *EastEnders*. Alleen zegt iedereen dat hij eigenlijk homo is...’

‘Emma,’ onderbreekt Lissy me. ‘Je weet dat je geen beroemdhedengarantie krijgt.’

‘Weet ik wel!’ zeg ik een beetje gepikeerd.

Nou zeg. Waar ziet Lissy me voor aan? Ik ben een coole, wereldwijze Londenaar. Ik raak niet opgewonden van stomme beroemdheden. Ik nóemde het even, meer niet.

‘Trouwens,’ vervolg ik na een korte stilte, ‘waarschijnlijk zou het de sfeer alleen maar verpesten als het er vol beroemde mensen zat. Ik bedoel, kun je je iets ergers voorstellen dan dat je aan een tafel zit en probeert gewoon een gezellig gesprek te voeren terwijl er om je heen overal acteurs en supermodellen en... en popsterren...’

Er valt een stilte waarin we het ons allebei voorstellen.

‘Nou,’ zegt Lissy dan nonchalant. ‘Laten we ons dan maar gaan optutten.’

‘Ja, waarom niet?’ zeg ik net zo nonchalant.

Niet dat het veel tijd gaat kosten. Ik bedoel, ik schiet alleen even een spijkerbroek aan. En misschien was ik mijn haar even snel, maar dat was ik toch al van plan.

En misschien neem ik snel even een maskertje.

Een uur later verschijnt Lissy in mijn deuropening, gekleed in een spijkerbroek, een strak zwart torseletje en haar Berties met hoge hakken, waarvan ik toevallig weet dat ze er altijd een blaar van op haar enkel krijgt.

‘Wat vind je?’ vraagt ze, weer op die nonchalante toon. ‘Ik bedoel, ik heb er niet echt veel werk van gemaakt...’

‘Ik ook niet,’ zeg ik terwijl ik op mijn tweede laag nagellak blaas. ‘Ik bedoel, het is gewoon een relaxt avondje uit. Ik doe zelfs nauwelijks make-up op.’ Ik kijk op en staar naar Lissy. ‘Zijn dat valse wimpers?’

‘Nee! Ik bedoel... ja. Maar dat had je niet mogen zien. Ze moesten heel natuurlijk zijn.’ Ze loopt naar de spiegel en begint zorgelijk naar zichzelf te knippen. ‘Is het echt zo opvallend?’

‘Welnee!’ zeg ik geruststellend, en ik reik naar mijn blusherkwast. Als ik weer opkijk, staat Lissy naar mijn schouder te staren.

‘Wat is dat?’

‘Wat?’ zeg ik onschuldig, en ik raak het diamanten hartje op mijn schouderblad even aan. ‘O, dát. Ach, dat kun je er zo oplakken. Ik dacht: kom, lijkt me leuk.’ Ik reik naar mijn topje met halternek, knoop het vast en laat mijn voeten in mijn suède laarzen met puntneuzen glijden. Ik heb ze vorige jaar bij een winkel van Sue Ryder gekocht en ze zijn een beetje kaal, maar daar zie je bijna niets van in het donker.

‘Hebben we ons niet te veel opgedoft?’ vraagt Lissy als ik naast haar voor de spiegel kom staan. ‘Als alle anderen nou eens een spijkerbroek aanhebben?’

‘Wij hebben ook een spijkerbroek aan!’

‘Maar als verder iedereen nou een dikke slobbertrui aanheeft en wij echt stom overkomen?’

Lissy tobt altijd over wat alle anderen aanhebben. Toen ze haar eerste kerstborrel van de rechtbank had en niet wist of ‘avondkleding’ een lange jurk betekende of gewoon iets feestelijks met glitters, moest ik met haar mee en toen moest ik achter de deur wachten met een stuk of zes verschillende kledingcombi’s in plastic tassen, zodat ze zich snel kon omkleden. (Natuurlijk was de jurk die ze thuis had aangetrokken prima. Dat had ik haar ook gezégd.)

‘Ze lopen daar niet in dikke slobbertruien,’ zeg ik. ‘Kom op, we gaan.’

‘We kunnen nog niet weg!’ Lissy kijkt op haar horloge. ‘Het is nog te vroeg.’

‘Ja, we kunnen wel weg. We kunnen doen alsof we even snel iets komen drinken voordat we naar een ánder feest met beroemdheden gaan.’

‘O, ja.’ Lissy’s gezicht klaart op. ‘Cool. Kom op dan!’

De busrit van Islington naar Clerkenwell duurt ongeveer een kwartier. Lissy leidt me door een verlaten straat met pakhuizen en lege kantoren in de buurt van Smithfield Market. Dan slaan we een hoek om, en nog een, tot we in een smalle achterafstraat belanden.

‘Goed,’ zegt Lissy, die onder het licht van een lantaarn een vodje papier raadpleegt. ‘Het moet hier ergens verstopt zitten.’

‘Is er geen uithangbord?’

‘Nee. Het gaat er juist om dat alleen de leden weten waar het is. Je moet op de goeie deur kloppen en naar Alexander vragen.’

‘Wie is Alexander?’

‘Geen idee.’ Lissy schokschoudert. ‘Het is het geheime wachtwoord.’

Geheim wachtwoord! Dit wordt steeds cooler. Lissy tuurt naar de intercom aan de muur en ik kijk afwezig om me heen. Dit is een volslagen anonieme straat. Hij is zelfs tamelijk sjofel. Alleen maar rijen dezelfde deuren, zwarte ramen en nauwelijks een te-

ken van leven. En dan te bedenken dat achter dat sombere decor de hele Londense beroemdhedenscene zit!

‘Hallo, is Alexander er ook?’ zegt Lissy zenuwachtig. Het is even stil en dan klikt de deur als bij toverslag open.

O, mijn god. Dit is net Aladdin of zoiets. We kijken elkaar angstig aan en lopen door een verlichte gang die dreunt van de muziek. We komen uit bij een roestvrijstalen deur, en Lissy reikt naar haar sleutel. De deur gaat open en ik trek snel mijn topje naar beneden en haal achteloos mijn handen door mijn haar.

‘Oké,’ prevelt Lissy. ‘Niet kijken. Niet staren. Cool blijven.’

‘Oké,’ prevel ik terug, en ik loop achter Lissy aan de club in. Terwijl zij haar lidmaatschapskaart aan een meisje aan een balie laat zien, kijk ik angstvallig naar haar rug, en als we de grote, zwakverlichte zaal inlopen, kijk ik strak naar de beige vloerbedekking. Ik ga de beroemdheden niet aangapen. Ik ga niet staren. Ik ga niet...

‘Kijk uit!’

Oeps. Ik had het zo druk met naar de vloer kijken dat ik tegen Lissy opgebotst ben.

‘Sorry,’ fluister ik. ‘Waar zullen we gaan zitten?’

Ik durf niet om me heen te kijken of ik een lege stoel zie, uit angst dat ik Madonna zie en ze denkt dat ik haar aangaap. ‘Hier,’ zegt Lissy, en ze geeft een raar rukje met haar hoofd in de richting van een houten tafel.

Op de een of andere manier slagen we erin strak naar elkaar te blijven kijken terwijl we gaan zitten, onze tassen onder de tafel stouwen en de cocktailkaart pakken.

‘Heb je al iemand gezien?’ vraag ik zacht.

‘Nee, jij?’

‘Nee.’ Ik sla de cocktailkaart open en laat mijn blik over het aanbod glijden. God, wat is dit moeilijk. Mijn ogen beginnen pijn te doen. Ik wil om me heen kijken. Ik wil zien waar ik ben.

‘Lissy,’ sis ik, ‘ik ga om me heen kijken.’

‘Echt?’ Lissy staart me gespannen aan, alsof ik Steve McQueen ben die aankondigt dat hij over de prikkeldraadversperring gaat klimmen. ‘Nou... goed dan. Maar doe voorzichtig. Doe discr  t.’

‘Ja, hoor. Het komt wel goed!’

Oké, daar gaan we dan. Een snelle blik in het rond, zonder gapen. Ik leun achterover in mijn stoel, haal diep adem en laat mijn ogen dan gehaast door de zaal zwerven, waarbij ik zo snel mogelijk zoveel mogelijk details in me opneem. Gedempte verlichting... veel paarse banken en stoelen... een paar mannen in T-shirt... drie meiden in spijkerbroek met trui, god, wat zal Lissy balen... een fluisterend stelletje... een vent met een baard die *Private Eye* zit te lezen... En dat was alles.

Dat kan niet alles zijn.

Dit kan niet kloppen. Waar is Robbie Williams? Waar zijn Jude en Sadie? Waar zijn alle supermodellen?

‘Wie heb je gezien?’ sist Lissy, die nog steeds over de cocktailkaart gebogen zit.

‘Ik weet niet,’ fluister ik weifelend. ‘Zou die vent met die baard een beroemde acteur zijn?’

Lissy draait zich onopvallend in haar stoel om en kijkt naar hem.

‘Ik dacht het niet,’ zegt ze als ze weer recht zit.

‘En die vent in dat grijze T-shirt dan?’ vraag ik, en ik wijs hoopvol. ‘Zit die niet in een jongensband of zo?’

‘Hmm... nee. Ik dacht het niet.’

We kijken elkaar zwijgend aan.

‘Is er wel een beroemdheid hier?’ vraag ik uiteindelijk.

‘Je krijgt geen beroemdhedengarantie!’ zegt Lissy afwerend.

‘Weet ik, maar je zou toch denken...’

‘Hallo!’ onderbreekt een stem ons en we kijken allebei op en zien twee van de meiden in spijkerbroek naar onze tafel komen, van wie er een zenuwachtig naar me glimlacht. ‘Ik hoop dat je het niet erg vindt, maar mijn vriendinnen en ik vroegen ons af... Ben jij niet die nieuwe uit *Hollyoaks*?’

O, god nog aan toe.

Enfin. Ik zit er niet mee. We zijn hier niet gekomen om te zien hoe ordinaire beroemdheden coke snuiven en zich uitsloven. We zijn alleen maar gekomen om gezellig samen iets te drinken.

We bestellen een aardbeiencocktail met rum en een portie luxe

gemengde nootjes. (£ 4,50 voor een klein bakje. Je hoeft niet eens te vragen wat de cocktails kosten.) En ik moet toegeven dat ik me iets beter op mijn gemak voel nu ik weet dat er geen beroemdheden zijn om indruk op te maken.

‘Hoe gaat het met je werk?’ vraag ik, en ik nip van mijn cocktail.

‘O, goed,’ zegt Lissy vaag schokschouderend. ‘Ik heb de fraudeur van Jersey vandaag gesproken.’

De fraudeur van Jersey is een cliënt van Lissy die telkens wordt veroordeeld wegens fraude, in beroep gaat en dan, omdat Lissy zo briljant is, weer wordt vrijgesproken. Het ene moment heeft hij handboeien om, het volgende draagt hij een handgemaakt pak en gaat hij met haar in het Ritz lunchen.

‘Hij wilde een broche met diamanten voor me kopen,’ zegt Lissy, en ze wendt de blik hemelwaarts. ‘Hij had een catalogus van Asprey bij zich en hij zei telkens: “Die is wel aardig.” En ik maar zeggen: “Humphrey, je zit in de gevangenis! Opletten!”’ Ze schudt haar hoofd, neemt een slokje en kijkt op. ‘En... hoe is het met je man?’

Ik begrijp meteen dat ze op Jack doelt, maar ik wil niet toegeven dat mijn gedachten naar hem zijn afgedwaald, dus probeer ik dom te kijken en zeg: ‘Wie, Connor?’

‘Nee, suffie! Je onbekende uit het vliegtuig. De man die alles van je weet.’

‘O, dié.’ Ik voel een blos naar mijn wangen stijgen en kijk snel naar mijn papieren onderzetter met reliëfversiering.

‘Ja, die! Is het je gelukt hem te ontlopen?’

‘Nee,’ beken ik. ‘Hij laat me verdomme niet met rust.’

Ik zwijg als een ober twee nieuwe aardbeiencocktails voor ons neerzet. Als hij weg is, kijkt Lissy me priemend aan.

‘Emma, val je op hem?’

‘Nee, natuurlijk vól ik niet op hem,’ zeg ik driftig. ‘Hij... hij brengt me gewoon van de wijs, meer niet. Het is een volstrekt natuurlijke reactie. Jij zou je net zo voelen. En hoe dan ook, het doet er niet toe. Ik hoef het nog maar tot vrijdag vol te houden, en dan gaat hij weg.’

‘En dan ga jij bij Connor wonen.’ Lissy nipt van haar cocktail en

buigt zich naar me over. 'Weet je, ik denk dat hij je ten huwelijk gaat vragen!'

Mijn maag maakt een duikelingetje, maar dat is waarschijnlijk gewoon de rum die zakt of zoiets.

'Je bent zo'n bofkont,' zwijmelt Lissy. 'Weet je, hij heeft pas die planken voor me opgehangen, en ik hoefde het niet eens te vragen! Hoeveel mannen zouden dat doen?'

'Ik weet het. Hij is gewoon... fantastisch.' Het blijft even stil en ik begin mijn papieren onderzetter in steeds kleinere stukjes te scheuren. 'Ik denk dat het enige dat eraan mankeert, een kleinigheidje maar, is dat het niet zo romantisch meer is.'

'Je kunt niet verwachten dat het altijd romantisch blijft,' zegt Lissy. 'Het wordt anders. Het is heel gewoon dat het iets voor-spelbaarder wordt.'

'O, dat weet ik wel!' zeg ik. 'We zijn allebei volwassen, verstandige mensen, en we hebben een liefdevolle vaste relatie. En dat is precies wat ik van het leven wil, weet je, alleen...' Ik schraap verlegen mijn keel. 'We doen het niet zo vaak meer...'

'Dat is een veel voorkomend probleem in langdurige relaties,' zegt Lissy wijs. 'Je moet er wat pit aan geven.'

'Hoe dan?'

'Heb je het al met handboeien geprobeerd?'

'Nee! Jij?' Ik staar gefascineerd naar Lissy.

'Lang geleden,' zegt ze, en ze haalt afwerend haar schouders op. 'Het was niet echt... Eh... probeer het eens ergens anders te doen. Probeer het eens op je werk!'

Op mijn werk! Dat is echt een goed idee. Wat is Lissy toch vindingrijk.

'Goed!' zeg ik. 'Dat probeer ik!'

Ik pak mijn tas, pak een pen en schrijf 'wip@werk' op mijn hand, naast 'nb: schat'.

Plotseling stroom ik vol nieuw enthousiasme. Dit is een geniaal plan. Morgen ga ik het met Connor op kantoor doen, en het wordt de lekkerste seks die we ooit hebben gehad, en dan komt de vonk terug en worden we weer smoorverliefd. Eitje. En dan piept Jack Harper wel anders.

Nee. Dit heeft niets met Jack Harper te maken. Ik weet niet waar dat opeens vandaan kwam.

Er is maar één dingetje dat mijn plan bemoeilijkt, en dat is dat het niet zo gemakkelijk is om het met je vriend op het werk te doen als je zou denken. Het was me nooit echt opgevallen hoe ópen alles bij ons op kantoor is. En hoeveel glazen schotten er zijn. En hoeveel mensen er continu op de been zijn.

De volgende ochtend om elf uur ben ik er nog steeds niet in geslaagd een strategie uit te stippelen. Ik geloof dat ik me had voorgesteld dat we het ergens achter een grote plantenbak zouden doen, maar nu ik goed kijk, blijken die planten piepklein te zijn! En je kijkt dwars door die varens heen. Connor en ik zouden ons er met geen mogelijkheid achter kunnen verstoppen, laat staan... bewegen.

Op de wc's kan het niet. Op de dames-wc's staan altijd meiden hun make-up bij te werken en te roddelen, en de heren-wc's zijn goor. Kan echt niet.

In Connors kamer kan het ook niet, want die heeft vier glazen wanden en geen luxaflex of zoiets. En er lopen altijd mensen in en uit om dingen uit zijn archiefkast te pakken.

O, dit is bespottelijk. Mensen met een verhouding moeten het toch continu op kantoor doen? Is er een speciale geheime sekskamer waar ik niets van weet?

Ik kan Connor geen e-mail sturen om hem om raad te vragen, want het is van cruciaal belang dat het een verrassing voor hem blijft. Het overrompelings-effect wordt een enorme prikkel die het echt knetterend heet en romantisch gaat maken. Bovendien is er nog het kleine risico dat hij, als ik hem waarschuw, het hele bedrijfsbeleid op me loslaat en erop staat dat we er een uur onbetaald verlof voor opnemen of zoiets.

Ik zit me net af te vragen of we naar de brandtrap zouden kunnen glijpen als Nick uit Pauls kamer komt met een paar laatste woorden over marges.

Mijn hoofd schiet omhoog en ik voel mijn zenuwen opspelen. Sinds die grote vergadering van gisteren probeer ik al moed te verzamelen om hem aan te spreken.

‘Hé, Nick,’ zeg ik als hij langs mijn bureau loopt, ‘de Panther Bar is toch jouw product?’

‘Als je het een product kunt noemen,’ zegt hij, en hij rolt met zijn ogen.

‘Ga je het uit de markt halen?’

‘Dat zit er dik in.’

‘Hoor eens,’ zeg ik snel, ‘zou ik een heel klein beetje van het marketingbudget kunnen krijgen om een kortingsbon in een tijdschrift te plaatsen?’ Nick zet zijn handen in zijn zij en kijkt me aan.

‘Wat wil je doen?’

‘Een kortingsbon plaatsen. Het wordt niet duur, dat zweer ik. Geen haan die ernaar kraait.’

‘Welk tijdschrift?’

‘*Bowlingmaand*,’ zeg ik licht blozend. ‘Mijn opa heeft een abonnement.’

‘Bowling wát?’

‘Alsjeblieft? Luister nou, jij hoeft niets te doen. Ik regel het allemaal. In vergelijking met al die andere advertenties die je hebt geplaatst, is het maar een druppel op een gloeiende plaat.’ Ik kijk hem smekend aan. ‘Alsjeblieft... Aah..?’

‘O, goed dan!’ zegt hij ongeduldig. ‘Het is hoe dan ook een misleun.’

‘Dank je wel!’ Ik kijk hem opgetogen aan, en als hij weg is, reik ik naar de telefoon en bel opa.

‘Dag opa!’ zeg ik zodra zijn antwoordapparaat piept. ‘Ik ga een kortingsbon voor Panther Bars in *Bowlingmaand* zetten. Wil je het aan al je vrienden doorgeven? Jullie kunnen goedkoop een voorraad inslaan. Ik kom gauw weer naar je toe, goed?’

‘Emma?’ dondert opa’s stem opeens in mijn oor. ‘Ik ben thuis! Ik was alleen aan het screenen.’

‘Screenen?’ herhaal ik, met moeite mijn verbazing bedwingend. ‘Screenen?’

‘Het is mijn nieuwe hobby. Wist je dat nog niet? Je luistert als vrienden een bericht inspreken en dan lach je ze uit. Kostelijk gewoon. Luister, Emma, ik was van plan je te bellen. Ik zag een on-

rustbarend verslag in het nieuws gisteren, over berovingen in het centrum van Londen.'

Niet weer.

'Opa...'

'Belooft me dat je niet met het openbaar vervoer zult reizen, Emma.'

'Ik, eh... ik belooft het,' zeg ik met gekruiste vingers. 'Opa, ik moet nu echt ophangen, maar ik bel je gauw weer. Ik hou van je.'

'Ik hou ook van jou, schattebout.'

Als ik ophang, voel ik een voldane gloed. Dat is alvast geregeld.

Maar hoe moet het met Connor?

'Dan zal ik het maar uit het archief moeten opvissen,' zegt Caroline aan de andere kant van het kantoor, en mijn hoofd vliegt omhoog.

Het archief. Natuurlijk. Natuurlijk! Er gaat nooit iemand naar het archief, of het moet echt niet anders kunnen. Het is helemaal achter in de kelder en het is er pikdonker, zonder ramen, en er liggen bergen oude boeken en tijdschriften, en uiteindelijk moet je over de vloer kruipen om te vinden wat je zoekt.

Het is perfect.

'Ik ga wel,' zeg ik zo nonchalant mogelijk. 'Als je wilt. Wat zoek je?'

'Wil je dat voor me doen?' zegt Caroline dankbaar. 'Dank je, Emma. Een oude advertentie in een opgeheven tijdschrift. Hier is het archiefnummer...' Ze geeft me een stukje papier en ik neem het aan, bevend van opwinding. Als ze wegloopt, pak ik zedig de telefoon en bel Connor.

'Hé, Connor,' zeg ik met een lage, hese stem. 'Ik zie je zo in het archief. Ik wil je iets laten zien.'

'Wat?'

'Zorg dat je er bent,' zeg ik. Ik voel me net Sharon Stone.

Ha! Kantoorwip, hier kom ik!

Ik ren zo snel ik kan de gang door, maar als ik langs de administratie loop, word ik aangeklampt door Wendy Smith, die wil weten of ik in het korfbalteam van kantoor wil spelen. Het duurt

dus een paar minuten voor ik het archief bereik, en als ik de deur opendoe, staat Connor al op zijn horloge te kijken.

Daar baal ik van. Ik had hem willen opwachten. Ik had snel een stapel boeken willen maken en daar was ik dan op gaan zitten, met mijn benen over elkaar geslagen en mijn rok verleidelijk opgestroopt.

Nou ja.

‘Hallo,’ zeg ik, weer met die hese stem.

‘Ha,’ zegt Connor. Hij kijkt me verstoord aan. ‘Emma, wat stelt dit voor? Ik heb het ontzettend druk vanochtend.’

‘Ik wilde je gewoon even zien. Helemaal.’ Ik duw met een bandeloos gebaar de deur dicht en strijk als in een aftershavespotje met mijn vinger over zijn borst. ‘We doen het nooit meer spontaan.’

‘Wat?’ Connor staart me aan.

‘Toe nou.’ Ik begin zwoel kijkend zijn overhemd open te knopen. ‘Laten we het even doen. Hier, nu.’

‘Ben je gék geworden?’ zegt Connor terwijl hij mijn vingers wegduwt en haastig zijn overhemd weer dicht begint te knopen. ‘Emma, we zijn op kantoor!’

‘Nou en? We zijn jong, we worden geacht verliefd te zijn...’ Ik laat mijn ene hand nog verder naar beneden glijden en Connor zet grote ogen op.

‘Niet doen!’ sist hij. ‘Ophouden, nu meteen! Emma, ben je dronken of zo?’

‘Ik wil gewoon met je vrijen! Is dat te veel gevraagd?’

‘Is het te veel gevraagd om het in bed te doen, als gewone mensen?’

‘Maar we dóén het niet in bed! Bijna nooit, bedoel ik!’

Er valt een bijtende stilte.

‘Emma,’ zegt Connor ten slotte, ‘dit is de tijd noch de plaats...’

‘Jawel! Het zou het wel kunnen zijn! Zo krijgen we de vonk terug! Lissy zei...’

‘Heb je ons seksleven met Lissy besproken?’ Connor kijkt me ontsteld aan.

‘Ik heb het natuurlijk niet specifiek over óns gehad,’ krabbel ik

ijlings terug. 'We hadden het gewoon over... over stellen in het algemeen, en toen zei zij dat het... sexy kan zijn om het op het werk te doen! Toe nou, Connor!' Ik heupwieg tegen hem aan en stop een van zijn handen in mijn beha. 'Vind je het niet opwindend? Alleen al het idee dat er op dit moment iemand door de gang zou kunnen lopen...' Ik hoor iets en doe mijn mond dicht.

Ik geloof dat er écht iemand door de gang loopt.

O, shit.

'Er komt iemand aan!' sist Connor, en hij rukt zich van me los, maar zijn hand blijft gewoon waar hij was, in mijn beha. Hij kijkt er vol afgrijzen naar. 'Ik zit vast! Mijn horloge, verdomme. Het is aan je trui blijven haken!' Hij trekt eraan. 'Kut! Ik kan mijn arm niet bewegen!'

'Trek dan!'

'Ik trek toch!' Hij kijkt panisch om zich heen. 'Zie jij een schaar?'

'Je gaat niet in mijn trui knippen,' zeg ik geschrokken.

'Heb je een beter idee?' Hij geeft nog een ruk en ik schreeuw het gedempt uit. 'Au! Niet doen! Je molt hem!'

'Nou en of ik hem mol. En dat is jouw grootste zorg, hè?'

'Ik heb altijd al de pest gehad aan dat stomme horloge! Als je gewoon het horloge had gedragen dat ik je heb gegeven...'

Ik zwijg. Er naderen echt voetstappen. Ze zijn bijna bij de deur.

'Fuck!' Connor kijkt verwilderd om zich heen. 'Godverde... godver...'

'Rustig maar! We schuifelen gewoon de hoek in,' sis ik. 'Trouwens, misschien komt hij niet eens binnen.'

'Dit was echt een topidee, Emma,' sputtert hij woedend terwijl we gehaast samen door de ruimte strompelen. 'Echt top.'

'Je hoeft mij niks te verwijten,' kaats ik terug. 'Ik wilde alleen de hartstocht terugbrengen in onze...'. De deur gaat open en ik verstijf.

Nee. God, nee.

Ik ben duizelig van de schrik.

Jack Harper staat met een groot pakket oude tijdschriften in de deuropening.

Zijn ogen glijden langzaam over ons heen, over Connors kwade kop, zijn hand in mijn beha en mijn gekwelde gezicht.

‘Meneer Harper,’ stamelt Connor. ‘Het spijt me heel erg. We zijn... We waren niet...’ Hij schraapt zijn keel. ‘Mag ik u zeggen hoe verschrikkelijk ik het vind... wij allebei...’

‘Dat geloof ik graag,’ zegt Jack. Zijn strakke gezicht verraadt niets; zijn stem is net zo droog als altijd. ‘Misschien zouden jullie je kleren in orde kunnen maken voordat jullie naar je bureau teruggaan?’

De deur sluit zich achter hem en we blijven bewegingloos staan, als wassen beelden.

‘Hé, kun je je klauw uit mijn trui halen?’ zeg ik uiteindelijk tegen Connor, die me plotseling mateloos irriteert. Mijn zin in seks is compleet verdwenen. Ik ben razend op mezelf. En op Connor. En op de hele wereld.

10

Vandaag gaat Jack Harper weg.

Goddank. Godzijdank. Want ik zou het... hém echt niet langer kunnen verdragen. Als ik gewoon tot vijf uur naar mijn schoenen kijk en hem ontloop en dan naar buiten storm, is het allemaal weer goed. Alles gaat zijn oude gangetje en ik hoef niet langer het gevoel te hebben dat mijn radar wordt gesaboteerd door de een of andere onzichtbare magnetische kracht.

Ik weet niet waarom ik zo schrikachtig en prikkelbaar ben, want hoewel ik gisteren bijna dood ben gegaan van schaamte, ziet het er nu weer vrij goed uit. Om te beginnen lijken Connor en ik niet ontslagen te worden wegens seks op het werk, wat mijn eerste angst was, en ten tweede heeft mijn geniale plan gewerkt. Zodra we allebei weer aan ons bureau zaten, begon Connor me e-mails met excuses te sturen, en vannacht hebben we het gedaan. Twee keer. Met geurkaarsen.

Volgens mij heeft Connor ergens gelezen dat meiden graag geurkaarsen laten branden tijdens het vrijen. Misschien in de *Cosmo*. Want telkens als hij ze bij het bed zet, kijkt hij me met zo'n 'ben ik niet attent?'-blik aan, en dan moet ik zeggen: 'O, geurkaarsen! Wat zalig!'

Ik bedoel, begrijp me niet verkeerd, ik heb niets tegen geurkaarsen, maar ze doen ook niet echt iets, toch? Ze staan daar maar te branden. En op cruciale momenten denk ik plotseling: als de geurkaars maar niet omvalt, wat me nogal afleidt.

Maar goed, we hebben het dus gedaan.

En vanavond gaan we samen naar een appartement kijken. Het heeft geen houten vloer en luiken, maar wel een bubbelbad

in de badkamer, wat ook best cool is. Mijn leven loopt dus weer op rolletjes. Ik weet niet waarom ik zo pissig ben. Ik weet niet wat er...

Ik wil niet met Connor samenwonen, zegt een stemmetje in mijn hoofd voordat ik het kan tegenhouden.

Nee. Dat kan niet kloppen. Dat kan onmogelijk kloppen. Connor is perfect. Dat weet iedereen.

Maar ik wil niet...

Sst. Wij zijn het ideale stel. Wij doen het met geurkaarsen. En we maken wandelingen langs de rivier. En op zondag lezen we in pyjama de kranten bij de koffie. Dat doen ideale stellen.

Maar...

Ophouden!

Ik slik iets weg. Connor is het enige goede in mijn leven. Als ik Connor niet had, wat had ik dan nog?

Mijn gepeins wordt onderbroken door de telefoon op mijn bureau en ik neem op.

‘Hallo, Emma?’ klinkt een vertrouwde droge stem. ‘Met Jack Harper.’

Mijn hart springt over van de schrik en ik laat bijna mijn koffie vallen. Ik heb hem niet meer gezien sinds het hand-in-beha-incident. En ik wil hem eigenlijk niet zien.

Ik had die telefoon nooit moeten opnemen.

Ik had vandaag zelfs helemaal niet naar mijn werk moeten gaan.

‘O,’ zeg ik. ‘Eh... hallo!’

‘Zou je even naar mijn kamer willen komen?’

‘Wat... Ik?’ zeg ik nerveus.

‘Ja, jij.’

Ik schraap mijn keel.

‘Moet ik... iets meebrengen?’

‘Nee, alleen jezelf.’

Hij hangt op en ik kijk een paar seconden naar de telefoon. Er loopt een koude rilling over mijn rug. Ik had kunnen weten dat het te mooi was om waar te zijn. Hij gaat me alsnog ontslaan. Schandelijke... oneerbaarheid... oneerbare schande.

Ik bedoel, het is vrij schandelijk om op je werk met de hand van je vriendje in je trui betrap te worden.

Tja. Ik kan er niets meer aan doen.

Ik haal diep adem, sta op en maak de tocht naar de elfde verdieping. Er staat een bureau in de voorkamer, maar er zit geen secretaresse, dus loop ik regelrecht naar de deur en klop aan.

'Binnen.'

Ik duw omzichtig de deur open. De kamer is enorm, licht en gelambriseerd, en Jack zit met nog zes anderen aan een ronde tafel. Zes anderen die ik nog nooit heb gezien, besef ik plotseling. Ze hebben allemaal papieren en een glas water voor zich en de sfeer is enigszins gespannen.

Zijn ze bij elkaar gekomen om te zien hoe ik ontslagen word? Is dit een soort hoe-ontsla-ik-mensen-cursus?

'Hallo,' zeg ik zo beheerst als ik maar kan, maar mijn gezicht gloeit en ik weet dat ik er zenuwachtig uitzie.

'Hallo.' Jacks gezicht plooit zich in een glimlach. 'Emma... relax. Je hoeft nergens bang voor te zijn. Ik wilde je alleen iets vragen.'

'O, goed,' zeg ik. Dit had ik niet verwacht.

Oké, nu snap ik er echt niks meer van. Wat kan hij me in vredesnaam te vragen hebben?

Jack pakt een vel papier en houdt het omhoog zodat ik het goed kan zien. 'Wat stelt dit voor, denk je?' zegt hij.

O, fuckerdefuck.

Dit is je ergste nachtmerrie. Dit is net zoiets als dat sollicitatiegesprek bij Laines Bank toen ze me een kriebel lieten zien en ik zei dat ik het op een kriebel vond lijken.

Ze staren me allemaal aan, dus wil ik het goed doen. Als ik maar wist wat goed was.

Ik kijk met bonzend hart naar de tekening. Het is een doorsnede van twee ronde dingen. Vrij onregelmatig van vorm. Ik heb geen flauw idee wat het moet voorstellen. Absoluut niet. Het lijken... Het lijken net...

Opeens heb ik het.

'Noten! Twee walnoten!'

Jack barst in lachen uit en een paar mensen giechelen gesmoord en proberen zich in te houden.

‘Nou, ik geloof dat dat wel genoeg zegt,’ vindt Jack.

‘Zijn het geen noten?’ Ik kijk hulpeloos naar de gezichten rond de tafel.

‘Het moeten eierstokken zijn,’ zegt een man met een montuurloos brilletje ontstemd.

‘Eierstokken?’ Ik kijk nog eens goed. ‘O, op die manier! Tja, goh, nu u het zegt, zie ik onmiskenbaar een... een eierstokachtige...’

‘Walnoot.’ Jack veegt de tranen uit zijn ogen.

‘Ik heb al uitgelegd dat de eierstokken gewoon een déél zijn van een reeks symbolische voorstellingen van de vrouwelijkheid,’ zegt een magere man afwerend. ‘Eierstokken voor vruchtbaarheid, een oog voor wijsheid, die boom hier als een verbeelding van moeder aarde...’

‘Waar het om gaat, is dat de beelden voor de hele reeks producten gebruikt kunnen worden,’ zegt een voorover geleunde vrouw met zwart haar. ‘De sportdrink, kleding, een geur...’

‘De doelgroep reageert goed op abstracte beelden,’ neemt de montuurloze bril het van haar over. ‘Onderzoek heeft uitgewezen...’

‘Emma.’ Jack kijkt weer naar mij. ‘Zou jij een drankje met eierstokken op het etiket kopen?’

‘Eh...’ Ik schraap mijn keel en voel de vijandige blikken. ‘Nou... Ik denk het niet.’

Een paar mensen kijken elkaar veelbetekenend aan.

‘Dit is zó irrelevant,’ prevelt iemand.

‘Jack, hier hebben drie creatieve teams aan gewerkt,’ zegt de vrouw met het zwarte haar ernstig. ‘We kunnen niet nog eens van voren af aan beginnen. Dat kan gewoon niet.’

Jack neemt een slok water uit een fles Evian, veegt zijn mond af en kijkt haar aan.

‘Weet je dat ik de slagzin “neem geen pauze” in twee minuten krabbelen op een bierviltje heb bedacht?’

‘Ja, dat weten we nou wel,’ mompelt de vent met het montuurloze brilletje.

‘Wij gaan geen frisdrank met eierstokken erop verkopen.’ Hij laat hoorbaar zijn adem ontsnappen en haalt een hand door zijn warrige haar. Dan schuift hij zijn stoel achteruit. ‘Oké, we nemen even pauze. Emma, zou jij zo vriendelijk willen zijn me te helpen die mappen naar Svens kantoor te brengen?’

God, ik zou weleens willen weten wat dat allemaal te betekenen had, maar ik durf het niet goed te vragen. Jack leidt me met ferme tred door de gang en een lift in en drukt zonder iets te zeggen de knop van de negende verdieping in. De lift is nog maar net in beweging gekomen als hij de alarmknop indrukt en we knarsend tot stilstand komen. Dan kijkt hij me eindelijk aan.

‘Zijn jij en ik de enige normale mensen in dit gebouw?’

‘Eh...’

‘Waar is de intuïtie gebleven?’ Zijn gezicht staat ongelovig. ‘Geen mens ziet nog het verschil tussen een goed en een verschrikkelijk idee. Eierstokken.’ Hij schudt meewarig zijn hoofd. ‘Eierstokken, godbetert!’

Ik kan er niets aan doen. Hij kijkt zo verontwaardigd, en de manier waarop hij ‘eierstokken!’ zegt, lijkt opeens het grappigste van de wereld, en voor ik het goed en wel beseft ben ik in de lach geschoten. Jack kijkt even perplex op, en dan verfrommelt zijn gezicht zo’n beetje en plotseling lacht hij zelf ook. Zijn neus rimpelt helemaal omhoog als hij lacht, net als bij een baby, en dat maakt het op de een of andere manier nog een miljoen keer zo grappig.

O, god. Nu lach ik echt. Ik maak proestgeluidjes, mijn ribben doen pijn en telkens als ik naar Jack kijk, gorgelt het weer in mijn keel. Ik heb een snotneus, en ik heb geen zakdoek... Ik zal mijn neus in de tekening van de eierstokken moeten snuiten...

‘Emma, wat moet je met die vent?’

‘Wat?’ Ik kijk nog steeds lachend op, tot het tot me doordringt dat Jack is opgehouden. Hij kijkt me met een ondoorgroendelijk gezicht aan.

‘Wat moet je met die vent?’ vraagt hij nog eens.

Mijn gegorgel sterft weg en ik duw het haar uit mijn gezicht.

‘Wat bedoelt u?’ vraag ik om tijd te winnen.

‘Connor Martin. Die gaat je niet gelukkig maken. Die gaat je niet alles geven wat je nodig hebt.’

Ik staar hem aan met het gevoel op het verkeerde been gezet te zijn.

‘Wie zegt dat?’

‘Ik heb Connor leren kennen. Ik heb vergaderingen met hem meegemaakt. Ik heb gezien hoe zijn geest werkt. Het is een aardige jongen, maar jij hebt meer nodig dan een jongen die alleen maar aardig is.’ Jack kijkt me lang en listig aan. ‘Ik houd het erop dat je niet echt met hem wilt samenwonen, maar dat je geen nee meer durft te zeggen.’

Ik voel de verontwaardiging opkomen. Hoe durft hij mijn gedachten te lezen en de spijker zo... te missen. Natuurlijk wil ik met Connor samenwonen.

‘Toevallig zit u er helemaal naast,’ zeg ik vinnig. ‘Ik verheug me erop met hem samen te wonen. Toevallig... toevallig zat ik net aan mijn bureau te denken dat ik niet kan wachten tot het zover is!’

Die zit.

Jack schudt zijn hoofd.

‘Jij hebt iemand nodig die sprankelt. Die je leven opwindend maakt.’

‘Ik heb toch al gezegd dat ik niet méénde wat ik in het vliegtuig zei. Connor máákt mijn leven opwindend!’ Ik kijk hem uitdagend aan. ‘Ik bedoel... De laatste keer dat u ons zag, waren we toch redelijk hartstochtelijk?’

‘O, dat.’ Jack schokschoudert. ‘Ik nam aan dat het een wanhopige poging was om je liefdesleven meer pit te geven.’

Ik kijk hem ziedend aan.

‘Dat was geen wanhopige poging om mijn liefdesleven meer pit te geven!’ spuw ik zo ongeveer in zijn gezicht. ‘Dat was domweg een... een spontaan vertoon van hartstocht.’

‘Sorry,’ zegt Jack minzaam. ‘Mijn fout.’

‘Trouwens, wat kan het u schelen?’ Ik sla mijn armen over elkaar. ‘Wat kan het u schelen of ik gelukkig ben of niet?’

Er valt een snerpende stilte en ik merk dat ik gejaagd adem. Ik kijk in zijn donkere ogen en wend snel mijn blik af.

‘Die vraag heb ik mezelf ook gesteld,’ zegt Jack. Hij haalt zijn schouders op. ‘Misschien komt het doordat we die bijzondere vlucht samen hebben doorstaan. Misschien komt het doordat jij de enige in deze hele onderneming bent die geen schijnvertoning voor me opvoert.’

Ik had best een schijnvertoning willen opvoeren, wil ik terugkaatsen, als ik de kans maar had gekregen!

‘Ik denk dat ik eigenlijk wil zeggen... dat ik het gevoel heb dat je een vriendin bent,’ zegt hij. ‘En ik leef met mijn vrienden mee.’

‘O,’ zeg ik, en ik wrijf over mijn neus.

Ik wil net beleefd zeggen dat ik hem ook als vriend beschouw, als hij vervolgt: ‘En iedereen die de films van Woody Allen zin voor zin kan opdreunen, móét wel een kneus zijn.’

Ik word overspoeld door een golf van plaatsvervangende verontwaardiging.

‘Je weet er niks van!’ roep ik uit, de beleefdheid vergetend. ‘Weet je, had ik maar nooit naast je gezeten in dat stomme vliegtuig! Jij zegt maar van alles om me op de kast te krijgen, en je gedraagt je alsof je me beter kent dan wie ook...’

‘Misschien is dat ook wel zo,’ zegt hij met fonkelende ogen.

‘Wat?’

‘Misschien ken ik je echt beter dan wie ook.’

Ik kijk hem aan met een ademloze mengeling van woede en opwinding. Plotseling voelt het net alsof we tennissen. Of dansen.

‘Jij kent me niet beter dan wie ook!’ kaats ik zo vernietigend mogelijk terug.

‘Ik weet dat jij niet bij Connor Martin blijft.’

‘Dat weet je niet.’

‘Welles.’

‘Nietes.’

‘Welles.’

Hij begint te lachen.

‘Nee, echt niet! Als je het dan zo graag wilt weten, ik ga waarschijnlijk met Connor trouwen.’

‘Met Connor trouwen?’ zegt Jack alsof hij nog nooit zo’n goede bak heeft gehoord.

‘Ja, waarom niet? Hij is lang en knap en lief en hij is heel... heel...’ Ik ben de draad even kwijt. ‘En trouwens, we hebben het over mijn privé-leven. Jij bent mijn baas, en je kent me pas een week en eerlijk gezegd gaat het je niks aan!’

Jacks gelach verstomt en hij kijkt alsof ik hem in zijn gezicht heb geslagen. Hij staart me even sprakeloos aan. Dan doet hij een pas achteruit en ontgrendelt de alarmknop.

‘Je hebt gelijk,’ zegt hij op een volstrekt andere toon. ‘Je privé-leven gaat me niets aan. Ik ben over de schreef gegaan, en het spijt me.’

Ik verkramp van ontzetting.

‘Ik... Ik wilde niet...’

‘Nee, je hebt gelijk.’ Hij tuurt even naar zijn schoenen en kijkt dan op. ‘Goed, morgen ga ik terug naar Amerika. Ik heb mijn verblijf hier als bijzonder prettig ervaren en ik wil je graag bedanken voor al je hulp. Zie ik je vanavond op de afscheidsborrel?’

‘Ik... Ik weet het niet,’ zeg ik.

De stemming is helemaal bedorven.

Dit is vreselijk. Het is verschrikkelijk. Ik wil iets zeggen, het weer zo maken als het was, zo spontaan en geestig, maar ik kan de woorden niet vinden.

De lift stopt op de negende verdieping en de deuren gaan open.

‘Ik geloof dat ik het verder wel alleen kan,’ zegt Jack. ‘Eigenlijk had ik je alleen voor de gezelligheid meegevraagd.’

Ik leg stuntelig de stapel mappen in zijn armen.

‘Zo, Emma,’ vervolgt hij met diezelfde vormelijke stem, ‘mocht ik je niet meer zien... Leuk je ontmoet te hebben.’ Hij kijkt me aan en er komt een zweem van zijn vroegere, warme blik terug. ‘Dat meen ik echt.’

‘Insgelijks,’ zeg ik met een brok in mijn keel.

Ik wil niet dat hij weggaat. Ik wil niet dat dit alles is. Ik heb zin om te vragen of we even iets zullen gaan drinken. Ik heb zin om zijn hand te pakken en te zeggen: niet weggaan.

God, wat héb ik toch?

‘Goede reis,’ zeg ik met verstikte stem, en hij geeft me een hand. Dan draait hij zich op zijn hakken om en loopt de gang in.

Ik doe een paar keer mijn mond open om hem na te roepen – maar wat kan ik zeggen? Er valt niets meer te zeggen. Morgenochtend zit hij in het vliegtuig terug naar zijn leven. En ik blijf hier achter met het mijne.

De rest van de dag voel ik me mat. Iedereen heeft het over de afscheidsborrel voor Jack Harper, maar ik ga een halfuur eerder weg dan anders. Ik ga regelrecht naar huis, maak warme chocolademelk voor mezelf en zit op de bank in het niets te staren als Connor binnenkomt.

Ik kijk op, zie hem de kamer in lopen en weet op slag dat er iets veranderd is. Niet aan hem. Hij is geen spat veranderd.

Maar ik wel. Ik ben anders.

‘Hoi,’ zegt hij, en hij zoent me vluchtig op mijn kruin. ‘Zullen we gaan?’

‘Gaan?’

‘Naar dat appartement aan Edith Road. We mogen wel opschieten als we de borrel nog willen halen. O, en mijn moeder heeft ons een cadeau gestuurd omdat we gaan samenwonen. Ik kreeg het op mijn werk.’

Hij geeft me een kartonnen doos aan. Ik haal er een glazen theepot uit en kijk er wezenloos naar.

‘Je kunt de thee in dat aparte bakje doen, bovenin. Mam zegt dat je dan echt betere thee krijgt...’

‘Connor,’ hoor ik mezelf zeggen, ‘ik kan dit niet.’

‘Het is heel gemakkelijk. Je tilt dat bakje...’

‘Nee.’ Ik doe mijn ogen dicht in een poging moed bij elkaar te schrapen en doe ze weer open. ‘Ik kan dít niet. Ik kan niet met je samenwonen.’

‘Wat?’ Connor kijkt me verbijsterd aan. ‘Is er iets gebeurd?’

‘Ja. Nee.’ Ik slik. ‘Ik heb al een tijdje mijn twijfels. Over ons. En die zijn nu... bevestigd. Het zou schijnheilig van me zijn als ik met je doorging. Het is niet eerlijk tegenover ons beiden.’

‘Wát?’ Connor wrijft over zijn gezicht. ‘Emma, wil je zeggen dat je... dat je...’

‘Ik wil het uitmaken,’ zeg ik met mijn blik op de vloerbedekking.

‘Dat meen je niet.’

‘Ik meen het wél!’ zeg ik, plotseling getergd. ‘Ik meen het echt, oké?’

‘Maar... dat is bespottelijk! Belachelijk!’ Connor ijsbeert als een gekooid dier door de kamer. Opeens kijkt hij me aan.

‘Het komt door dat vliegtuig.’

‘Wat?’ Ik veer op alsof ik kokend water over me heen krijg. ‘Wat bedoel je?’

‘Sinds die vlucht vanuit Schotland ben je anders.’

‘Nietes!’

‘Wel waar! Je bent prikkelbaar, je bent gespannen...’ Connor gaat op zijn hurken voor me zitten en pakt mijn handen. ‘Emma, ik denk dat je last van een soort posttraumatisch stress-syndroom hebt. Je zou in therapie kunnen gaan.’

‘Connor, ik hoef helemaal niet in therapie!’ Ik ruk mijn handen los. ‘Maar misschien heb je gelijk. Misschien heeft die vlucht...’ – ik slik – ‘... iets met me gedaan. Misschien ben ik mijn leven in een ander perspectief gaan zien en ben ik een paar dingen gaan begrijpen. En een van de dingen die ik nu begrijp is dat wij niet bij elkaar passen.’

Connor zakt langzaam op de vloerbedekking, met een niet-begrijpend gezicht.

‘Maar Emma, het gaat toch fantastisch! We doen het weer heel vaak...’

‘Ik weet het.’

‘Heb je een ander?’

‘Nee!’ stuf ik op. ‘Natuurlijk heb ik geen ander!’ Ik wrijf woest met mijn vinger over de bekleding van de bank.

‘Je bent jezelf niet,’ zegt Connor plotseling. ‘Het is maar een bui. Ik laat een lekker warm bad voor je vollopen, steek een paar geurkaarsen aan...’

‘Connor, alsjeblieft!’ roep ik uit. ‘Geen geurkaarsen meer! Je

moet naar me luisteren. En je moet me geloven.’ Ik kijk hem recht in de ogen. ‘Ik wil het uitmaken.’

‘Ik geloof je níét!’ zegt hij hoofdschuddend. ‘Ik kén jou, Emma. Zo ben je niet. Jij zou zoiets nooit zomaar weggooien. Dat zou je niet...’

Hij zwijgt geschrokken als ik zonder enige waarschuwing de glazen theepot op de vloer smijt.

We kijken er allebei verbluft naar.

‘Hij had kapot moeten gaan,’ leg ik na een korte stilte uit. ‘En dat moest duidelijk maken dat ik wel degelijk iets kan weggooien. Als ik wist dat het niets voor me was.’

‘Ik geloof dat hij kapot is,’ zegt Connor. Hij raapt de theepot op en inspecteert hem. ‘Er zit in elk geval een haarscheur in.’

‘Zie je nou wel.’

‘We kunnen hem nog wel gebruiken...’

‘Nee, dat kan niet.’

‘We kunnen er plakband op plakken.’

‘Maar hij zou het nooit meer goed doen.’ Ik bal mijn vuisten en zet ze in mijn zij. ‘Het zou gewoon... niet meer werken.’

Het blijft even stil. ‘Ik snap het,’ zegt Connor dan.

En ik geloof dat hij het eindelijk snapt.

‘Tja... dan ga ik maar,’ zegt hij. ‘Ik zal de mensen van dat appartement bellen en zeggen dat we...’ Hij zwijgt en veegt slordig zijn neus af.

‘Goed,’ zeg ik met een stem die de mijne niet lijkt te zijn. ‘Kunnen we het op kantoor nog even voor ons houden?’ vervolg ik. ‘Voorlopig?’

‘Ja, hoor,’ zegt hij nors. ‘Ik zeg niks.’

Hij is de deur al bijna uit als hij zich bruusk omdraait en in zijn zak tast. ‘Emma, hier zijn de kaartjes voor het jazzfestival,’ zegt hij met overslaande stem. ‘Hou jij ze maar.’

‘Wat?’ Ik kijk er vol afgrijzen naar. ‘Nee! Connor, neem jij ze maar! Ze zijn van jou!’

‘Neem jij ze maar. Ik weet hoe je je op het Dennison kwartet hebt verheugd.’ Hij duwt de felgekleurde kaartjes lomp in mijn hand en vouwt mijn vingers eroverheen.

‘Ik... ik...’ Ik slik. ‘Connor... Ik heb... Ik heb er gewoon geen woorden voor.’

‘We hebben altijd de jazz nog,’ zegt Connor met verstikte stem, en dan trekt hij de deur achter zich dicht.

11

Dus nu heb ik geen promotie én geen vriend. En dikke ogen van het huilen. En iedereen denkt dat ik gek ben.

‘Je bent gek,’ zegt Jemima zo om de tien minuten. Het is zaterdagochtend en we volgen ons normale patroon van ochtendjassen, koffie en een kater. Of, in mijn geval, een verbroken relatie. ‘Je beseft toch wel dat je hem hád?’ Ze kijkt zorgelijk naar haar teennagel, die ze babyroze zit te lakken. ‘Ik had voorspeld dat je binnen een halfjaar een diamant om je vinger zou hebben.’

‘Ik dacht dat ik volgens jou al mijn kansen had verspeeld door met hem te gaan samenwonen,’ zeg ik nukkig terug.

‘Tja, in Connors geval denk ik dat je hoog en droog had gezeten.’ Ze schudt haar hoofd. ‘Je bent gek.’

‘Denk jij ook dat ik gek ben?’ wend ik me tot Lissy, die met haar ene arm om haar knieën in de schommelstoel geroosterd rozijnenbrood zit te eten. ‘Eerlijk zeggen.’

‘Eh... nee,’ zegt Lissy weinig overtuigend. ‘Natuurlijk niet!’

‘Wel waar!’

‘Alleen... Jullie leken zo’n geweldig stel.’

‘Weet ik. Ik weet dat het er van de buitenkant fantastisch uitzag.’ Ik zwijg even, zoekend naar woorden om het uit te leggen. ‘Maar vanbinnen voelde ik me nooit mezelf. Het leek altijd een beetje of we het maar speelden. Je weet wel. Op de een of andere manier leek het niet écht.’

‘Is dát het?’ onderbreekt Jemima me, en ze staart me aan alsof ik zit te raaskallen. ‘Heb je het daarom uitgemaakt?’

‘Het lijkt me een vrij goede reden, toch?’ zegt Lissy loyaal.

Jemima kijkt ons allebei verbijsterd aan.

‘Natuurlijk niet! Emma, als je gewoon had volgehouden en maar lang genoeg het ideale stel was blijven spelen, dan waren jullie het ideale stel gewórden.’

‘Maar... maar we waren niet gelukkig geworden!’

‘Jullie waren het ideale stel geworden,’ zegt Jemima op een toon alsof ze iets uitlegt aan een ongelooflijk dom kind. ‘Dus natúurlijk waren jullie gelukkig geworden.’ Ze staat behoedzaam op, met tenen die door roze schuimrubber van elkaar gescheiden worden gehouden, en begint naar de deur te waggelen. ‘En trouwens, iedereen doet alsof binnen een relatie.’

‘Niet waar! En anders zou niemand het moeten doen.’

‘Natuurlijk wel! Al die eerlijkheid wordt zo ontzettend overschat.’ Ze kijkt ons veelbetekenend aan. ‘Mijn moeder is al dertig jaar met mijn vader getrouwd en hij heeft nog steeds geen idee dat ze niet blond van zichzelf is.’

Ze verdwijnt en Lissy en ik kijken elkaar aan.

‘Vind je dat ze gelijk heeft?’ vraag ik.

‘Nee,’ zegt Lissy aarzelend. ‘Natuurlijk niet! Relaties moeten gebaseerd zijn op... op vertrouwen... en eerlijkheid...’ Ze zwijgt en kijkt me gespannen aan. ‘Emma, je hebt me nooit verteld dat je zo over Connor dacht.’

‘Ik... Ik heb het aan niemand verteld.’

Dat is niet helemaal waar, besef ik op hetzelfde moment, maar ik kan mijn beste vriendin toch niet vertellen dat ik een volslagen vreemde meer heb verteld dan haar?

‘Nou, ik zou het echt prettig vinden als je me wat meer in vertrouwen nam,’ zegt Lissy ernstig. ‘Emma, laten we een nieuw voornemen maken. Van nu af aan vertellen we elkaar álles. We zouden trouwens hoe dan ook geen geheimen voor elkaar mogen hebben. We zijn elkaars beste vriendin!’

‘Afgesproken!’ zeg ik in een plotselinge, warme uitbarsting van emotie. Ik buig me in een opwelling naar haar over en geef haar een knuffel.

Lissy heeft zo ontzettend gelijk. We moeten elkaar in vertrouwen nemen. We zouden geen dingen voor elkaar mogen verzwij-

gen. Ik bedoel, we kennen elkaar al meer dan twintig jaar, godbetert.

‘Zo, als we elkaar dan alles vertellen...’ Lissy neemt een hap ge-roosterd rozijnenbrood en kijkt me zijdelings aan. ‘Heeft het feit dat je Connor de bons hebt gegeven iets met die man te maken? De man uit het vliegtuig?’

Ik voel een steekje vanbinnen, dat ik probeer weg te drukken door een slok koffie te nemen.

Had het iets met hem te maken? Nee. Nee, echt niet.

‘Nee,’ zeg ik zonder op te kijken. ‘Helemaal niet.’

We kijken allebei een paar seconden naar het tv-scherf, waarop Kylie Minogue wordt geïnterviewd.

‘O, wacht eens!’ zeg ik, want er schiet me opeens iets te binnen. ‘Als we dan toch vragen mogen stellen... Wat deed je nou echt met die Jean-Paul op je kamer?’

Lissy haalt diep adem.

‘En ga me nou niet vertellen dat jullie een zaak doornamen,’ vervolg ik, ‘want dat zou niet zo bonzen en bonken.’

‘O!’ zegt Lissy in het nauw gedreven. ‘Goed dan. Tja... We waren...’ Ze neemt een grote slok koffie en mijdt mijn blik. ‘We waren... eh... we waren het aan het doen.’

‘Wat?’ Ik kijk haar onthutst aan.

‘Ja. We waren het aan het doen. Daarom wilde ik het niet aan je vertellen. Ik schaamde me.’

‘Lagen Jean-Paul en jij het te doen?’

‘Ja!’ Ze schraapt haar keel. ‘We waren hartstochtelijk... geil... als beesten aan het vrijen.’

Hier klopt iets niet.

‘Ik geloof je niet,’ zeg ik, en ik kijk haar indringend aan. ‘Je lag niet te vrijen.’

De roze vlekken op Lissy’s wangen worden roder.

‘Wel waar!’

‘Nee, echt niet! Lissy, wat waren jullie nou echt aan het doen?’

‘We lagen te wippen, goed?’ zegt Lissy geagiteerd. ‘Hij is mijn nieuwe vriend en... dat waren we aan het doen! Laat me nou als-jeblijft met rust.’ Ze komt zenuwachtig uit haar stoel, kruimels

en rozijnen morsend, en vlucht de kamer uit, bijna struikelend over het kleed.

Ik kijk haar compleet perplex na.

Waarom liegt ze? Wat kan ze daar in vredesnaam hebben uitgevoerd? Wat kan er in godsnaam nog gênanter zijn dan seks? Ik vind het zo fascinerend dat ik er bijna vrolijk van word.

Eerlijk gezegd is het niet het meest fantastische weekend van mijn leven. Het wordt nog minder fantastisch wanneer de post komt en ik een ansichtkaart van pap en mam uit Le Spa Meridien krijg met de mededeling dat ze het heerlijk hebben. En nóg minder fantastisch als ik in mijn horoscoop in de *Mail* lees dat ik wel eens een grote vergissing zou kunnen hebben begaan.

Maandagochtend voel ik me echter weer beter. Ik heb geen vergissing begaan. Vandaag begint mijn nieuwe leven. Ik ga helemaal niet meer aan liefde en romantiek denken. Ik ga me op mijn carrière richten. Misschien ga ik zelfs een andere baan zoeken.

Enmaal uit de ondergrondse begin ik het een heel aantrekkelijk idee te vinden. Ik ga solliciteren op een baan als marketing-functionaris bij Coca-Cola of zo. En die krijg ik dan. En dan beseft Paul plotseling dat het een enorme blunder van hem was dat hij me geen promotie heeft gegeven. En dan vraagt hij of ik wil blijven, maar dan zeg ik: 'Te laat. Je hebt je kans gehad.' En dan smeekt hij: 'Emma, kan ik iets doen om je op andere gedachten te brengen?' En dan zeg ik...

Tegen de tijd dat ik op kantoor aankom, ligt Paul op de vloer te kronkelen terwijl ik nonchalant aan zijn bureau zit, met mijn handen om mijn ene knie geslagen (ik schijn ook een nieuw broekpak te hebben, en Prada-schoenen), en ik zeg: 'Paul, je had me alleen maar met een beetje respect hoeven te behandelen...'

Shit. Ik zie alles weer helder en blijf stokstijf staan, met mijn hand al op de draaideur. Ik zie een blond hoofd in de hal.

Connor. Ik word overspoeld door paniek. Ik kan daar niet naar binnen. Ik kan niet...

Dan draait het hoofd en het is Connor helemaal niet, maar Andrea van de boekhouding. Ik voel me compleet achterlijk en duw

de deur aan. God, ik sta op instorten. Ik moet me vermennen, want het duurt niet lang meer of ik kom Connor echt tegen, en ik zal me erdoorheen moeten slaan.

In elk geval weet nog niemand van mijn werk het, denk ik als ik de trap op loop. Dat zou het nog tig keer moeilijker maken. Als er mensen naar me toe kwamen die zeiden...

‘Emma, ik vind het zo jammer van Connor en jou!’

‘Wát?’ Ik kijk geschrokken op en zie een meid die Nancy heet op me afkomen.

‘Het kwam als een donderslag bij heldere hemel! Hoeveel stellen er ook uit elkaar gaan, van jullie had ik het nooit verwacht. Maar zo zie je maar weer, je weet het nooit...’

Ik gaap haar verdwaasd aan.

‘Hoe... hoe weet je het?’

‘O, iedereen weet het!’ zegt Nancy. ‘Je weet toch dat we vrijdagavond een borrel hadden? Nou, Connor kwam ook, en hij is behoorlijk dronken geworden. En toen heeft hij het aan iedereen verteld. Hij heeft zelfs een toespraakje gehouden!’

‘Hij... Wat heeft hij gedaan?’

‘Het was eigenlijk best aandoenlijk. Hij zei dat Panther nv voor hem als zijn familie was, en dat hij wist dat we hem in deze moeilijke tijd allemaal zouden steunen.’ Ze zwijgt even. ‘En jou ook, natuurlijk,’ vervolgt ze dan alsof het haar net te binnen schiet. ‘Al is Connor natuurlijk eigenlijk de gekwetste partij, want jij hebt het uitgemaakt.’ Ze buigt zich vertrouwelijk naar me over. ‘Ik moet zeggen dat veel van de meiden dachten dat je niet helemaal spoorde!’

Dit geloof ik niet. Connor heeft een toespraak gehouden over onze breuk. Nadat hij had beloofd het stil te houden. En nu staat iedereen aan zijn kant.

‘Tja,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Goed, ik moest maar eens door...’

‘Het is gewoon zo jammer.’ Nancy kijkt me onderzoekend aan. ‘Jullie leken zo’n ideaal stel!’

‘Ik weet het.’ Ik glimlach krampachtig. ‘Maar goed. Ik zie je nog wel.’

Ik loop naar de nieuwe koffieautomaat en blijf daar in het niets starend proberen het te bevatten, tot ik door een beverige stem word gestoord.

‘Emma?’ Ik kijk op en de moed zinkt me in de schoenen. Het is Katie, en ze staart naar me alsof ik opeens drie hoofden heb.

‘Hé, hoi!’ zeg ik zo luchtig mogelijk.

‘Is het waar?’ fluistert ze. ‘Is het echt waar? Want ik geloof pas dat het waar is als ik het uit jouw eigen mond heb gehoord.’

‘Ja,’ zeg ik onwillig. ‘Het is waar. Connor en ik hebben het uitgemaakt.’

‘O, god.’ Katie begint steeds gejaagder te ademen. ‘O, mijn god. Het is waar. O, mijn god, mijn god, dit kan ik echt niet aan...’

Shit. Ze staat te hyperventileren. Ik pak een lege suikerzak en schuif hem over haar mond.

‘Katie, rustig!’ zeg ik hulpeloos. ‘Inademen... en uit...’

‘Ik heb het hele weekend al paniekaanvallen,’ brengt ze al puf-fend uit. ‘Vannacht werd ik badend in het koude zweet wakker en ik dacht bij mezelf: als dit waar is, slaat het leven nergens meer op. Het slaat gewoon nergens op.’

‘Katie, we zijn uit elkaar! Meer is het niet. Er gaan continu mensen uit elkaar.’

‘Maar Connor en jij waren niet zomaar een paar mensen! Jullie waren hét stel. Ik bedoel, als jullie het niet redden, waarom zouden anderen dan nog de moeite nemen het zelfs maar te proberen?’

‘Katie, wij waren niet hét stel!’ zeg ik, mijn drift met moeite bedwingend. ‘We waren *een* stel. En het liep mis, en... en die dingen gebeuren gewoon.’

‘Maar...’

‘En eerlijk gezegd heb ik niet zo’n zin om erover te praten.’

‘O,’ zegt ze, en ze kijkt me over de suikerzak heen aan. ‘O, god, natuurlijk. Sorry, Emma. Ik dacht niet... Ik wilde gewoon... Weet je, het was zo’n schok!’

‘Kom op, je hebt me nog niet verteld hoe je uitje met Phillip was,’ zeg ik kordaat. ‘Vrolijk me eens op met wat goed nieuws.’

Katies ademhaling is geleidelijk aan rustiger geworden, en ze haalt de zak voor haar gezicht weg.

‘Het ging eigenlijk heel goed,’ zegt ze. ‘We hebben een nieuwe afspraak gemaakt!’

‘Kijk eens aan,’ zeg ik bemoedigend.

‘Hij is zo charmant. En zachtaardig. En we hebben hetzelfde gevoel voor humor, en we houden van dezelfde dingen.’ Er trekt een schuchtere glimlach over Katies gezicht. ‘Eigenlijk is hij geweldig!’

‘Hij klinkt super! Zie je nou wel?’ Ik geef een kneepje in haar arm. ‘Phillip en jij worden vast een veel beter stel dan Connor en ik ooit zijn geweest. Wil je koffie?’

‘Nee, dank je, ik moet gaan. We hebben een bespreking met Jack Harper over het personeel. Ik zie je nog wel.’

‘Oké, tot ziens,’ zeg ik afwezig.

Een seconde of vijf later komt mijn brein op gang.

‘Wacht even.’ Ik ren de gang in en pak Katie bij haar schouder. ‘Had je het daarnet over Jack Harper?’

‘Ja.’

‘Maar... die is weg. Hij is vrijdag vertrokken.’

‘Nee hoor. Hij heeft zich bedacht.’

Ik kijk haar ongelovig aan.

‘Heeft hij zich bedacht?’

‘Ja.’

‘Dus...’ Ik slik. ‘Dus hij is hier?’

‘Natuurlijk is hij hier!’ zegt Katie met een lach. ‘Hij is boven.’

Mijn benen doen het opeens niet goed meer.

‘Waarom...’ Ik ben een beetje schor en schraap mijn keel. ‘Waarom heeft hij zich bedacht?’

‘Wie weet?’ Katie haalt haar schouders op. ‘Hij is de baas. Hij kan toch doen wat hij wil? Al moet ik erbij zeggen dat hij heel nuchter overkomt.’ Ze haalt een pakje kauwgom uit haar zak en biedt me er een aan. ‘Hij deed heel aardig tegen Connor toen die zijn toespraakje had gehouden...’

Ik voel weer een schok.

‘Heeft Jack Harper die toespraak van Connor gehoord? Over onze verbroken relatie?’

‘Ja! Hij stond vlak naast hem.’ Katie haalt haar kauwgom uit het

papier. 'En daarna zei hij nog iets heel sympathieks, zoiets als dat hij zich kon indenken hoe Connor zich voelde. Is dat niet lief?'

Ik moet zitten. Ik moet nadenken. Ik moet...

'Emma, gaat het wel?' zegt Katie geschrokken. 'God, ik ben ook zo tactloos...'

'Nee, niks aan de hand,' zeg ik verdwaasd. 'Ik voel me prima. Ik zie je nog wel.'

Ik loop de afdeling marketing op. Het duizelt me.

Zo had het niet moeten gaan. Jack Harper had weer in Amerika moeten zitten. Hij had er geen idee van mogen hebben dat ik na ons gesprek regelrecht naar huis ben gegaan en Connor heb gedumpt.

Ik voel me pijnlijk vernederd. Jack denkt vast dat ik Connor heb gedumpt vanwege de dingen die hij in de lift tegen me heeft gezegd. Ja toch? Hij denkt vast dat het allemaal door hem komt. Wat niet waar is. Dat is zo ontzétend niet waar.

Nou ja, niet helemaal...

Misschien is hij daarom...

Néé. Het is een belachelijk idee dat hij om mij is gebleven. Achterlijk. Ik weet niet waarom ik zo zenuwachtig ben.

Als ik vlak bij mijn bureau ben, kijkt Artemis op van de *Marketing Week* die ze zat te lezen.

'O, Emma. Het spijt me van Connor en jou.'

'Dank je,' zeg ik, 'maar als je het goed vindt, praat ik er liever niet over.'

'Best,' zegt Artemis. 'Je ziet maar. Ik wilde alleen maar beleefd zijn.' Ze kijkt naar een gele plakker op haar bureau. 'Ik heb trouwens een boodschap van Jack Harper voor je aangenomen.'

'Wat?' vraag ik geschrokken.

Shit. Ik wilde niet zo overstuur klinken. 'Ik bedoel, wat is er?' vraag ik iets kalmer.

'Of je alsjeblijft het...' – ze tuurt naar de plakker – '...het Leopold-dossier naar hem toe wilt brengen. Hij zei dat je wel wist wat het was. Maar als je het niet kunt vinden, is het ook goed.'

Ik staar haar aan en voel mijn hart in mijn borst hameren.

Het Leopold-dossier.

Het was alleen een excuus om achter ons bureau vandaan te komen...

Het is een geheim wachtwoord. Hij wil me zien.

O, mijn god. O, mijn god.

Ik ben nog nooit zo opgewonden, blij en doodsbang geweest. Allemaal tegelijk.

Ik ga zitten en staar een minuut naar mijn lege scherm. Dan pak ik met bevende vingers een blanco dossiermap. Ik wacht tot Artemis niet meer kijkt en schrijf dan in een verdraaid handschrift 'Leopold' op de zijkant.

Wat nu?

Tja, dat is duidelijk. Ik breng het naar zijn kamer boven.

Tenzij... O, shit. Ben ik nu echt superstom bezig? Zou er een echt dossier-Leopold bestaan?

Ik duik haastig de database van het bedrijf in en geef de zoekopdracht 'Leopold', maar zonder resultaat.

Oké. Ik had het dus toch goed.

Net als ik mijn stoel achteruit wil schuiven, krijg ik opeens een paranoïde inval. Als iemand me nu eens aanhoudt en vraagt wat het Leopold-dossier is? Of als ik het laat vallen en iedereen ziet dat het een lege map is?

Ik open snel een nieuw document, verzin een chique briefhoofd en typ een brief aan Panther nv van een zekere Ernest P. Leopold. Ik stuur hem naar de printer, drentel erheen en gris hem eruit voordat iemand anders kan zien wat het is. Al is niemand anders in de verste verte geïnteresseerd.

'Zo,' zeg ik achteloos, en ik stop de brief in de map. 'Nou, dan breng ik even dat dossier naar boven en dan...'

Artemis kijkt niet eens op.

Ik loop bijna misselijk door de gangen, en ik voel me kriebelig en verlegen, alsof iedereen in het gebouw doorziet wat ik aan het doen ben. Er staat een lift naar boven klaar, maar ik loop naar de trap, ten eerste omdat ik dan met niemand hoeft te praten en ten tweede omdat mijn hart zo snel klopt dat ik het gevoel heb dat ik wat nerveuze energie moet verbruiken.

Waarom wil Jack Harper me zien? Want als hij me wil gaan ver-

tellen dat hij het goed had gezien, van Connor, dan kan hij... Dan kan hij verdomme.... Opeens voel ik die verschrikkelijke sfeer in de lift weer, en mijn maag keert zich bijna om. Als het nou eens echt akelig wordt? Als hij nu eens boos op me is?

Ik hoef eigenlijk niet te gaan, houd ik mezelf voor. Hij heeft me een uitweg geboden. Ik kan zo zijn secretaresse bellen en zeggen: 'Sorry, ik heb het Leopold-dossier niet gevonden,' en dan is het klaar.

Ik aarzel even op de marmeren trap en mijn vingers knijpen in het karton. Dan loop ik door.

Wanneer ik bijna bij de deur van Jacks kamer ben, zie ik dat die niet door een secretaresse wordt bewaakt, maar door Sven.

O, god. Ik weet dat Jack heeft gezegd dat het zijn oudste vriend is, maar ik kan er niets aan doen. Ik vind het echt een griezel.

'Hallo,' zeg ik. 'Eh... meneer Harper heeft me gevraagd of ik hem het Leopold-dossier wilde geven.'

Sven kijkt me aan en heel even lijkt het of we elkaar zwijgend iets vertellen. Hij weet het, hè? Hij gebruikt het Leopold-wachtwoord waarschijnlijk zelf ook. Hij pakt zijn telefoon en zegt dan: 'Jack, hier is Emma Corrigan met het Leopold-dossier.' Hij verbreekt de verbinding en zegt met een uitgestreken gezicht: 'Loop maar door.'

Ik loop de kamer in, kriebelig van verlegenheid. De kamer is gigantisch en gelambriseerd, en Jack zit achter een groot houten bureau. Hij kijkt met warme, vriendelijke ogen naar me op en ik voel dat ik een piepklein beetje ontspan.

'Hallo,' zegt hij.

'Hallo,' antwoord ik, en dan blijft het even stil.

'Dus, eh, hier is het Leopold-dossier,' zeg ik, en ik reik hem de map aan.

'Het Leopold-dossier.' Hij lacht. 'Uitstekend.' Dan slaat hij hem open en kijkt verrast naar het vel papier. 'Wat is dit?'

'Het is een... een brief van meneer Leopold van Leopold & co.'

'Heb jij een brief van meneer Leopold gecomponeerd?' Hij klinkt verbluft, en opeens voel ik me ontzettend stom.

‘Voor het geval ik de map op de grond liet vallen en iemand het zag,’ mompel ik. ‘Ik dacht, ik flans even snel iets in elkaar. Het doet er niet toe.’ Ik probeer de brief te pakken, maar Jack trekt hem weg.

“‘Van het kantoor van Ernest P. Leopold’,’ leest hij hardop, en zijn gezicht krijgt rimpeltjes van verrukking. ‘Ik zie dat hij zesduizend kratten Panther Cola wil bestellen. Goeie klant, die Leopold.’

‘Het is voor een bedrijfsdag,’ leg ik uit. ‘Ze hebben anders altijd Pepsi, maar een van de werknemers heeft pas Panther Cola geproefd, en die was zo lekker...’

‘Dat ze wel moesten omschakelen,’ maakt Jack mijn zin af. “‘Mag ik eraan toevoegen dat ik zeer in mijn sas ben met alle onderdelen van uw bedrijf, en dat ik nu ook een Panther-joggingpak heb, dat de comfortabelste sportkleding is die ik ooit heb gedragen?’” Hij kijkt naar de brief en heft dan glimlachend zijn gezicht naar me op. Tot mijn verbazing zijn zijn ogen een beetje vochtig. ‘Weet je, Pete zou dit subliem hebben gevonden.’

‘Pete Laidler?’ zeg ik aarzelend.

‘Ja. Pete was degene die die hele Leopold-dossiermanoeuvre had bedacht. Dit was precies zijn stijl.’ Hij tikt tegen de brief. ‘Mag ik hem houden?’

‘Natuurlijk,’ zeg ik een beetje overdonderd.

Hij vouwt de brief op en steekt hem in zijn zak, en het blijft even stil.

‘Dus,’ zegt Jack ten slotte. Hij kijkt me met een ondoorgrondelijk gezicht aan. ‘Je hebt het uitgemaakt met Connor.’

Mijn maag maakt een salto. Ik sta even met mijn mond vol tanden.

‘Dus.’ Ik steek uitdagend mijn kin in de lucht. ‘Je hebt besloten te blijven.’

‘Tja, ach...’ Hij strekt zijn vingers en bestudeert ze. ‘Ik bedacht dat ik een paar Europese dochterbedrijven onder de loep zou kunnen nemen.’ Hij kijkt op. ‘En jij?’

Hij wil dat ik zeg dat ik Connor vanwege hem heb gedumpte, hè? Nou, dat ga ik dus niet doen. Mooi niet.

‘Dezelfde reden.’ Ik knik. ‘De Europese dochterbedrijven.’

Jacks mond trekt onwillig in een glimlach.

‘Juist. En gaat het... goed met je?’

‘Uitstekend. Toevallig geniet ik van de vrijheid van het weer alleen zijn.’ Ik maak een weids armgebaar. ‘Je weet wel, de bevrijding, de flexibiliteit...’

‘Fantastisch. Tja, dan is dit misschien niet het moment...’ Hij zwijgt.

‘Waarvoor?’ zeg ik iets te snel.

‘Ik weet dat je nu verdriet hebt,’ zegt hij omzichtig, ‘maar ik vroeg me af...’ Hij wacht een eeuwigheid en ik voel mijn hart tegen mijn ribben bonken. ‘Zou je een keer met me uit eten willen?’

Hij heeft me mee uit gevraagd. Hij heeft me mee uit gevraagd!!

Ik kan mijn mond bijna niet bewegen.

‘Ja,’ zeg ik ten slotte. ‘Ja, dat lijkt me enig.’

‘Super!’ Hij zwijgt weer even. ‘Alleen is mijn leven momenteel nogal gecompliceerd. En gezien de situatie op kantoor...’ Hij spreidt zijn armen. ‘Het zou een idee kunnen zijn om dit voor ons te houden.’

‘O, dat ben ik helemaal met je eens,’ zeg ik snel. ‘We moeten discreet zijn.’

‘Zullen we dan maar zeggen... Wat dacht je van morgenavond? Schikt dat?’

‘Morgenavond is perfect.’

‘Ik kom je halen. Als je me je adres mailt. Acht uur?’

‘Acht uur!’

Als ik Jacks kamer uit loop, kijkt Sven me met opgetrokken wenkbrauwen aan, maar ik zeg niets. Ik ga terug naar de afdeling marketing. Ik doe mijn uiterste best om mijn gezicht kalm in de plooi te houden, maar de opwinding borrelt in mijn maag en er blijft maar een enorme grijns over mijn gezicht likken.

O, mijn god. O, mijn god. Ik ga uit eten met Jack Harper. Ik kan het gewoon... Ik kan het niet geloven...

O, wie wil ik nou voor de gek houden? Ik wist dat het ging gebeuren. Zodra ik hoorde dat hij niet naar Amerika was gegaan. Ik wist het.

12

Ik heb Jemima nog nooit zo afkeurend zien kijken.

‘Hij weet al je gehéimen?’ Ze kijkt me aan alsof ik haar net trots heb verteld dat ik iets met een seriemoordenaar heb. ‘Wat bedoel je in hemelsnaam?’

‘Ik zat naast hem in het vliegtuig en toen heb ik hem alles over mezelf verteld.’

Ik kijk fronsend naar mijn spiegelbeeld en pluk nog een wenkbrauwhaar weg. Het is zeven uur, ik ben in bad geweest, ik heb mijn haar geföhnd en nu ben ik aan mijn make-up toe.

‘En nu heeft hij haar te eten gevraagd,’ zegt Lissy, en ze slaat haar armen om haar knieën. ‘Is het niet romantisch?’

‘Je maakt een geintje, hè?’ zegt Jemima met een ontsteld gezicht. ‘Zeg dat het een geintje is.’

‘Natuurlijk is het geen geintje! Waar zit jij mee?’

‘Je gaat uit met een man die alles van je weet.’

‘Klopt.’

‘En dan vraag je mij waar ik mee zit?’ Haar stem stijgt ongeloofig. ‘Ben je gestóórd?’

‘Natuurlijk ben ik niet gestoord!’

‘Ik wíst dat je op hem viel,’ zegt Lissy voor de zoveelste keer. ‘Ik wíst het. Zodra je over hem begon te praten.’ Ze kijkt naar mijn spiegelbeeld. ‘Ik zou die rechterwenkbrauw nu maar met rust laten.’

‘Echt?’ Ik tuur naar mijn gezicht.

‘Emma, je vertelt een man niet alles over jezelf! Je moet iets bewaren! Mammie zegt altijd: laat een man nooit in je hart of je handtas kijken.’

‘Tja, te laat,’ zeg ik een beetje tartend. ‘Hij heeft alles gezien.’

‘Dan kan het nooit iets worden,’ zegt Jemima. ‘Hij zal je nooit respecteren.’

‘O, jawel.’

‘Emma,’ zegt Jemima bijna medelijdend, ‘snap je het dan niet? Je hebt al verloren.’

‘Ik héb niet verloren!’

Soms denk ik dat Jemima mannen niet als mensen ziet, maar als robots van een andere planeet die met alle mogelijke middelen overwonnen moeten worden.

‘Je bent niet erg behulpzaam, Jemima,’ komt Lissy voor me op. ‘Toe. Je hebt tig afspraakjes met rijke zakenlieden gehad. Je moet toch een paar goede adviezen hebben?’

‘Goed dan.’ Jemima zucht en zet haar tas neer. ‘Het is een hope-loze zaak, maar ik zal mijn best doen.’ Ze begint op haar vingers af te tellen. ‘Om te beginnen moet je er zo verzorgd mogelijk uitzien.’

‘Waarom denk je dat ik mijn wenkbrauwen zit te epilieren?’ zeg ik met een grimas op mijn gezicht.

‘Goed zo. Oké, ten tweede zou je belangstelling voor zijn hob-by’s kunnen tonen. Wat vindt hij leuk?’

‘Kweenie. Auto’s, denk ik. Hij schijnt allemaal klassiekers op zijn ranch te hebben.’

‘Kijk eens aan!’ Jemima fleurt op. ‘Goed. Doe alsof je van auto’s houdt, stel voor samen naar een autotentoonstelling te gaan. Je zou op weg ernaartoe in een autotijdschrift kunnen bladeren.’

‘Nee, dat kan niet,’ zeg ik, en ik neem een slok van mijn ont-spannende pre-etentje glas Harvey’s Bristol Cream. ‘Ik heb hem in het vliegtuig verteld dat ik de pest aan klassieke auto’s heb.’

‘Wát?’ Jemima ziet eruit alsof ze me wel kan slaan. ‘Jij hebt de man met wie je uitgaat verteld dat je de pest aan zijn grootste hobby hebt?’

‘Ik kon toen toch nog niet weten dat ik met hem uit zou gaan?’ zeg ik afwerend terwijl ik naar mijn foundation reik. ‘En trouwens, het is de waarheid. Ik haat klassieke auto’s. De mensen die erin zit-ten zien er altijd zo zelfvoldaan en met zichzelf ingenomen uit.’

‘Wat heeft de wáárheid ermee te maken?’ Jemima’s stem wordt

schril van agitatie. 'Emma, het spijt me, maar ik kan je niet helpen. Dit is een ramp. Je bent compleet kwetsbaar. Alsof je in je nachtpon het slagveld opgaat.'

'Jemima, het is geen oorlog,' pareer ik met mijn ogen hemelwaarts. 'En het is geen potje schaak. Het is een etentje met een leuke man!'

'Je bent zo cynisch, Jemima,' valt Lissy me bij. 'Ik vind het reuze romantisch! Het wordt het perfecte etentje, want die onwennigheid is al weg. Hij weet waar Emma van houdt. Hij kent haar interesses. Ze passen overduidelijk al helemaal bij elkaar.'

'Nou, ik trek mijn handen ervan af,' zegt Jemima hoofdschuddend. 'Wat doe je aan?' Ze knijpt haar ogen tot spleetjes. 'Waar zijn je kleren?'

'Mijn zwarte jurkje,' zeg ik onschuldig. 'En mijn sandalen met de bandjes.' Ik wijs naar de deur, waaraan mijn zwarte jurkje hangt.

Jemima knijpt haar ogen nog verder dicht. Ze zou een prima ss-officier zijn geweest, denk ik vaak.

'Je gaat niks van mij lenen.'

'Nee!' zeg ik verontwaardigd. 'Jemima, heus, ik heb zelf ook kleren, hoor.'

'Goed. Nou, veel plezier dan maar.'

Lissy en ik wachten tot haar voetstappen door de gang zijn getikt en de voordeur dicht is geslagen.

'Ha!' zeg ik enthousiast, maar Lissy steekt haar hand op.

'Wacht.'

We blijven allebei een paar minuten bewegingloos zitten. Dan horen we de voordeur heel zachtjes opengaan.

'Ze wil ons op heterdaad betrappen,' fluistert Lissy. 'Hé,' zegt ze met stemverheffing. 'Is daar iemand?'

Jemima duikt in de deuropening op. 'Hé, hoi,' zegt ze. 'Ik ben mijn lipgloss vergeten.' Haar ogen bestrijken snel de hele kamer.

'Ik denk niet dat je hem hier hebt laten liggen,' zegt Lissy onschuldig.

'Nee. Tja.' Haar ogen dwalen nog eens wantrouwig door de kamer. 'Oké. Prettige avond.'

Haar voetstappen tikken weer door de gang en de voordeur slaat weer dicht.

‘Zo!’ zegt Lissy. ‘Daar gaan we.’

We pulken het plakband van Jemima’s deur, en Lissy zet een streepje op de plek waar het zat. ‘Wacht!’ zegt ze net als ik de deur open wil duwen, ‘er zit er ook een onderaan.’

‘Je had spion moeten worden,’ zeg ik als ze het plakband behoedzaam van de deur trekt.

‘Oké,’ zegt ze met een denkrimpel in haar voorhoofd, ‘er moeten meer hinderlagen zijn.’

‘Er zit ook plakband op de kleerkast,’ zeg ik. ‘En... o, mijn god!’ Ik wijs naar boven. Er staat een glas water op de kast te balanceren om ons te doorweken als we de deur opendoen.

‘Die trut!’ zegt Lissy terwijl ik het glas pak. ‘Weet je, ik heb laatst de hele avond de telefoon voor haar aangenomen, en ze heeft niet eens dankjewel gezegd.’

Ze wacht tot ik het glas veilig heb weggezet en reikt dan naar de deur. ‘Kunnen we?’

‘We kunnen.’

Lissy haalt diep adem en trekt de kastdeur open. Op hetzelfde moment begint er een harde, snerpende sirene te loeien. ‘Wie-oe, wie-oe, wie-oe...’

‘Shit,’ zegt ze, en ze slaat de deur dicht. ‘Shit! Hoe heeft ze dat voor elkaar gekregen?’

‘Hij gaat door!’ zeg ik panisch. ‘Laat hem ophouden. Laat hem ophouden!’

‘Ik weet niet hoe! Je zult er wel een speciale code voor moeten hebben!’

We beginnen allebei als gekken op de kast te kloppen, zoekend naar een schakelaar.

‘Ik zie nergens een knop of een schakelaar of zo...’

Het geluid is opeens weg en we kijken elkaar hijgend aan.

‘Eigenlijk,’ zegt Lissy na een lange stilte, ‘eigenlijk denk ik dat het een autoalarm buiten geweest zou kunnen zijn.’

‘O,’ zeg ik. ‘O, ja. Ja, dat zou kunnen.’

Met een schaapachtig gezicht reikt Lissy opnieuw naar de deur, en deze keer blijft het stil. 'Oké,' zegt ze. 'Daar gaan we dan.'

'Wauw,' hijgen we in koor als de deur openzwaait.

Jemima's kleerkast lijkt wel een schatkist. De zak van Sinterklaas. Allemaal fonkelnieuwe kleren, in rijen, allemaal netjes opgevouwen of aan geurige hangers, als in een winkel. Alle schoenen in schoendozen met een polaroid op de voorkant. Alle riemen keurig aan haken. Alle tassen in het gelid op een plank. Het is al een tijd geleden dat ik iets van Jemima heb geleend, en het lijkt of ze alles inmiddels heeft vervangen.

'Ze moet minstens een uur per dag bezig zijn die kast op orde te houden,' zeg ik, en ik zucht bij de gedachte aan de rotzooi in mijn eigen kast.

'Klopt,' zegt Lissy. 'Ik heb haar bezig gezien.'

Vergeet niet dat Lissy's kast nog erger is. Die bestaat uit een stoel in haar kamer waar alles in een grote hoge berg overheen hangt. Ze zegt dat haar hersenen pijn gaan doen van opruimen, en wat maakt het uit zolang alles schoon is?

'Zo!' grinnikt Lissy, en ze reikt naar een witte, flonkerende jurk. 'Wat wenst madame vanavond te dragen?'

Het wordt niet de witte flonkerjurk, maar ik pas hem wel even. Eerlijk gezegd passen we allebei van alles, en we moeten het allemaal heel behoedzaam terug hangen. Op een gegeven moment gaat er buiten weer een autoalarm af, en we springen allebei geschrokken op en veinzen onmiddellijk dat het ons koud laat.

Uiteindelijk ga ik voor een verbijsterend nieuw rood topje van Jemima met splitten in de schouders, op mijn eigen chiffon broek van Donna Karan (£ 25 bij de kringloopwinkel in Notting Hill) en Jemima's zilverkleurige schoenen met hoge hakken van Prada. En dan, op het laatste moment, pak ik nog een zwart Gucci-tasje, al was ik dat helemaal niet van plan.

'Je ziet er super uit!' zegt Lissy als ik een pirouette voor haar draai. 'Echt ongelooflijk!'

'Is het niet te chic?'

'Tuurlijk niet! Kom op, zeg, je gaat uit eten met een multimiljonair.'

‘Zég dat nou niet!’ roep ik uit, want ik voel de zenuwen op mijn maag slaan. Ik kijk op mijn horloge. Het is bijna acht uur.

O, god. Nu begin ik pas echt zenuwachtig te worden. De voorbereidingen waren zo leuk dat ik bijna was vergeten waar het allemaal om begonnen was.

Kalm, houd ik mezelf voor. Het is maar een etentje. Meer is het niet. Niets bijzonders. Niet anders dan...

‘Jezus!’ Lissy kijkt door het raam in de woonkamer. ‘Jezus! Er staat een enorme auto buiten!’

‘Wat? Waar?’ Ik ren met bonzend hart naar haar toe, volg haar blik en snak naar adem.

Er staat een gigantische luxe auto voor onze deur. En dan bedoel ik ook echt gigantisch. Hij is glanzend zilverkleurig en valt ontzettend op in ons bescheiden straatje. Ik zie zelfs de overburen nieuwsgierig naar buiten kijken.

En dan word ik opeens goed bang. Waar ben ik mee bezig? Dit is een onbekende wereld voor me. Toen we op die vliegtuigstoelen zaten, waren Jack en ik nog twee gelijkwaardige mensen, maar moet je ons nu zien. Kijk maar naar zijn wereld – en kijk maar naar de mijne.

‘Lissy,’ zeg ik met een klein stemmetje, ‘ik durf niet.’

‘O, jawel!’ zegt Lissy, maar ik zie aan haar dat ze net zo onder de indruk is als ik.

De bel gaat en we springen op.

Ik ben misselijk.

Oké, oké. Daar ga ik dan.

‘Hallo,’ zeg ik in de intercom. ‘Ik, eh... ik kom eraan.’ Ik leg op en kijk naar Lissy.

‘Tja,’ zeg ik beverig. ‘Het is zover!’

‘Emma.’ Lissy pakt mijn handen. ‘Voor je gaat. Trek je niks aan van wat Jemima heeft gezegd. Amuseer je gewoon.’ Ze geeft me een stevige knuffel. ‘Bel me als je de kans krijgt.’

‘Doe ik.’

Ik werp nog een laatste blik op mezelf in de spiegel voordat ik de deur opendoe en de trap af loop.

Ik doe de buitendeur open en daar staat Jack, in pak, met een

stropdas om. Hij glimlacht naar me en al mijn angsten fladderen als vlinders weg. Jemima heeft het mis. Het is geen kwestie van hem tegen mij. Het is hem bij mij.

‘Hallo,’ zegt hij met een warme glimlach. ‘Wat zie je er mooi uit.’
‘Dank je.’

Ik reik naar het portier, maar een man met een pet haast zich om het voor me open te houden.

‘Die gekke ik!’ zeg ik nerveus.

Ik kan bijna niet geloven dat ik in die auto ga zitten. Ik. Emma Corrigan. Ik voel me net een prinses. Een filmster.

Ik zak in de weelderige bekleding en probeer er niet aan te denken hoe anders deze auto is dan alle andere waar ik ooit in heb gezeten.

‘Zit je goed?’ zegt Jack.

‘Ja! Prima!’ kweek ik nerveus.

‘Emma,’ zegt Jack, ‘we gaan er een fijne avond van maken, dat beloof ik je. Heb je je zoete sherry vooraf gedronken?’

Hoe weet hij...

O ja. Dat heb ik hem in het vliegtuig verteld.

‘Ja, toevallig wel,’ geef ik toe.

‘Wil je nog een glas?’ Hij maakt de bar open en ik zie een fles Harvey’s Bristol Cream op een zilveren dienblad staan.

‘Heb je die speciaal voor mij gekocht?’ vraag ik ongelovig.

‘Nee, het is mijn lievelingsdrankje.’ Zijn gezicht staat zo uitgestreken dat ik wel moet lachen. ‘Ik doe met je mee,’ zegt hij, en hij reikt me een glas aan. ‘Ik heb dit nog nooit geproefd.’ Hij schenkt zichzelf een groot glas in, nipt ervan en verslikt zich. ‘Dat meen je toch niet?’

‘Het is heerlijk! Het smaakt naar Kerstmis!’

‘Het smaakt naar...’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Ik wil je niet eens vertellen hoe het smaakt. Ik hou het bij whisky, als je ‘t goed vindt.’

‘Goed,’ zeg ik schouderophalend, ‘maar je weet niet wat je mist.’ Ik neem nog een slokje en grinnik tevreden naar hem. Ik ben nu al volmaakt ontspannen.

Dit wordt het perfecte afspraakje.

13

We gaan naar een restaurant in Mayfair waar ik nog nooit ben geweest. Eigenlijk weet ik niet eens of ik weleens in Mayfair ben geweest. Het is er zo ontzettend chic, waarom zou ik?

‘Het is een beetje een besloten tent,’ mompelt Jack als we over een binnenplaats met zuilen lopen. ‘Er zijn maar weinig mensen die ervan weten.’

‘Meneer Harper. Mevrouw Corrigan,’ zegt een man in een maojasje die uit het niets opduikt. ‘Hierheen, alstublieft.’

Wauw! Hij weet wie ik ben!

We zweven langs nog meer pilaren een barokke zaal in waar nog een stuk of drie andere stellen zitten. Ik zie een stel rechts van ons en wanneer we erlangs lopen, vangt een vrouw van middelbare leeftijd met platinablond haar en een goudlamé jasje mijn blik.

‘Nee maar!’ zegt ze. ‘Rachel!’

‘Pardon?’ Ik kijk verwilderd om me heen. Heeft ze het tegen mij?

Ze staat op, loopt licht wankelend naar me toe en geeft me een zoen. ‘Schat, hoe gaat het? We hebben je al eeuwen niet meer gezien!’

O jee, je ruikt de drank van vijf meter afstand. Ik werp een blik op haar begeleider, die er net zo erg aan toe lijkt te zijn.

‘Ik ben bang dat u zich vergist,’ zeg ik beleefd. ‘Ik ben Rachel niet.’

‘O!’ De vrouw kijkt me even aan. Vervolgens werpt ze een blik op Jack en dan lijkt het haar te dagen. ‘O! O, ik snap het al. Natuurlijk niet.’ Ze knipoogt veelbetekenend naar me.

‘Nee!’ zeg ik vol afgrijzen. ‘U snapt het niet. Ik ben Rachel echt niet. Ik ben Emma.’

‘Emma. Natuurlijk.’ Ze knikt samenzweerderig. ‘Nou, ik wens je een prettige maaltijd! En bel me nog eens.’

Ze waggelt terug naar haar stoel. Jack kijkt me vragend aan.

‘Wil je me iets vertellen?’

‘Ja,’ zeg ik. ‘Die vrouw is ladderzat.’ Ik kijk hem aan en moet wel giechelen, en ik zie zijn mondhoeken trekken.

‘Zullen we dan maar gaan zitten? Of wil je nog meer oude vriendinnen begroeten?’

Ik kijk speurend om me heen.

‘Nee, dat was het wel, geloof ik.’

‘Weet je ‘t zeker? Neem er gerust de tijd voor. Is die oudere heer daar echt niet je opa?’

‘Ik dácht het niet...’

‘En je moet weten dat ik niets tegen valse namen heb,’ vervolgt Jack. ‘Ik noem mezelf vaak Egbert.’

Ik proest het uit en bedwing mijn lachen snel. Dit is een chic restaurant. De mensen kijken nu al naar ons.

We worden naar een tafel in een hoek gebracht, bij het haardvuur. Een ober helpt me in mijn stoel en drapeert een servet op mijn schoot, terwijl een tweede water inschenkt en een derde me een broodje aanbiedt. Aan Jacks kant van de tafel speelt zich exact hetzelfde af. Zes mensen die ons op onze wenken bedienen! Ik wil Jacks blik vangen en lachen, maar hij zit er nonchalant bij, alsof het volkomen normaal is.

Misschien is het voor hem ook wel normaal, valt me in. O, god. Misschien heeft hij een butler die elke ochtend thee voor hem zet en zijn krant strijkt.

En wat dan nog? Ik moet me er niet door laten intimideren.

‘Zo,’ zeg ik als de obers een voor een verdwenen zijn. ‘Wat zullen we drinken?’ Ik heb al gezien wat de vrouw in het goudlamé jasje heeft. Het is roze, het glas is versierd met partjes watermeloen en het ziet er zalig uit.

‘Is al geregeld,’ zegt Jack met een glimlach, en daar is een ober met een fles champagne. Hij maakt hem open en begint te schen-

ken. 'Ik weet nog dat je me in het vliegtuig vertelde dat jouw perfecte avondje uit begint met een fles champagne die als bij toverslag op tafel verschijnt.'

'O,' zeg ik, mijn teleurstelling verbijtend. 'Eh... ja! Dat heb ik gezegd.'

'Proost,' zegt Jack, en hij klinkt licht met zijn glas tegen het mijne.

'Proost.' Ik neem een slokje, en het is verrukkelijke champagne. Echt waar. Helemaal droog en verrukkelijk.

Ik vraag me af hoe dat drankje met watermeloen smaakt.

Niet doen. Champagne is perfect. Jack heeft gelijk, dit is het volmaakte begin van een avondje uit.

'De eerste keer dat ik champagne dronk, was ik zes...' begin ik.

'Bij je tante Sue,' zegt Jack met een glimlach. 'Je trok al je kleren uit en gooide ze in de vijver.'

'Goh, ja,' breek ik mijn verhaal af. 'Ja, dat had ik je al verteld, hè?'

Dan zal ik hem niet meer met die anekdote vervelen. Ik nip van mijn champagne en probeer snel iets anders te bedenken. Iets dat hij nog niet weet.

Bestaat dat wel?

'Ik heb een heel bijzonder menu uitgekozen, en ik denk dat het je wel zal bevallen,' zegt Jack glimlachend. 'Allemaal al besteld, speciaal voor jou.'

'Goh!' zeg ik verbouwereerd. 'Wat... fantastisch.'

Een speciaal voor mij besteld menu! Wauw. Ongelooflijk.

Alleen... het uitkiezen van de gerechten is toch de halve lol van buiten de deur eten? Ik vind dat bijna het leukste.

Maar goed. Geeft niet. Het wordt volmaakt. Het is volmaakt.

Oké. Laat ik een gesprek beginnen.

'En, wat doe je in je vrije tijd?' vraag ik. Jack schokschoudert.

'Ik lummel wat. Ik kijk naar het honkbal. Ik pruts aan mijn auto's...'

'Je hebt een verzameling oldtimers! Dat is ook zo. Wauw. Ik ben echt... eh...'

'Je hebt de pest aan oldtimers.' Hij glimlacht. 'Ik weet het nog.'

Verdomme. Ik hoopte dat hij het vergeten was.

‘Ik heb niet de pest aan de auto’s op zich,’ zeg ik haastig. ‘Ik heb de pest aan de mensen die... die...’

Shit. Dat kwam er niet helemaal goed uit. Ik neem snel een slok champagne, maar hij schiet het verkeerde keelgat in en ik begin te kuchen. O, god, ik zit echt te sproeien. Mijn ogen tranen.

En nu hebben de andere zes gasten zich allemaal in hun stoel omgedraaid om naar me te staren.

‘Gaat het?’ vraagt Jack bezorgd. ‘Neem een slok water. Je houdt van Evian, is het niet?’

‘Eh... ja. Dank je.’

O, tering. Ik geef niet graag toe dat Jemima ooit gelijk zou kunnen hebben, maar het was een stuk eenvoudiger geweest als ik gewoon vrolijk had kunnen zeggen: ‘O, ik ben gek op oude auto’s!’

Enfin. Maakt niet uit.

Terwijl ik grote slokken water neem, verschijnt er op de een of andere manier een schaal met gegrilde paprika’s voor me op tafel.

‘Wauw!’ zeg ik verrukt. ‘Ik ben gek op gegrilde paprika.’

‘Ik had het onthouden.’ Jack ziet eruit alsof hij trots op zichzelf is. ‘Je zei in het vliegtuig dat gegrilde paprika je lievelingseten was.’

‘Echt?’ Ik kijk hem enigszins verrast aan.

Goh, dat wist ik niet meer. Ik bedoel, ik lúst wel gegrilde paprika, maar ik kan niet zeggen...

‘Dus heb ik het restaurant gebeld en dit speciaal voor jou laten maken. Ik verdraag geen paprika,’ besluit Jack, die een bord sint-jakobsschelpen voor zich krijgt, ‘anders had ik wel met je meege-daan.’

Ik staar naar zijn bord. O, mijn god. Die schelpen zien er verbluffend uit. Ik ben gek op sint-jakobsschelpen.

‘*Bon appetit!*’ zegt Jack opgewekt.

‘Eh... ja! *Bon appetit.*’

Ik neem een hapje paprika. Het is zalig. En het was heel attent van hem om het te onthouden.

Maar ik blijf tegen wil en dank naar zijn schelpen kijken. Het water loopt me in de mond. En moet je die groene saus zien! God, ik durf te wedden dat ze mals zijn, en perfect bereid...

‘Wil je een hapje?’ vraagt Jack, die me ziet kijken.

‘Nee!’ zeg ik geschrokken. ‘Nee, dank je. Die paprika’s zijn absoluut – perfect!’ Ik kijk hem stralend aan en neem nog een grote hap.

Opeens tast Jack naar zijn zak.

‘Mijn mobiele telefoon,’ zegt hij. ‘Emma, vind je het goed als ik opneem? Het zou iets belangrijks kunnen zijn.’

‘Ja, natuurlijk,’ zeg ik. ‘Ga je gang.’

Hij loopt weg en ik kan me niet meer bedwingen. Ik buig me over het tafelblad en spiets een sint-jakobsschelp aan mijn vork. Ik kauw met mijn ogen dicht en laat de smaak door mijn papillen vloeien. Dit is goddelijk. Dit is het lekkerste dat ik ooit heb geproefd. Ik zit me net af te vragen of ik er onopvallend nog een zou kunnen nemen als ik de andere schelpen een beetje over zijn bord verspreid als ik een vleug gin in mijn neus krijg. De vrouw in het goudlamé jasje staat vlak bij mijn oor.

‘Vertel snel!’ zegt ze. ‘Wat is hier gaande?’

‘We... zitten te eten.’

‘Dat zie ik ook wel!’ zegt ze ongeduldig, ‘maar hoe zit het met Jeremy? Ruikt hij lont?’

O, god.

‘Luister eens,’ zeg ik hulpeloos, ‘ik ben niet wie u denkt...’

‘Wat je zegt! Ik had nooit gedacht dat je tot zoiets in staat was.’ De vrouw knijpt in mijn arm. ‘Nou, gelijk heb je. Maak plezier, dat is wat ik altijd zeg!’ Ze werpt een blik op mijn linkerhand en vervolgt: ‘Ik zie dat je je trouwring hebt afgedaan. Slimme meid... Oeps! Daar komt-ie! Ik kan maar beter gaan!’

Ze zwalkt weg. Jack gaat weer zitten en ik leun half giechelend naar hem over. Dit zal hij prachtig vinden.

‘Raad eens?’ zeg ik. ‘Ik heb een man die Jeremy heet! Mijn vriendin daarginds is het me net komen vertellen. En, wat denk je? Zou Jeremy ook een affaire hebben?’

Het blijft stil. Jack kijkt gekweld op.

‘Pardon?’ zegt hij.

Hij heeft geen woord gehoord van wat ik zei.

Ik kan het niet allemaal nog eens vertellen, dan zou ik me maar stom voelen. Ik voel me nu al stom. ‘Laat maar,’ zeg ik, en ik glimlach krampachtig.

Het blijft weer stil en ik doe verwoede pogingen iets te bedenken om over te praten. ‘Eh, ik moet iets opbiechten,’ zeg ik, naar zijn bord wijzend. ‘Ik heb een sint-jakobsschelp van je gepikt.’

Ik wacht tot hij doet of hij geschokt is, of boos, of wat dan ook.

‘Geeft niet,’ zegt hij afwezig, en hij begint de rest van de schelpen in zijn mond te harken.

Ik snap het niet. Wat is er gebeurd? Waar zijn de plagerijen gebleven? Hij is een compleet ander mens.

Tegen de tijd dat we onze kip met dragon, raketsla en frites op hebben, staat mijn hele lijf strak van ellende. Dit etentje is een ramp. Een complete ramp. Ik heb mijn uiterste best gedaan om te babbelen, grapjes te maken en geestig te zijn, maar Jack heeft nog twee telefoontjes gekregen en de rest van de tijd was hij in zichzelf gekeerd en verstrooid, en eerlijk gezegd had ik er net zo goed niet kunnen zijn.

Ik kan wel janken van teleurstelling. Ik kan er gewoon niet bij. Het ging zo goed. We konden zo fantastisch goed met elkaar opschieten. Wat is er misgegaan?

‘Ik ga me even oprispen,’ zeg ik als er na het hoofdgerecht wordt afgeruimd. Jack knikt alleen maar.

De dames-wc is meer een paleis dan een plee, met spiegels in vergulde lijsten, pluchen stoelen en een vrouw in uniform die je een handdoek aangeeft. Ik aarzel of ik Lissy wel durf te bellen waar ze bij is, maar zij zal toch alles al wel hebben meegemaakt?

‘Hoi,’ zegt ik zodra Lissy opneemt. ‘Met mij.’

‘Emma! Hoe gaat het?’

‘Vreselijk,’ zeg ik spijtig.

‘Wat bedoel je?’ zegt ze geschrokken. ‘Hoe kan het nou vreselijk zijn? Wat is er gebeurd?’

‘Dat is nog het ergste.’ Ik zak in een stoel. ‘Het begon allemaal super. We zaten te lachen en grapjes te maken, en het restaurant is ongelooflijk, en hij had speciaal voor mij een heel menu besteld met alles wat ik het lekkerst vind...’

Ik slik iets weg. Nu ik mezelf hoor, klinkt het allemaal best perfect.

‘Het klinkt geweldig,’ zegt Lissy verbijsterd. ‘Hoe kan het dan...’

‘En toen ging zijn mobieltje.’ Ik snuit mijn neus. ‘En vanaf dat moment heeft hij bijna geen woord meer tegen me gezegd. Hij loopt telkens weg om telefoontjes aan te nemen, en dan zit ik daar in mijn eentje, en als hij terugkomt voeren we een gespannen, haaperend gesprek, en het is wel duidelijk dat hij maar half luistert.’

‘Misschien heeft hij zorgen, maar wil hij jou er niet mee belasten,’ zegt Lissy na enig nadenken.

‘Dat zou kunnen,’ zeg ik peinzend. ‘Hij ziet er behoorlijk toberig uit.’

‘Misschien is er iets verschrikkelijks gebeurd, maar wil hij de stemming niet bederven. Probeer met hem te praten. Deel zijn zorgen!’

‘Goed,’ zeg ik een beetje opgevrolijkt. ‘Oké, dat probeer ik. Bedankt, Lissy.’

Ik loop iets optimistischer terug naar onze tafel. Er duikt een ober uit het niets op die me met mijn stoel helpt, en als ik zit, kijk ik Jack zo warm en meelevend aan als ik maar kan. ‘Jack, is alles in orde?’

Hij frons zijn wenkbrauwen.

‘Waarom vraag je dat?’

‘Nou, je loopt telkens weg. Ik vroeg me gewoon af of er iets was... Of je over iets wilde praten.’

‘Er is niets,’ zegt hij kortaf. ‘Dank je.’ Zijn toon is sterk ‘einde gesprek’, maar zo gemakkelijk geef ik het niet op.

‘Heb je slecht nieuws gekregen?’

‘Nee.’

‘Is het... iets zakelijks?’ dring ik aan. ‘Of... of is het een privé...’ Jack kijkt op en plotseling flitst er woede over zijn gezicht.

‘Ik zei toch dat er niets was? Nokken.’

Leuk. Dat maakt wel duidelijk waar ik sta, hè?

‘Wilt u nog een dessert?’ worden mijn gedachten door een ober onderbroken, en ik glimlach geforceerd naar hem.

‘Nee, ik dacht het niet.’

Ik heb genoeg van deze avond. Ik wil alleen nog maar dat het klaar is, dan kan ik naar huis.

‘Heel goed.’ De ober glimlacht naar me. ‘Koffie?’

‘Ze wil wel een dessert,’ zegt Jack alsof ik er niet bij ben.

Wat? Wát zegt hij daar? De ober kijkt me vragend aan.

‘Nee, echt niet,’ zeg ik gedecideerd.

‘Kom op, Emma,’ zegt Jack, en die warme, plagerige toon is terug. ‘Tegen mij hoeft je niet te doen alsof. Je hebt me in het vliegtuig verteld dat je dat altijd zegt. Je zegt dat je geen dessert hoeft terwijl je het eigenlijk heel graag wilt.’

‘Nou, maar deze keer hoeft ik echt niets.’

‘Het is een speciaal voor jou gemaakte creatie.’ Jack buigt zich naar me over. ‘Häagen-Dazs, schuimgebak, Bailey’s-sausje er-naast...’

Opeens voel ik me verschrikkelijk betutteld. Hoe kan hij weten waar ik zin in heb? Misschien wil ik alleen een stuk fruit. Misschien wil ik niks. Hij heeft geen idee wat ik wil. Geen flauw benul.

‘Ik heb geen trek.’ Ik schuif mijn stoel achteruit.

‘Emma, ik ken je toch? Je wilt het echt, heus...’

‘Je kent me níét!’ roep ik verontwaardigd uit voordat ik er iets aan kan doen. ‘Jack, je weet misschien een paar losse feitjes, maar dat wil niet zeggen dat je me ként!’

‘Wat?’ Jack kijkt me verbaasd aan.

‘Als je me kende,’ zeg ik met beverige stem, ‘zou je wel weten dat als ik met iemand uit eten ga, ik het fijn vind als de ander luistert naar wat ik zeg. Ik vind het prettig als ik met een beetje respect word behandeld en mijn tafelheer niet zegt dat ik moet “nokken” als ik alleen maar mijn best doe om het gesprek op gang te houden...’

Jack staart me perplex aan.

‘Emma, gaat het wel?’

‘Nee. Het gaat niet! Je hebt me zo ongeveer de hele avond genegeerd.’

‘Dat is niet eerlijk.’

‘Het is zo. Je zit op de automatische piloot. Vanaf het moment dat je mobieltje ging...’

‘Luister nou.’ Jack wrijft over zijn gezicht. ‘Er spelen momenteel een paar dingen in mijn leven, ze zijn heel belangrijk...’

‘Mij best. Laat ze maar zonder mij spelen.’

Met ogen waarin tranen prikken sta ik op en pak mijn tas. Ik had er zo naar verlangd dat dit een perfecte avond zou worden. Ik had me er zoveel van voorgesteld. Ik kan bijna niet geloven dat het zo in de soep is gelopen.

‘Goed zo! Zeg hem maar waar het op staat!’ roept de vrouw in het goudlamé bemoedigend door de zaal. ‘Weet je, die meid heeft een zalige man, hoor,’ roept ze naar Jack. ‘Ze zit echt niet op jou te wachten!’

‘Bedankt voor het eten,’ zeg ik met mijn ogen strak op het tafelkleed gericht. Een ober komt me als bij toverslag mijn jas brengen en houdt hem voor me op.

‘Emma,’ zegt Jack, die ongelovig uit zijn stoel komt. ‘Je gaat toch niet echt weg?’

‘Ja.’

‘Geef me nog een kans. Alsjeblieft. Blijf nog een kop koffie drinken. Ik beloof je dat ik met je zal praten...’

‘Ik hoef geen koffie,’ zeg ik terwijl de ober de jas om mijn schouders vlijt.

‘Pepermuntthee dan. Bonbons! Ik heb een doos Godiva-truffels voor je besteld...’ Hij klinkt zo smekend dat ik heel even wankel. Ik ben dol op Godiva-truffels.

Nee, mijn besluit staat vast.

‘Kan me niet schelen,’ snik ik. ‘Ik ga. Dank u vriendelijk,’ vervolg ik tegen de ober. ‘Hoe wist u dat ik mijn jas wilde hebben?’

‘Het is onze taak zo iets te weten,’ zegt de ober fijntjes.

‘Zie je nou?’ zeg ik tegen Jack. ‘Zij kennen me.’

We kijken elkaar aan.

‘Mij best,’ zegt Jack ten slotte, en hij haalt gelaten zijn schou-

ders op. 'Goed. Daniel brengt je naar huis. Hij zou buiten in de auto moeten zitten wachten.'

'Ik ga niet met jouw auto naar huis!' zeg ik vol afschuw. 'Ik kom er zelf wel, hartelijk bedankt.'

'Emma. Stel je niet aan.'

'Toedeloe. En u heel erg bedankt,' besluit ik tegen de ober. 'U bent allemaal heel attent en vriendelijk tegen me geweest.'

Ik haast me het restaurant uit en ontdek dat het regent. En ik heb geen paraplu bij me.

Nou, het kan me niets schelen. Ik ga toch. Ik been door de straten, soms bijna uitglijdend op de natte stoep, en voel dat de regendruppels zich met de tranen op mijn wangen mengen. Ik heb geen idee waar ik ben. Ik weet niet eens waar het dichtstbijzijnde station van de ondergrondse is, of waar...

Wacht even. Daar is een bushalte. Ik kijk naar de nummers en zie dat er een bus naar Islington gaat.

Ook goed. Ik ga met de bus naar huis. En dan neem ik een lekkere beker warme chocolademelk. En misschien nog wat roomijs bij de tv.

Het is zo'n bushokje met een dak en stoeltjes, en ik ga zitten. Goddank wordt mijn haar niet nog natter. Ik staar naar een auto-reclame zonder echt iets te zien. Ik zit me net af te vragen hoe die Haägen-Dazs-pudding zou hebben gemaakt, en of het van dat stijve witte of dat heerlijke taaie, toffeeachtige schuimgebak was, als er een zilverkleurige auto langs de stoep snort.

Dit geloof ik niet.

Jack stap uit. 'Alsjeblieft,' zegt hij, 'laat me je thuisbrengen.'

'Nee,' zeg ik zonder mijn hoofd naar hem om te draaien.

'Je kunt hier niet in de regen blijven zitten.'

'Ja, dat kan ik wel. Er zijn ook mensen die in de echte wereld leven, hoor.'

Ik wend me af en doe alsof ik een aids-poster lees. Het volgende moment staat Jack in het bushokje. Hij gaat op het stoeltje naast het mijne zitten en we zwijgen allebei een tijdje.

'Ik weet dat ik vanavond hopeloos gezelschap ben geweest,'

zegt hij uiteindelijk. 'En het spijt me. Het spijt me ook dat ik je er niets over kan vertellen, maar mijn leven is... gecompliceerd. En sommige stukjes liggen heel gevoelig. Begrijp je dat?'

Nee, wil ik zeggen. Nee, ik begrijp het niet, want ik heb jou elke kleinigheid over mezelf verteld.

'Het zal wel,' zeg ik schouderophalend.

Het gaat nog harder regenen. De druppels roffelen op het dak van het bushokje en kruipen in mijn – Jemima's – zilverkleurige sandalen. God, ik hoop dat er geen vlekken op komen.

'Het spijt me dat de avond een teleurstelling voor je is geworden,' zegt Jack boven het geroffel uit.

'Valt wel mee,' zeg ik, opeens schuldbevestigend. 'Alleen... Ik had me er zo op verheugd! Ik wilde jou beter leren kennen, en ik wilde plezier maken... en met je lachen... en ik wilde zo'n roze cocktail, geen champagne...'

Shit. Shít. Dat floepte er zomaar uit.

'Maar... je houdt toch van champagne?' zegt Jack beteuterd. 'Dat heb je me zelf verteld. Jouw perfecte avondje uit begon met champagne.'

Ik durf hem niet goed aan te kijken.

'Tja, ach. Toen had ik die roze cocktails toch nog niet gezien?'

Jack gooit zijn hoofd in zijn nek en schatert het uit.

'Die zit. Die is raak. En ik heb je niet eens de keus gegeven, hè?' Hij schudt spijtig zijn hoofd. 'Waarschijnlijk dacht jij: die rotvent, ziet hij dan niet dat ik een roze cocktail wil?'

'Nee!' zeg ik snel, maar mijn wangen worden knalrood en Jack kijkt me zo grappig aan dat ik hem wel kan zoenen.

'O, Emma, wat spijt me dat.' Hij schudt zijn hoofd. 'Ik wilde jou ook leren kennen. En ik wilde ook plezier maken. Zo te horen wilden we allebei hetzelfde. En het is mijn schuld dat we het niet hebben gekregen.'

'Het is niet jóúw schuld,' mompel ik verlegen.

'Dit is niet wat ik in mijn hoofd had.' Hij kijkt me ernstig aan. 'Wil je me nog een kans geven?'

Een grote rode dubbeldekkerbus stopt rommelend bij de halte en we kijken allebei op.

‘Ik moet gaan,’ zeg ik, en ik sta op. ‘Daar is mijn bus.’

‘Emma, doe niet zo gek. Kom mee in de auto.’

‘Nee, ik ga met de bus!’

De automatische deuren sissen open en ik stap in. Ik laat mijn abonnement aan de chauffeur zien en hij knikt.

‘Ben je serieus van plan in dat ding te gaan zitten?’ zegt Jack. Hij stapt ook in en kijkt argwanend naar de bonte verzameling nachtbuspassagiers. ‘Is dat wel véilig?’

‘Je lijkt mijn opa wel! Natuurlijk is het veilig. Hij stopt aan het eind van mijn straat.’

‘Opschieten!’ zegt de chauffeur ongeduldig tegen Jack. ‘Als je geen geld hebt, stap je maar uit.’

‘Ik heb een American Express-card,’ zegt Jack, en hij tast in zijn zak.

‘Je kunt de bus niet met een creditcard betalen,’ zeg ik, en ik rol met mijn ogen. ‘Weet je dan echt niks? En trouwens...’ – ik staar een paar seconden naar mijn abonnement – ‘... ik geloof dat ik liever alleen ben, als je ‘t niet erg vindt.’

‘Aha,’ zegt Jack met een andere stem. ‘Ik kan maar beter uitstappen,’ zegt hij tegen de chauffeur. Hij kijkt weer naar mij. ‘Je hebt nog geen antwoord gegeven. Kunnen we het nog een keer proberen? Morgenavond? En dan doen we alles wat jij wilt. Jij mag het zeggen.’

‘Goed.’ Ik probeer vrijblijvend mijn schouders op te halen, maar als ik hem aankijk, merk ik dat ik zelf ook glimlach.

‘Acht uur maar weer?’

‘Acht uur. En laat je auto thuis,’ zeg ik streng. ‘We doen het op mijn manier.’

‘Super! Ik verheug me erop. Welterusten, Emma.’

‘Tot ziens.’

Terwijl hij zich omdraait om uit te stappen, klim ik naar het bovendek van de bus en koers naar de voorste bank, de plek waar ik als kind ook altijd zat. Ik staar in de donkere, regenachtige Londense nacht. Als ik strak genoeg staar, verbrokkelt het licht van de lantaarns als in een caleidoscoop. Als in een sprookjesland.

In mijn hoofd zoeven beelden voorbij van de vrouw in goudlamé, de roze cocktail, Jacks gezicht toen ik zei dat ik naar huis ging, de ober met mijn jas, Jacks auto bij de bushalte... Ik kom er niet goed achter wat ik denk. Ik kan alleen maar naar buiten zitten staren, me bewust van vertrouwde, troostende geluiden om me heen. Het ouderwetse knarsen en rommelen van de motor van de bus. Het sissende geluid waarmee de deuren open- en dichtgaan. Het indringende bellen van iemand die wil uitstappen. Mensen die de trap op bolderen en er weer af stampen.

Ik voel de bus hellen in de bochten, maar ik merk nauwelijks waar we naartoe gaan, tot bekende dingen buiten tot mijn bewustzijn doordringen en ik besef dat we bijna bij mijn straat zijn. Ik verman me, pak mijn tas en wankel naar de trap.

De bus maakt plotseling een scherpe bocht naar rechts en ik grijp een handvat van een stoel om niet te vallen. Waarom gaan we linksaf? Ik kijk naar buiten, voel al hoe ik de pest in zal hebben als ik een heel stuk terug moet lopen en knipper verbaasd met mijn ogen.

We gaan toch niet...

Dit kan niet waar zijn...

Maar het is echt zo. Ik kijk perplex door het raam. We zijn in mijn smalle straatje.

En nu stopt de bus voor mijn huis.

Ik ijl de trap af, waarbij ik bijna mijn enkel breek, en kijk verbaasd naar de chauffeur.

‘Ellerwood Road 41,’ zegt hij zwierig.

Nee. Dit kan niet.

Ik kijk verwilderd om me heen en een paar dronken tieners kijken met blanco gezichten terug.

‘Wat is dit?’ Ik kijk de chauffeur aan. ‘Heeft hij u betaald?’

‘Vijfhonderd pond,’ zegt de chauffeur met een knipoog. ‘Wie het ook is, schat, ik zou hem stevig vasthouden.’

Vijfhonderd pond? O, mijn god.

‘Dank u,’ zeg ik verdwaasd. ‘Ik bedoel, bedankt voor de rit.’

Met een gevoel alsof ik droom stap ik uit en loop naar de voordeur. Lissy is al naar beneden gekomen en doet open.

'Is dat een bú's?' zegt ze met grote ogen. 'Wat doet die hier?'

'Het is mijn bus,' zeg ik. 'Hij heeft me thuisgebracht.'

Ik wuif naar de chauffeur, die terugwuift, en dan rommelt de bus de nacht in.

'Ongelooflijk!' zegt Lissy langzaam. Ze kijkt de om de hoek verdwijnende bus na en dan kijkt ze mij aan.

'Dus... het is allemaal nog goed gekomen?'

'Ja,' zeg ik. 'Ja. Het was... oké.'

14

Oké. Niemand zeggen. Je mag het tegen níemand zeggen.

Vertel geen mens dat je gisteravond met Jack Harper uit bent geweest.

Ik bedoel, niet dat ik echt van plan ben het aan iemand te vertellen, maar als ik de volgende dag op mijn werk kom, ben ik er vrijwel van overtuigd dat ik het er per ongeluk uit ga flappen.

Of dat iemand het raadt. Ik bedoel, je moet het toch aan mijn gezicht kunnen zien? Mijn kleren? De manier waarop ik loop? Ik heb het gevoel dat alles wat ik doe het uitschreeuwt: 'Hé, raad eens wat ik gisteravond heb gedaan?'

'Hallo daar,' zegt Caroline bij de koffieautomaat. 'Hoe gaat het?'

'Goed, dank je!' zeg ik met een schuldbevestigend sprongetje van schrik. 'Ik ben gisteren gewoon rustig thuisgebleven. Gewoon... heel rustig! Met mijn huisgenote. We hebben drie video's gezien, *Pretty Woman*, *Notting Hill* en *Four Weddings*. Gewoon wij tweetjes. Verder niemand.'

'O, juist ja,' zegt Caroline een tikje verwonderd. 'Gezellie!'

O, god. Ik draaf door. Iedereen weet dat misdadigers zo in de val lopen. Ze verzinnen te veel details en zo verraden ze zichzelf.

Goed, geen gebazel meer. Alleen ja of nee zeggen.

'Hallo,' zegt Artemis wanneer ik aan mijn bureau ga zitten.

'Hallo,' zeg ik, me verbijtend om niets meer te zeggen. Zelfs niet wat voor pizza Lissy en ik hebben besteld, al hebben we een heel verhaal paraat over de pizzaboer die dacht dat we ham in plaats van zalm hadden besteld, haha, wat een verwarring.

Ik word geacht vanochtend te archiveren, maar in plaats daar-

van pak ik een vel papier, merk ik, en begin een lijst te maken van dingen die ik vanavond met Jack zou kunnen gaan doen.

1. Het café. Nee. Veel te afgezaagd.
2. De bioscoop. Nee. Te veel zitten zonder met elkaar te praten.
3. Schaatsen. Ik heb geen idee waarom ik dat heb opgeschreven, want ik kan niet eens schaatsen. Maar in *Splash* gingen ze ook schaatsen.
- 4.

God, ik ben nu al door de ideeën heen. Hoe hopeloos is dit? Ik kijk wezenloos naar het papier en luister met een half oor naar het geroezemoes om me heen.

‘... echt met een geheim project bezig of zijn dat maar geruchten?’

‘... een nieuwe richting inslaan met het bedrijf, schijnt het, maar niemand weet precies wat hij...’

‘... is die Sven nou eigenlijk? Ik bedoel, wat is zijn functie?’

‘Hij is toch met Jack, immers?’ zegt Amy, die bij financieel beleid zit maar op Nick valt en dus altijd smoezen verzint om naar onze afdeling te komen. ‘Hij is Jacks minnaar.’

‘Wát?’ zeg ik. Ik ga zo plotseling rechttop zitten dat de punt van mijn potlood breekt. Gelukkig zit iedereen te druk te speculeren om het te merken.

Jack, homo? Jack, homo?

Daarom heeft hij me geen afscheidskus gegeven. Hij wil alleen maar vriendschap met me. Straks stelt hij me aan Sven voor en dan moet ik net doen alsof ik het heel gewoon vind, alsof ik het de hele tijd al wist...

‘Is Jack Harper homo?’ vraagt Caroline verbaasd.

‘Dat nam ik gewoon aan,’ zegt Amy schouderophalend. ‘Hij ziet eruit alsof hij homo is, vind je niet?’

‘Niet echt,’ zegt Caroline met een peinzend gezicht. ‘Niet verzorgd genoeg.’

‘Ik vind niet dat hij er uitziet of hij homo is!’ zeg ik zo luchtmatig mogelijk en alsof het me niet echt boeit.

‘Hij is geen homo,’ mengt Artemis zich gezaghebbend in het gesprek. ‘Ik heb een oude bio van hem gelezen in *Newsweek*, en hij had iets met de vrouwelijke directeur van Origin Software. En er stond dat hij daarvoor iets met een topmodel had gehad.’

Ik word overspoeld door een reusachtige golf van opluchting.

Ik wist dat hij geen homo was. Natuurlijk wist ik dat.

Hebben die lui nou echt niets beter te doen dan onbenullig speculeren over mensen die ze niet kennen?

‘Heeft Jack nu ook iemand?’

‘Wie weet.’

‘Hij is best sexy, vinden jullie ook niet?’ zegt Caroline met een ondeugende glimlach. ‘Ik zou geen nee zeggen.’

‘Nee, vast niet,’ zegt Nick. ‘Je zou waarschijnlijk ook niks tegen zijn privé-straaljager hebben.’

‘Hij schijnt sinds de dood van Pete Laidler geen relatie meer te hebben gehad,’ zegt Artemis afgemeten, ‘dus ik betwijfel of je veel kans zou maken.’

‘Pech gehad, Caroline,’ zegt Nick met een lach.

Ik vind het echt heel akelig om dit aan te horen. Misschien kan ik beter weggaan tot ze ermee klaar zijn. Anderzijds vestig ik dan misschien de aandacht op mezelf.

Een vluchtig moment stel ik me voor hoe het zou zijn als ik nu opstond en zei: ‘Toevallig ben ik gisteravond met Jack Harper uit eten geweest.’ Ze zouden me allemaal aangapen, met stomheid geslagen, en misschien zou er iemand naar adem snakken, en...

O, wie wil ik in de maling nemen? Ze zouden me toch niet eens geloven? Ze zouden zeggen dat ik aan waanideeën leed.

‘Ha, Connor,’ verstoort Carolines stem mijn gedachten.

Connor? Ik kijk onaangenaam getroffen op. En daar komt hij zonder enige waarschuwing naar me toe gelopen, met een gekwetste uitdrukking op zijn gezicht.

Wat komt hij doen?

Heeft hij ontdekt dat ik met Jack uit ben geweest?

Mijn hart begint te bonken en ik duw nerveus mijn haar uit mijn gezicht. Ik heb hem al een paar keer in het gebouw gezien, maar dit is de eerste keer sinds de breuk dat we oog in oog staan.

'Hallo,' zegt hij.

'Hallo,' zeg ik verlegen terug, en dan is het stil.

Opeens zie ik dat mijn onaffe lijst met uitgaansideeën op mijn bureau ligt te pronken. Shit. Ik reik er zo onopvallend mogelijk naar, maak er een prop van en gooi hem in de prullenbak.

Het geroddel over Sven en Jack is langzaam geluwd. Ik weet dat iedereen op de afdeling ons zit af te luisteren, ook al doen ze allemaal alsof ze met iets anders bezig zijn. Het lijkt wel alsof we een kantoorsoap zijn of zoiets.

En ik weet wie ik speel. Ik ben het harteloze loeder dat haar knappe, fatsoenlijke man zonder enige reden aan de dijk heeft gezet.

O, god. Weet je, ik voel me ook schuldig, echt wel. Telkens als ik Connor zie of zelfs maar aan hem denk, krijg ik een afschuwendelijk beklemd gevoel op mijn borst. Maar moet hij écht zo'n vermoorde-onschuldgezicht trekken? Zo'n 'je-hebt-me-de-dood-steek-gegeven-maar-ik-ben-zo'n-goed-mens-dat-ik-je-vergeef'-gezicht?

Ik voel mijn schuldgevoel wegebben en ergernis aanstromen.

'Ik kom alleen maar,' zegt Connor eindelijk, 'omdat ik ons samen heb opgegeven om een dienst in de Pimm's-kraam te draaien op de familiedag. Toen ik dat deed, dacht ik natuurlijk nog...' Hij zwijgt en kijkt nog gekwetster. 'Maar goed. Ik wil het toch wel doen. Als jij het ook wilt.'

Je zult mij niet horen zeggen dat ik gek word als ik een halfuur naast hem moet staan.

'Ik vind het best!' zeg ik.

'Mooi.'

'Goed.'

Er valt weer een onbehaaglijke stilte.

'Trouwens, ik heb je blauwe overhemd gevonden,' zeg ik, mijn schouders iets ophalend. 'Ik kom het wel brengen.'

'Dank je. Ik geloof dat ik ook nog wat spullen van jou heb...'

'Hé,' zegt Nick, die met fonkelende ogen en een valse 'laten-we-de-boel-eens-opjuttten'-uitdrukking op zijn gezicht naar ons toe komt. 'Ik heb jou gisteren met iemand gezien.'

Mijn hart maakt opeens een enorme, doodsbange sprong. Fuck! Fuckerde... Stil maar... Al goed... Niks aan de hand. Hij kijkt niet naar mij, maar naar Connor.

Met wie heeft hij Connor in godsnaam gezien?

‘Dat was gewoon een vriendin,’ zegt Connor stijfjes.

‘Weet je het zeker?’ zegt Nick. ‘Ik vond jullie behoorlijk knus.’

‘Nick, ophouden,’ zegt Connor beledigd. ‘Het is nog veel te vroeg om al te denken aan... doorgaan. Ja toch, Emma?’

‘Eh... ja.’ Ik slik een paar keer achter elkaar. ‘Absoluut. Zeker weten.’

O, god.

Maar goed. Laat maar. Ik ga niet over Connor piekeren. Ik moet over een belangrijke afspraak nadenken. En goddank heb ik tegen het eind van de dag eindelijk de perfecte plek bedacht. Ik sta er zelfs van te kijken dat ik daar niet eerder opgekomen ben! Er is maar één klein probleempje – maar dat heb ik zo opgelost.

En inderdaad kost het me maar ongeveer een halfuur om Lissy ervan te overtuigen dat de regel: ‘De sleutel mag onder geen beding aan niet-leden worden afgestaan,’ niet echt geldt. Uiteindelijk vist ze hem uit haar tas en overhandigt hem met een gespannen gezicht aan me.

‘Niet kwijtraken!’

‘Nee, echt niet! Dank je wel, Liss.’ Ik geef haar een knuffel. ‘Eerlijk waar, ik doe hetzelfde voor jou als ik lid ben van een exclusieve club.’

‘Weet je het wachtwoord nog wel?’

‘Ja. Alexander.’

‘Waar ga je heen?’ vraagt Jemima, die helemaal opgetut voor een avond uit mijn kamer binnenkomt. Ze neemt me kritisch op. ‘Leuk topje. Waar komt dat vandaan?’

‘Oxfam. Whistles, bedoel ik.’

Ik heb besloten dat ik vanavond niet eens ga probéren iets van Jemima te lenen. Ik draag alleen mijn eigen kleren, en als het Jack niet bevalt, dondert hij maar op.

‘Wat ik wilde vragen,’ zegt Jemima, en ze knijpt haar ogen tot

spleetjes, 'jullie zijn gisteren toch niet in mijn kamer geweest, hè?'

'Nee hoor,' zegt Lissy onschuldig. 'Hoezo, zag het er dan zo uit?'

Jemima kwam pas om drie uur thuis, en tegen die tijd was alles weer op zijn plaats. Plakband en alles. We hadden niet opletten-der kunnen zijn.

'Nee,' geeft Jemima onwillig toe, 'er was niets van zijn plaats, maar ik kreeg gewoon zo'n gevóél. Alsof er iemand was geweest.'

'Had je het raam open laten staan?' vraagt Lissy. 'Ik heb namelijk pas in een artikel gelezen dat ze apen huizen in laten klimmen om dingen te stelen.'

'Apen?' Jemima staart haar aan.

'Kennelijk. De dieven dresserén ze.'

Jemima kijkt verbluft van Lissy naar mij en ik dwing mezelf mijn gezicht in de plooi te houden.

'Maar goed,' zeg ik haastig om van onderwerp te veranderen, 'misschien vind je het leuk om te horen dat je er helemaal naast zat wat Jack betreft. Ik ga vanavond weer met hem uit. Het was helemaal geen rampzalig etentje!'

Het lijkt me niet nodig het kleine detail te vermelden dat we een enorme ruzie hebben gehad en dat ik naar buiten ben gestormd en dat hij me naar de bushalte moest volgen. De hoofdzak is dat we een tweede afspraak hebben.

'Ik zat er niet naast,' zegt Jemima. 'Wacht maar af. Ik voorspel onheil.'

Ze loopt weg en ik trek achter haar rug een lelijk gezicht naar haar, waarna ik mijn mascara begin op te brengen. 'Hoe laat is het?' zeg ik. Er valt een kloddertje op mijn ooglid en ik frons.

'Tien voor acht,' zegt Lissy. 'Hoe wil je er komen?'

'Taxi.'

Opeens gaat de bel en we kijken allebei op.

'Wat is hij vroeg,' zegt Lizzy. 'Gek.'

'Hij mag niet te vroeg komen!' We rennen naar de woonkamer. Lissy is het eerst bij het raam.

'O, mijn god,' zegt ze als ze de straat onder ons in kijkt. 'Het is Connor.'

‘Cónnor?’ Ik kijk haar ontzet aan. ‘Connor, hier?’

‘Hij heeft een doos met spullen bij zich. Zal ik hem binnenlaten?’

‘Nee! We doen net alsof we niet thuis zijn!’

‘Te laat,’ zegt Lissy, en ze trekt een gezicht. ‘Sorry. Hij heeft me gezien.’

De bel gaat weer en we kijken elkaar hulpeloos aan.

‘Goed,’ zeg ik dan. ‘Ik ga naar beneden.’

Shit, shit, shit...

Ik kletter de trap af en doe hijgend open. En daar, op de stoep, staat Connor, met datzelfde martelaarsgezicht dat hij op kantoor ook trok.

‘Hoi,’ zegt hij. ‘Hier zijn die spullen waar ik het over had. Ik dacht dat je erom verlegen zou kunnen zitten.’

‘Eh, dank je,’ zeg ik. Ik pak de doos aan, waarin alleen een fles l’Oreal-shampoo en een trui die ik nooit van mijn leven heb gezien lijken te zitten. ‘Ik heb jouw spullen nog niet uitgezocht, dus die neem ik wel mee naar kantoor, goed?’

Ik zet de doos op de trap en draai me gauw weer om, zodat Connor niet kan denken dat ik hem binnen wil vragen.

‘Nou, eh, dank je wel,’ zeg ik. ‘Heel aardig van je dat je even langs bent gekomen.’

‘Geen probleem,’ zegt Connor. Hij slaakt een diepe zucht. ‘Emma... Ik dacht dat we deze kans misschien zouden kunnen aangrijpen voor een gesprek. We zouden iets kunnen gaan drinken, of misschien zelfs ergens gaan eten.’

‘Goh,’ zeg ik monter. ‘Lijkt me leuk, echt waar, maar eerlijk gezegd komt het nu niet zo goed uit.’

‘Heb je al een afspraak?’ Zijn gezicht betreft.

‘Eh, ja. Met Lissy.’ Ik werp een steelse blik op mijn horloge. Het is zes minuten voor acht. ‘Maar goed, ik zie je wel weer. Je weet wel, op kantoor...’

‘Waarom doe je zo jachtig?’ Connor kijkt me onderzoekend aan.

‘Ik doe niet jachtig,’ zeg ik, en ik leun nonchalant tegen de deurpost.

‘Wat is er?’ Hij knijpt zijn ogen argwanend tot spleetjes en kijkt over mijn schouder de gang in. ‘Is er iets aan de hand?’

‘Connor...’ – ik leg geruststellend een hand op zijn arm – ‘... er is niets. Je ziet spoken.’

Op dat moment duikt Lissy achter me op.

‘Eh, Emma, er is telefoon voor je en het is dringend,’ zegt ze ontzettend gekunsteld. ‘Je kunt maar beter meteen komen... Hé, hallo, Connor!’

Jammer genoeg is Lissy de slechtste leugenaar van de wereld.

‘Je probeert me weg te werken!’ Connor kijkt verwilderd van Lissy naar mij.

‘Nee hoor,’ zegt Lissy, die knalrood aanloopt.

‘Wacht eens even,’ zegt Connor, en hij kijkt naar mijn uitgaanskleren. ‘Wacht eens even... Ik... Ga jij met een man uit?’

Ik denk razendsnel na. Als ik ontken, wordt het waarschijnlijk dikke ruzie, maar als ik het toegeef, zou hij er beledigd vandoor kunnen gaan.

‘Goed geraden,’ zeg ik. ‘Ik ga met een man uit.’

Er valt een geschokte stilte.

‘Ongelooflijk,’ zegt Connor hoofdschuddend. Tot mijn ongenoegen laat hij zich zwaar op de tuinmuur zakken. Ik kijk op mijn horloge. Drie voor acht. Shit!

‘Connor...’

‘Je zei dat je geen ander had. Je had het gezworen, Emma!’

‘Ik had ook geen ander! Maar... nu wel. En hij komt zo... Connor, dit wil je echt niet weten.’ Ik pak hem bij zijn arm en probeer hem omhoog te sjoeren, maar hij weegt meer dan vijfenzeventig kilo. ‘Connor, toe nou. Maak het niet nog pijnlijker voor iedereen.’

‘Je zult wel gelijk hebben.’ Connor staat eindelijk op. ‘Ik ga wel.’

Hij loopt naar het hek, met kromme schouders van verslagenheid, en ik voel een steek schuldgevoel, vermengd met de hartstochtelijke wens dat hij een beetje voortmaakt. Dan komt hij tot mijn afgrijzen weer terug.

‘En, wie is het?’

‘Het is... Je kent hem niet,’ zeg ik met gekruiste vingers achter mijn rug. ‘Hoor eens, we gaan binnenkort lunchen en dan praten we het uit. Of zoiets. Ik beloof het.’

‘Goed dan,’ zegt Connor, gekwetster dan ooit. ‘Oké. Ik snap het.’

Ik kijk ademloos toe hoe hij het tuinhek achter zich sluit en langzaam de straat in loopt. Doorlopen... Loop nou door... Niet treuzelen...

Als hij eindelijk de hoek om is, duikt Jacks zilverkleurige auto aan de andere kant van de straat op.

Lissy kijkt er met grote ogen naar. ‘O, mijn god,’ zegt ze.

‘Niet doen!’ Ik laat me op de stenen muur zakken. ‘Lissy, ik trek dit niet.’

Ik voel me beverig. Ik moet een borrel hebben. En ik heb maar aan één kant mascara op mijn wimpers, besef ik plotseling.

De zilveren auto stopt voor het huis en dezelfde chauffeur in uniform van gisteren stapt uit. Hij houdt het portier aan de andere kant open en Jack stapt uit.

‘Hallo,’ zegt hij, verbaasd me buiten te zien. ‘Ben ik te laat?’

‘Nee hoor! Ik, eh... ik zat hier gewoon. Je weet wel. Van het uitzicht te genieten.’ Ik gebaar om me heen en zie nu pas dat een man met een enorme pens het wiel van zijn caravan aan het verwisselen is. ‘Maar goed!’ zeg ik, en ik kom haastig overeind. ‘Ik ben eigenlijk nog niet klaar. Heb je zin om even boven te komen?’

‘Graag,’ zegt Jack glimlachend. ‘Lijkt me leuk.’

‘En stuur die auto weg,’ voeg ik eraan toe. ‘Die had je niet bij je mogen hebben!’

‘En jij had niet buiten mogen zitten en me betrappen,’ zegt Jack grinnikend. ‘Goed, Daniel, dat was het voor vandaag.’ Hij knikt naar de chauffeur. ‘Vanaf nu mag de dame het zeggen.’

De chauffeur stapt in. ‘Dit is Lissy, mijn huisgenote,’ zeg ik. ‘Lissy, dit is Jack.’

‘Hallo,’ zegt Lissy verlegen lachend, en ze schudden elkaar de hand.

Op de trap naar onze etage besef ik opeens hoe smal de treden zijn, en dat de crèmekleurige verf op de muren vol vuile strepen

zit, en dat de traploper naar kool ruikt. Jack woont waarschijnlijk in een gigantische villa. Hij heeft vast een marmeren trap of zoiets.

Maar wat dan nog? We kunnen niet allemaal marmer hebben.

Trouwens, het is vast akelig. Zo koud en kletterig. Je struikelt natuurlijk om de haverklap, en waarschijnlijk springen er bij het minste of geringste stukken af...

‘Emma, als jij je wilt opmaken, geef ik Jack een drankje,’ zegt Lissy, en haar glimlach zegt: hij is leuk!

‘Graag,’ zeg ik, en ik sein een ‘ja, hè?’-blik terug. Ik haast me naar mijn kamer en begin gejaagd mijn andere oog van mascara te voorzien.

Even later hoor ik een bescheiden kloppje op mijn deur.

‘Hoi!’ zeg ik in de veronderstelling dat het Lissy is, maar daar is Jack, en hij heeft een glas zoete sherry in zijn hand.

‘O, lekker!’ zeg ik dankbaar. ‘Dat kan ik wel gebruiken.’

‘Ik kom niet binnen, hoor,’ zegt hij beleefd.

‘Nee, geeft niks. Ga zitten!’

Ik gebaar naar het bed, maar dat ligt bezaaid met kleren. En op de kruk van mijn toilettafel ligt een hele stapel tijdschriften. Verdomme, ik had een beetje moeten opruimen.

‘Ik blijf wel staan.’ zegt Jack met een glimlachje. Hij neemt een slok uit zijn eigen glas, waar zo te zien whisky in zit, en kijkt geboeid om zich heen. ‘Dus dit is jouw kamer. Jouw wereld.’

‘Ja.’ Ik haal licht blozend de dop van mijn lipgloss. ‘Het is een beetje een rommel...’

‘Het is leuk. Heel gezellig.’ Ik zie hem naar de berg schoenen in de hoek kijken, naar de mobile met vissen aan de lamp, de spiegel met de om de rand gedrapeerde kettingen en een nieuwe rok die aan de kastdeur hangt.

‘Kankeronderzoek?’ zegt hij verbaasd als hij het kaartje ziet. ‘Wat heeft dat...’

‘Het is een winkel,’ zeg ik een tikje uitdagend. ‘Een kringloopwinkel.’

‘Aha.’ Hij snapt het en knikt tactvol. ‘Leuke spreij, trouwens,’ voegt hij er glimlachend aan toe.

‘Die is ironisch bedoeld,’ zeg ik snel. ‘Het is een blijk van ironie.’
God, wat gênant. Ik had wat anders op het bed moeten leggen.

Nu staart Jack ongelovig naar de open la van mijn toilettafel, die uitpuilt van de make-up. ‘Hoeveel lippenstiften heb jij?’

‘Eh, een paar...’ zeg ik, en ik schuif de la haastig dicht.

Misschien was het niet zo’n goed idee om Jack hier binnen te laten. Hij pakt mijn Perfectil-vitaminen en kijkt ernaar. Ik bedoel, wat is er zo boeiend aan vitaminen? En nu kijkt hij naar de ceintuur die Katie heeft gehaakt.

‘Wat is dit? Een slang?’

‘Een ceintuur,’ zeg ik, en ik doe met een grimas een oorring in. ‘Ik weet het. Het is een vreselijk ding. Ik haat haakwerk.’

Waar is mijn andere oorring? Waar?

O, daar is hij al. Wat doet Jack nu weer?

Ik kijk om en zie hem gefascineerd naar mijn trainingsschema kijken, dat ik in januari heb opgehangen nadat ik de hele kerstvakantie Quality Street had zitten eten.

“Maandag, 7 uur,” leest hij hardop. “Stevig blokje joggen. Veertig situps. Lunch: yogales. ’s Avonds: Pilates-video. Zestig situps.” Hij neemt een slokje whisky. ‘Heel indrukwekkend. Doe je dat allemaal echt?’

‘Tja,’ zeg ik na een korte stilte. ‘Het lukt me niet echt elke... Ik bedoel, het was een nogal hoog gegrepen... Je weet wel... eh... Maar goed!’ Ik sproei snel parfum op. ‘Zullen we gaan?’

Ik moet hem hier snel wegwerken, voordat hij bijvoorbeeld een tampon ziet en me vraagt wat het is. Ik bedoel, nou vraag ik je! Waarom is hij in hemelsnaam zo geïnteresséerd in alles?

15

Wanneer we de zachte avond inlopen, voel ik me licht en blij van verwachting. De sfeer is nu al totaal anders dan gisteravond. Geen enge auto's; geen chique restaurants. Het voelt lossler. Leuker.

'Zo,' zegt Jack als we de hoofdstraat in lopen. 'Een avondje uit à la Emma.'

'Absoluut!' Ik steek mijn hand op om een taxi aan te houden en geef de chauffeur de naam van de straat in Clerkenwell waar de zijstraat op uitkomt.

'Mogen we wel een taxi nemen?' vraagt Jack vriendelijk bij het instappen. 'Hoeven we niet op de bus te wachten?'

'Het is een uitzonderlijke verwennerij,' zeg ik quasi-streng.

'En, gaan we eten? Drinken? Dansen?' vraagt Jack als we rijden.

'Wacht maar af!' Ik kijk hem stralend aan. 'Ik wil er een echt relaxte, spontane avond van maken.'

Jack zwijgt even. 'Ik zal gisteren wel te veel van tevoren hebben uitgestippeld,' zegt hij dan.

'Nee, het was enig!' zeg ik goedgehumeurd. 'Alleen kun je ook te véél over de dingen nadenken. Je weet wel, soms is het beter om gewoon met de stroom mee te drijven en maar te zien hoe het gaat.'

'Je hebt gelijk.' Jack glimlacht. 'Nou, ik verheug me op het met de stroom meedrijven.'

We zoeven door Upper Street en ik ben best trots op mezelf. Dit bewijst dat ik een echte Londenaar ben. Ik kan mijn gasten kleine tentjes laten zien die niet iedereen kent. Ik kan de plekken vinden die niet voor de hand liggen. Ik bedoel, niet dat Jacks restau-

rant niet geweldig was, maar hoeveel cooler wordt dit niet? Een geheime club! En ik bedoel, wie weet, Madonna zou er vanavond kunnen zijn!

We zijn binnen een minuut of twintig in Clerkenwell. Ik sta erop de taxi te betalen en leid Jack de zijstraat in.

Jack kijkt om zich heen. 'Boeiend,' zegt hij. 'Waar gaan we eigenlijk naartoe?'

'Wacht maar af,' zeg ik geheimzinnig. Ik loop naar de deur, druk op de bel en haal met een lichte huivering van opwinding Lissy's sleutel uit mijn zak.

O, wat zal hij onder de indruk zijn. Wat zal hij onder de indruk zijn!

'Hallo?' zegt een stem.

'Hallo,' zeg ik nonchalant. 'Is Alexander er ook?'

'Wie?' zegt de stem.

'Alexander,' herhaal ik met een begrijpende glimlach. Ze vragen het natuurlijk twee keer, voor de zekerheid.

'Ies keen Alexander hier.'

'U begrijpt het niet. A-lek-san-der,' articuleer ik.

'Ies keen Alexander.'

Misschien heb ik de verkeerde deur, valt me plotseling in. Ik bedoel, in mijn herinnering is het deze, maar het kan ook die andere zijn geweest, met dat matglas. Ja. Die komt me bekend voor, bij nader inzien.

'Probleempje,' zeg ik met een glimlach naar Jack, en ik druk op de andere bel.

Het blijft stil. Ik wacht een paar minuten en probeer het nog eens, en nog eens. Geen antwoord. Oké. Dus... dit is ook niet de goede deur.

Shit.

Wat ben ik ook een debiel. Waarom heb ik het adres niet genoteerd? Ik was er zo zeker van dat ik het wel zou herkennen.

'Is er iets?' vraagt Jack.

'Welnee,' zeg ik haastig, en ik glimlach vrolijk. 'Ik probeer me alleen te herinneren waar...'

Ik kijk de straat in en probeer niet in paniek te raken. Waar was

het? Moet ik bij elk huis in de straat aanbellen? Ik doe een paar passen in een poging mijn geheugen op te frissen. En dan zie ik achter een poort een andere zijstraat, die bijna het evenbeeld is van deze.

Ik voel een enorme bons van ontzetting. Ben ik zelfs maar in de goede stráát? Ik stuif naar de poort en kijk in de andere straat, die er exact zo uitziet als deze. Rijen anonieme deuren en zwarte ramen.

Mijn hart begint sneller te kloppen. Wat nu? Ik kan niet elke bel in elke rotstraat in de buurt indrukken. Het is helemaal niet bij me opgekomen dat dit zou kunnen gebeuren. Geen seconde. Ik heb er zelfs niet aan gedacht om...

Oké, ik ben stom bezig. Ik bel Lissy! Die vertelt het me wel. Ik pak mijn mobieltje en bel naar huis, maar krijg prompt het antwoordapparaat.

‘Hé, Lissy, met mij,’ zeg ik zo luchtig en terloops mogelijk. ‘Ik zit met een probleempje, namelijk dat ik me niet meer precies herinner achter welke deur de club zit. Of eigenlijk... in welke straat. Zou je me dus willen terugbellen als je dit hoort? Dank je!’

Ik kijk op en zie dat Jack naar me kijkt.

‘Gaat het wel?’

‘Een klein probleem,’ zeg ik met een ontspannen lachje. ‘Er moet hier ergens een geheime club zitten, maar ik weet niet meer waar.’

‘Geen punt,’ zegt Jack vriendelijk. ‘Dat kan de beste overkomen.’

Ik bel weer naar huis, maar nu is de lijn bezet. Ik bel Lissy snel mobiel, maar haar toestel staat niet aan.

O, fuck. Fuck. We kunnen niet de hele avond in die straat blijven staan.

‘Emma,’ zegt Jack omzichtig, ‘zal ik een tafel reserveren...’

‘Nee!’ Ik spring als door een adder gebeten op. Jack gaat helemaal niks reserveren. Ik heb gezegd dat ik deze avond zou organiseren, en dat zal ik doen ook. ‘Nee, dank je. Het geeft niet.’ Ik hak de knoop door. ‘Nieuw plan. We gaan naar Antonio’s.’

‘Ik zou de auto kunnen...’ begint Jack.

‘We redden ons wel zonder auto!’ Ik ben doelbewust naar de hoofdstraat, waar goddank net een vrije taxi aankomt. Ik houd hem aan, houd het portier voor Jack open en zeg tegen de chauffeur: ‘Hallo, naar Antonio’s aan Sanderstead Road in Clapham, graag.’

Hoera. Ik heb me volwassen en besluitvaardig opgesteld en de avond gered.

‘Waar zit Antonio’s?’ vraagt Jack als de taxi wegscheurt.

‘Een beetje uit de buurt, in het zuiden van Londen, maar het is er heel leuk. Lissy en ik kwamen er vaak toen we nog in Wandsworth woonden. Ze hebben er grote vurenhouten tafels, en fantastisch eten, en banken en dergelijke. En ze jagen je nooit op.’

‘Het klinkt perfect.’ Jack glimlacht en ik glimlach trots terug.

Oké, een rit van Clerkenwell naar Clapham zou niet zó lang mogen duren. We hadden er eeuwen geleden al moeten zijn. Ik bedoel, het is maar een kippeneindje!

Na ongeveer een halfuur leun ik naar de chauffeur over en zeg weer: ‘Is er iets?’

‘Het verkeer, schat.’ Hij schokschoudert onbekommerd. ‘Wat doe je eraan?’

Je zou zo’n slimme omweg zonder opstoppingen kunnen nemen, zoals taxichauffeurs horen te doen! wil ik woedend naar hem schreeuwen, maar in plaats daarvan zeg ik beleefd: ‘En... hoe lang duurt het nog voordat we er zijn, denkt u?’

‘Wie zal het zeggen?’

Ik zink terug in mijn stoel en voel mijn maag opspelen van frustratie.

We hadden naar een restaurant in Clerkenwell moeten gaan. Of in Covent Garden. Ik ben ook zo achterlijk...

‘Emma, maak je niet druk,’ zegt Jack. ‘Als we er eenmaal zijn, is het vast super.’

‘Ik hoop het maar,’ zeg ik met een zwakke glimlach.

Ik kan niet meer babbelen. Ik zet al mijn concentratie in om telepathisch op de chauffeur over te brengen dat hij harder moet rijden. Ik staar naar buiten en juich telkens inwendig wanneer de

postcodes onder de straatnamen dichterbij de plek komen waar we moeten zijn. SW3... SW11... SW4!

Eindelijk! We zijn in Clapham. We zijn er bijna...

Shit. Weer een rood licht. Ik kan bijna niet stil blijven zitten. En die chauffeur zit daar maar, alsof het niets uitmaakt.

Oké, groen! Rijden maar! Toe dan!

Maar hij trekt op zijn dooie gemak op, alsof we alle tijd van de wereld hebben... Hij pruttelt door de straat... Nu geeft hij iemand anders voorrang! *Waar is hij mee bezig?*

Oké. Rustig, Emma. Daar is de straat al. We zijn er eindelijk.

'Daar zijn we dan,' zeg ik zo ontspannen mogelijk als we uitstappen. 'Sorry dat het even duurde.'

'Geeft niet,' zegt Jack. 'Het ziet er fantastisch uit!'

Ik betaal de chauffeur en nu moet ik toegeven dat ik blij ben dat we hierheen zijn gegaan. Antonio's ziet er absoluut verbijsterend uit! De vertrouwde groene gevel is met lichtjes versierd, en er hangen ballonnen aan de luifel en er zweeft muziek en gelach door de open deur naar buiten. Ik hoor zelfs mensen zingen binnen.

'Meestal is het niet zó bruisend!' zeg ik met een lach, en ik loop naar de deur. Ik zie Antonio al staan.

'Hallo!' zeg ik als ik binnenkom. 'Antonio!'

'Emma!' zegt Antonio, die met een glas wijn in zijn hand bij de deur staat. Hij heeft bloesjes op zijn wangen en hij lacht nog stralender dan anders naar me. '*Bellissima!*' Hij kust me op beide wangen en ik word door warme opluchting overspoeld. Het is goed dat ik hierheen ben gegaan. Ik ken de directie. Ze zullen zorgen dat we ons prima vermaken.

'Dit is Jack,' zeg ik grinnikend.

'Jack! Wat fijn je te zien!' Antonio zoent Jack ook op beide wangen, en ik giechel.

'Kunnen we een tafel voor twee krijgen?'

'Ach...' Hij trekt een spijtig gezicht. 'Lieverd, we zijn gesloten!'

'Wat?' Ik kijk hem verbluft aan. 'Maar... maar je bent helemaal niet gesloten. Het zit vol mensen!' Ik kijk naar de vrolijke gezichten om me heen.

‘Het is een besloten feest!’ Hij heft zijn glas naar iemand aan de andere kant van de zaal en roept iets in het Italiaans. ‘De bruiloft van mijn neef. Ken je hem? Guido. Hij heeft hier een paar jaar geleden in de zomervakantie geoberd.’

‘Ik... ik weet het niet.’

‘Hij heeft een schat van een medestudente ontmoet. Hij is inmiddels beëdigd advocaat, dus mocht je ooit juridisch advies nodig hebben...’

‘Dank je. Tja... gefeliciteerd!’

‘Ik hoop dat het een leuk feest wordt,’ zegt Jack, en hij geeft een kneepje in mijn arm. ‘Trek het je niet aan, Emma, dat kon je niet weten.’

‘Lieverd, het spijt me!’ zegt Antonio, die mijn gezicht ziet. ‘De volgende keer krijg je de mooiste tafel van het huis. Bel me van tevoren, laat het me weten...’

‘Dat doe ik.’ Ik pers er een glimlach uit. ‘Dank je wel, Antonio.’

Ik kan Jack niet eens aankijken. Hiervoor heb ik hem helemaal meegesleept naar dat rottige Clapham.

Ik moet het goedmaken. Snel.

‘We gaan naar het café,’ zeg ik zodra we weer buiten op de stoep staan. ‘Ik bedoel, wat is er mis met gewoon lekker met een drankje ergens zitten?’

‘Klinkt goed,’ zegt Jack toegeeflijk. Ik ren de straat door, naar een uithangbord met de naam ‘The Nag’s Head’, en hij volgt me. Ik duw de deur open. Ik ben hier nog nooit geweest, maar het is er vast redelijk...

Oké. Misschien ook niet.

Dit moet het naargeestigste café zijn dat ik ooit heb gezien. Tot op de draad versleten vloerbedekking, geen muziek en geen teken van leven, afgezien van een eenzame man met een pens.

Hier kan ik niet met Jack gaan zitten. Dat kan gewoon niet.

‘Zo!’ zeg ik, en ik zwaai de deur weer dicht. ‘Nog even denken.’ Ik kijk snel om me heen, maar afgezien van Antonio’s is alles dicht, behalve een paar armoedige afhaalrestaurants en een taxi-bedrijfje. ‘Tja... Laten we maar gewoon een taxi terug naar het

centrum nemen!' zeg ik met een soort schrille opgewektheid. 'Dat kan nooit lang duren.'

Ik ga aan de stoeprand staan en steek mijn hand op.

De drie minuten daarna komt er geen enkele auto voorbij. Niet alleen geen taxi, geen enkel voertuig.

'Beetje stil,' merkt Jack uiteindelijk op.

'Tja, dit is eigenlijk een woonwijk. Antonio's is een beetje een uitzondering.'

Uiterlijk ben ik nog steeds kalm, maar vanbinnen begin ik panisch te worden. Wat moeten we nu doen? Moeten we proberen naar Clapham High Street te lopen? Maar dat is kilometers verderop, verdomme.

Ik kijk op mijn horloge en stel geschrokken vast dat het kwart over negen is. We hebben al meer dan een uur gedreuteld en we hebben nog niet eens iets gedronken. En het is allemaal mijn schuld. Ik kan nog niet eens een simpel avondje uit organiseren zonder dat het op een catastrofe uitloopt.

Plotseling wil ik in tranen uitbarsten. Ik wil op de stoep zakken, mijn handen voor mijn gezicht slaan en snikken.

'Wat dacht je van een pizza?' zegt Jack, en ik kijk plotseling hoopvol op.

'Hoezo? Weet jij hier een pizzeria...'

'Ik zie daar een bord.' Hij wist naar een van de armoedige afhaalrestaurants. 'En ik zie een bank.' Hij gebaart naar de overkant van de straat, waar een klein omheind plantsoentje is met tegels, bomen en een houten bank. 'Ga jij de pizza halen?' Hij glimlacht naar me. 'Dan hou ik de bank bezet.'

Ik heb me van mijn leven niet zo vernederd gevoeld. Nooit.

Jack Harper neemt mij mee naar het weelderigste, duurste restaurant van de wereld, en ik hem naar een bankje in een plantsoen in Clapham.

'Hier is je pizza,' zeg ik als ik met de warme dozen naar hem toe kom. 'Ik heb margarita, ham en champignons en salami.'

Ik kan nauwelijks geloven dat dit ons avondeten wordt. Ik beoel, het zijn niet eens lekkere pizza's. Het zijn niet eens van die

pizza's met gegrilde artisjokken en zo voor fijnproevers. Het zijn alleen maar goedkope plakken deeg met gesmolten, stollende kaas en wat bedenkelijk beleg.

'Perfect,' zegt Jack glimlachend. Hij neemt een grote hap en tast in zijn binnenzak. 'Goed, dit was als afscheidscadeau bedoeld, maar nu we hier toch zitten...'

Mijn mond valt open als ik hem een kleine, roestvrijstalen cocktailshaker en twee bijpassende bekers zie pakken. Hij schroeft de shaker open en schenkt tot mijn verbazing een roze, doorzichtige vloeistof in de bekers.

Is dat...

'Ongelooflijk!' Ik kijk hem met grote ogen aan.

'Kom op, zeg. Ik kon je toch niet de rest van je leven laten piekeren hoe het zou hebben gesmaakt?' Hij geeft me een beker en heft de zijne. 'Op je gezondheid.'

'Proost.' Ik nip van de cocktail en... O, mijn god, wat verrukkelijk. Scherp en zoet, met wodka voor de kick.

'Lekker?'

'Heerlijk,' zeg ik, en ik neem nog een slokje.

Wat is hij lief voor me. Hij doet alsof hij het naar zijn zin heeft, maar wat gaat er in hem om? Hij moet me wel verachten. Hij moet wel denken dat ik een ongelooflijk stomme trut ben.

'Emma, gaat het?'

'Niet echt,' zeg ik met verstikte stem. 'Jack, het spijt me zo. Echt. Ik had het allemaal voor elkaar, eerlijk. We zouden naar die echt coole club gaan waar alle beroemdheden komen, en het zou ontzettend leuk worden...'

'Emma.' Jack zet zijn beker neer en kijkt me aan. 'Ik wilde de avond met je doorbrengen. En dat doen we nu.'

'Ja, maar...'

'Dat doen we nu,' herhaalt hij nadrukkelijk.

Zijn gezicht komt langzaam dichterbij en mijn hart begint te bonzen. O, mijn god. O, mijn god. Hij gaat me kussen. Hij gaat...

'Arrgh! Arrgh! Arrgh!'

Ik spring compleet panisch van de bank op. Er kruipt een spin

over mijn been. Een dikke zwarte spin. 'Haal hem weg!' roep ik overstuur. 'Haal hem weg!'

Jack zwiept de spin met een korte tik van zijn hand het gras in en ik zak met bonkend hart terug op de bank.

En nu is de stemming uiteraard volkomen bedorven. Leuk. Super. Jack probeert me te kussen en ik krijs het uit van afgrijzen. Ik doe het echt schitterend vanavond.

Waarom heb ik me zo aangesteld? denk ik woedend. Waarom heb ik gegild? Ik had gewoon mijn kiezen op elkaar moeten klemmen!

Niet l tterlijk, natuurlijk, maar ik had het hoofd koel moeten houden. Ik had zelfs zo in vervoering moeten zijn dat ik die spin niet eens z g.

'Jij bent zeker niet bang voor spinnen?' zeg ik verlegen lachend tegen Jack. 'Jij zult wel nergens bang voor zijn.'

Jack glimlacht vrijblijvend terug.

'B n je ergens bang voor?' dring ik aan.

'Echte mannen zijn niet bang,' zegt hij plagerig.

Ik voel in weerwil van mezelf de onvrede prikkelen. Jack is geen held in het over zichzelf vertellen.

'H , hoe kom je aan dat litteken?' Ik wijs naar zijn pols.

'Dat is een lang en saai verhaal.' Hij glimlacht. 'Dat wil je niet horen.'

Wel waar! zegt mijn geest meteen. Ik wil het graag horen. Maar ik glimlach alleen en neem nog een slokje.

Nu zit hij in de verte te staren alsof ik er niet ben.

Is hij vergeten dat hij me wilde kussen?

Zal ik hem kussen? Nee. Nee.

'Pete was dol op spinnen,' zegt hij opeens. 'Hij had ze als huisdier. Van die grote harige. En slangen.'

'Echt?' Ik trek een vies gezicht.

'Maf. Hij was echt knettergek.' Hij ademt hoorbaar uit.

'Je... mist hem nog,' zeg ik aarzelend.

'Ja. Ik mis hem nog altijd.'

Er valt weer een stilte. Ik hoor in de verte een groep mensen uit Antonio's komen. Ze roepen in het Italiaans naar elkaar.

‘Had hij nog familie?’ vraag ik voorzichtig. Jacks gezicht krijgt een ondoorgroendelijke uitdrukking.

‘Een paar mensen,’ zegt hij.

‘Zie je die nog?’

‘Soms.’ Hij zucht, keert me zijn gezicht toe en glimlacht. ‘Je hebt tomatensaus op je kin.’ Hij buigt zich naar me over om het weg te vegen en kijkt me aan. Hij komt langzaam dichterbij. O, mijn god. Nu komt het, nu komt het echt. Dit is...

‘Jack.’

We veren allebei geschrokken op en ik laat mijn cocktail op de grond vallen. Ik kijk om en staar ongelovig naar Sven, die bij het hek van het plantsoentje staat.

Wat komt Sven hier verdomme doen?

‘Uitgerekend nu,’ prevelt Jack. ‘Ha, Sven.’

‘Maar... maar wat doet hij hier?’ Ik kijk naar Jack. ‘Hoe wist hij waar we zijn?’

‘Hij heeft gebeld toen jij de pizza aan het halen was.’ Jack zucht en wrijft over zijn gezicht. ‘Ik wist niet dat hij er zo snel zou zijn. Emma... er is iets gebeurd. Ik moet even snel met hem praten. Ik beloof je dat ik zo terugkom, goed?’

‘Goed,’ zeg ik schokschouderend. Wat kan ik tenslotte anders zeggen? Maar vanbinnen zindert mijn hele lichaam van de frustratie, woede bijna. In een poging me te beheersen reik ik naar de cocktailshaker, giet het restje roze cocktail in mijn beker en neem een grote teug.

Jack en Sven staan zacht, maar geanimeerd bij het hek te praten. Ik neem nog een slokje en schuif onopvallend over de bank om het beter te kunnen horen.

‘... nu aanpakken...’

‘... plan B... terug naar Glasgow...’

‘... haast bij...’

Ik kijk op, recht in Svens ogen. Ik wend snel mijn blik af en doe alsof ik de grond bestudeer. Ze gaan nog zachter praten en ik versta geen woord meer. Dan breekt Jack het gesprek af en komt naar me toe.

‘Emma, het spijt me heel erg, maar ik moet weg.’

‘Wég?’ Ik kijk hem verstoord aan. ‘Wat, nu?’

‘Ik moet een paar dagen weg. Het spijt me.’ Hij gaat naast me zitten. ‘Maar... het is echt belangrijk.’

‘O. O, goed.’

‘Sven heeft een auto besteld om je thuis te brengen.’

Top, denk ik ziedend. Hartstikke bedankt, Sven.

‘Dat is heel... attent van hem,’ zeg ik, en ik trek een patroon in het zand met mijn schoen.

‘Emma, ik moet echt gaan,’ zegt Jack als hij mijn gezicht ziet. ‘Maar ik zie je weer als ik terug ben, goed? Op de familiedag van het bedrijf. En dan... zien we wel verder.’

‘Afgesproken.’ Ik probeer te glimlachen. ‘Lijkt me super.’

‘Ik heb een leuke avond gehad.’

‘Ik ook,’ zeg ik, naar de bank starend. ‘Ik vond het ontzettend leuk.’

‘Dat gaan we vaker doen.’ Hij pakt mijn kin en tilt hem op, zodat ik hem wel moet aankijken. ‘Ik beloof het, Emma.’

Hij buigt zich naar me over en deze keer is er geen enkele aarzeling. Zijn mond landt zacht en stevig op de mijne. Hij kust me. Jack Harper kust me op een bankje in het plantsoen.

Zijn mond maakt de mijne open, zijn stoppels schrapen over mijn gezicht. Zijn arm kruipt om me heen en trekt me naar zich toe, en de adem blijft in mijn keel steken. Onwillekeurig tast ik onder zijn colbert, ik voel de gespierde ribbels onder zijn overhemd en wil het van zijn lijf scheuren. O, god, ik wil. Ik wil meer.

Plotseling maakt hij zich van me los en ik voel me alsof ik uit een droom ben gewrikt.

‘Emma, ik moet gaan.’

Mijn mond is tintelend nat. Ik voel zijn huid nog op de mijne. Mijn hele lichaam bonst. Dit kan het eind niet zijn. Het mag niet.

‘Ga nog niet weg,’ hoor ik mezelf met verstikte stem zeggen. ‘Een halfuurtje.’

Wat stel ik nu voor? Een wipje onder een struik?

Ja, eigenlijk wel. Het kan me niet schelen waar. Ik heb nog nooit van mijn leven zo naar een man gesnakt.

‘Ik wil niet.’ Zijn donkere ogen zijn bijna ondoorzichtig. ‘Maar

ik moet.' Hij pakt mijn hand en ik klamp me eraan vast in een poging het contact zo lang mogelijk vast te houden.

'Nou, dan... dan zie ik je wel weer.' Ik kan amper fatsoenlijk praten.

'Ik kan niet wachten.'

'Ik ook niet.'

'Jack.' We kijken allebei op naar Sven bij het hek.

'Ik kom,' roept Jack. We staan op en ik wend discreet mijn blik af van Jacks ietwat vreemde silhouet.

Ik zou mee kunnen rijden in de auto en...

Nee. Née. Terugspoelen. Dat heb ik niet gedacht.

We lopen naar de weg en daar zie ik twee zilverkleurige auto's langs de stoep wachten. Sven staat bij de ene en de andere is uiteraard voor mij. Godver, het lijkt wel alsof ik opeens bij de koninklijke familie hoor of zoiets.

Terwijl de chauffeur het portier voor me openmaakt, strijkt Jack nog even over mijn hand. Ik wil hem vastpakken voor een laatste kus, maar slaag er op de een of andere manier in me te bedwingen.

'Dag,' zegt hij zacht.

'Dag,' murmel ik terug.

Dan stap ik in, het portier valt met een dure klik dicht en we rijden snorrend weg.

16

En dan zien we wel verder. Dat zou kunnen betekenen...

Maar het zou ook kunnen betekenen...

O, god. Telkens als ik eraan denk, begint mijn maag van opwinding te bruisen. Ik kan me niet op mijn werk concentreren. Ik kan nergens anders aan denken.

De familiedag is een bedrijfsuitje, houd ik mezelf telkens voor. Géén afspraakje. Het hoort zuiver bij het werk, en waarschijnlijk krijgen Jack en ik niet de kans iets meer te doen dan elkaar op een vormelijke manier te begroeten, van baas tot werknemer. Misschien kunnen we elkaar een hand geven. Verder niets.

Maar... je weet nooit wat er kan gebeuren.

En dan zien we wel verder.

O, god. O, god.

Zaterdag sta ik extra vroeg op, scrub mijn hele lijf, onthaar mijn oksels, wrijf me met mijn duurste bodycream in en lak mijn teennagels.

Gewoon omdat het altijd verstandig is om er goedverzorgd uit te zien. Verder nergens om.

Ik kies mijn Gossard-beha met de kanten cups en het bijpassende slipje en mijn meest flatteuze, schuin op de stof geknipte zomerjurk.

Dan stop ik licht blozend een paar condooms in mijn tas. Gewoon omdat het altijd verstandig is overal op voorbereid te zijn. Dat is een les die ik heb geleerd toen ik als elfjarige bij de Kabouters zat, en het is me altijd bijgebleven. Oké, misschien doelde Bruine Uil meer op een extra zakdoek en een naaigarnituurtje dan op condooms, maar het principe blijft toch zeker hetzelfde?

Ik kijk in de spiegel, breng een laatste laag gloss op mijn lippen aan en bespuit mezelf van top tot teen met Allure. Oké. Klaar voor de seks.

Voor Jack, bedoel ik.

Ik bedoel... O, god. Laat maar.

De familiedag wordt gehouden in de tuin van Panther House, het landhuis van Panther in Hertfordshire. Het wordt gebruikt voor cursussen, congressen en weekendjes creatief brainstormen, en ik word voor geen van die dingen ooit uitgenodigd. Ik ben er dus nog nooit geweest, en wanneer ik uit de taxi stap, moet ik toegeven dat ik nogal onder de indruk ben. Het is een mooi, groot oud landhuis met veel ramen en pilaren langs de voorkant. Waarschijnlijk is het uit... een vroegere periode.

‘Schitterende classicistische architectuur,’ zegt iemand die over het grindpad knarst.

Classicistisch. Dat bedoelde ik.

Ik volg de muziekgeluiden om het huis heen, waar ik het gebeuren in volle gang op het uitgestrekte gazon aantref. De achterkant van het huis is met vrolijke vlaggetjes versierd, het gras is bezaaid met tenten, er speelt een orkestje op een podium en kinderen springen krijsend in een opblaaskasteel rond.

‘Emma!’ Ik kijk op en zie Cyril op me afkomen, verkleed als joker met een muts met een rode en een gele punt. ‘Waar is je kostuum?’

‘Kostuum?’ Ik probeer verbaasd te kijken. ‘Goh. Eh... ik wist niet dat we ons moesten verkleeden.’

Dat is niet helemaal waar. Gistermiddag om een uur of vijf heeft Cyril een dringende mail door het hele bedrijf gestuurd met de tekst: ‘Denk erom: alle werknemers van Panther zijn verplicht gekostumeerd naar de familiedag te komen.’

Maar zeg nou zelf. Waar moet je op het laatste moment een kostuum vandaan halen? En ik was echt niet van plan vandaag in een afschuwelijk nylon pak uit de feestwinkel te verschijnen, over mijn lijk.

En laten we eerlijk zijn: wat kunnen ze er nu nog aan doen?

‘Sorry,’ zeg ik vaag, zoekend naar Jack om me heen kijkend. ‘Maar goed, wat maakt het uit...’

'Jullie zijn hopeloos! Het stond in het memo, het stond in de nieuwsbrief...' Ik wil weglopen, maar hij pakt me bij mijn schouder. 'Tja, dan zul je een reservekostuum moeten aantrekken.'

'Wat?' Ik kijk hem wezenloos aan. 'Wat voor reservekostuum?'

'Ik had al zo'n gevoel dat dit zou kunnen gebeuren,' zegt Cyril met een zekere triomf in zijn stem, 'dus heb ik mijn voorzorgsmaatregelen genomen.'

Er loopt een rilling over mijn rug. Hij bedoelt toch niet...

Hij kan toch echt niet bedoelen...

'We hebben keus genoeg,' zegt hij.

Nee. Mooi niet. Ik moet vluchten. Nu.

Ik kronkel wanhopig, maar zijn hand omklemt mijn schouder als een bankschroef. Hij duwt me een tent in waar twee middelbare dames bij een rek staan met... O, mijn god. Met de meest weerzinwekkende, schreeuwerige kunstvezelcreaties die ik ooit heb gezien. Nog erger dan de feestwinkel. Waar heeft hij die op de kop getikt?

'Nee,' zeg ik panisch. 'Echt niet. Ik blijf liever zoals ik ben.'

'Iedereen moet zich verkleden,' zegt Cyril streng. 'Het stond in het memo!'

'Maar... maar dít is een kostuum.' Ik wijs snel naar mijn jurk. 'Dat was ik vergeten te zeggen. Het is een... een tuinfeestkostuum uit de jaren twintig, heel authentiek...'

'Emma, het moet een plezierige dag worden,' bijt Cyril me toe. 'En een deel van dat plezier ontlenen we aan het zien van onze collega's en familie in komische kostuums. Nu ik het zeg, waar is je familie eigenlijk?'

'O.' Ik trek het spijtige gezicht waar ik de hele week op heb geë oefend. 'Die... Ze konden niet.'

Wat goed mogelijk is, want ik heb hun er niets over gezegd.

'Je hebt het toch wel verteld?' Hij kijkt me achterdochtig aan. 'Je hebt de brochure toch wel aan je ouders gestuurd?'

'Ja hoor.' Ik kruis mijn vingers achter mijn rug. 'Natuurlijk heb ik het verteld. Ze waren dolgraag gekomen!'

'Tja. Dan zul je je onder de andere families en collega's moeten

begeven. Kijk eens aan. Sneeuwwitje.’ Hij duwt me een walgelijke nylon jurk met pofmouwen in mijn handen.

‘Ik wil geen Sneeuwwitje zijn...’ begin ik, maar ik zwijg als ik zie dat Moira van de boekhouding zich lijdelijk een groot, harig gorillakostuum laat hijsen. ‘Oké.’ Ik neem de jurk aan. ‘Dan ben ik maar Sneeuwwitje.’

Ik kan wel janken. Mijn mooie, flatteuze jurk is in een tas gestopt en ik mag hem aan het eind van de dag pas weer ophalen. En ik loop in een jurk waarin ik een zesjarige lijk. Een kleurenblinde zesjarige zonder enige smaak.

Wanneer ik ontroostbaar uit de tent opduik, speelt het orkest een dreunende versie van het ‘Hoempapa’-lied uit *Oliver* en doet iemand een onverstaanbare, knetterende mededeling over de luidsprekers. Ik kijk om me heen, tegen de zon in turend, en probeer uit te vissen wie al die verklede mensen zijn. Ik ontdek Paul, die in piratenkostuum over het gras loopt met drie kleine kinderen aan zijn benen.

‘Oom Paul! Oom Paul!’ krijgt er een. ‘Trek je enge gezicht nog eens?’

‘Ik wil een lolly!’ gilt het tweede kind. ‘Oom Paul, ik wil een ló-óly!’

‘Hallo, Paul,’ zeg ik terneergeslagen, ‘heb je het naar je zin?’

‘Degene die de familiedag heeft uitgevonden, verdient een nekschot,’ zegt hij zonder een sprankje humor. ‘Ga verdomme van mijn voet af!’ snauwt hij een van de kinderen toe, en het hele stel giert van het opgetogen lachen.

‘Mammie, ik hóéf geen plasje te doen,’ sputtert Artemis, die verkleed als zeemeermin langs komt lopen, vergezeld door een bazige vrouw met een enorme hoed.

‘Artemis, je hoeft niet zo lelijk te doen!’ dondert de vrouw.

Dit is bizar. Mensen zijn totaal anders als hun familie erbij is. Goddank zijn mijn ouders er niet.

Waar zou Jack zitten? Misschien is hij binnen. Misschien moet ik...

‘Emma!’ Ik kijk op en zie Katie op me af lopen. Ze draagt een

absurd wortelkostuum en loopt arm in arm met een oudere man met grijs haar. Dat moet haar vader zijn, veronderstel ik.

Wat een beetje vreemd is, want volgens mij had ze gezegd dat ze...

‘Emma, dit is Phillip!’ zegt ze stralend. ‘Phillip, mag ik je voorstellen aan mijn vriendin Emma? Zij heeft ervoor gezorgd dat we elkaar hebben gevonden!’

Wuh-wat?

Nee, dit geloof ik niet.

Is dit haar nieuwe vent? Is dít Phillip? Maar hij is toch minstens zeventig?

Totaal verdoofd schud ik zijn hand, die droog en perkamentachtig is, net als die van opa, en het lukt me nog net een babbeltje over het weer te maken, hoewel ik in shocktoestand verkeer.

Begrijp me niet verkeerd, ik doe niet aan leeftijdsdiscriminatie. Ik discrimineer niemand. Ik vind dat iedereen gelijk is, zwart of wit, man of vrouw, jong of...

Maar dit is een oude man! Hij is óúd!

‘Is het geen schat?’ zegt Katie vol genegenheid als Phillip drankjes is gaan halen. ‘Hij is zo attent. Niets is hem te veel moeite. Ik heb nog nooit zo’n vriend gehad!’

‘Dat kan ik me voorstellen,’ zeg ik met enigszins verstikte stem. ‘Hoe groot is het leeftijdsverschil tussen jullie eigenlijk?’

‘Weet ik niet,’ zegt Katie verbaasd. ‘Dat heb ik nooit gevraagd. Hoezo?’

Haar gezicht staat stralend gelukkig en volkomen argeloos. Heeft ze dan niet gezien hoe oud hij is?

‘Zomaar!’ Ik schraap mijn keel. ‘Dus... eh... help me even. Waar had je Phillip ook alweer ontmoet?’

‘Weet je toch, suffie!’ zegt Katie gespeeld vermanend. ‘Je zei dat ik eens ergens anders moest gaan lunchen, weet je nog? Nou, toen heb ik een heel bijzonder tentje gevonden, weggestopt in een zijstraat. Ik kan het je zelfs van harte aanbevelen.’

‘Is het een... restaurant? Een café?’

‘Niet precies,’ zegt ze bedachtzaam. ‘Ik heb nog nooit zoiets gezien. Als je binnenkomt, pak je een dienblad, en dan haal je je

lunch en die eet je aan een tafel op. En het kost maar twee pond! En daarna zijn er gratis activiteiten! Het kan een bingomiddag zijn, of kaarten... Soms zingen we allemaal samen bij de piano. En ze hadden een keer een super dansmiddag! Ik heb hopen nieuwe vrienden gemaakt.'

Ik kijk haar een paar seconden met stomheid geslagen aan.

'Katie,' zeg ik ten slotte. 'Die tent. Het is toch geen... geen activiteitencentrum voor bejaarden?'

'O!' zegt ze verrast. 'Eh...'

'Denk na. Zijn alle andere mensen daar een beetje... aan de oude kant?'

'Goh,' zegt ze peinzend, en ze trekt een denkrimpel in haar voorhoofd. 'Nu je 't zegt, iedereen daar is best... op rijpere leeftijd. Maar echt, Emma, je zou ook eens moeten komen.' Haar gezicht klaart op. 'Dat zou lachen zijn!'

'Ga je er dan nog steeds heen?' Ik kijk haar verwonderd aan.

'Elke dag,' zegt ze verbaasd. 'Ik zit in de activiteitencommissie.'

Phillip komt met drie glazen terug. 'Daar ben ik weer!' zegt hij opgewekt. Hij kijkt stralend naar Katie en geeft haar een zoen op haar wang, en zij straalt terug. En opeens vind ik het hartverwarmend. Oké, het is bizar, maar het lijkt echt een lief stel te zijn.

'Die jongen in de kraam leek nogal in de stress te zitten, die arme stakker,' zegt Phillip als ik mijn eerste zalige slok Pimm's neem en er met mijn ogen dicht van geniet.

Hmm. Er is absoluut niets lekkerders op een zomerdag dan een lekker koud glas...

Wacht eens even. Mijn ogen vliegen open. Pimm's.

Shit. Ik had beloofd het Pimm's-kraampje met Connor te bemanen, is het niet? Ik kijk op mijn horloge en zie dat ik er al tien minuten had moeten zijn. O, tering. Geen wonder dat hij in de stress zit.

Ik neem gehaast afscheid van Phillip en Katie en ren zo hard ik kan naar het kraampje, dat in een hoek van de tuin staat. Daar gaat Connor manmoedig de strijd aan met een enorme rij wachtenden. Hij is verkleed als Hendrik de Achtste, met pofmouwen

en een drollenvanger, en hij heeft een gigantische rode baard aan zijn kin geplakt. Hij moet het snoeiheet hebben.

‘Sorry,’ zeg ik, en ik glij om de kraam heen en kom naast hem staan. ‘Ik moest me nog verkleden. Wat moet ik doen?’

‘Glazen Pimms’s inschenken,’ zegt Connor kortaf. ‘Anderhalve pond per glas. Zou dat lukken, denk je?’

‘Ja!’ zeg ik gepikeerd. ‘Natuurlijk lukt dat!’

Een aantal minuten hebben we het te druk met Pimm’s verkopen om iets te kunnen zeggen. Dan is de rij opgelost en zijn we weer alleen.

Connor keurt me geen blik waardig en hij klettert zo woest met de glazen dat ik bang ben dat hij er een breekt. Waarom heeft hij zo’n pestbui?

‘Connor, hoor eens, het spijt me echt dat ik te laat was.’

‘Geeft niet,’ zegt hij stijfjes, en hij begint een bosje munt te hakken alsof hij hem wil vermoorden. ‘En, heb je laatst nog een leuke avond gehad?’

Dus daar is het allemaal om te doen.

‘Ja hoor, dank je,’ zeg ik na een korte stilte.

‘Met je nieuwe geheime liefde.’

‘Ja,’ zeg ik, en ik speur heimelijk het drukke gazon af, zoekend naar Jack.

‘Het is iemand van het werk, hè?’ zegt Connor plompverloren, en mijn maag maakt een buiteling.

‘Waarom denk je dat?’ zeg ik luchtig.

‘Daarom wil je me niet vertellen wie het is.’

‘Zo zit het niet! Het is alleen... Hé, Connor, kun je me niet gewoon mijn privacy gunnen?’

‘Ik vind dat ik het recht heb te weten voor wie je me hebt gedumpt.’ Hij werpt me een verwijtende blik toe.

‘Nee, dat heb je niet!’ kaats ik terug, maar dan besef ik dat het er een beetje vals uitkomt. ‘Het lijkt me gewoon niet zo zinnig om erover te praten.’

‘Nou, ik kom er wel achter.’ Hij klemt verbeten zijn kaken op elkaar. ‘Binnen de kortste keren.’

‘Connor, alsjeblieft. Het lijkt me echt beter...’

‘Emma, ik ben niet gek.’ Hij neemt me kritisch op. ‘Ik ken je veel beter dan je denkt.’

Ik voel onzekerheid opflakkeren. Misschien heb ik Connor al die tijd onderschat. Misschien kent hij me echt. O, god. Als hij het nu eens raadt?

Terwijl ik een citroen in partjes snijd, blijf ik de mensenmenigte met mijn ogen aftasten. Waar blijft Jack eigenlijk?

‘Ik weet het!’ zegt Connor opeens. Ik kijk naar hem op en zie zijn triomfantelijke gezicht. ‘Het is Paul, hè?’

‘Wat?’ Ik kijk hem met open mond aan. Ik heb zin om te lachen. ‘Nee, het is Paul niet! Hoe kom je er in vredesnaam bij dat het Paul zou zijn?’

‘Je kijkt telkens naar hem.’ Hij wijst naar Paul, die humeurig een fles bier staat leeg te drinken. ‘Om de paar minuten!’

‘Ik kijk niet naar hem,’ zeg ik gejaagd. ‘Ik kijk gewoon... Ik laat gewoon de sfeer op me inwerken.’

‘Waarom hangt hij hier dan rond?’

‘Hij hangt hier niet rond! Heus, Connor, neem nou maar van mij aan dat ik niets met Paul heb.’

‘Je denkt dat ik gek ben, hè?’ zegt Connor driftig.

‘Ik denk niet dat je gek bent! Ik denk alleen... dat dit nergens toe leidt. Je raadt nooit...’

‘Is het Nick?’ Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘Er is altijd al een vonkje tussen jullie geweest.’

‘Nee!’ zeg ik ongeduldig. ‘Het is niet Nick.’

Nou vraag ik je. Een stiekeme verhouding is al lastig genoeg zonder dat je ex-vriend je aan een kruisverhoor onderwerpt. Ik had nooit met hem in die stomme Pimm’s-kraam moeten gaan staan.

‘O, mijn god,’ zegt Connor zacht. ‘Kijk.’

Ik kijk op en mijn maag maakt een enorme zwieper. Jack loopt over het gras naar ons toe, verkleed als cowboy, met een leren overbroek, een ruitjeshemd en een echte cowboyhoed.

Hij ziet er zo totaal en volslagen sexy uit dat ik er slap van word.

‘Hij komt deze kant op!’ sist Connor. ‘Snel! Gooi die citroen-

schil weg.' Tegen Jack zegt hij iets luider: 'Dag meneer, wilt u een glas Pimm's?'

'Heel graag, Connor,' zegt Jack met een glimlach. Dan kijkt hij mij aan. 'Hallo, Emma. Vermaak je je een beetje?'

'Hallo,' zeg ik met een stem die zo'n vijf tonen hoger klinkt dan anders. 'Ja, het is... enig!' Ik schenk met bevende handen een glas Pimm's in en reik het hem aan.

'Emma! Je bent de munt vergeten!' zegt Connor.

'Ik hoef geen munt,' zegt Jack, die me strak aan blijft kijken.

'Als je wilt, kun je best munt krijgen,' zeg ik, hem in de ogen kijkend.

'Het ziet er zo ook goed uit.' Zijn ogen flonkeren even en hij neemt een grote slok Pimm's.

Dit is zó onwezenlijk. We kunnen onze ogen niet van elkaar afhouden. Iedereen moet toch kunnen zien wat er aan de hand is? Connor heeft het nu toch zeker wel door? Ik wend snel mijn ogen af en doe of ik het druk heb met de ijsklontjes.

'Zo, Emma,' zegt Jack langs zijn neus weg. 'Ik wil het even over het werk hebben. Die extra type-opdracht waar ik je naar vroeg. Het Leopold-dossier.'

'Eh, ja?' zeg ik, en ik laat zenuwachtig een ijsklontje op de toonbank vallen.

'Misschien kunnen we het nog even snel doornemen voordat ik wegga?' Hij kijkt me in de ogen. 'Ik heb een suite in het huis.'

'Goed,' zeg ik. 'Oké.'

'Zullen we zeggen... om één uur?'

'Een uur, doen we.'

Hij kuiert weg met zijn glas Pimm's en ik staar hem na terwijl ik een ijsklontje boven het gras laat smelten.

Een suite. Dat kan maar één ding betekenen.

Jack en ik gaan het doen.

En opeens, zonder enige waarschuwing, voel ik me echt supernerveus.

Connor laat plotseling het mes uit zijn hand vallen. 'Wat ben ik stom geweest!' roept hij uit. 'Zo blínd.' Hij kijkt me met vlammend blauwe ogen aan. 'Emma, ik weet wie je nieuwe vriend is.'

Ik verkramp van angst.

‘Nee, dat weet je niet,’ zeg ik snel. ‘Connor, je weet niet wie het is. Toevallig is het niemand van het werk. Dat had ik maar verzonnen. Het is een vent die in het westen van Londen woont, je hebt hem nooit gezien, hij heet... eh... Gary en hij is postbode.’

‘Zit niet te liegen! Ik weet heel goed wie het is.’ Hij slaat zijn armen over elkaar en kijkt me lang en priemend aan. ‘Het is Tristan van de ontwerpafdeling, hè?’

Zodra onze dienst in het kraampje erop zit, ontvlucht ik Connor en ga met een glas Pimms’s onder een boom zitten. Ik kijk om de minuut op mijn horloge. Ik vind het ongelooflijk hoe zenuwachtig ik me hierom maak. Misschien kent Jack allerlei kunstjes. Misschien verwacht hij dat ik ook door de wol geverfd ben. Misschien verwacht hij allerlei verbijsterende standjes waar ik zelfs nooit van heb gehoord.

Ik bedoel... ik geloof niet dat ik slécht in bed ben.

Je weet wel. In het algemeen. Alles in aanmerking genomen.

Maar over wat voor normen hebben we het hier? Ik heb het gevoel dat ik aan kleine plaatselijke wedstrijden heb meegedaan en opeens naar de Olympische Spelen word gestuurd. Jack Harper is een internationaal bekende multimiljonair. Hij moet relaties hebben gehad met modellen... en turnsters... vrouwen met gigantische, omhoog wijzende borsten... kinky trucs met spieren waarvan ik niet eens geloof dat ik ze héb.

Hoe kan ik het daar ooit tegen opnemen? Hoe? Ik begin misse-lijk te worden. Dit was een heel slecht plan. Ik kan toch nooit zo goed zijn als de president-directeur van Origin Software? Ik zie haar al voor me met haar lange benen en haar lingerie van vierhonderd pond, met haar getrainde, gebruikte lijf... misschien een zweepje in haar hand... misschien staat haar vriendin, het biseksuele glamourmodel, al klaar om het wat spannender te maken...

Oké, en nu ophouden. Dit begint belachelijk te worden. Ik red me wel. Ik red het vast wel. Het wordt net zoiets als een ballet-examen – als je er eenmaal in zit, vergeet je je zenuwen. Mijn vroegere balletjuf zei altijd tegen ons: ‘Zolang je je benen maar

mooi uitgedraaid houdt en blijft glimlachen, kun je niets fout doen.'

En dat zal in dit geval ook wel min of meer opgaan, vermoed ik.

Ik kijk op mijn horloge en word weer doodsbang. Het is een uur. Precies.

Tijd om naar binnen te gaan en het te doen. Ik sta op en doe opvallend een paar rekoefeningen voor je kunt nooit weten. Dan haal ik diep adem en begin met bonzend hart naar het huis te lopen. Aan de rand van het gazon boort er een schelle stem in mijn oren.

'Daar is ze al! Emma! Joehoe!'

Dat klonk net als mijn moeder. Vreemd. Ik blijf even staan en kijk om, maar zie niemand. Het moet een hallucinatie zijn. Het is mijn onbewuste schuldgevoel dat me van mijn stuk wil brengen of zoiets.

'Emma, omkijken! Hier!'

Wacht even. Was dat Kerry niet?

Ik kijk verwilderd naar de drukte, maar de zon schijnt in mijn ogen. Ik zie niets. Ik kijk overal, maar ik zie niet...

En dan springen ze plotseling in beeld, als uit een zoekplaatje. Kerry, Nev, pap en mam. Ze lopen op me af. Allemaal gekostumeerd. Mam heeft een Japanse kimono aan en een picknickmand aan haar arm. Pap, die verkleed is als Robin Hood, draagt twee klapstoelen. Nev heeft een Superman-pak aan en een fles wijn bij zich en Kerry draagt een heel Marilyn Monroe-tenuue, compleet met platinablonde pruik en hoge hakken, en ze laat zelfvoldaan de blikken over zich heen komen.

Wat stelt dit voor?

Wat dóén ze hier?

Ik heb niets over de familiedag gezegd. Geen woord. Ik weet het zéker.

'Ha, Emma,' zegt Kerry, dichterbij gekomen. 'Hoe vind je het?' Ze heupwiegt en klopt op haar blonde pruik.

'Wie stel jij voor, schat?' vraagt mam, die niet-begrijpend naar mijn nylon jurk kijkt. 'Heidi?'

‘Ik...’ Ik wrijf over mijn gezicht. ‘Mam... Wat doen jullie hier? Ik heb niet... Ik bedoel, ik was vergeten het jullie te vertellen.’

‘Weet ik,’ zegt Kerry, ‘maar je vriendin Artemis heeft het me pas allemaal verteld toen ik belde.’

Ik staar haar aan, maar kan geen woord uitbrengen.

Ik vermoord Artemis. Ik maak haar hartstikke dood.

‘En, hoe laat worden de prijzen voor de mooiste kostuums uitgereikt?’ vraagt Kerry met een knipoog naar twee puberjongens die haar aangapen. ‘We zijn toch niet te laat, hoop ik?’

Ik vind mijn stem terug. ‘Het is geen wedstrijd,’ zeg ik.

‘O?’ Kerry kijkt teleurgesteld.

Ongelooflijk. Dus daarom is ze gekomen, hè? Om een stomme wedstrijd te winnen.

Ik kan de verleiding niet weerstaan. ‘Ben je dat hele eind hierheen gekomen, alleen maar voor een kostuumwedstrijd?’

‘Natuurlijk niet!’ Kerry zet snel weer haar gebruikelijke, hautaine gezicht op. ‘Nev en ik gaan met je vader en moeder in Hanwood Manor eten. Dat is hier vlakbij, dus zijn we ook even hier komen kijken.’

Ik voel de opluchting sprankelen. Goddank. We maken even een praatje en dan gaan ze weer weg.

‘We hebben een picknickmand meegebracht,’ zegt mam. ‘Kom, dan zoeken we een leuk plekje.’

‘Hebben jullie wel tijd voor een picknick?’ vraag ik zo ontspannen mogelijk. ‘Je zou het verkeer tegen kunnen hebben. Misschien kunnen jullie beter nu al gaan, voor de zekerheid...’

‘We hoeven er pas om zeven uur te zijn!’ zegt Kerry, die me bevreemd aankijkt. ‘Wat dacht je van daar, onder die boom?’

Ik kijk verbijsterd toe hoe mam een picknickkleed uitspreidt en pap de twee stoelen uitklapt. Ik kan niet met mijn familie gaan picknicken terwijl Jack op een vrijpartij met mij zit te wachten. Ik moet snel iets doen. Denk ná.

‘Eh, weet je,’ krijg ik plotseling een inval, ‘ik kan niet blijven. We hebben allemaal onze taken gekregen.’

‘Maak me nou niet wijs dat ze je geen halfuur vrij kunnen geven,’ zegt pap.

‘Emma is de spil van de hele organisatie!’ zegt Kerry met een sarcastische giechel. ‘Dat zie je toch wel?’

‘Emma!’ Cyril nadert het picknickkleed. ‘Je familie is dus toch gekomen! En nog gekostumeerd ook. Heel goed!’ Hij kijkt stralend om zich heen en de belletjes op zijn jokermuts tinkelen in de bries. ‘Denk erom dat jullie allemaal een lootje kopen...’

‘O, zeker,’ zegt mam. ‘En we vroegen ons af...’ Ze glimlacht naar hem. ‘Zou Emma misschien even vrij kunnen krijgen om met ons te picknicken?’

‘Vanzelf!’ zegt Cyril. ‘Je hebt je dienst in de Pimm’s-kraam toch gedraaid, Emma? Dan kun je je verder vermaken.’

‘Fijn!’ zegt mam. ‘Is dat geen goed nieuws, Emma?’

‘Top!’ breng ik moeizaam en met een strakke glimlach uit.

Ik heb geen keus. Ik heb geen ontsnappingsmogelijkheid. Ik zak met stramme knieën op het kleed en neem een glas wijn aan.

‘Zo, is Connor er ook?’ vraagt mam terwijl ze kipdrumsticks op een bord rangschikt.

‘Sst! Niet over Connor praten!’ zegt pap met zijn Basil Fawlty-stem.

‘Ik dacht dat je met hem ging samenwonen,’ zegt Kerry, en ze neemt een slok champagne. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Ze heeft ontbijt voor hem gemaakt,’ plaagt Nev, en Kerry giechelt.

Ik probeer te glimlachen, maar mijn gezicht werkt niet mee. Het is tien over een. Jack zit op me te wachten. Wat kan ik doen?

Pap geeft me een schaal door en dan zie ik Sven langskomen.

‘Sven,’ zeg ik snel. ‘Eh, meneer Harper was daarnet zo vriendelijk naar mijn familie te informeren, en of ze kwamen of niet. Zou je aan hem willen doorgeven dat ze... dat ze onverwacht zijn komen opdagen?’ Ik kijk radeloos naar hem op en zie aan zijn gezicht dat hij het begrijpt.

‘Ik geef het door,’ zegt hij.

En dat is dat.

17

Ik heb eens een artikel gelezen dat 'Zet het leven naar je hand' heette, en daar stond in dat als een dag niet zo uitpakte als je had bedoeld, je terug moest kijken en de verschillen tussen je Doelen en je Resultaten in kaart brengen, want dan kon je van je fouten leren.

Goed. Laten we dan maar eens exact in kaart brengen hoe erg deze dag is afgeweken van het originele plan dat ik vanochtend had.

Doel: me als sexy, wereldwijze vrouw presenteren in beeldige, flatteuze jurk.

Resultaat: ik zie eruit als een vriendin van Heidi of een loslopende kabouter met felgekleurde nylon pofmouwen.

Doel: geheime afspraak met Jack maken.

Resultaat: geheime afspraak met Jack gemaakt, maar ben niet komen opdagen.

Doel: fantastische seks met Jack op romantische locatie.

Resultaat: ik zit op een kleed op een opklapbare barbecue ge-roosterde drumsticks te eten.

Algeheel doel: extase.

Algeheel resultaat: diepe ellende.

Het enige dat ik kan doen is zwijgend naar mijn bord kijken en mezelf voorhouden dat ook dit een keer voorbij zal gaan. Pap en Nev hebben tig grappen gemaakt over het niet noemen van Connor. Kerry heeft me haar nieuwe Zwitserse horloge van vierduizend pond laten zien en opschepperig verteld dat haar bedrijf weer gaat uitbreiden. En nu zit ze te vertellen dat ze vorige week heeft gegolft met de president-directeur van Bri-

tish Airways en dat hij haar uit haar reisbureau wilde wegkopen.

‘Ze proberen het allemaal,’ zegt ze, en ze neemt een enorme hap drumstick, ‘maar dan zeg ik: als ik om een baan verlégen zat...’ Ze zwijgt. ‘Kan ik iets voor u doen?’

‘Hallo daar,’ klinkt een droge, bekende stem boven mijn hoofd. Ik kijk heel langzaam op en knipper met mijn ogen in het zonlicht.

Het is Jack. Afgetekend tegen de blauwe lucht in zijn cowboy-pak. Hij werpt me een fijn, bijna onzichtbaar glimlachje toe en ik fleur meteen op. Hij is me komen halen. Ik had het kunnen weten.

‘Ha,’ zeg ik half verdwaasd. ‘Mensen, dit is...’

‘Ik ben Jack,’ snijdt hij me vriendelijk de pas af. ‘Een vriend van Emma. Emma...’ Hij kijkt me aan met een opzettelijk strak gehouden gezicht. ‘Ik ben bang dat we je nodig hebben.’

‘O jee,’ zeg ik, overspoeld door opluchting. ‘Tja, niks aan te doen, kan gebeuren.’

‘Wat jammer!’ zegt mam. ‘Kun je niet tenminste even iets met ons drinken? Jack, kom erbij zitten, neem een drumstick of een punt quiche.’

‘Nee, we moeten gaan,’ zeg ik snel. ‘Ja toch, Jack?’

‘Ik vrees van wel,’ zegt hij, en hij steekt een hand uit om me overeind te helpen.

‘Sorry, jongens,’ zeg ik.

‘Geeft niks,’ zegt Kerry, weer met dat sarcastische lachje van haar. ‘Je zult vast wel iets cruciaals te doen hebben, Emma. Ik geloof zelfs dat de hele boel zou instorten zonder jou!’

Jack verstijft. Hij draait zich heel langzaam om.

‘Laat me raden,’ zegt hij minzaam. ‘Jij bent Kerry.’

‘Ja!’ zegt ze verrast. ‘Dat klopt.’

‘En mam... pap...’ Hij bekijkt de gezichten een voor een. ‘En dan ben jij... Nev?’

‘In de roos!’ proest Nev.

‘Heel goed!’ zegt mam, en ze lacht. ‘Emma heeft je zeker het een en ander over ons verteld.’

‘Ja... dat kun je wel zeggen,’ beaamt Jack, en hij neemt met een vreemd soort fascinatie op zijn gezicht de gezichten nog eens in zich op. ‘Weet je, misschien hebben we toch wel tijd om even iets te drinken.’

Wat? Wát zei hij daar?

‘Fijn,’ zegt mam. ‘We vinden het altijd leuk om vrienden van Emma te ontmoeten!’

Ik zie perplex dat Jack het zich gemakkelijk maakt op het kleed. Hij had me uit deze ellende moeten rédden, niet eraan meewerken. Ik zijg langzaam naast hem neer.

‘Zo, Jack, dus je werkt ook bij Panther?’ vraagt pap, die een glas wijn voor hem inschenkt.

Jack zwijgt even. ‘In zekere zin,’ zegt hij dan. ‘Je zou kunnen zeggen... dat ik er heb gewerkt.’

‘O, je zit even tussen twee banen in?’ vraagt mam tactvol.

‘Zo zou je het kunnen stellen, denk ik.’ Zijn gezicht plooit zich in een glimlachje.

‘O, hemel!’ zegt mam meelevend. ‘Wat vervelend. Maar goed, ik weet zeker dat je iets vindt.’

O, god. Ze heeft geen flauw benul wie hij is. Geen van mijn familieleden heeft enig idee wie Jack is.

Ik betwijfel sterk of dit me wel bevalt.

‘Trouwens, Emma,’ vervolgt mam tegen mij terwijl ze kordaat een paar tomaten in plakken snijdt, ‘ik kwam Danny Nussbaum laatst in het postkantoor tegen. Hij vroeg naar je.’

Ik zie uit mijn ooghoek dat Jacks ogen beginnen te twinkelen.

‘Goh,’ zeg ik terwijl het bloed me naar de wangen stijgt. ‘Danny Nussbaum! Ik heb al jaren niet meer aan hem gedacht.’

‘Danny en Emma gingen met elkaar,’ legt mam met een weemoedige glimlach aan Jack uit. ‘Zo’n aardige jongen. Een echte studiebol. Emma en hij zaten de hele middag in haar slaapkamer huiswerk te maken.’

Ik kan Jack niet aankijken. Echt niet.

‘Weet u... *Ben Hur* is een goede film,’ zegt Jack opeens peinzend. ‘Een uitstekende film.’ Hij glimlacht naar mam. ‘Vindt u ook niet?’

Ik vermoord hem.

‘Eh... ja!’ zegt mam een beetje bevreemd. ‘Ja, ik heb het altijd een mooie film gevonden.’ Ze snijdt een enorme punt quiche voor Jack af en legt er een plakje tomaat naast. ‘En, Jack,’ zegt ze meelevend als ze hem het kartonnen bord aanreikt, ‘red je het een beetje in financieel opzicht?’

‘Het gaat,’ antwoordt Jack ernstig.

Mam kijkt hem even aan. Dan begint ze in de picknickmand te rommelen en haalt er een tweede quiche van Sainsbury’s uit te voorschijn, nog in de verpakking.

‘Pak aan,’ zegt ze, en ze dringt hem de doos op. ‘En een paar tomaten. Dan kun je weer even voort.’

‘O, nee,’ zegt Jack prompt. ‘Nee, ik kan echt...’

‘Je mag niet weigeren. Ik sta erop!’

‘Goh, dat is heel vriendelijk van u.’ Jack glimlacht vol warmte naar haar.

‘Zal ik je wat gratis loopbaanadviezen geven, Jack?’ zegt Kerry met haar mond vol kip.

Mijn hart maakt een nerveuze salto. Alsjeblieft, alsjeblíéft, laat Jack niet dat geslaagde-vrouwenloopje doen.

‘Ja, luister maar goed naar Kerry,’ zegt pap trots. ‘Dat is onze ster! Ze heeft haar eigen bedrijf.’

‘O ja?’ zegt Jack beleefd.

‘Mijn eigen reisbureau,’ zegt Kerry met een zelfvoldane glimlach. ‘Met niets begonnen. Nu hebben we veertig man personeel en een omzet van iets meer dan twee miljoen. En weet je wat mijn geheim is?’

‘Ik... heb geen idee,’ zegt Jack.

Kerry leunt naar hem over en kijkt hem strak aan met haar blauwe ogen.

‘Golf.’

‘Golf!’ zegt Jack haar na.

‘Het zakenleven draait om netwerken,’ zegt Kerry. ‘Het is allemaal een kwestie van connecties. Ik kan je wel zeggen, Jack, dat ik de top van het nationale zakenleven op de golfbaan heb gezien. Neem een willekeurig bedrijf. Neem dít bedrijf.’ Ze maakt

een weids armgebaar. 'Ik ken de baas hier. Als ik wil, bel ik hem morgen op.'

Ik staar haar verstijfd van afgrijzen aan.

'O ja?' zegt Jack gefascineerd. 'Echt?'

'Ja hoor.' Ze leunt weer vertrouwelijk naar hem over. 'En dan heb ik het over de hóógste baas.'

'De hoogste baas,' herhaalt Jack. 'Ik ben onder de indruk.'

Mam krijgt een geniale inval. 'Jack, misschien kan Kerry een goed woordje voor je doen!' roept ze uit. 'Dat wil je toch wel doen, Kerry, lieverd?'

Ik zou hysterisch kunnen lachen. Als het niet zo volslagen verschrikkelijk was.

'Dan moet ik maar zo snel mogelijk gaan golfen,' zegt Jack. 'De juiste mensen ontmoeten.' Hij kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan. 'Wat denk jij, Emma?'

Ik kan amper een woord uitbrengen. Schaamte is er het woord niet meer voor. Ik wil gewoon door de grond zakken en nooit meer te voorschijn komen.

'Meneer Harper?' zegt een nieuwe stem, en ik slaak een zucht van verlichting. We kijken allemaal op naar Cyril, die onhandig gebukt bij Jack staat.

'Het spijt me ontzettend dat ik u moet storen, meneer,' zegt hij, verwonderd om zich heen kijkend, alsof hij probeert ook maar één reden te bespeuren waarom Jack met ons zou willen picknicken, 'maar Malcolm St.-John is er en hij zou u even willen spreken.'

'Natuurlijk,' zegt Jack, en hij glimlacht hoffelijk naar mam. 'Wilt u me even verontschuldigen?'

De hele familie wisselt bevreemde blikken uit terwijl hij behoedzaam zijn glas op zijn bord zet en opstaat.

'Dus hij krijgt nog een kans?' roept pap joviaal naar Cyril.

'Pardon?' zegt Cyril, en hij loopt een paar passen terug.

'Die Jack,' zegt pap, en hij wijst naar Jack, die nu met iemand in een blauwe blazer praat. 'Je overweegt hem weer in dienst te nemen, hè?'

Cyril kijkt stijf van pap naar mij en terug.

‘Al goed, Cyril!’ roep ik vrolijk. ‘Pap, stil, ja?’ prevel ik. ‘Hij is de eigenaar van de onderneming.’

‘Wat?’ Ze gapen me allemaal aan.

‘Hij is de eigenaar van de onderneming,’ zeg ik met een knal-rood hoofd. ‘Dus... maak geen grapjes over hem.’

‘Die man in dat narrenpak is de baas van het bedrijf?’ zegt mam met een verbaasde blik op Cyril.

‘Nee! Jáck! Hij heeft althans een heel groot deel van het bedrijf in handen.’ Ze kijken allemaal nog steeds wezenloos naar me. ‘Jack is een van de oprichters van Panther nv!’ sis ik machteloos. ‘Hij wilde alleen bescheiden doen.’

‘Wil je zeggen dat die gozer Jack Harper is?’ zegt Nev ongelovig. ‘Ja!’

Er valt een perplexe stilte. Ik kijk om me heen en zie dat er een brok drumstick uit Kerry’s mond is gevallen.

‘Jack Harper... de multimiljonair,’ zegt pap voor de zekerheid.

‘Multimiljonair?’ Mam snapt er niets meer van. ‘Dus... Wil hij die quiche nog wel?’

‘Natuurlijk wil hij die quiche niet!’ zegt pap kregel. ‘Wat moet hij met een quiche? Hij kan verdomme zelf een miljoen quiches kopen!’

Mams ogen schichten geagiteerd over het kleed.

‘Snel!’ zegt ze opeens. ‘Doe die chips in een schaal. Er zit er een in de mand...’

‘Ze kunnen best in de zak...’ begin ik hulpeloos.

‘Miljonairs eten geen chips uit de zak!’ sist ze. Ze kiepert de chips in een plastic schaal en begint jachtig het kleed recht te trekken. ‘Brian! Kruimels in je baard!’

‘Maar hoe ken jij Jack Harper in godsnaam?’ zegt Nev.

‘Ik... ik ken hem gewoon,’ zeg ik licht blozend. ‘We hebben samengewerkt en zo, en hij is een soort... vriend geworden. Hoor nou eens, ga nou niet anders doen,’ zeg ik snel, want ik zie dat Jack de man in de blazer een hand geeft en naar ons kleed terugloopt. ‘Doe nou gewoon zoals daarnet...’

O, god, waar doe ik het voor? Mijn hele familie gaat kaarsrecht zitten en kijkt sprakeloos van ontzag naar Jack.

‘Hallo!’ zeg ik zo gewoon mogelijk, en ik kijk de anderen snel vermanend aan.

‘Zo... Jack!’ zegt pap schutterig. ‘Neem nog een glas! Lust je die wijn wel? We kunnen ook best even naar de slijter gaan en iets uit een goed jaar kopen.’

‘De wijn is prima, dank u,’ zegt Jack een beetje verbouwereerd.

‘Jack, wat zou je willen eten?’ vraagt mam zenuwachtig. ‘Ik moet nog ergens broodjes gerookte zalm hebben. Emma, geef Jack je bord!’ zegt ze vinnig. ‘Hij kan niet van een kartonnen bord eten.’

‘Zo... Jack,’ zegt Nev op kameraadschappelijke toon. ‘Wat rijdt zo iemand als jij nou? Nee, niet zeggen.’ Hij steekt zijn hand op. ‘Porsche. Heb ik het goed?’

Jack kijkt me vragend aan en ik kijk smekend terug in een poging hem door te seinen dat ik geen keus had, dat het me heel erg spijt, dat ik het liefst dood wil...

‘Ik geloof dat ik mijn dekmantel kwijt ben,’ zegt hij grinnkend.

‘Jack!’ roept Kerry, die haar zelfbeheersing heeft hervonden. Ze glimlacht kruiperig naar hem en steekt haar hand uit. ‘Fijn om je nu eens echt te ontmoeten.’

‘Absoluut!’ zegt Jack. ‘Maar... we hebben ons daarnet toch al voorgesteld?’

‘Maar nu als zakenmensen,’ zegt Kerry gladjes. ‘Als zakelijk leiders onder elkaar. Hier is mijn kaartje, en als je ooit hulp nodig hebt met het boeken van wat voor reizen dan ook, bel je maar. Of als je gezelschap wilt... Misschien kunnen we eens met ons vieren uit! Een rondje golf? Ja toch, Emma?’

Ik kijk haar stompzinig aan. Sinds wanneer zoeken Kerry en ik elkaars gezelschap op?

‘Emma en ik zijn natuurlijk vrijwel zusjes,’ voegt ze er poeslief aan toe, en ze slaat een arm om me heen. ‘Dat heeft ze je vast wel verteld.’

‘O, ze heeft me het nodige verteld,’ zegt Jack met een ondoordringend gezicht. Hij neemt een hap kip en begint te kauwen.

‘We zijn samen opgegroeid, we deden alles samen.’ Kerry geeft

me een kneepje en ik doe mijn best om te glimlachen, maar ik stik bijna in haar parfum.

‘Wat leuk!’ zegt mam blij. ‘Had ik nu maar een fototoestel bij me.’

Jack zegt niets, maar blijft kritisch naar Kerry kijken.

‘We zouden niet sterker aan elkaar kunnen hangen!’ Kerry’s glimlach wordt nog kruiperiger. Ze knijpt zo hard dat haar klauwen in mijn vlees dringen. ‘Nee toch, Ems?’

‘Eh, nee,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Nee, met geen mogelijkheid.’

Jack zit nog te kauwen. Hij slikt en kijkt op.

‘Goh, dan moet het je wel veel moeite hebben gekost om Emma af te wijzen,’ zegt hij luchtig tegen Kerry. ‘Als jullie zo aan elkaar hangen en alles.’

‘Haar afwijzen?’ Kerry lacht tinkelend. ‘Waar heb je het in vredesnaam...’

‘Die keer toen ze vroeg of ze binnen jouw bedrijf werkervaring mocht opdoen en je haar hebt afgewezen,’ zegt Jack nog steeds vriendelijk, en hij neemt weer een hap kip.

Ik versteen.

Dat was een geheim. Dat had geheim moeten blijven.

‘Wat?’ zegt pap met een ongelovige lach. ‘Heeft Emma bij Kerry gesolliciteerd?’

‘Ik... Waar heb je het over?’ zegt Kerry, die een beetje rood begint te worden.

‘Ik gelóóf dat het zo zat,’ zegt Jack kauwend. ‘Ze bood aan voor niets te werken... en jij zei toch nee.’ Hij kijkt verwonderd. ‘Boeiend besluit.’

Ik zie de gezichten van pap en mam heel langzaam veranderen.

‘Maar natuurlijk wel gelukkig voor ons hier bij Panther,’ vervolgt Jack opgewekt. ‘Wij zijn héél blij dat Emma geen carrière heeft gemaakt in de reisbranche. Eigenlijk zou ik je dus moeten bedanken, Kerry! Als zakelijk leiders onder elkaar.’ Hij glimlacht haar toe. ‘Je hebt ons een grote dienst bewezen.’

Kerry is helemaal paars.

‘Kerry, is dat waar?’ zegt mam bits. ‘Wilde jij Emma niet helpen toen ze het je vroeg?’

‘Emma, dat heb je ons nooit verteld,’ zegt pap beteuterd.

‘Ik schaamde me, nou goed?’ zeg ik met overslaande stem.

‘Wel brutaal van Emma om het te vragen,’ zegt Nev, en hij neemt een grote hap varkenspastei. ‘Je familie als kruiwagen gebruiken. Dat zei je toch, Kerry?’

‘Brutaal?’ herhaalt mam ongelovig. ‘Kerry, misschien ben je het vergeten, maar wij hebben je het geld geleend om dat bedrijf op te zetten. Zonder je familie zou je niet eens een bedrijf hebben.’

‘Zo is het niet gegaan,’ zegt Kerry, die Nev een geërgerde blik toewerpt. ‘Het was een kwestie van... een communicatiestoornis. Een misverstand!’ Ze klopt op haar haar en glimlacht weer naar me. ‘Ik wil je uiteraard dólgraag helpen met je carrière, Ems. Had dat eerder gezegd! Bel me maar op kantoor, ik zal al het mogelijke doen...’

Ik kijk haar vol weezin aan. Ik vind het ongelóóflijk dat ze probeert zich hieruit te wurmen. Kerry is de meest achterbakse trut van de hele wereld.

‘Kerry, het was geen communicatiestoornis,’ zeg ik zo bedaard als ik kan. ‘We weten allebei heel goed hoe het is gegaan. Ik vroeg je om hulp en die wilde je me niet geven. Prima, het is jouw bedrijf en jouw beslissing, en je had er alle recht toe, maar beweert nou niet dat het niet waar is, want dat is het wel.’

‘Emma!’ zegt Kerry met een kort lachje, en ze probeert mijn hand te pakken. ‘Gekkie! Ik had geen idee! Als ik had geweten dat het belangrijk was...’

Als ze had geweten dat het belangrijk was? Hoe had het haar kunnen ontgaan?

Ik ruk mijn hand weg en kijk Kerry strak aan. Ik voel alle pijn en vernedering van vroeger weer bovenkomen, als gloeiend water in een leiding, tot de druk opeens van de ketel moet.

‘Dat wist je heel goed!’ hoor ik mezelf gillen. ‘Je wist heel goed wat je deed! Je wist dat ik ten einde raad was! Vanaf de dag dat je bij ons kwam wonen, heb je geprobeerd me de grond in te boren. Je pest mij met mijn lullige baantje. Je scheidt over jezelf op. Ik voel me al mijn hele leven nietig en stom. Nou, mij best. Je hebt gewonnen, Kerry! Jij bent de ster en ik niet. Jij bent het suc-

ces en ik de kneus. Maar doe niet alsof je mijn beste vriendin bent, hoor je? Want dat ben je niet en dat zul je nooit worden ook!’

Ik ben klaar en kijk hijgend naar de verbijsterde gezichten rondom het kleed. Ik heb het afschuwelijke gevoel dat ik elk moment in tranen uit kan barsten.

Ik vang Jacks blik en hij glimlacht bemoedigend. Dan waag ik een korte blik op pap en mam. Ze zitten er allebei als verlamd bij, alsof ze zich totaal geen raad meer weten.

Want weet je, bij ons in de familie dóén we niet aan luide emotionele uitbarstingen.

Eigenlijk weet ik me zelf ook niet goed raad meer.

‘Nou, eh... dan ga ik maar,’ zeg ik beverig. ‘Ik ga. Kom, Jack, aan het werk.’

Ik draai me op wankele benen om en loop weg, bijna struikelend in het gras. De adrenaline giert door mijn lijf en ik ben zo opgefokt dat ik amper weet wat ik doe.

‘Emma, dat was klasse,’ hoor ik Jacks stem in mijn oor zeggen. ‘Je was top! Absoluut... logistieke inschatting,’ besluit hij iets luiders als we langs Cyril lopen.

‘Ik ben nog nooit van mijn leven zo tekeergegaan,’ zeg ik. ‘Ik heb nog nooit... operationeel management,’ vervolg ik snel, want we komen langs een groepje van de boekhouding.

‘Dat dacht ik al,’ zegt hij hoofdschuddend. ‘Jezus, die nicht van jou... valide peiling van de markt.’

‘Het is zo’n ontzettend... spreadsheet,’ zeg ik snel als we Connor passeren. ‘Dus... Ik zal het voor u uittypen, meneer Harper.’

Op de een of andere manier bereiken we het huis en de trap. Jack leidt me door een gang op de eerste verdieping, pakt een sleutel en maakt een deur open. En dan zijn we in een kamer. Een grote, lichte, roomkleurige kamer. Met een groot tweepersoonsbed. De deur gaat dicht en opeens vliegt het me aan. Het is zover. Het moment is eindelijk aangebroken. Jack en ik. Alleen in een kamer. Met een bed.

Dan valt mijn blik op mezelf in een spiegel met een vergulde

lijst en ik snak ontzet naar adem. Ik was vergeten dat ik die stomme Sneeuwwitje-jurk aanhad. Mijn gezicht is vlekkerig rood, mijn ogen beginnen op te zetten, mijn haar piekt alle kanten op en je kunt mijn behabandje zien.

Dit is zo ontzettend níet hoe ik dacht dat ik eruitzag.

‘Emma, het spijt me echt dat ik me ermee heb bemoeid.’ Jack kijkt me berouwvol aan. ‘Ik ben veel te ver gegaan. Ik had het recht niet me zo op te dringen. Het kwam gewoon... Die nicht van jou maakte me zo kwaad...’

‘Nee,’ onderbreek ik hem, en ik kijk hem aan. ‘Het was juist góéd! Ik heb Kerry nooit verteld hoe ik over haar dacht. Nooit! Het was... Het was...’ Ik breek hijgend mijn zin af.

Een verstild moment zwijgen we allebei. Jack kijkt naar mijn rode hoofd. Ik staar terug, met zwoegende ribbenkast, en hoor het bloed in mijn oren suizen. Dan buigt hij zich plotseling naar me over en kust me.

Zijn mond maakt de mijne open en hij sjort de pofmouwen met elastiek van mijn Sweeuwvitje-kostuum van mijn schouders en maakt mijn beha los. Ik pruts aan de knopen van zijn overhemd. Zijn mond vindt mijn tepel en net als ik begin te hijgen van opwinding, trekt hij me naast zich op het door de zon verwarmde tapijt.

O, mijn god, dat is snel. Hij scheurt mijn onderbroek van mijn lijf. Zijn handen... zijn vingers... ik hijg hulpeloos... We gaan zo snel dat het nauwelijks tot me doordringt wat er gebeurt. Dit is heel anders dan met Connor. Dit is heel anders dan alles wat ik ooit... Een minuut geleden stond ik nog keurig in de kleren bij de deur, en nu ben ik al – hij is al...

‘Wacht,’ breng ik moeizaam uit. ‘Jack, wacht. Ik moet je eerst iets vertellen.’

‘Wat?’ Jack kijkt me met verwilderde, opgewonden ogen aan. ‘Wat is er?’

‘Ik ken geen kunstjes,’ fluister ik onwillig.

‘Je kent geen wat?’ Hij maakt zich van me los en kijkt me verbaasd aan.

‘Kunstjes! Ik ken geen kunstjes,’ zeg ik afwerend. ‘Weet je, jij

hebt het waarschijnlijk met ik weet niet hoeveel supermodellen en turnsters gedaan en die kennen natuurlijk allerlei adembenevende...’ Ik zie zijn gezicht. ‘Laat maar,’ zeg ik snel. ‘Het doet er niet toe. Ik heb niets gezegd.’

‘Je maakt me nieuwsgierig,’ zegt Jack. ‘Wat voor kunstjes had je precies in gedachten?’

Waarom heb ik mijn stomme mond opengedaan? Waarom?

‘Geen!’ zeg ik verhit. ‘Dat bedoel ik juist, ik kén geen kunstjes.’

‘Ik ook niet,’ zegt Jack gortdroog. ‘Ik ken niet één kunstje.’

Ik voel onverwacht een giechel opkomen.

‘Nee, dat zal wel niet.’

‘Echt waar. Niet één.’ Hij zwijgt bedachtzaam en strijkt met een vinger over mijn schouder. ‘O, goed dan. Eentje misschien.’

‘Wat?’ zeg ik prompt.

‘Tja...’ Hij kijkt me lang aan en schudt dan zijn hoofd. ‘Nee.’

‘Vertel!’ En nu kan ik mijn giechel echt niet meer bedwingen.

‘Geen woorden maar daden,’ murmelt hij bij mijn oor, en hij trekt me naar zich toe. ‘Heeft iemand je dit ooit geleerd?’

18

Ik ben verliefd.

Ik, Emma Corrigan, ben verliefd.

Voor het eerst in mijn hele leven ben ik volkomen, voor honderd procent verliefd! Ik ben de hele nacht bij Jack in het Panther-landhuis gebleven. Ik ben in zijn armen wakker geworden. We hebben het een keer of vijfennegentig gedaan en het was... perfect. (En op de een of andere manier kwamen er, tot mijn opluchting, helemaal geen kunstjes aan te pas.)

Maar het is niet alleen de seks, het is alles. Dat er een kop thee voor me klaarstond toen ik wakker werd. Dat hij speciaal voor mij zijn laptop aanzette zodat ik al mijn horoscopen op internet kon opzoeken, en dat hij me hielp de beste uit te kiezen. Hij weet al die lullike, gênante dingetjes van me die ik anders zo lang mogelijk voor mannen verborgen probeer te houden... en hij houdt toch van me.

Hij heeft niet met zoveel woorden gezegd dat hij van me houdt. Hij heeft iets veel beters gezegd. Ik laat het nog steeds verzaligd door mijn hoofd rollen. We lagen daar vanochtend allebei zo'n beetje naar het plafond te staren toen ik opeens zonder het zelf te willen tegen hem zei: 'Jack, hoe komt het dat je nog weet dat Kerry me geen werkervaringsplaats wilde geven?'

'Wat?'

'Hoe komt het dat je nog wist dat Kerry me had afgewezen?' Ik draaide mijn hoofd langzaam opzij om hem aan te kijken. 'En dat niet alleen. Elk dingetje dat ik je in dat vliegtuig heb verteld. De futielste kleinigheden. Over mijn werk, over mijn familie, over Connor... Alles. Je hebt het allemaal onthouden. En ik snap het gewoon niet.'

‘Wat snap je niet?’ vroeg Jack met gefronst voorhoofd.

‘Ik snap niet waarom iemand zoals jij geïnteresseerd zou zijn in mijn stomme, saaie leventje,’ zei ik, met wangen die gloeiden van schaamte.

Jack keek me even zwijgend aan.

‘Emma, jouw leven is niet stom en saai.’

‘Wel waar!’

‘Nee.’

‘Natuurlijk wel! Ik doe nooit iets spannends, ik doe nooit iets slims, ik heb geen eigen bedrijf, ik heb nooit een uitvinding gedaan...’

‘Wil je weten waarom ik al je geheimen heb onthouden?’ viel Jack me in de rede. ‘Emma, zodra jij in dat vliegtuig begon te praten – was ik in de ban.’

Ik keek hem ongelovig aan.

‘Je was in de ban?’ vroeg ik voor de zekerheid. ‘Van mij?’

‘Ik was in de ban,’ herhaalde hij teder, en hij leunde op zijn elleboog en gaf me een kus.

In de ban!

Jack Harper was in de ban van mijn leven! Van mij!

En waar het om gaat, is dat als ik nooit iets tegen hem had gezegd in het vliegtuig, als ik al die onzin er niet uit had geflapt, dit nooit was gebeurd. Dan hadden we elkaar nooit gevonden. Het was voorbeschikt. Ik móést in dat vliegtuig stappen. Ik móést een duurdere stoel krijgen. Ik móést al mijn geheimen te grabbel gooien.

Nog helemaal nagloeiend kom ik thuis. Het lijkt alsof er een lamp in me is gaan branden. Opeens weet ik wat de zin van het leven is. Jemima ziet het verkeerd. Mannen en vrouwen zijn elkaars vijanden niet. Mannen en vrouwen zijn elkaars zielsverwanten. En als ze allemaal meteen vanaf het begin eerlijk tegen elkaar deden, zouden ze dat allemaal beseffen. Al dat geheimzinnige, afstandelijke gedoe is dikke onzin. Iedereen zou meteen zijn geheimen op tafel moeten gooien!

Ik ben zo geïnspireerd dat ik denk dat ik een boek over relaties ga schrijven. Ik noem het ‘Wees niet bang om te delen’ en ik ga

erin aantonen dat als mannen en vrouwen eerlijk tegen elkaar zijn, ze een beter contact krijgen, elkaar echt begrijpen en nooit meer hoeven te doen alsof, nergens over. En het zou ook voor gezinnen kunnen opgaan. En de politiek! Als de wereldleiders elkaar een paar privé-geheimpjes vertelden, zou het misschien afgelopen zijn met al die oorlogen! Ik geloof dat ik echt een ontdekking heb gedaan.

Ik zweef de trap op en maak de deur van ons appartement open.

‘Lissy!’ roep ik. ‘Lissy, ik ben verliefd!’

Er komt geen antwoord, en ik voel een steekje teleurstelling. Ik wilde met iemand praten. Ik wilde iemand alles uitleggen over mijn geniale nieuwe levensfilosofie en...

Ik hoor een bonkend geluid uit Lissy’s kamer komen en blijf als gebiologeerd in de gang staan. O, mijn god. De geheimzinnige bonkgeluiden. Nog een. Nog twee. Wat kan dat in...

En dan zie ik het door de deur van de woonkamer. Op de vloer naast de bank. Een aktetas. Een zwartleren aktetas. Het is hem. Het is Jean-Paul. Hij is daar binnen. Op ditzelfde moment! Ik doe een paar passen naar voren en kijk gefascineerd naar de deur.

Wat dóén ze toch?

Ik geloof dat verhaaltje van haar niet, dat ze het aan het doen waren, maar wat kan het anders zijn? Wat zou het in hemelsnaam anders kunnen...

Oké... Ophouden. Het gaat me niets aan. Als Lissy me niet wil vertellen wat ze uitspookt, hoeft ze niets te zeggen. Met een heel volwassen gevoel loop ik naar de keuken en pak de waterkoker om koffie voor mezelf te maken.

Dan zet ik hem weer neer. Waaróm wil ze het me niet vertellen? Waaróm houdt ze het voor me geheim? We zijn hartsvriendinnen! Ik bedoel, zij heeft gezegd dat we geen geheimen voor elkaar mochten hebben.

Ik trek dit niet. De nieuwsgierigheid vreet aan me. Het is ondraaglijk. En dit zou mijn enige kans kunnen zijn om achter de waarheid te komen, maar hoe? Ik kan daar toch niet zomaar binnen komen zetten? Hoewel?

Opeens krijg ik een ideetje. Als ik die aktetas nu eens níét had gezien? Als ik nu eens volmaakt onschuldig ons huis binnen was gekomen, zoals anders, en toevallig regelrecht naar Lissy's kamer was gelopen en toevallig de deur open had gedaan? Dan zou toch niemand me iets kunnen verwijten? Het zou gewoon een onopzettelijke vergissing zijn.

Ik kom de keuken uit, luister even met gespitste oren en sluip dan stilletjes terug naar de voordeur.

Opnieuw. Ik kom voor het eerst het huis in.

'Ha, Lissy!' roep ik zo verlegen alsof ik word gefilmd. 'Goh! Waar zit ze toch? Laat ik het eens, eh... in haar kamer proberen!'

Ik loop zo natuurlijk mogelijk door de gang, bereik haar deur en klop bijna onhoorbaar aan.

Er komt geen reactie. De bonkgeluiden zijn verstomd. Ik staar naar het ongeverfde hout en word opeens bang.

Ga ik dit echt doen?

Ja. Ik móét het gewoon weten.

Ik pak de klink, doe de deur open – en slaak een kreet van afgrijzen.

Het is zo'n verwarrend beeld dat ik er niets van kan maken. Lissy is naakt. Ze zijn allebei naakt. Die vent en zij zijn verstrengeld in de vreemdste houding die ik ooit, ooit... Haar benen wijzen omhoog, en hij heeft de zijne om haar heen geklemd, en ze zijn allebei knalrood en ze hijgen.

'Neem me niet kwalijk!' stamel ik. 'God, het spijt me!'

'Emma, wacht!' hoor ik Lissy nog roepen terwijl ik naar mijn kamer vlucht, de deur dichtsla en me op het bed laat zakken.

Mijn hart bonst. Ik ben bijna misselijk. Ik ben van mijn leven niet zo geschrokken. Ik had die deur nooit open moeten doen. Ik had die deur nóóit open moeten doen.

Ze vertelde de waarheid! Ze deden het echt! Maar ik bedoel, wat was dat voor bizarre, verwrongen seks? Godsamme, dat heb ik nooit beseft. Ik had nooit...

Ik voel een hand op mijn schouder en schreeuw het weer uit.

'Emma, kalm!' zegt Lissy. 'Ik ben het maar! Jean-Paul is weg.'

Ik kan niet opkijken. Ik kan haar niet in de ogen kijken.

‘Lissy, het spijt me,’ stamel ik met mijn blik op de vloer. ‘Het spijt me! Ik bedoelde het niet zo. Ik had nooit... Jouw seksleven is je eigen zaak.’

‘Emma, we waren niet aan het vrijen, suffie!’

‘Wel waar! Ik heb jullie gezien! Jullie hadden geen kleren aan.’

‘We hadden wel kleren aan. Emma, kijk dan!’

‘Nee!’ zeg ik panisch. ‘Ik wil je niet zien!’

‘Kijk dan!’

Ik hef angstig mijn hoofd en richt mijn blik langzaam op Lissy, die tegenover me staat.

O. O... op zo’n manier. Ze heeft een vleeskleurige catsuit aan.

‘Nou, maar als jullie niet lagen te vrijen, wat waren jullie dan aan het doen?’ vraag ik bijna beschuldigend. ‘En waarom heb je dat ding aan?’

‘We waren aan het dansen,’ zegt Lissy gegeneerd.

‘Wat?’ Ik staar haar perplex aan.

‘We waren aan het dansen, oké? Dat waren we aan het doen!’

‘Aan het dânsen? Maar... waarom waren jullie aan het dansen?’

Dit slaat nergens op. Lissy die met een Fransman die Jean-Paul heet door haar kamer danst? Het voelt alsof ik midden in een bizarre droom verzeild ben geraakt.

‘Ik ben bij een groep gegaan,’ zegt Lissy na een korte stilte.

‘O, mijn god. Toch geen sekte...’

‘Nee, geen sekte. Het is alleen...’ Ze bijt op haar lip. ‘Een groepje advocaten die samen een... een dansgroep hebben opgericht.’

Een dansgroep?

Ik kan een paar tellen geen woord uitbrengen. Nu de schrik is gezakt, heb ik zo’n akelig gevoel dat ik in de lach zou kunnen schieten.

‘Jij bent bij een groep... dansende advocaten gegaan.’

‘Ja.’ Lissy knikt.

Ik zie een stel buikige advocaten voor me die met hun pruiken op in het rond dansen en proest het uit, ik kan het echt niet helpen.

‘Zie je nou!’ roept Lissy. ‘Daarom heb ik je niets verteld. Ik wist dat je me uit zou lachen.’

‘Sorry!’ zeg ik. ‘Sorry! Ik lach je niet uit. Ik vind het juist super!’ Er ontsnapt me weer een hysterische giechel. ‘Alleen... Ik weet het niet. Het idee van dansende advocaten...’

‘Het zijn niet allemaal advocaten,’ zegt ze afwerend. ‘Er zitten ook een paar investeringsbankiers bij, en een rechter... Emma, niet lachen!’

‘Sorry,’ zeg ik hulpeloos. ‘Lissy, ik lach je niet uit, echt niet!’ Ik haal diep adem en doe een wanhopige poging om mijn lippen op elkaar te persen, maar ik zie alleen investeringsbankiers in tutu voor me die met hun aktetas stijf onder de arm geklemd het *Zwanenmeer* dansen. Een rechter die met wapperende toga over het podium springt.

‘Het is niet grappig!’ zegt Lissy. ‘Het is gewoon een groep van gelijkgestemde academici die zich door middel van dans willen uiten. Wat is daar mis mee?’

‘Sorry,’ zeg ik weer. Ik wrijf mijn ogen uit en probeer mezelf in bedwang te krijgen. ‘Er is niks mis mee. Ik vind het top. En... Gaan jullie een opvoering geven of zo?’

‘Over drie weken. Daarom repeteren we extra vaak.’

‘Over drie weken?’ Ik kijk haar aan en het lachen vergaat me. ‘Wilde je het me helemaal niet vertellen?’

‘Ik... ik was er nog niet uit,’ zegt ze, en ze schuifelt met haar balletschoen over de vloer. ‘Ik schaamde me.’

‘Waarom?’ zeg ik teleurgesteld. ‘Lissy, het spijt me dat ik moest lachen. Ik vind het echt super. En ik kom kijken. Ik ga op de voorste rij zitten...’

‘Niet vooraan. Dan leid je me af.’

‘Nou, in het midden dan. Of achterin. Je zegt het maar.’ Ik kijk haar nieuwsgierig aan. ‘Lissy, ik heb nooit geweten dat je kon dansen.’

‘O, maar dat kan ik ook helemaal niet,’ zegt ze prompt. ‘Ik ben loeislecht. Het is gewoon voor de lol. Wil je koffie?’

Ik loop met Lissy mee naar de keuken. Daar aangekomen kijkt ze me met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Zo, jij hebt wel lef, hè, mij van een vrijpartij beschuldigen. Waar zat jij vannacht?’

‘Bij Jack,’ beken ik met een dromerige glimlach. ‘Vrijen. De hele nacht.’

‘Ik wist het!’

‘O, god, Lissy, ik ben smoorverliefd op hem.’

‘Verliefd?’ Ze zet de waterkoker aan. ‘Emma, weet je dat zeker? Je kent hem pas een minuut of vijf.’

‘Nou en? We zijn al helemaal elkaars zielsverwanten. Bij hem hoef ik niet te doen alsof... of me beter voor te doen dan ik ben... en de seks is ongelooflijk... Hij is alles wat ik bij Connor miste. Alles. En hij is in me geïnteresséerd. Weet je, hij stelt me aan één stuk door vragen, en de antwoorden lijken hem echt te fascineren.’

Ik spreid met een verzaligde glimlach mijn armen en plof op een stoel. ‘Weet je, Lissy, ik had mijn hele leven al het gevoel dat me iets geweldigs te wachten stond. Ik heb het altijd... gewoon gewéten, diep in mijn hart. En nu is het gebeurd.’

‘Waar is hij dan nu?’ vraagt Lissy terwijl ze koffie in de cafétière schudt.

‘Hij gaat een poosje weg. Hij gaat met een creatief team over een nieuw concept brainstormen.’

‘Wat?’

‘Weet ik niet. Dat heeft hij niet gezegd. Het wordt heel heftig en waarschijnlijk kan hij me niet bellen,’ zeg ik. ‘Maar hij gaat me wel elke dag mailen,’ voeg ik er blij aan toe.

‘Koekje?’ zegt Lissy met de trommel in de aanslag.

‘O, eh... ja. Graag.’ Ik pak een biscuitje en knabbel er peinzend een stukje af. ‘Weet je, ik heb een compleet nieuwe theorie over relaties. Het is zo simpel. Iedereen op de wereld zou eerlijker tegen elkaar moeten zijn. Iedereen zou alles aan anderen moeten toevertrouwen! Man en vrouw, ouders en kinderen, wereldleiders, allemaal!’

‘Hmm.’ Lissy kijkt me een paar ogenblikken zwijgend aan. ‘Emma, heeft Jack je ooit verteld waarom hij er destijds midden in de nacht als een haas vandoor moest?’

‘Nee,’ zeg ik verbaasd. ‘Maar dat is zijn zaak.’

‘Heeft hij je ooit verteld wat al die telefoontjes tijdens jullie eerste etentje te betekenen hadden?’

‘Nou... nee.’

‘Heeft hij je iets meer dan het noodzakelijke minimum over zichzelf verteld?’

‘Hij heeft me genoeg verteld!’ zeg ik afwerend. ‘Lissy, waar zit jij mee?’

‘Ik zit nergens mee,’ zegt ze laconiek. ‘Ik vraag me alleen af... Ben jij de enige die allemaal geheimen opbiecht?’

‘Wat bedoel je?’

‘Neemt hij je in vertrouwen?’ Ze schenkt kokendheet water over de koffie. ‘Of geef jij je alleen aan hem bloot?’

‘We vertellen elkaar alles,’ zeg ik met afgewende blik, en ik begin met een koelkastmagneet te spelen.

En dat is waar, zeg ik streng tegen mezelf. Jack heeft me van alles over zichzelf verteld! Ik bedoel, hij heeft me verteld...

Hij heeft me alles verteld over...

Enfin. Waarschijnlijk was hij niet zo in de stemming om veel te praten. Dat is toch geen misdaad?

‘Hier, koffie,’ zegt Lissy, en ze geeft me een mok.

‘Dank je,’ zeg ik een beetje gepikeerd, en Lissy zucht.

‘Emma, ik probeer het niet voor je te bederven. Hij klinkt echt fantastisch...’

‘Dat is hij ook! Heus, Lissy, je weet niet hoe hij is. Hij is zo romantisch. Weet je wat hij vanochtend zei? Zodra ik in het vliegtuig begon te praten, was hij in de ban, zei hij.’

‘Echt?’ Lissy kijkt me dromerig aan. ‘Heeft hij dat gezegd? Dat is best romantisch.’

‘Dat zei ik toch!’ Tegen wil en dank begin ik te stralen. ‘Lissy, hij is perfect!’

19

De weken daarna kan niets mijn gelukkige gloed doorprikken. Niets. Ik zweef op een wolk naar mijn werk, zit de hele dag achter mijn computer te glimlachen en zweef weer naar huis. Pauls sarcastische opmerkingen stuiten als zeepbellen op me af. Ik merk zelfs amper dat Artemis me aan een bezoekend reclame-team als haar persoonlijk assistente voorstelt. Ze zeggen allemaal maar wat ze willen, want wat zij niet weten is dat als ik naar mijn scherm zit te glimlachen, dat komt doordat Jack me net weer en grappig mailtje heeft gestuurd. Wat zij niet weten, is dat degene bij wie zij allemaal in dienst zijn, van mij houdt. Van mij. Emma Corrigan. Het manusje van alles.

‘Tja, ik heb het natuurlijk een aantal malen tot in detail met Jack Harper doorgesproken,’ hoor ik Artemis aan de telefoon zeggen terwijl ik de kast met drukproeven sta op te ruimen. ‘Ja. En hij vond net als ik dat het concept echt een nieuwe richting moet krijgen.’

Gelul! Ze heeft nooit iets met Jack Harper doorgesproken. Ik kom bijna in de verleiding hem direct te mailen om hem te vertellen hoe ze zijn naam ijdel gebruikt.

Alleen zou dat een beetje vals zijn.

En trouwens, ze is de enige niet. Iedereen laat de naam Jack Harper in zijn gesprekken vallen, links, rechts en in het midden. Sinds hij weg is, lijken alle mensen op kantoor te doen alsof hij hun beste vriend is en hun ideeën perfect vindt.

Behalve ik. Ik hou me gewoon stil en rep met geen woord over hem.

Deels omdat ik weet dat ik knalrood zal worden als ik het wel

doe, of enorm breed en stom zal gaan grijzen. Deels omdat ik het verschrikkelijke gevoel heb dat ik niet meer van ophouden weet als ik eenmaal over Jack begin. Maar vooral omdat niemand tegen me over hem begint. Wat kan ik tenslotte van Jack Harper weten? Ik ben immers de waardeloze assistente maar?

Nick kijkt op van zijn telefoon. 'Hé,' zegt hij, 'Jack Harper komt op tv!'

'Wat?'

Ik veer verbaasd op. Komt Jack op tv?

Waarom heeft hij dat niet tegen me gezegd?

'Komt er een opnameploeg naar kantoor of zo?' vraagt Artemis, en ze strijkt haar haar glad.

'Ik weet niet.'

Paul komt uit zijn kamer. 'Goed, mensen,' zegt hij. 'Jack Harper heeft een interview aan *Business Watch* gegeven, en het wordt om twaalf uur uitgezonden. Er wordt een tv in de grote vergaderzaal gezet; wie wil, kan daar kijken. Maar er moet wel iemand hier blijven om de telefoons te bemannen.' Zijn blik blijft op mij rusten. 'Emma, blijf jij maar hier.'

'Wat?' zeg ik wezenloos.

'Jij blijft hier om de telefoons op te nemen,' zegt Paul. 'Oké?'

'Nee! Ik bedoel... Ik wil het zien!' zeg ik verbolgen. 'Kan er niet iemand anders blijven? Artemis, kun jij niet blijven?'

'Ik blijf niet!' zegt Artemis gedecideerd. 'Heus, Emma, doe niet zo egoïstisch. Het is helemaal niet interessant voor jou.'

'Wel waar!'

'Niet waar.' Ze rolt met haar ogen.

'Welles,' zeg ik wanhopig. 'Hij is... Hij is ook mijn baas!'

'Ja hoor,' zegt Artemis sarcastisch, 'maar volgens mij is er een klein verschilletje. Jij hebt nauwelijks een woord met Jack Harper gewisseld.'

'Welles!' zeg ik voordat ik me kan bedwingen. 'Wel waar! Ik... Ik breek mijn zin af en begin te blozen. 'Ik ben een keer bij een vergadering geweest waar hij ook zat...'

'En toen heb je hem een kop thee gegeven?' Artemis glimlacht zelfgenoegzaam naar Nick.

Ik kijk haar woedend aan. Het bloed gonst in mijn oren en ik zou deze ene keer graag een vernietigende, slimme opmerking willen bedenken om Artemis op haar nummer te zetten.

‘Zo kan-ie wel weer, Artemis,’ zegt Paul. ‘Emma, jij blijft hier en dat is dat.’

Om vijf voor twaalf is de afdeling helemaal leeg, op een vlieg, een gonzende fax en mij na. Ik reik ontroostbaar in mijn bureau-la en pak een Bros-reep. En een KitKat om het af te maken. Net als ik de Bros uit de wikkel heb gehaald en een grote hap wil nemen, gaat de telefoon.

‘Oké,’ zegt Lissy. ‘Ik heb de video ingesteld.’

‘Bedankt, Liss,’ zeg ik met mijn mond vol chocola. ‘Je bent een ster.’

‘Ongelooflijk, dat jij niet mag kijken.’

‘Ik weet het. Het is zo ontzettend oneerlijk.’ Ik zak dieper onderuit in mijn stoel en neem nog een hap Bros.

‘Nou ja, geeft niet, vanavond kijken we samen nog een keer. Jemima zet de video in haar kamer ook aan, dus we kunnen het niet missen.’

‘Waarom is Jemima thuis?’ vraag ik verbaasd.

‘Ze heeft zich ziek gemeld om thuis een verwendag te houden.’ Dan voegt ze er omzichtig aan toe: ‘O, trouwens, je vader heeft gebeld.’

‘O?’ Ik krijg een angstig voor gevoel. ‘Wat zei hij?’

Ik heb pap en mam niet meer gesproken sinds het debacle van de familiedag. Ik kan me er gewoon niet toe zetten. Het was een te pijnlijke, gênante vertoning, en het zou best kunnen dat ze helemaal aan Kerry’s kant staan.

Daarom heb ik toen pap de maandag erop naar kantoor belde gezegd dat ik het heel druk had en dat ik hem terug zou bellen, wat ik niet heb gedaan, ook niet thuis.

Ik weet dat ik een keer met mijn ouders zal moeten praten, maar niet nu. Niet nu ik zo gelukkig ben.

‘Hij had het aankondigingsfilmpje van het interview gezien,’ zegt Lissy. ‘Hij herkende Jack en vroeg zich af of jij er iets van

wist. En hij zei...’ Ze zwijgt even. ‘Hij wil heel graag het een en ander met je bespreken.’

‘O.’ Ik staar naar mijn notitieblok, waarop ik een enorme spiraal heb gekrabbeld, over een telefoonnummer dat ik had moeten bewaren.

‘Maar goed, je moeder en hij gaan dus kijken,’ zegt Lissy. ‘En je opa ook.’

Leuk. Super. De hele wereld gaat naar Jack op tv kijken. De hele wereld behalve ik.

Ik hang op en loop naar de nieuwe koffieautomaat, waar overigens prima koffie verkeerd uitkomt. Ik kom terug, kijk in het stille kantoor om me heen en begiet Artemis’ parapluplant met sinaasappelsap. En wat toner voor de kopieermachine om het af te maken.

Dan voel ik me een beetje gemeen. Die plant kan er tenslotte ook niets aan doen.

‘Sorry,’ zeg ik hardop, en ik geef hem een aai over een van zijn sprietige bladeren. ‘Je baasje is gewoon een ontzettende trut, maar dat wist je waarschijnlijk zelf ook al.’

‘Heb je het tegen je geheime minnaar?’ zegt een sarcastische stem achter me. Ik draai me geschrokken om en zie Connor in de deuropening staan.

‘Connor,’ zeg ik, ‘wat doe jij hier?’

‘Ik ben op weg naar het tv-interview, maar ik wilde je even snel spreken.’ Hij zet een paar passen de afdeling op en fixeert me met een verwijtende blik. ‘Zo. Je hebt me voorgelogen.’

O, shit. Heeft Connor het geraden? Heeft hij iets gezien op de familiedag?

‘Wat bedoel je?’ vraag ik nerveus.

‘Ik heb net een babbeltje met Tristan van de ontwerpafdeling gemaakt.’ Connors stem zwelt aan van verontwaardiging. ‘Hij is homo! Je hebt helemaal niks met hem, hè?’

Dit kan hij niet menen. Connor geloofde toch niet écht dat ik iets met Tristan van de ontwerpafdeling had? Tristan zou er als hij in een panterbroekje met een handtas onder zijn arm nummers van Barbra Streisand liep te neuriën niet homoseksueler uit kunnen zien dan hij nu al doet.

Ik slaag erin mijn gezicht in de plooi te houden. 'Nee,' zeg ik, 'ik heb niks met Tristan.'

'Zie je nou wel!' zegt Connor, die knikt alsof hij honderd punten heeft gescoord en niet goed weet wat hij ermee moet beginnen. 'Zie je nou wel? Ik begrijp gewoon niet waarom je het nodig vindt me voor te liegen.' Hij steekt zijn kin vol gekwetste waardigheid naar voren. 'Meer niet. Ik had gewoon gedacht dat we een beetje eerlijk tegen elkaar konden blijven.'

'Connor, het is gewoon... Het ligt nogal ingewikkeld, oké?'

'Ja hoor. Zie maar. Jij bent de pet, Emma.'

Het blijft even stil.

'Wat ben ik?' vraag ik verwonderd. 'Een pet?'

'Aan zét,' zegt hij stekelig. 'Ik bedoelde... jij bent aan zet.'

'O, zo,' zeg ik, nog niets wijzer. 'Eh... goed. Ik zal erom denken.'

'Mooi zo.' Hij werpt me zijn indringendste gekwetste-martelaarsblik toe en begint weg te lopen.

'Wacht!' zeg ik plotseling. 'Wacht even! Connor, zou je me een grote dienst willen bewijzen?' Ik wacht tot hij zich heeft omgedraaid en trek dan een smekend gezicht. 'Zou jij op de telefoons willen passen terwijl ik even snel naar het interview met Jack Harper ga kijken?'

Ik weet dat Connor momenteel niet mijn grootste fan is, maar ik heb niet echt veel keus.

'Zou ik wát?' Connor gaapt me verbijsterd aan.

'Zou jij even op de telefoons willen passen? Een halfuurtje maar. Ik zou je ongelooflijk dankbaar zijn...'

'Ik snap niet eens dat je het durft te vragen!' zegt Connor ongelovig. 'Je wéét toch hoe belangrijk Jack Harper voor me is? Emma, ik kan jou echt niet meer volgen.'

Hij beent weg en ik blijf zitten. Ik neem een paar boodschappen voor Paul aan, een voor Nick en een voor Caroline. Ik berg wat brieven op. Ik adresseer een paar enveloppen. En na twintig minuten heb ik het opeens gehad.

Dit is stom. Dit is stommer dan stom. Dit is belachelijk. Ik hou van Jack. Hij houdt van mij. Ik zou erbij moeten zijn, hem steu-

nen. Ik pak mijn beker koffie en haast me de gang in. De vergaderzaal zit vol, maar ik schuif achterin naar binnen en pers me tussen twee mannen door die niet eens naar Jack kijken, maar de een of andere voetbalwedstrijd bespreken.

‘Wat doe jij hier?’ zegt Artemis zodra ik haar heb bereikt. ‘Wie let er nu op de telefoons?’

‘Geen taxatie zonder representatie,’ hoor ik mezelf koeltjes antwoorden, wat misschien niet helemaal op zijn plaats is (ik weet niet eens goed wat het betekent), maar wel het verlangde effect heeft: haar de mond te snoeren.

Ik kijk reikhalzend over de hoofden heen, richt mijn blik op het scherm – en daar is hij dan. Hij zit in spijkerbroek en met een wit T-shirt aan op een stoel in de studio. De achtergrond is knalblauw, achter hem is de tekst ‘Bezieling in het bedrijf’ te lezen en tegenover hem zitten twee gelikt ogende interviewers.

Daar is hij dan. De man van wie ik hou.

Het is de eerste keer dat ik hem zie sinds we met elkaar hebben geslapen, schiet me opeens te binnen, maar zijn gezicht is nog net zo warm als altijd en zijn ogen zijn helemaal zwart en glanzend onder de studiolampen.

O, god, ik wil hem kussen.

Als er geen anderen bij waren, zou ik naar de tv lopen en het scherm kussen. Ik zweer het.

‘Wat hebben ze tot nu toe gevraagd?’ zeg ik zacht tegen Artemis.

‘Ze hebben het met hem over zijn manier van werken. Zijn inspiratie, zijn compagnonschap met Pete Laidler, dat soort dingen.’

‘Sst!’ zegt iemand.

‘De dood van Pete was natuurlijk moeilijk voor me,’ zegt Jack. ‘Het is voor ons allemaal een moeilijke tijd geweest. Maar sinds kort...’ Hij zwijgt even. ‘Sinds kort heeft mijn leven een nieuwe wending genomen en heb ik weer inspiratie gevonden. Ik kan er weer van genieten.’

Ik voel een tinteling over mijn rug lopen.

Hij heeft het over mij. Dat kan niet anders. Ik heb zijn leven een nieuwe wending gegeven! O, mijn god. Dat is nog romantischer dan ‘ik was in de ban’.

‘Je hebt al uitgebreid naar de sportdrinkmarkt,’ zegt de mannelijke interviewer. ‘Ik geloof dat je nu ook de vrouwenmarkt op wilt gaan.’

‘Wat?’

Er loopt een rilling door de zaal en de mensen kijken om zich heen.

‘Gaan we de vrouwenmarkt op?’

‘Sinds wanneer?’

‘Ik wist het toevallig,’ zegt Artemis zelfvoldaan. ‘Vrij veel mensen wisten het al een tijdje...’

Ik staar naar het scherm en dan herinner ik me die mensen bij Jack in de kamer. Daar waren die eierstokken voor. Goh, wat spannend. Een nieuwe onderneming!

‘Kun je ons daar iets meer over vertellen?’ zegt de mannelijke interviewer. ‘Wordt het een frisdrank met vrouwen als doelgroep?’

‘Het is nog in een heel pril stadium,’ zegt Jack, ‘maar we zijn een hele lijn aan het opzetten. Een frisdrank, kleding en een geur. We hebben een sterke creatieve visie.’ Hij glimlacht naar de man. ‘We hebben er zin in.’

De man raadpleegt zijn aantekeningen. ‘En op welke vrouwen gaan jullie je in het bijzonder richten?’ vraagt hij. ‘Sportvrouwen?’

‘Helemaal niet,’ zegt Jack. ‘We mikken op... het buurmeisje.’

‘Het buurmeisje?’ De vrouwelijke interviewer richt zich met een beledigd gezicht op. ‘Wat houdt dat in? Wie is dat buurmeisje dan?’

‘Ze is in de twintig,’ zegt Jack na enig nadenken. ‘Ze heeft een kantoorbaan, gaat met de ondergrondse naar haar werk, gaat ’s avonds uit en met de nachtbus naar huis... Een doodgewoon meisje van dertien in een dozijn.’

‘Daar zijn er duizenden van,’ merkt de man glimlachend op.

‘Maar het merk Panther is altijd aan mannen gekoppeld geweest,’ neemt de vrouw het bedenkelijk kijkend van hem over. ‘Met competitie. Met mannelijke waarden. Denk je echt dat je de overstap naar de vrouwelijke markt kunt maken?’

‘We hebben onderzoek gedaan,’ zegt Jack gelijkmoedig. ‘We hebben het gevoel dat we onze markt kennen.’

‘Onderzoek!’ hoont de vrouw. ‘Is dit niet het zoveelste geval van mannen die vrouwen uitleggen wat ze willen?’

‘Ik dacht het niet,’ zegt Jack nog steeds vriendelijk, maar ik zie een zweempje ergernis over zijn gezicht trekken.

‘Er hebben al zoveel ondernemingen vergeefse pogingen gedaan van markt te veranderen. Hoe weet je dat jullie niet de zoveelste worden?’

‘Ik heb er alle vertrouwen in,’ zegt Jack.

God, waarom doet ze zo agressief? denk ik verontwaardigd. Natuurlijk weet Jack wat hij doet!

‘Je zet een stel vrouwen in de een of andere focusgroep en stelt ze een paar vragen! Hoe kun je daar wijzer van worden?’

‘Ik kan je verzekeren dat dat maar een klein deel van het plaatje is,’ zegt Jack onverstoort.

‘O, kom nou,’ zegt de vrouw, die achterover leunt en haar armen over elkaar slaat. ‘Kan een bedrijf als Panther – kan een man als jij – echt toegang krijgen tot de psyche van een, om jouw woorden te gebruiken, doodgewoon meisje van dertien in een dozijn?’

‘Ja, dat kan ik!’ Jack beantwoordt haar blik onbevreesd. ‘Ik ken dat meisje.’

‘Je ként haar?’ De vrouw trekt haar wenkbrauwen op.

‘Ik weet wie dat meisje is,’ zegt Jack. ‘Ik ken haar smaak; weet welke kleuren ze mooi vindt. Ik weet wat ze eet. Ik weet wat ze drinkt. Ik weet wat ze van het leven verwacht. Ze heeft maat achtendertig, maar ze zou liever zesendertig hebben. Ze....’ – hij spreidt zijn armen alsof hij inspiratie zoekt – ‘... ze eet cornflakes met chocola bij het ontbijt en ze doopt chocoladestengels in haar cappuccino.’

Ik kijk verbaasd naar de chocoladestengel in mijn hand, die ik net in mijn koffie wilde dopen. En... ik heb vanochtend cornflakes met chocola gegeten.

‘We worden tegenwoordig overspoeld met beelden van perfecte, gestileerde mensen,’ zegt Jack geanimeerd, ‘maar dit meisje is

echt. Ze heeft dagen dat haar haar niet wil zitten en dagen dat haar haar goed zit. Ze draagt strings, ook al vindt ze dat ze niet lekker zitten. Ze maakt een trainingsschema en kijkt er niet meer naar om. Ze doet alsof ze vakbladen leest, maar daar verstoopt ze roddelbladen in.'

Ik kijk verdwaasd naar het scherm.

Wacht eens... even. Dit komt me allemaal bekend voor.

'Dat is exact wat jij doet, Emma,' zegt Artemis. 'Ik heb een *Hello* in jouw *Marketing Week* gezien.' Ze kijkt me spottend lachend aan en dan valt haar blik op mijn chocoladestengel.

'Ze is gek op kleren, maar ze is geen modeslaaf,' zegt Jack op het scherm. 'Ze zou bijvoorbeeld een spijkerbroek kunnen dragen...'

Artemis staart ongelovig naar mijn Levi's.

'... met een bloem in haar haar...'

Ik steek verdwaasd een hand op en voel de stoffen roos in mijn haar.

Hij kan niet...

Hij heeft het toch niet over...

'O... mijn... god,' zegt Artemis langgerekt.

'Wat?' zegt Caroline naast haar. Ze volgt Artemis' blik en haar gezichtsuitdrukking verandert.

'O, mijn god, Emma! Hij heeft het over jou!'

'Nietes,' zeg ik, maar mijn stem doet het niet goed.

'Echt waar!'

Een paar mensen stoten elkaar aan en draaien zich naar me om.

'Ze leest vijftien horoscopen per dag, waar ze er een uitpikt die haar het best bevalt...' zegt Jacks stem.

'Dat ben jij! Ten voeten uit!'

'... ze leest de achterflap van intellectuele boeken vluchtig door en doet dan net alsof ze ze heeft gelezen...'

'Ik wist dat je *Great Expectations* niet echt had gelezen!' zegt Artemis triomfantelijk.

'... ze is gek op zoete sherry...'

'Zoete sherry?' zegt Nick, die zich vol afgrijzen naar me omdraait. 'Dat meen je niet.'

‘Het is Emma!’ hoor ik aan de andere kant van de zaal. ‘Het is Emma Corrigan!’

‘Emma?’ zegt Katie, die me ongelovig aankijkt. ‘Maar... maar...’

‘Het is Emma niet!’ zegt Connor opeens. Hij lacht. Hij staat aan de andere kant van de zaal tegen de muur geleund. ‘Stel je niet aan! Om te beginnen heeft Emma maat vierendertig, niet achten-dertig.’

‘Maat vierendertig?’ zegt Artemis proestend van het lachen.

‘Maat vierendertig!’ Caroline giechelt. ‘Die is goed!’

‘Heb jij niet maat vierendertig?’ Connor kijkt me verbouwe-reerd aan. ‘Maar je zei...’

‘Ja... Ik weet het.’ Ik slik en mijn gezicht lijkt wel een oven. ‘Maar ik was... Ik was...’

‘Koop jij echt tweedehands kleren en zeg je dan dat ze nieuw zijn?’ zegt Caroline, en ze kijkt geboeid van het scherm op.

‘Nee!’ zeg ik afwerend. ‘Ik bedoel, ja, misschien... soms...’

‘Ze weegt 58,5 kilo, maar ze zegt dat ze 52,5 kilo weegt,’ ver-volgt Jack.

Wat? Wát?

Mijn hele lichaam verkrampst van ontzetting.

‘Niet waar!’ gil ik verontwaardigd naar het scherm. ‘Ik weeg lang geen 58,5 kilo! Ik weeg... ongeveer... vijfenvijftig... en een half...’ De hele zaal staart me aan en mijn stem begeeft het.

‘... de pest aan haakwerk...’

De hele zaal snakt naar adem.

‘Heb jij de pest aan haakwerk?’ vraagt Katie ongelovig.

‘Nee!’ zeg ik, en ik draai me ontredderd naar haar om. ‘Hij ver-gist zich! Ik ben gek op haakwerk. Je weet dat ik er gek op ben.’

Maar Katie beent woedend de zaal uit.

‘Ze huilt als ze de Carpenters hoort,’ zegt Jacks stem op het scherm. ‘Ze is wild van Abba, maar ze gruwst van jazz...’

O nee, o nee, o nee...

Connor kijkt me aan alsof ik eigenhandig een staak door zijn hart heb gedreven.

‘Jij gruwst van... jazz?’

Het lijkt wel zo'n nachtmerrie waarin iedereen je in je ondergoed ziet en je weg wilt lopen, maar je niet kunt bewegen. Ik kan me er niet van losscheuren. Ik kan alleen beklemd voor me uitkijken terwijl Jacks stem meedogenloos doorpraat.

Al mijn geheimen. Al mijn persoonlijke, intieme geheimen. Onthuld op televisie. Ik ben zo geschokt dat het niet eens allemaal tot me doordringt.

'Bij een eerste afspraakje trekt ze haar gelukslingerie aan... ze leent dure merkschoenen van haar huisgenote en doet alsof ze van haarzelf zijn... beweert dat ze op kickboksen zit... worstelt met het geloof... bang dat haar borsten te klein zijn...'

Ik doe mijn ogen dicht, niet meer in staat dit te verdragen. Mijn borsten. Hij had het over mijn borsten. Op tv.

'Als ze uitgaat, kan ze heel blasé overkomen, maar op haar bed...'

Ik word opeens slap van angst.

Nee. Nee. Alsjeblieft, zeg het niet. Alsjeblieft, alsjeblieft...

'Ligt een Barbie-sprei.'

Er gaat een daverend gelach door de zaal en ik sla mijn handen voor mijn gezicht. Dieper kan ik me niet schamen. Niemand mocht weten dat ik een Barbie-sprei heb. Niemand.

'Is ze sexy?' vraagt de interviewer, en mijn hart slaat over. Ik staar naar het scherm, ademloos van angst. Wat gaat hij zeggen?

'Ze is heel seksueel ingesteld,' zegt Jack prompt, en alle ogen zwenken gretig naar mij. 'Het is een moderne meid met condoms in haar tas.'

Oké. Telkens als ik denk dat het niet erger meer kan, wordt het nog erger.

Mijn móéder zit hiernaar te kijken. Mijn móéder.

'Maar misschien is ze nog niet op haar top... misschien heeft ze nog een facet dat ze niet heeft kunnen uiten...'

Ik kan Connor niet aankijken. Ik kan geen kant meer op kijken.

'Misschien wil ze wel experimenteren... misschien heeft ze een... ik weet het niet... een lesbische fantasie over haar beste vriendin gehad.'

Nee! Nee! Mijn hele lijf verstrakt van afgrijzen. Opeens zie ik

voor me hoe Lissy thuis voor de tv zit, met grote ogen en een hand voor haar mond. Ze begrijpt meteen dat het over haar gaat. Ik zal haar nooit meer onder ogen kunnen komen.

‘Het was een dróóm, oké?’ breng ik wanhopig uit als ik iedereen naar me zie gapen. ‘Geen fantasie. Dat is iets anders!’

Ik heb zin om me op de tv te storten. Mijn armen eromheen te draperen. Hem te laten ophouden.

Maar daar zou ik toch immers niets mee opschieten? Er staan wel een miljoen tv’s aan, in een miljoen huizen. Overal zitten mensen te kijken.

‘Ze gelooft in liefde en romantiek. Ze gelooft dat haar leven op een dag heerlijk en opwindend zal worden. Ze heeft haar dromen, angsten en zorgen, zoals iedereen. Soms is ze bang.’ Hij zwijgt even en vervolgt dan zachter: ‘Soms voelt ze zich onbemind. Soms denkt ze dat ze nooit waardering zal krijgen van degenen die het belangrijkste voor haar zijn.’

Ik kijk naar Jacks warme, ernstige gezicht op het scherm en voel de tranen in mijn ogen prikken.

‘Maar ze is dapper en goedhartig en ze treedt haar leven met open vizier tegemoet...’ Hij schudt zijn hoofd alsof hij wakker schrikt en glimlacht naar de interviewer. ‘Ik... Neem me niet kwalijk. Ik weet niet wat me bezielde. Ik geloof dat ik me een beetje heb laten gaan. Kunnen we dit stuk...’ Zijn stem wordt abrupt afgesneden door de interviewer.

Zich laten gaan.

Hij heeft zich een beetje laten gaan.

Dan kun je ook zeggen dat Hitler best een tikje agressief was.

‘Jack Harper, heel fijn dat je met ons hebt willen praten,’ zegt de interviewster. ‘Volgende week gaan we van gedachten wisselen met de koning van de motivatievideo, Ernie Powers. Maar goed, nogmaals mijn hartelijke dank...’

Iedereen staart naar het scherm terwijl zij haar riedel afdraait en de eindmuziek begint. Dan buigt er iemand naar voren om de tv uit te zetten.

Een paar seconden lang kun je een speld horen vallen. Iedereen kijkt me vol verwachting aan, alsof ik nu een toespraak ga hou-

den, of een dansje opvoeren of zoiets. Sommige gezichten staan meelevend, andere nieuwsgierig, sommige mensen hebben leed-vermaak en weer anderen lijken alleen te denken dat ze blij zijn dat ze niet in mijn schoenen staan.

Nu weet ik precies hoe de dieren in de dierentuin zich voelen.

Ik ga nooit meer naar de dierentuin.

‘Maar... ik begrijp het niet,’ klinkt een stem aan de andere kant van de zaal, en alle hoofden zwenken happig naar Connor, alsof het een tenniswedstrijd is. Hij staart me rood van verbijstering aan. ‘Hoe kan Jack Harper zo veel van jou weten?’

O, god. Ik weet dat Connor met heel mooie cijfers is afgestu-deerd aan de universiteit van Manchester en alles, maar soms is hij zo traag van begrip.

De hoofden zijn weer mijn kant op gezwenkt.

‘Ik...’ Mijn hele lijf jeukt van gêne. ‘Omdat we... Omdat...’

Ik kan het niet hardop zeggen. Ik kan het gewoon niet.

Maar het hoeft al niet meer. Connors gezicht verandert langzaam van kleur.

‘Nee,’ hijgt hij, en hij kijkt me aan alsof hij een geestverschijning ziet. En niet zomaar een geestverschijning, maar een echt groot spook met rammelende ketenen dat ‘boe!’ roept.

‘Nee,’ zegt hij weer. ‘Nee, dat geloof ik niet.’

‘Connor,’ zegt iemand, en hij legt een hand op zijn schouder, maar Connor schudt hem af.

‘Connor, het spijt me echt,’ zeg ik hulpeloos.

‘Dat meen je niet!’ roept een vent in de hoek uit, die dus duidelijk nog trager is dan Connor en het zich net woord voor woord heeft laten uitleggen. Hij kijkt naar me op. ‘Hoe lang speelt dat al?’

Alsof er een dam is doorgebroken. Opeens word ik door iedereen bestookt met vragen. Ik kan mezelf niet eens horen denken, zo’n herrie is het.

‘Is hij daarom naar Groot-Brittannië gekomen? Om jou te zien?’

‘Hebben jullie trouwplannen?’

‘Weet je, je ziet er niet úit als iemand van 58,5 kilo...’

‘Heb je echt een Barbie-sprei?’

'Hé, in die lesbische fantasie, kwamen alleen jullie erin voor of waren er...'

'Heb je het met Jack op kantoor gedaan?'

'Heb je Connor daarom gedumpt?'

Ik trek het niet. Ik moet hier weg. Nu.

Ik kom zonder iemand aan te kijken uit mijn stoel en strompel de zaal uit. Ik wankel door de gang, te verdwaasd om aan meer te kunnen denken dan dat ik mijn tas moet pakken en weggaan. Nu.

Ik loop de lege afdeling marketing op, waar overal telefoons rinkelen. De gewoonte is te diep ingesleten. Ik kan niet doen alsof ik niets hoor.

Ik pak in het wilde weg een hoorn van een haak. 'Hallo?'

'Zo!' zegt Jemima's ziedende stem. "'Ze leent dure merkschoenen van haar huisgenote en doet alsof ze van haarzelf zijn.'" Van wie zouden die schoenen kunnen zijn? Van Lissy?'

'Hoor eens, Jemima, mag ik even... Het spijt me... Ik moet op-hangen,' zeg ik zwakjes, en dat doe ik.

Geen telefoontjes meer. Tas pakken. Weg.

Terwijl ik met bevende handen mijn tas dichtrits, nemen wat mensen die na mij binnen zijn gekomen een paar telefoons op.

'Emma, je opa,' zegt Artemis met haar hand voor de hoorn. 'Iets over de nachtbus en dat hij je nooit meer kan vertrouwen?'

'Een telefoontje van de publiciteitsafdeling van Harvey's Bristol Cream,' onderbreekt Caroline haar. 'Waar ze je gratis doos zoete sherry naartoe moeten sturen?'

Hoe zijn ze aan mijn naam gekomen? Hoe? Is het nu al uitgelekt? Zéggende de receptionistes het soms tegen iedereen?

'Emma, ik heb je vader hier,' zegt Nick. 'Hij zegt dat het dringend is...'

'Nu niet,' zeg ik toonloos. 'Ik kan nu niemand spreken. Ik moet... Ik moet...'

Ik gris mijn jas van de kapstok en ren bijna het kantoor uit, de gang in naar de trap. Overal lopen mensen die het interview hebben gezien terug naar hun afdeling, en ze staren me allemaal aan als ik langs hen heen hol.

‘Emma!’ hoor ik als ik bijna bij de trap ben. Een vrouw die ik nauwelijks ken, Fiona, pakt me bij mijn arm. Ze weegt een kilo of honderdvijftig en loopt altijd te lobbyen voor grotere stoelen en bredere deuropeningen. ‘Schaam je nooit voor je lichaam! Verheug je erin! Moeder aarde heeft het je zelf gegeven! Als je zaterdag naar onze workshop wilt komen...’

Ik ruk vol afgrijzen mijn arm los en begin de marmeren treden af te kletteren, maar op de overloop word ik weer bij mijn arm gepakt.

‘Hé, kun je me ook vertellen naar welke kringloopwinkels jij gaat?’ Ik herken die meid niet eens. ‘Want ik vind dat je altijd heel goed gekleed bent...’

‘Ik ben ook dol op Barbiepoppen!’ Carol Finch van de boekhouding staat opeens op mijn pad. ‘Zullen we samen een club oprichten, Emma?’

‘Ik... ik moet echt weg.’

Ik maak een omtrekkende beweging en begin weer naar beneden te rennen, maar ze blijven me van alle kanten belagen.

‘Ik begreep pas op mijn drieëndertigste dat ik lesbisch was...’

‘Veel mensen hebben moeite met het geloof. Hier heb je een folder over onze bijbelstudiegroep...’

‘Laat me met rust!’ gil ik getergd. ‘Laat me gewoon met rust allemaal!’

Ik sprint naar de draaideur, gevolgd door de stemmen, die op de marmeren vloer weerkaatsen. Terwijl ik panisch tegen het zware glas duw, komt Dave van de beveiliging naar me toe gekuierd en begint ongegeneerd naar mijn borsten te staren.

‘Ik vind ze prima hoor, schat,’ zegt hij bemoedigend.

Ik ben eindelijk door de deur en ren de straat in, zonder op of om te kijken. Uiteindelijk blijf ik staan, laat me op een bank zakken en sla mijn handen voor mijn gezicht.

Mijn lichaam dreunt nog na van de schok.

Ik kan amper een samenhangende gedachte produceren.

Ik heb me mijn hele leven nog niet zo volslagen, compleet voor gek gezet gevoeld.

20

'Gaat het wel? Emma?'

Ik heb een minuut of vijf op de bank naar de stoeptegels zitten kijken, met een hoofd dat tolt van verwarring, als ik een stem in mijn oor hoor die boven de dagelijkse straatgeluiden van voorbijgangers, knarsende bussen en toeterende auto's uitkomt. Het is een mannenstem. Ik open mijn ogen, knipper in het zonlicht en staar daas naar een paar groene ogen dat me bekend voorkomt.

Dan weet ik het opeens. Het is Aidan van de sapjesbar.

'Gaat het wel?' vraagt hij. 'Voel je je wel goed?'

De eerste paar tellen kan ik niets terugzeggen. Al mijn emoties liggen als de scherven van een gebroken theeservies op de vloer en ik weet niet welke ik het eerst zal oprapen.

'Ik geloof dat ik nee moet antwoorden,' zeg ik ten slotte. 'Ik voel me niet goed. Ik voel me helemaal niet goed.'

'O.' Hij kijkt bezorgd. 'Nou... kan ik dan iets voor je...'

'Hoe zou jij je voelen als al je geheimen op tv waren onthuld door een man die je vertrouwde?' zeg ik beverig. 'Zou jij je goed voelen als je net voor het oog van al je vrienden, collega's en familieleden voor schut was gezet?'

Er valt een verwonderde stilte.

'Nou?'

'Eh... misschien niet?' waagt hij het er gehaast op.

'Precies! Ik bedoel maar, hoe zou jij je voelen als iemand in het openbaar onthulde dat je... dat je in vrouwenondergoed liep?'

Hij wordt bleek van schrik.

'Ik draag geen vrouwenondergoed!'

'Ik weet wel dat je geen vrouwenondergoed draagt!' wijs ik

hem terecht. 'Of liever, ik weet niet dat je dat niet doet, maar laten we even aannemen van wel. Hoe zou jij het vinden als iemand dat gewoon tegen iedereen zei tijdens een zogenaamd zakelijk interview op tv?'

Aidan staart me aan alsof het hem begint te dagen.

'Wacht even. Dat interview met Jack Harper. Heb je het daarover? Ik heb het in de sapjesbar gezien.'

'O, leuk!' Ik steek mijn handen op. 'Fantastisch gewoon! Want weet je, het zou echt jammer zijn als iemand in de hele kosmos het had gemist.'

'Dus dat ben jij? Die vijftien horoscopen per dag leest en liegt over haar...' Hij ziet mijn gezicht en breekt zijn zin af. 'Sorry. Sorry. Je moet je diep gekwetst voelen.'

'Jazeker. Ik voel me gekwetst. En boos. En beschaamd.'

En verward, voeg ik er in stilte aan toe. Ik ben zo verward en geschokt en ontredderd dat ik het gevoel heb dat ik mezelf amper in evenwicht kan houden op die bank. Binnen een paar minuten is mijn hele wereld op zijn kop gezet.

Ik dacht dat Jack van me hield. Ik dacht dat hij...

Ik dacht dat hij en ik...

Plotseling word ik door een verzengende pijn doorkliefd en ik sla mijn handen voor mijn gezicht.

'Hoe kon hij zoveel van je weten?' vraagt Aidan aarzelend. 'Zijn jullie... een stel?'

'We hebben elkaar in het vliegtuig ontmoet.' Ik kijk op en probeer me te beheersen. 'En... ik heb hem de hele vlucht lang van alles over mezelf verteld. En toen gingen we een paar keer uit, en ik dacht...' Mijn stem begint over te slaan. 'Ik dacht echt dat hij... je weet wel.' Ik voel mijn wangen donkerrood uitslaan. 'De ware zou kunnen zijn. Maar in feite is hij nooit in me geïnteresseerd geweest, hè? Niet echt. Hij wilde er alleen achter komen hoe een alledaags meisje is. Voor zijn stomme doelgroep. Voor zijn stomme nieuwe vrouwenlijn.'

Nu het voor het eerst echt tot me doordringt, rolt er een traan over mijn wang, snel gevolgd door een tweede.

Jack heeft me gebruikt.

Daarom wilde hij met me uit eten. Daarom vond hij me zo fascinerend. Daarom vond hij alles wat ik zei zo boeiend. Daarom was hij in de ban.

Het was geen liefde. Het was zakelijk.

Plotseling, zonder het zelf te willen, begin ik te snikken.

'Sorry,' snotter ik. 'Het spijt me. Ik heb gewoon... Het is zo'n schok.'

'Geeft niks,' zegt Aidan meelevend. 'Het is een volkomen natuurlijke reactie.' Hij schudt zijn hoofd. 'Ik weet weinig van het grote zakenleven, maar ik heb de indruk dat die lui op weg naar de top de nodige mensen vertrappen. Ze moeten vrij meedogenloos zijn om zoveel succes te krijgen.' Hij zwijgt even en kijkt hoe ik een maar half geslaagde poging doe mijn tranen te bedwingen. 'Emma, mag ik je een raad geven?'

'Wat?' Ik kijk op en veeg mijn ogen af.

'Gebruik het kickboksen als uitlaatklep. Gebruik die agressie. Gebruik die pijn.'

Ik staar hem ongelovig aan. Heeft hij dan niet geluisterd?

'Aidan, ik zit niet op kickboksen!' hoor ik mezelf met schrille stem uitroepen. 'Ik doe niet aan kickboksen, oké? Nooit gedaan ook.'

'Nee?' Hij kijkt verbaasd. 'Maar je zei...'

'Ik heb het gelogen!'

Het blijft even stil.

'Aha,' zegt Aidan ten slotte. 'Tja... geen paniek! Je zou iets minder intensiefs kunnen gaan doen. T'ai chi, misschien...' Hij kijkt me onzeker aan. 'Hé, wil je iets drinken? Iets kalmerends? Ik zou een mango-bananenmix met kamille kunnen maken, en nog wat rustgevende nootmuskaat erbij.'

'Nee, dank je.' Ik snuit mijn neus, haal diep adem en pak mijn tas. 'Ik geloof eigenlijk dat ik maar eens naar huis ga.'

'Red je het wel?'

'Ja hoor.' Ik glimlach krampachtig. 'Ik voel me prima.'

Maar dat is natuurlijk ook gelogen. Ik voel me helemaal niet prima. In de ondergrondse op weg naar huis stromen de tranen

over mijn wangen, een voor een, en vallen in grote natte druppels op mijn rok. Iedereen kijkt naar me, maar het kan me niet schelen. Waarom zou ik het me aantrekken? Ik heb de ergst denkbare vernedering al ondergaan; die paar extra starende mensen kunnen er ook nog wel bij.

Ik voel me zo stom. Zo ontzétend stom.

Natuurlijk waren we geen zielsverwanten. Natuurlijk was hij niet echt in me geïnteresseerd. Natuurlijk heeft hij nooit van me gehouden.

De pijn trekt weer door me heen en ik rommel in mijn tas, zoekend naar een tissue.

‘Laat je niet kisten, schat!’ zegt een dikke vrouw rechts van me in een tentjurk met ananasprint. ‘Hij is het niet waard! Ga maar lekker naar huis, was je gezicht, neem een lekker kopje thee...’

‘Hoe weet je dat ze om een man zit te huilen?’ vraagt een vrouw in een donkerblauw mantelpak strijdlustig. ‘Dat is zo’n clichématig, antifeministisch perspectief. Wie weet waar ze om huilt! Een muziekstuk, een dichtregel, de honger in de wereld, de politieke situatie in het Midden-Oosten...’ Ze kijkt me verwachtingsvol aan.

‘Het was eigenlijk om een man,’ biecht ik op.

De ondergrondse stopt en de vrouw in het donkerblauwe pak kijkt met rollende ogen naar ons en stapt uit. De ananasmevrouw rolt met haar ogen terug.

‘Honger in de wereld!’ zegt ze verachtelijk, en ik giechel tegen wil en dank. ‘Zo, niet tobben, schat.’ Ze klopt me troostend op mijn schouder terwijl ik mijn ogen bet. ‘Een lekker kopje thee, een paar lekkere chocoladekoekjes erbij en eens lekker met je moeder bellen. Je moeder leeft toch nog wel?’

‘Eerlijk gezegd praten we momenteel niet met elkaar,’ beken ik.

‘Nou, je vader dan?’

Ik schud zwiwend mijn hoofd.

‘Tja... Wat dacht je van je beste vriendin? Je moet toch een beste vriendin hebben?’ De ananasmevrouw glimlacht troostend naar me.

‘Ja, ik heb een beste vriendin,’ zeg ik nog nasnikkend, ‘maar die

heeft net via een publieke tv-zender te horen gekregen dat ik stiekem lesbische fantasieën over haar heb.'

De ananasmevrouw staart me een paar ogenblikken zwijgend aan.

'Neem maar een lekker kopje thee,' zegt ze uiteindelijk, maar met minder overtuiging. 'En... het ga je goed, kindje.'

Ik loop langzaam van de ondergrondse naar onze straat. Op de hoek blijf ik staan, snuit mijn neus en haal een paar keer diep adem. De pijn in mijn borst is iets gezakt en in plaats daarvan voel ik bonzende, springerige zenuwen.

Hoe moet ik Lissy onder ogen komen na wat Jack op tv heeft gezegd? Hoe?

Ik ken Lissy al heel lang. En ik heb genoeg gênante momenten met haar meegemaakt. Maar niets dat hieraan kan tippen.

Dit is erger dan die keer toen ik in de badkamer van haar ouders moest overgeven. Dit is erger dan die keer dat ze zag dat ik mijn eigen spiegelbeeld kuste en met een zwoele stem 'o, schatje' zei. Het is zelfs nog erger dan die keer toen ze me erop betrapte dat ik een valentijnskaart zat te schrijven aan meneer Blake, onze wiskundeleraar.

Ik hoop tegen beter weten in dat ze opeens heeft besloten een dagje weg te gaan of zo, maar als ik de voordeur openmaak, zie ik haar al vanuit de keuken de gang in lopen. En als ze naar me kijkt, zie ik het al op haar gezicht. Ze vindt me een engerd.

Zo zit dat dus. Jack heeft me niet alleen verraden, hij heeft mijn mooiste vriendschap ook nog eens kapotgemaakt. Het wordt nooit meer hetzelfde tussen Lissy en mij. Net als in *When Harry Met Sally*. De seks is tussen ons in komen staan en nu kunnen we geen vrienden meer zijn omdat we met elkaar naar bed willen.

Nee. Schrappen. We willen niet met elkaar naar bed, we willen... Nee, waar het om gaat is dat we níét...

Hoe dan ook. Wat dan ook. Het is niet goed.

'O!' zegt ze met neergeslagen ogen. 'Goh! Eh... hoi, Emma!'

'Hoi!' antwoord ik met verstikte stem. 'Ik dacht: ik ga maar naar huis. Op kantoor was het gewoon te... te erg...'

Mijn stem sterft weg en er hangt even een uiterst pijnlijke, kriebelige stilte.

‘Dus... Je hebt het zeker gezien?’ zeg ik uiteindelijk.

‘Ja, ik heb het gezien,’ zegt Lissy, die nog steeds naar beneden kijkt. ‘En ik...’ Ze schraapt haar keel. ‘Ik wilde alleen maar zeggen dat... dat ik wel wegga als jij dat wilt.’

Er schiet een brok in mijn keel. Ik wist het. Na eenentwintig jaar is onze vriendschap nu afgelopen. Eén piepklein geheimpje dat uitkomt – en alles is verloren.

‘Hoef niet,’ zeg ik, me vermannend om niet in tranen uit te barsten. ‘Ik ga wel weg.’

‘Nee!’ zegt Lissy verlegen. ‘Ik ga wel weg. Het is jouw schuld niet, Emma. Ik heb jou... verleid.’

‘Wát?’ Ik kijk haar met open mond aan. ‘Lissy, je hebt me niet verleid!’

‘Jawel.’ Haar gezicht staat verslagen. ‘Ik voel me zo schuldig. Ik heb gewoon nooit beseft dat jij... zulke gevoelens had.’

‘Die heb ik niet!’

‘Maar nu zie ik het heel helder! Ik liep maar halfnaakt door het huis, geen wonder dat je gefrustreerd raakte!’

‘Ik was niet gefrustreerd,’ zeg ik snel. ‘Lissy, ik ben niet lesbisch.’

‘Biseksueel dan. Of “breed georiënteerd”. Hoe je het ook maar wilt noemen.’

‘Ik ben ook niet biseksueel! Of breed ge... wat je ook maar zei.’

‘Emma, alsjeblieft!’ Lissy pakt mijn hand. ‘Schaam je niet voor je seksualiteit. En ik beloof je dat ik voor honderd procent achter je zal blijven staan, waar je ook voor kiest...’

‘Lissy, ik ben niet biseksueel!’ roep ik uit. ‘Je hoeft niet achter me te staan! Ik heb alleen één keer iets gedroomd, oké? Het was geen fantasie, het was maar een bizarre droom waar ik niet om had gevraagd, en dat wil niet zeggen dat ik lesbisch ben, en het wil niet zeggen dat ik op je val, en het zegt helemaal niets.’

‘O.’ Stilte. Lissy lijkt van haar stuk gebracht. ‘O, goed. Ik dacht dat het een... je weet wel.’ Ze schraapt haar keel. ‘Dat je met me wilde...’

'Nee! Ik heb het alleen maar gedroomd. Die ene stomme droom.'

'O. Goed.'

Er valt een lange stilte waarin Lissy aandachtig naar haar nagels kijkt en ik naar de gesp van mijn horlogebandje.

'En gingen we echt...' zegt Lissy ten slotte.

O, god.

'Zo ongeveer,' geef ik toe.

'En... was ik goed?'

'Wat?' ik kijk haar verbijsterd aan.

'In die droom.' Ze kijkt me recht aan, met knalrode wangen.
'Kon ik er wat van?'

'Lissy...' zeg ik met een gekweld gezicht.

'Ik bakte er niks van, hè? Ik was waardeloos! Ik wist het.'

'Nee, natuurlijk was je niet waardeloos!' roep ik uit. 'Je was... Je was heel...'

Ongelooflijk dat ik een serieus gesprek voer over de seksuele vaardigheden van mijn beste vriendin als droompot.

'Hé, kunnen we erover ophouden? Mijn dag is al gênant genoeg geweest.'

'O, O, god, ja,' zegt Lissy, opeens een en al boetvaardigheid.
'Sorry, Emma. Je zult je wel heel...'

'Totaal en volkomen vernederd en verraden voelen?' Ik probeer te glimlachen. 'Ja, daar komt het wel op neer.'

'Heeft iemand op kantoor het dan gezien?' vraagt Lissy meelevend.

'Of iemand op kantoor het heeft gezien?' herhaal ik woest.
'Lissy, ze hebben het allemáál gezien. Ze wisten allemaal dat het over mij ging! En ze lachten me allemaal uit, en ik wilde alleen maar in een hoekje kruipen en dóódgaan...'

'O, god,' zegt Lissy ontzet. 'Echt?'

'Het was verschrikkelijk.' Ik doe mijn ogen dicht, overspoeld door een nieuwe golf van schaamte. 'Ik heb me van mijn leven niet zo gegeneerd gevoeld. Ik heb me nog nooit zo... naakt gevoeld. De hele wereld weet dat ik vind dat strings trekken, dat ik niet echt op kickboksen zit en dat ik Dickens nooit heb gelezen.'

Mijn stem wordt steeds onvaster en dan komt er zonder enige waarschuwing een enorme snik uit mijn keel. 'O, god, Lissy. Je had gelijk. Ik voel me zo ontzettend... stom. Hij heeft me gewoon gebruikt, van het begin af aan. Hij is nooit echt in me geïnteresseerd geweest. Ik was alleen maar een... een marktonderzoek-project.'

'Dat weet je toch niet?' zegt ze ontsteld.

'Jawel! Natuurlijk wel. Daarom was hij in de ban. Daarom vond hij alles wat ik zei zo fascinerend. Niet omdat hij van me hield, maar omdat hij door had dat de klant op wie hij mikte vlak naast hem zat. Het soort doodgewone buurmeisje waar hij anders niet naar om zou kijken!' Er welt weer zo'n gigasnik op. 'Ik bedoel, dat heeft hij toch op tv gezegd? Ik ben een meisje van dertien in een dozijn.'

'Dat ben je niet,' zegt Lissy met klem. 'Jij bent níét doodgewoon.'

'Wel waar! Dat ben ik ten voeten uit. Een doodgewone nul. En ik ben zo stom geweest om alles te geloven. Ik dacht echt dat Jack van me hield. Ik bedoel, houden van is misschien iets te sterk...' Ik voel dat ik rood word. 'Maar... je weet wel. Dat hij hetzelfde voor mij voelde als ik voor hem.'

'Ik weet het.' Lissy ziet eruit alsof ze ook wel kan huilen. 'Ik weet dat je dat dacht.' Ze leunt naar me over en geeft me een dikke knuffel.

Plotseling maakt ze zich onhandig van me los. 'Hier kun je toch wel tegen? Ik bedoel, het... windt je niet op of zo...'

'Lissy, voor de laatste keer: ik ben niet lesbisch!' roep ik wanhopig.

'Oké,' zegt ze haastig. 'Oké. Sorry.' Ze omhelst me nog een keer en recht haar rug. 'Kom op,' zegt ze. 'Je bent aan een borrel toe.'

We gaan naar het minuscule, overwoekerde balkon dat ons door de makelaar als 'ruimbemeten dakterras' werd aangeprezen toen we het appartement huurden en gaan op een zonnig plekje zitten met de likeur die Lissy vorig jaar bij de taxfreewinkel heeft gekocht. Elke slok brandt ondraaglijk in mijn mond, maar voert een

paar seconden later een heerlijk sussende warmte door mijn hele lichaam.

‘Ik had het kunnen weten,’ zeg ik, starend in mijn glas. ‘Ik had kunnen weten dat zo’n gewichtige multimiljonair nooit echt op een meisje zoals ik zou kunnen vallen.’

‘Ik geloof het gewoon niet,’ zegt Lissy, en ze zucht voor de duizendste keer. ‘Ik kan maar niet geloven dat het allemaal een schijnvertoning was. Het was allemaal zo romántisch. Dat hij bij nader inzien niet terugging naar Amerika... en die bus... en dat hij die roze cocktail voor je had meegebracht...’

‘Maar dat is het nou juist.’ Ik voel de tranen weer opkomen en knipper ze woest weg. ‘Dat maakt het juist zo vernederend. Hij wist haarfijn wat ik leuk zou vinden. Ik had hem in het vliegtuig verteld dat ik Connor saai vond. Hij wist dat ik naar opwinding verlangde, naar spanning en een grote romance. Hij voerde me gewoon alles waarvan hij wist dat ik het leuk zou vinden. En ik trapte erin – omdat ik het wilde geloven.’

‘Denk je echt dat het allemaal één grote list was?’ Lissy bijt op haar onderlip.

‘Natuurlijk was het een list,’ zeg ik huilerig. ‘Hij heeft me opzettelijk gevolgd, hij wilde alles zien wat ik deed, hij wilde zich in mijn leven dringen! Kijk maar naar de manier waarop hij mijn slaapkamer inspecteerde. Geen wonder dat hij zo verdornd belangstellend leek. Ik neem aan dat hij de hele tijd aantekeningen maakte. Ik neem aan dat hij een dictafoon in zijn zak had. En ik... Ik heb hem gewoon binnen gevraagd.’ Ik neem een grote slok likeur en huiver. ‘Ik zal nooit meer een man vertrouwen. Nooit.’

‘Maar hij leek zo leuk!’ zegt Lissy teleurgesteld. ‘Ik kan gewoon niet geloven dat hij zo cynisch was.’

‘Lissy...’ Ik kijk op. ‘Het is nu eenmaal zo dat een man de top niet kan bereiken zonder meedogenloos te zijn en mensen te vertrappen. Anders lukt het gewoon niet.’

‘Nee?’ Ze kijkt me met gefronste wenkbrauwen aan. ‘Misschien heb je wel gelijk. God, wat word ik daar somber van.’

‘Is Emma daar?’ roept een snijdende stem, en dan duikt Jemima in een witte ochtendjas en met een masker op haar gezicht op

het balkon op, haar ogen tot ziedende spleetjes geknepen. 'Zo! Juffertje ik-leen-nooit-kleren-van-jou. Wat wil je me over mijn Prada's met enkelbandjes vertellen?'

O, god. Het heeft geen zin er nog omheen te draaien, toch?

'Dat ze heel akelig zitten met die puntige neuzen?' zeg ik schouderophalend, en ik hoor Jemima lucht tussen haar tanden zuigen.

'Ik wist het! Ik heb het altijd al geweten. Je leent wél kleren van me. Hoe zit dat met mijn topje van Joseph? En mijn Gucci-tas?'

'Welke Gucci-tas?' kaats ik tartend terug.

Jemima heeft er even geen woorden voor.

'Allemaal!' zegt ze dan. 'Weet je dat ik je voor de rechter zou kunnen slepen? Ik zou je kunnen afmaken!' Ze zwaait een vel papier voor mijn neus heen en weer. 'Ik heb hier een lijst van kledingstukken waarvan ik vermoed dat ze de afgelopen drie maanden door iemand anders dan mijzelf zijn gedragen...'

'O, hou toch op over die stomme kleren van je,' zegt Lissy. 'Emma is helemaal overstuur. Ze is hartstikke verraden en vernederd door de man van wie ze dacht dat hij van haar hield.'

'Goh, hoe is het mogelijk, zal ik maar even in zwijm vallen van de schrik?' zegt Jemima zuur. 'Ik had je kunnen vertellen dat het zo zou gaan, ik héb het je ook verteld! Vertel een man nooit te veel over jezelf, daar komt rottigheid van. Heb ik je niet gewaarschuwd?'

'Je zei dat ze geen ring met diamanten om haar vinger zou krijgen!' roept Lissy uit. 'Je hebt niet gezegd dat hij op tv zou komen en het hele land al haar privé-geheimen zou gaan vertellen. Weet je, Jemima, je zou best een beetje met haar mee kunnen leven.'

'Nee, Lissy, ze heeft gelijk,' zeg ik triest. 'Ze had het van meet af aan bij het rechte eind. Als ik mijn grote mond dicht had gehouden, was dit allemaal nooit gebeurd.' Ik reik naar de fles en schenk mezelf troosteloos nog een glas likeur in. 'Een relatie is wél een strijd. Het is écht een schaakwedstrijd. En wat heb ik gedaan? Ik gooide gewoon al mijn stukken op het bord en zei: "Als-jeblijft! Pak maar!"' Ik neem een teug likeur. 'Weet je, man en vrouw zouden elkaar niets moeten vertellen. Níéts.'

‘Ik ben het volkomen met je eens,’ zegt Jemima. ‘Ik heb me voorgenomen mijn toekomstige echtgenoot zo min mogelijk te vertellen...’ De draadloze telefoon in haar hand piept schrill en ze breekt haar zin af.

Ze neemt op. ‘Halló!’ zegt ze. ‘Camilla? O. Eh... oké. Wacht even.’

Ze houdt haar hand voor de hoorn en kijkt me met grote ogen aan. ‘Jack,’ zegt ze geluidloos.

Ik staar als door de bliksem getroffen terug.

Op de een of andere manier was ik bijna vergeten dat Jack ook echt bestond. Ik zie alleen nog maar zijn gezicht op het scherm voor me, dat me glimlachend en knikkend stap voor stap naar de diepste vernedering leidt.

‘Zeg maar dat Emma hem niet wil spreken!’ sist Lissy.

‘Nee! Ze moet wél met hem praten,’ sist Jemima terug. ‘Anders denkt hij dat hij heeft gewonnen.’

‘Maar...’

‘Geef hier!’ zeg ik, en ik gris met bonzend hart het toestel uit Jemima’s hand. ‘Hallo,’ zeg ik zo nors mogelijk.

‘Emma, met mij,’ zegt Jacks vertrouwde stem, en ik voel zonder enige waarschuwing een vloedgolf aan emoties opkomen waarin ik bijna verdrink. Ik wil huilen. Ik wil hem slaan, hem pijn doen...

Maar op de een of andere manier houd ik mezelf in de hand.

‘Ik wil je nooit meer zien,’ zeg ik, en dan verbreek ik nogal zwaar ademend de verbinding.

‘Heel goed!’ zegt Lissy.

Nog geen seconde later gaat de telefoon weer.

‘Emma, alsjeblieft,’ zegt Jack, ‘luister nou even. Ik begrijp dat je erg van streek bent, maar als je me de kans geeft het uit te leggen...’

‘Heb je me niet gehoord?’ roep ik uit, rood van woede. ‘Je hebt me gebruikt en vernederd en ik wil je nooit meer spreken, of zien, of horen, of... of...’

‘Proeven,’ sist Jemima heftig knikkend.

‘... of aanraken. Nooit, maar dan ook echt nooit.’ Ik verbreek de

verbinding, loop met grote passen naar binnen en trek de stekker uit de muur. Dan haal ik met trillende handen mijn mobieltje uit mijn zak, dat net begint te tjirpen, en zet het uit.

Nog beverig van de schrik kom ik terug op het balkon. Ik kan bijna niet geloven dat het allemaal zo is afgelopen. Mijn hele perfecte liefdesrelatie is binnen een dag in rook opgegaan.

‘Gaat het?’ vraagt Lissy bezorgd.

‘Ja. Denk ik.’ Ik laat me op een stoel zakken. ‘Een beetje trillerig.’

‘Zo, Emma,’ zegt Jemima, die haar nagelriemen bestudeert, ‘ik wil je niet opjuttten, maar je weet toch wat je te doen staat, hè?’

‘Wat?’

‘Je moet je wreken!’ Ze kijkt op en fixeert me met vastberaden ogen. ‘Je moet hem laten boeten.’

‘O, nee.’ Lissy trekt een lelijk gezicht. ‘Is wraak eigenlijk niet heel min? Is het niet beter om gewoon afstand te nemen?’

‘Wat heeft dat nou voor nut?’ pareert Jemima. ‘Leert hij zijn lesje als je afstand van hem neemt? Zou hij zich dan de haren uit zijn hoofd trekken omdat hij je ooit heeft ontmoet?’

‘Emma en ik zijn het er altijd over eens geweest dat we de eer liever aan onszelf houden,’ zegt Lissy vastbesloten. “‘Gelukkig zijn is de zoetste wraak.” George Herbert.’

Jemima staart haar even wezenloos aan.

‘Enfin,’ wendt ze zich dan weer tot mij, ‘ik wil je met alle plezier helpen. Wraak is toevallig iets waar ik een meester in ben, al zeg ik het zelf...’

Ik durf Lissy niet aan te kijken.

‘Wat had je in gedachten?’

‘Krassen op zijn auto maken, zijn pakken verknippen, garnalen in zijn gordijnen naaien en wachten tot ze gaan stinken...’ dreunt Jemima prompt op, alsof ze een gedicht opzegt.

‘Heb je dat op die kostschool geleerd?’ zegt Lissy, en ze wendt de blik hemelwaarts.

‘Toevállig stel ik me feministisch op,’ repliceert Jemima. ‘Wij vrouwen moeten voor onze rechten opkomen. Weet je, voordat

mammie met mijn vader trouwde, had ze iets met een onderzoeker die haar zo'n beetje bij het altaar heeft laten staan. Drie weken voor de bruiloft bedacht hij zich, kun je 't je voorstellen? Toen is zij dus op een nacht zijn lab binnen geslopen en heeft de stekkers uit al zijn stomme apparaten getrokken. Zijn hele onderzoek was geruïneerd! "Die Emerson heeft zijn lesje wel geleerd," zegt ze altijd.'

'Emerson?' zegt Lissy ongelovig kijkend. 'Bedoel je... Emerson Davies?'

'Ja, die was het! Davies.'

'Emerson Davies, die bijna een geneesmiddel tegen de pokken had uitgevonden?'

'Tja, had hij maar niet zo met mammie moeten sollen, toch?' zegt Jemima, en ze steekt opstandig haar kin in de lucht. Ze richt zich weer tot mij. 'Een andere tip van mammie is chilisaus. Je zorgt op de een of andere manier dat je weer met hem in bed belandt, en dan zeg je: "Wat dacht je van een massage?" En dan wrijf je het in zijn... je weet wel.' Haar ogen schitteren. 'Dan voelt hij het waar het echt pijn doet!'

'Heb je dat van je móéder gehoord?' zegt Lissy.

'Ja,' zegt Jemima. 'Het was eigenlijk best ontroerend. Op mijn achttiende verjaardag nam ze me apart, want we moesten eens een babbeltje over mannen en vrouwen maken, zei ze...'

Lissy gaapt haar ongelovig aan.

'En toen leerde ze je dat je de geslachtsdelen van mannen met chilisaus moet insmeren?'

'Alleen als ze je slecht behandelen,' zegt Jemima korzelig. 'Waar zit jij mee, Lissy? Denk je dat je de mannen gewoon over je heen moet laten lopen zonder dat je je verweert? Daar zal het feminisme blij mee zijn.'

'Dat zeg ik niet,' zegt Lissy. 'Ik zou me alleen niet wreken met... chilisaus!'

Jemima zet haar handen in haar zij. 'Wat zou je dan doen, wijsneus?' vraagt ze.

'Oké,' zegt Lissy. 'Als ik al zo diep zou zinken dat ik wraak wilde nemen, wat ik nooit zou doen omdat ik het persoonlijk een

grote vergissing vind...' – ze zwijgt even om adem te halen – '... dan zou ik hem met gelijke munt terugbetalen. Ik zou een van zijn geheimen openbaren.'

'Dat is... eigenlijk best een goed idee,' zegt Jemima onwillig.

'Hém vernederen,' zegt Lissy, die wraaklustig begint te worden. 'Hém voor schut zetten. Eens zien of hij dat leuk vindt.'

Ze kijken me allebei verwachtingsvol aan.

'Maar ik weet geen geheimen van hem,' zeg ik.

'Dat kan niet!' zegt Jemima.

'Natuurlijk wel!'

'Nee,' zeg ik, en ik voel me weer vernederd. 'Lissy, je had het goed gezien. Onze relatie was compleet eenrichtingsverkeer. Ik vertrouwde hem al mijn geheimen toe, maar hij gaf me er niet één terug. We waren geen zielsverwanten. Ik heb me maar wat laten wijsmaken, alsof ik achterlijk was.'

'Emma, je was niet achterlijk,' zegt Lissy, en ze legt een meelevende hand op de mijne. 'Je was alleen naïef.'

'Naïef, achterlijk, wat is het verschil?'

'Je moet toch iets weten!' zegt Jemima. 'Je bent met hem naar bed geweest, godsamme! Hij moet toch een geheim hebben? Een zwakke plek.'

'Een achillespees,' verkondigt Lissy, en Jemima kijkt haar bevreemd aan.

'Het hoeft niets met zijn voeten te maken te hebben,' zegt ze, en ze kijkt mij aan met een 'Lissy is gek geworden'-gezicht. 'Het kan van alles zijn. Echt van alles. Denk na.'

Ik doe gedwee mijn ogen dicht en keer in gedachten terug. Alleen tolt mijn hoofd een beetje van al die likeur. Geheimen... Jacks geheimen... Denk na...

Schotland. Opeens vormt zich een samenhangende gedachte in mijn brein. Ik doe mijn ogen open en voel een opgewonden tinteling. Ik weet een geheim van hem. Echt waar!

'Wat?' zegt Jemima gretig. 'Weet je iets?'

'Hij...' Ik zwijg, want ik voel me heen en weer geslingerd.

Ik heb Jack een belofte gedaan. Ik heb het hem beloofd.

Anderzijds: wat maakt het uit? Wat doet het er verdomme toe?

Mijn borst zwelt weer van de emoties. Waarom zou ik me in vredesnaam aan de een of andere stomme belofte houden? Hij heeft mijn geheimen toch ook niet bepaald voor zich gehouden?

‘Hij is in Schotland geweest!’ zeg ik triomfantelijk. ‘Toen we elkaar voor het eerst na die vlucht weer zagen, heeft hij me gevraagd aan niemand te vertellen dat hij in Schotland was geweest.’

‘Waarom dan?’ vraagt Lissy.

‘Weet ik niet.’

‘Wat deed hij in Schotland?’ probeert Jemima.

‘Weet ik niet.’

Het is even stil.

‘Hmm,’ zegt Jemima dan niet onvriendelijk. ‘Het is niet het allergênantste geheim van de wereld, hè? Ik bedoel, er wonen genoeg hippe mensen in Schotland. Heb je niks beters? Zoals... Draagt hij een haarstukje op zijn borst?’

‘Een haarstukje op zijn borst!’ Lissy proest het uit van het lachen. ‘Of een toupetje!’

‘Natuurlijk draagt hij geen haarstukje op zijn borst. En geen toupetje,’ zeg ik verontwaardigd. ‘Denken ze nou echt dat ik iets zou willen met een man met een toupétje op zijn hoofd?’

‘Tja, dan zul je iets moeten verzinnen,’ zegt Jemima. ‘Weet je, voor die onderzoeker was mammie heel slecht behandeld door de een of andere politicus. Toen heeft ze het gerucht verzonnen dat hij zich liet omkopen door de communistische partij, en dat heeft ze in het lagerhuis verspreid. “Dennis heeft zijn lesje wel geleerd!” zegt ze altijd.’

‘Toch niet... Dennis Llewellyn?’ zegt Lissy.

‘Eh, ja, ik geloof dat die het was.’

‘De te schande gemaakte minister van binnenlandse zaken?’ vraagt Lissy vol afgrijzen. ‘Die zijn hele leven heeft gevochten om zijn naam te zuiveren en uiteindelijk in een psychiatrische inrichting terecht is gekomen?’

‘Tja, dan had hij mammie maar niet zo aan het lijntje moeten houden, hè?’ zegt Jemima met haar kin in de lucht. Er gaat een pieper in haar zak af. ‘Tijd voor mijn voetenbad!’

Ze verdwijnt in huis en Lissy rolt met haar ogen.

‘Ze is geschift,’ zegt ze. ‘Volkomen gestoord. Emma, jij gaat níets over Jack Harper verzinnen.’

‘Ik verzin niks!’ zeg ik verontwaardigd. ‘Waar zie je me voor aan? Trouwens...’ Ik staar in mijn likeur en voel mijn opwindning zakken. ‘Wie houd ik eigenlijk voor de gek? Ik zou me nooit op Jack kunnen wreken. Ik zou hem nooit kunnen kwetsen. Hij hééft geen zwakke punten. Hij is een gigantische, machtige miljonair.’ Ik neem triest een slok uit mijn glas. ‘En ik ben maar een doodgewone... waardeloze... onopvallende... nul.’

21

De volgende ochtend word ik misselijk van ellende wakker. Ik voel me net een schoolzieke vijfjarige. Maar dan wel een vijfjarige met een vreselijke kater.

‘Ik kan er niet heen,’ zeg ik als de klok halfnegen aanwijst. ‘Ik kan die mensen niet onder ogen komen.’

‘Jawel, dat kun je best,’ zegt Lissy geruststellend, en ze begint de knopen van mijn jas dicht te maken. ‘Het valt wel mee. Als je je hoofd maar hoog houdt.’

‘En als ze dan gemeen tegen me doen?’

‘Ze doen niet gemeen tegen je. Het zijn je vrienden. Trouwens, waarschijnlijk zijn ze het al glad vergeten.’

‘O, nee! Kan ik niet gewoon bij jou thuisblijven?’ Ik pak smeekend haar hand. ‘Ik zal heel lief zijn, ik beloof het.’

‘Emma, dat heb ik je toch al uitgelegd,’ zegt Lissy geduldig. ‘Ik moet vandaag naar de rechtbank.’

Ze peutert mijn vingers van haar hand. ‘Maar als je thuiskomt, ben ik er. En dan gaan we iets lekkers eten, oké?’

‘Oké,’ zeg ik kleintjes. ‘Mag ik chocolade-ijs?’

‘Natuurlijk mag dat,’ zegt Lissy, die al bij de voordeur staat. ‘En nu naar je werk. Het komt echt wel goed!’

Als een geslagen hond loop ik de trap af en doe de voordeur open. Net als ik over de drempel wil stappen, stopt er een bestelbus langs de stoep. Er stapt een man in een blauw uniform uit met de grootste bos bloemen die ik ooit heb gezien, met allemaal donkergroene linten eromheen. De man tuurt naar ons huisnummer.

‘Hallo,’ zegt hij. ‘Ik ben op zoek naar Emma Corrigan.’

‘Dat ben ik!’ zeg ik verrast.

‘Aha!’ Hij glimlacht en houdt me een klembord en een pen voor. ‘Nou, dan is dit je geluksdag. Als je hier even wilt tekenen...’

Ik kijk ongelovig naar het boeket. Rozen, fresia’s, verbijsterende grote, paarse bloemen... fantastische donkerrode pluizenbollen... donkergroene varendingen... lichtgroene gevallen die sprekend op asperges lijken...

Oké, dan weet ik maar niet hoe ze allemaal heten, maar één ding weet ik zeker: dit zijn dure bloemen.

Ze kunnen maar van één iemand afkomstig zijn.

‘Wacht,’ zeg ik zonder de pen aan te nemen. ‘Ik wil eerst zien van wie ze zijn.’

Ik scheur de envelop open, gris de kaart eruit en kijk zonder iets te lezen naar de lange brief, tot ik bij de naam onderaan kom.

Jack.

Ik voel een pijnlijke, diepe steek van emotie. Denkt Jack dat hij me na alles wat hij me heeft aangedaan kan afschepen met een patserige bos bloemen?

Oké dan, een immense, weelderige bos bloemen.

Maar daar gaat het niet om.

‘Nee dank u, ik hoef ze niet,’ zeg ik met mijn kin omhoog.

‘Je hóéft ze niet?’ De bezorger kijkt me verbluft aan.

‘Nee. Zeg maar tegen de afzender dat het heel aardig van hem is, maar toch liever niet.’

‘Wat gebeurt hier?’ zegt een ademloze stem naast me. Ik kijk op en zie Lissy, die met grote ogen naar het boeket kijkt. ‘O, mijn god. Is dat van Jack?’

‘Ja, maar ik hoef het niet,’ zeg ik. ‘Neem ze alsjeblieft weer mee.’

‘Wacht!’ roept Lissy uit, en ze grijpt het cellofaan. ‘Alleen even ruiken.’ Ze duwt haar gezicht in de bloemen en snuift. ‘Wauw! Dat is absoluut ongelooflijk! Emma, heb jij al geroken?’

‘Nee!’ zeg ik boos. ‘Ik wil ze niet ruiken.’

‘Ik heb nog nooit zulke verbijsterende bloemen gezién.’ Ze kijkt naar de man. ‘Wat gaan jullie er nu mee doen?’

‘Weet ik veel.’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Ik neem aan dat ze de container in gaan.’

‘Goh.’ Ze werpt me een blik toe. ‘Dat lijkt me wel heel zonde...’
Ho eens even. Ze wil toch niet...

‘Lissy, ik kán ze niet aannemen!’ roep ik uit. ‘Dat kan ik niet maken! Dan denkt hij dat ik denk dat het allemaal weer koek en ei is tussen ons.’

‘Ja, je hebt volkomen gelijk,’ zegt Lissy spijtig. ‘Je moet ze terugsturen.’ Ze voelt aan een roze, fluwelig rozenblaadje. ‘Toch jammer...’

‘Wat terugsturen?’ zegt een bijtende stem achter me. ‘Dat meen je toch niet?’

O, jesus. Nu is Jemima ook naar buiten gekomen, nog in haar witte ochtendjas. ‘Je stuurt ze niet terug!’ gilt ze. ‘Ik geef morgen een dineetje. Ze zijn perfect.’ Ze pakt het etiket. ‘Van Smythe & Foxe! Weet je wel hoeveel die gekost moeten hebben?’

‘Het kan me niet schelen hoe duur ze zijn!’ gil ik. ‘Ze komen van Jack! Ik kan ze met geen mogelijkheid houden.’

‘Waarom niet?’

Ze is ongelooflijk.

‘Omdat... omdat het een principiekwestie is. Als ik ze houd, zeg ik in feite dat ik hem vergeef.’

‘Niet per se,’ pareert Jemima. ‘Je zou in feite ook kunnen zeggen dat je hem níét vergeeft. Of dat je de moeite niet neemt zijn rotbloemen terug te sturen, zo onbelangrijk vind je hem.’

We denken er allemaal zwijgend over na.

Want weet je, het zijn best spectaculaire bloemen.

‘Wil je ze nou hebben of niet?’ vraagt de bezorger.

‘Ik...’ O, god, ik weet het echt niet meer.

‘Emma, als je ze terugstuurt, lijk je zwak,’ zegt Jemima gedecideerd. ‘Alsof je het niet kunt verdragen een herinnering aan hem in huis te hebben. Maar als je ze houdt, dan zeg je: “Jij doet me niets!” Je houdt je taai! je bent sterk. Je bent...’

‘O, god, toe dan maar!’ zeg ik, en ik pak de pen van de bezorger. ‘Ik teken wel. Maar zou je alsjeblieft tegen hem willen zeggen dat dit níét betekent dat ik hem vergeef, en ook niet dat hij geen cynische, harteloze, verachtelijke profiteur is en dat ze als Jemima geen dineetje gaf trouwens regelrecht de vuilnisbak in

zouden gaan?’ Tegen de tijd dat ik heb getekend, ben ik rood en sta ik te hijgen, en ik zet zo’n harde punt achter mijn naam dat er een scheur in het papier komt. ‘Kun je dat allemaal onthouden?’

De bezorger kijkt me stompzinnig aan.

‘Schat, ik werk maar in het magazijn.’

‘Ik heb het!’ zegt Lissy opeens. Ze pakt het klembord en schrijft in duidelijke blokletters ONDER ALLE VOORBEHOUD onder mijn naam.

‘Wat betekent dat?’ vraag ik.

‘Dat betekent: “Ik vergeef het je nooit, grote klootzak die je bent... maar ik houd die bloemen lekker toch.”’

‘En je gaat het hem nog steeds betaald zetten,’ voegt Jemima er vastberaden aan toe.

Het is een van die adembenemend heldere, frisse ochtenden die je het gevoel geven dat Londen echt de beste stad van de wereld is. Terwijl ik van de ondergrondse naar mijn werk loop, moet ik wel een beetje opfleuren.

Misschien heeft Lissy gelijk. Misschien is iedereen op kantoor het hele gedoe al vergeten. Ik bedoel, laten we de verhoudingen niet uit het oog verliezen. Zó belangrijk was het nu ook weer niet. Zó boeiend was het nu ook weer niet. Er is intussen vast alweer een andere roddel opgedoken. Ze hebben allemaal vast de mond vol van... voetbal. Of iets politieks of zo. Precies.

Ik duw met een oplevinkje van optimisme de draaideur aan en loop met geheven hoofd de hal in.

‘... een Barbie-sprei!’ hoor ik prompt aan de andere kant van het marmer. Een vent van de boekhouding heeft het tegen een vrouw met een bezoekerspas, die gretig luistert.

‘... de hele tijd al met Jack Harper te wippen?’ klinkt het boven me, en ik kijk op en zie een groep meiden op de trap.

‘Ik heb medelijden met Connor,’ zegt een van de meiden. ‘Die arme jongen...’

‘... deed alsof ze van jazz hield,’ zegt iemand die net uit de lift stapt. ‘Ik bedoel, waarom doet een mens zoiets?’

Oké. Dus... ze zijn het nog niet vergeten.

Al mijn frisse optimisme smelt als sneeuw voor de zon en ik overweeg vluchtig weg te rennen en de rest van mijn leven in bed te blijven.

Maar dat kan niet.

Om te beginnen zou ik me waarschijnlijk na een week al gaan vervelen.

En ten tweede... Ik moet de confrontatie aangaan. Ik moet erdoorheen.

Ik bal mijn vuisten en loop langzaam de trap op en de gang in. Iedereen die ik tegenkom, staart me óf schaamteloos aan, óf doet net alsof hij niet kijkt onder het kijken, en tijdens mijn wandeling worden er minstens vijf gesprekken haastig gestaakt wanneer ik dichterbij kom.

Bij de deur van de afdeling marketing haal ik diep adem en loop dan zo nonchalant mogelijk naar binnen.

‘Hallo, mensen,’ zeg ik. Ik trek mijn jas uit en hang hem over mijn stoel.

‘Emma!’ roept Artemis sarcastisch-verheugd uit. ‘Hoe is het mogelijk!’

‘Goedemorgen, Emma,’ zegt Paul, die uit zijn kamer komt en me taxerend opneemt. ‘Alles kits?’

‘Ja, dank je.’

‘Is er iets... waar je over wilt praten?’ Tot mijn verbazing lijkt hij het echt goed te bedoelen.

Maar toe nou, wat denkt hij? Dat ik in zijn kamer op zijn schouder ga zitten blèren dat die zak van een Jack Harper me heeft gebruikt?

Dat doe ik pas als ik het echt, écht niet meer zie zitten.

‘Nee,’ zeg ik blozend. ‘Heel vriendelijk van je, maar ik red me wel.’

‘Goed.’ Hij zwijgt even en vervolgt dan op zakelijker toon: ‘Ik neem aan dat toen je gisteren wegging, je had besloten vanuit huis verder te werken?’

‘Eh... ja.’ Ik schraap mijn keel. ‘Klopt.’

‘Je hebt ongetwijfeld talloze nuttige taken verricht?’

‘Eh... ja. Bergen.’

‘Uitstekend. Net wat ik dacht. Nou, werk dan maar door.’ Paul kijkt dreigend om zich heen. ‘En voor jullie geldt: denk erom wat ik heb gezegd.’

‘Natuurlijk,’ zegt Artemis meteen. ‘We zullen er allemaal om denken!’

Paul trekt zich weer in zijn kamer terug en ik staar stram naar mijn startende computer. Het komt allemaal goed, houd ik mezelf voor. Ik concentreer me gewoon op mijn werk, zorg dat ik er helemaal in opga...

Plotseling dringt het tot me door dat iemand vrij hard zit te neuriën. Ik herken dat nummer. Dat is...

Het is iets van de Carpenters.

Nu neuriën een paar anderen her en der het refrein mee.

‘Close to you-ou-ou...’

‘Gaat het nog, Emma?’ vraagt Nick, en ik kijk wantrouwig op. ‘Wil je een zakdoek?’

‘Close to you-ou-ou...’ kwelen ze weer in koor, en ik hoor gesmoord lachen.

Ik reageer niet. Die lol gun ik ze niet.

Ik klik zo kalm mogelijk mijn e-mails aan en snak naar adem. Meestal heb ik er elke ochtend een stuk of tien, hooguit. Vandaag zijn het er vijfennegentig.

Pap: Ik wil je echt heel graag spreken...

Carol: Ik heb al twee nieuwe leden voor onze Barbie-club!

Moira: Ik weet waar je strings kunt krijgen die echt lekker zitten...

Sharon: Hoe lang speelt dit al?!!

Fiona: Nog even over die workshop lichaamsbewustwording...

Ik klik door de eindeloze lijst en voel opeens een dolksteek in mijn hart.

Er zijn drie berichten van Jack.

Wat moet ik doen?

Moet ik ze lezen?

Mijn hand zweeft weifelend boven mijn muis. Verdient hij tenminste de kans het uit te leggen?

Artemis komt met een plastic tas naar mijn bureau. 'O, Emma,' zegt ze poeslief, 'ik vroeg me af of dit truitje iets voor je was. Het is me iets te klein, maar het is heel leuk. En het zou jou moeten passen, want...' – ze kijkt veelbetekenend naar Caroline – '... het is maatje 34.'

Ze barsten allebei onmiddellijk in hysterisch gegiechel uit.

'Dank je wel, Artemis,' zeg ik afgemeten. 'Heel attent van je.'

Fergus staat op. 'Ik ga koffie halen. Wil er nog iemand iets?'

'Geef mij maar een Harvey's Bristol Cream,' zegt Nick monter.

'Haha,' prevel ik binnensmonds.

'O, Emma, dat was ik nog vergeten,' vervolgt Nick, en hij kuiert naar mijn bureau. 'Die nieuwe secretaresse op de administratie, heb je die al gezien? Dat is me er een, hè?'

Hij knipoogt naar me en ik kijk hem niet-begrijpend aan.

'Leuk kuifjeskapsel,' vervolgt hij. 'Gave tuinbroek.'

'Hou op!' roep ik driftig. Mijn gezicht wordt vuurrood. 'Ik ben geen... Ik ben niet... Rot toch allemaal op, jullie!'

Met een hand die beeft van woede wis ik snel alle e-mails van Jack. Hij verdient helemaal niets. Geen kans, niets.

Ik verhef me van mijn stoel en been hijgend de afdeling af. Ik zet koers naar de wc's, sla de deur achter me dicht en druk mijn gloeiende voorhoofd tegen de spiegel. Mijn haat jegens Jack Harper kolkt als lava door me heen. Heeft hij enig idee wat ik doormaak? Heeft hij enig idee wat hij me heeft aangedaan?

'Emma!' onderbreekt een stem mijn gedachten, en ik schrik. Ik voel meteen dat dit niets goeds kan betekenen.

Katie is zonder dat ik iets heb gehoord de wc-ruimte binnengekomen. Ze staat vlak achter me met haar make-uptasje. Ik zie haar gezicht naast het mijne in de spiegel... en ze lacht niet. Dit is net *Fatal Attraction*.

'Zo,' zegt ze met een vreemde stem. 'Dus jij houdt niet van haakwerk.'

O, god. O, god, wat heb ik gedaan? Ik heb de konijnenkookkant van Katie wakker gemaakt die nog geen mens ooit heeft

gezien. Misschien rijgt ze me aan een haaknaald, denk ik hysterisch.

‘Katie,’ zeg ik met bonzend hart. ‘Katie, luister alsjeblieft naar me. Ik heb nooit bedoeld... Ik heb nooit gezegd...’

‘Emma, laat maar.’ Ze steekt haar hand op. ‘Het heeft geen zin. We weten allebei hoe het zit.’

‘Hij had het mis!’ zeg ik snel. ‘Hij haalde alles door elkaar! Ik bedoelde dat ik niet van... eh... zaaigwerk hou. Je weet wel, met al die kartels en zo...’

‘Weet je, ik was er gisteren best kapot van,’ onderbreekt Katie me met een griezelige glimlach, ‘maar na mijn werk ben ik regelrecht naar huis gegaan om mijn moeder te bellen. En weet je wat ze zei?’

‘Wat?’ vraag ik angstig.

‘Ze zei... dat ze ook niet van haakwerk hield.’

‘Wát?’ Ik draai me als door een wesp gestoken om en kijk haar aan.

‘En mijn oma ook al niet.’ Ze wordt rood, en nu lijkt ze weer op de Katie van vroeger. ‘Niemand in de hele familie. Ze hebben allemaal jaren gedaan alsof, net als jij. Het is me allemaal duidelijk geworden!’ Haar stem wordt geagiteerd schel. ‘Weet je, ik heb mijn oma vorig jaar met Kerstmis een heel gehaakt overtrek voor de bank gegeven, en ze zei dat het door inbrekers was gestolen. Maar ik bedoel, wat voor inbreker steelt er nou een gehaakt overtrek voor een bank?’

‘Katie, ik weet niet wat ik moet zeggen...’

‘Emma, had je me dat niet eerder kunnen zeggen? Al die tijd. En ik maar stomme cadeautjes maken die niemand wilde hebben.’

‘O, god, Katie, het spijt me,’ zeg ik overlopend van berouw. ‘Het spijt me ontzettend. Ik wilde... Ik wilde je gewoon niet kwetsen.’

‘Ik weet wel dat je het lief bedoelde, maar ik voel me nu zo stom.’

‘Tja, kom bij de club,’ zeg ik een tikje neerslachtig.

De deur gaat open en Wendy van de boekhouding komt binnen. Ze gaapt ons allebei aan, doet haar mond open en weer dicht en verdwijnt in een hokje.

‘Hé, gaat het wel?’ vraagt Katie zacht.

‘Ja hoor,’ zeg ik schokschouderend. ‘Je weet wel...’

Ja, vast. Het gaat zo goed met me dat ik me liever op de wc’s verstop dan mijn collega’s onder ogen te komen.

‘Heb je Jack al gesproken?’ vraagt ze aarzelend.

‘Nee. Hij heeft me een stomme bos bloemen gestuurd. Zo van: nou, dan is het weer in orde. Waarschijnlijk heeft hij ze niet eens zelf besteld, dat heeft hij vast door Sven laten doen.’

We horen een doortrekker en Wendy komt weer te voorschijn.

‘Nou... dit is die mascara waar ik het over had,’ zegt Katie snel, en ze geeft me een roller.

‘Dank je wel,’ zeg ik. ‘Dus volgens jou... eh... worden je wimpers niet alleen vóller, maar ook lánger?’

Wendy rolt met haar ogen.

‘Doe maar gewoon,’ zegt ze. ‘Ik luister echt niet!’ Ze wast en droogt haar handen en kijkt me belust aan. ‘Dus, Emma, heb jij iets met Jack Harper?’

‘Nee,’ zeg ik kortaf. ‘Hij heeft me gebruikt en hij heeft me verraden, en eerlijk gezegd zou ik blij zijn als ik hem nooit meer hoefde te zien.’

‘O, op zo’n manier,’ zegt ze opgewekt. ‘Ik vroeg me alleen af... Als je hem weer spreekt, zou je dan kunnen laten vallen dat ik echt heel graag naar de pr-afdeling wil?’

‘Wat?’ Ik kijk haar perplex aan.

‘Als je dat zo tussen neus en lippen door zou kunnen zeggen. Dat mijn communicatievaardigheden goed zijn en dat ik denk dat ik heel geschikt zou zijn voor de pr.’

Tussen neus en lippen door? Hoe dan, iets als: ‘Jack, ik wil je nooit meer zien en trouwens, Wendy denkt dat ze goed in pr zou kunnen zijn?’

‘Ik weet het niet,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Ik denk... Ik denk niet dat ik dat kan.’

‘Nou, dat vind ik dan heel egoïstisch van je, Emma,’ zegt Wendy gepikeerd. ‘Ik vraag je alleen om, mocht het onderwerp ter sprake komen, aan hem door te geven dat ik graag naar de pr-afdeling wil. Dat is toch niet zoveel gevraagd?’

‘Wendy, wegwezen!’ zegt Katie. ‘Laat Emma met rust.’

‘Ik vroeg het toch alleen maar?’ zegt Wendy. ‘Je denkt zeker dat je nu meer bent dan wij?’

‘Nee!’ roep ik ontzet uit. ‘Zo zit het niet...’ Maar Wendy is al op hoge poten verdwenen.

‘Leuk,’ zeg ik met plotseling beverige stem. ‘Super. Nou krijgt iedereen ook nog eens een hekel aan me, nog los van al het andere.’

Ik adem met kracht uit en staar naar mijn spiegelbeeld. Ik kan nog steeds niet geloven dat alles zomaar opeens zo is ingestort. Alles waar ik in geloofde, is onecht gebleken. Mijn perfecte man is een cynische profiteur. Mijn droomverkering was een leugen. Ik was nog nooit van mijn leven zo gelukkig, en nu ben ik alleen maar een stom, vernederd pispaltje.

O, god. Mijn ogen prikken weer.

‘Gaat het, Emma?’ vraagt Katie verontrust. ‘Hier, een tissue.’ Ze rommelt in haar make-uptasje. ‘En wat gel voor je ogen.’

‘Dank je,’ zeg ik moeizaam slikkend. Ik klop de gel op mijn oogleden en dwing mezelf diep adem te blijven halen tot ik weer helemaal kalm ben.

Katie kijkt naar me. ‘Ik vind je heel moedig,’ zegt ze. ‘Ik sta er zelfs van te kijken dat je vandaag bent gekomen. Ik had me veel te diep geschaamd.’

‘Katie,’ zeg ik, en ik draai me naar haar om, ‘gisteren zijn al mijn meest persoonlijke, intieme geheimen op tv uitgezonden.’ Ik spreid mijn armen wijd. ‘Hoe zou iets beschamender kunnen zijn dan dat?’

‘Daar is ze!’ trompettert een stem achter ons, en Caroline stormt de wc’s in. ‘Emma, je ouders zijn bij je op bezoek!’

Nee. Dit geloof ik niet. Ik gelóóf het niet.

Mijn ouders staan bij mijn bureau. Pap draagt een duur grijs pak, en mam is helemaal opgedoft, met een wit jasje en een donkerblauwe rok, en ze houden een bos bloemen onhandig tussen zich in. En de hele afdeling staart naar hen alsof ze een zeldzame diersoort zijn.

Schrappen. De hele afdeling staart nu naar mij.

'Dag mam,' zeg ik met een stem die opeens een beetje schor klinkt. 'Dag pap.'

Wat komen ze hier dóén?

'Emma,' zegt pap, die hoorbaar probeert zijn gewone, harte-lijke stem op te zetten. 'We dachten: kom, we... wippen even bij je langs.'

'Juist,' zeg ik, verdwaasd knikkend. Alsof dit een volkomen normale gang van zaken is.

'We hebben iets voor je meegebracht,' zegt mam opgewekt. 'Bloemen voor op je bureau.' Ze legt het boeket verlegen neer. 'Brian, kijk eens naar Emma's bureau? Is het niet chic? Moet je die... computer zien!'

'Magnifiek!' zegt pap, en hij geeft een klopje op de monitor. 'Een heel... Echt een uitstekend bureau.'

'En zijn dit je vrienden?' zegt mam, en ze glimlacht naar de afdeling in het algemeen.

'Min of meer,' zeg ik met een boze blik op Artemis, die mams glimlach charmant beantwoordt.

'We zeiden pas nog tegen elkaar,' vervolgt mam, 'hoe trots je op jezelf mag zijn, Emma. Dat je voor zo'n grote onderneming werkt. Ik weet zeker dat veel meisjes je om je carrière zouden benijden. Ja toch, Brian?'

'Nou en of!' zegt pap. 'Je hebt het ver geschopt, Emma.'

Ik sta zo paf dat ik mijn mond niet eens open krijg. Ik vang paps blik en hij glimlacht raar verlegen naar me. En ik zie mams handen bevend het boeket neerleggen.

Ze zijn zenuwachtig, dringt het met een schok tot me door. Ze zijn allebei zenuwachtig.

Net als ik probeer het te bevatten, duikt Paul in zijn kamerdeur op.

'Zo, Emma,' zegt hij met opgetrokken wenkbrauwen. 'Je hebt bezoek, geloof ik?'

'Eh... ja,' antwoord ik. 'Paul, dit zijn, eh... mijn ouders, Brian en Rachel...'

'Aangenaam,' zegt Paul beleefd.

‘We willen niet storen,’ zegt mam haastig.

‘Welnee,’ zegt Paul, en hij gunt haar een innemende glimlach. ‘Helaas wordt de kamer die we normaal gebruiken voor familie-sessies net geschilderd.’

‘O!’ zegt mam, die niet weet of hij het meent of niet. ‘O, hemeltje!’

‘Emma, zou je dus met je ouders naar buiten kunnen gaan voor een... Zullen we het een vroege lunch noemen?’

Ik kijk naar de klok. Het is kwart voor tien.

‘Graag, Paul,’ zeg ik dankbaar.

Dit is onwezenlijk. Het is volslagen onwezenlijk.

Het is halverwege de ochtend. Ik zou op mijn werk moeten zitten, maar in plaats daarvan dool ik met mijn ouders buiten rond terwijl ik me afvraag wat we in vredesnaam tegen elkaar moeten zeggen. Ik zou niet eens meer weten wanneer ik alleen met mijn ouders ben geweest. Alleen wij drietjes, zonder opa, zonder Kerry, zonder Nev. Het lijkt alsof we vijftien jaar in de tijd zijn teruggegaan of zoiets.

‘We kunnen hier gaan zitten,’ zeg ik als we langs een Italiaans café komen.

‘Goed idee!’ zegt pap hartgrondig, en hij duwt de deur open. ‘We zagen je vriend Jack Harper gisteren op tv,’ voegt hij er terloops aan toe.

‘Hij is mijn vriend niet,’ antwoord ik kortaf, en mam en hij kijken elkaar aan.

We gaan aan een houten tafel zitten, een ober geeft ons allemaal een menu en dan is het stil.

O, god. Nu word ik zenuwachtig.

‘Zo...’ begin ik, en dan houd ik op. Wat ik eigenlijk wil zeggen, is: ‘Wat komen jullie doen?’ Maar dat zou een beetje bot kunnen overkomen. ‘Wat... voert jullie naar Londen?’ zeg ik in plaats daarvan.

‘We wilden gewoon eens bij je op bezoek,’ zegt mam terwijl ze door haar leesbril naar de kaart kijkt. ‘Goed, zal ik een kop thee nemen of... Wat is dat? Een frappellate?’

‘Ik wil een gewone kop koffie,’ zegt pap, die fronsend naar de kaart tuurt. ‘Hebben ze dat hier nog?’

‘Anders neem je maar een cappuccino en dan schep je het schuim eraf,’ zegt mam. ‘Of een espresso, en dan vraag je of ze er heet water bij willen doen.’

Dit kan niet waar zijn. Ze hebben meer dan driehonderd kilometer gereden. Gaan we hier verder de hele dag over koffie en thee zitten praten?

‘O, nu ik eraan denk,’ vervolgt mam langs haar neus weg, ‘we hebben een kleinigheidje voor je, Emma. Ja toch, Brian?’

‘O... goh,’ zeg ik verbaasd. ‘Wat?’

‘Een auto,’ zegt mam, en ze kijkt op naar de ober die bij onze tafel is opgedoken. ‘Hallo! Ik wil graag een cappuccino, mijn man wil graag gewone koffie als dat kan, en Emma wil graag...’

‘Een áuto?’ herhaal ik verbijsterd.

‘Auto,’ zegt de Italiaanse ober me na, en hij kijkt me achterdochtig aan. ‘Wilt u koffie?’

‘Ik... Geeft u mij maar een cappuccino,’ zeg ik verstrooid.

‘En gebak,’ voegt mam eraan toe. ‘Grazie!’

‘Mam...’ Terwijl de ober wegloopt, druk ik een hand tegen mijn hoofd. ‘Hoe bedoel je, heb je een auto voor me gekocht?’

‘Gewoon een boodschappenwagentje. Je moet een auto hebben. Het is niet veilig, al die bussen waar jij in zit. Opa heeft volkomen gelijk.’

‘Maar... ik kan geen auto betalen,’ zeg ik stompzinnig. ‘Ik kan niet eens... Hoe zit het met dat geld dat ik heb geleend? En met...’

‘Laat dat geld maar zitten,’ zegt pap. ‘We gaan met een schone lei beginnen.’

‘Wat?’ Ik staar hem perplexer dan ooit aan. ‘Maar dat kan niet! Ik moet je nog...’

‘Vergeet dat geld nou,’ zegt pap opeens korzelig. ‘Ik wil niet dat je er nog aan denkt, Emma. Je bent ons niets schuldig. Geen cent.’

Ik kan het echt niet bevatten. Ik kijk verward van pap naar mam. Dan weer naar pap. En dan, heel langzaam, weer naar mam.

En het is echt gek, maar het voelt bijna alsof we elkaar voor het eerst in jaren echt zien. Alsof we elkaar zien, hallo zeggen en... een nieuw begin maken.

'We vroegen ons af of je zin had om er een paar dagen tussen-uit te piepen volgend jaar,' zegt mam. 'Met ons.'

'Alleen... wij?' zeg ik, hen een voor een aankijkend.

'Alleen wij drietjes, dachten we zo.' Ze glimlacht aarzelend naar me. 'Het wordt vast leuk! Het hoeft natuurlijk niet, als je andere plannen hebt...'

'Nee! Heel graag!' zeg ik snel. 'Echt. Maar... hoe moet het dan...'

Ik kan Kerry's naam niet eens uit mijn strot krijgen.

Er valt een korte stilte waarin pap en mam elkaar aankijken en hun blik weer afwenden.

'Je krijgt natuurlijk nog de lieve groetjes van Kerry!' zegt mam vrolijk, alsof ze op een totaal onderwerp overschakelt. Ze schraapt haar keel. 'Weet je, ze zit eraan te denken volgend jaar eens naar Hongkong te gaan. Naar haar vader. Ze heeft hem al zeker vijf jaar niet meer gezien, en misschien wordt het tijd dat ze... eens wat tijd met elkaar doorbrengen.'

'Ja,' zeg ik verdwaasd. 'Goed idee.'

Ik geloof dit niet. Alles is anders. Het is alsof de hele familie in de lucht is gegooid en anders is neergekomen, en niets meer zo is als eerst.

'Emma, wij vinden,' zegt pap, en hij zwijgt. 'Wij vinden... dat we misschien niet... dat we misschien niet altijd oog hebben gehad voor...' Hij breekt zijn zin af en wrijft verwoed over zijn neus.

'Cappu-ccíno.' zegt de ober, en hij poot een kop voor mijn neus. 'Gewóne koffie, cappu-ccíno... mókkataart... citróentaart... chocoláde...'

'Dank u wel!' snijdt mam hem de pas af. 'Hartelijk dank. We komen er zelf wel uit.' De ober verdwijnt weer, en mam kijkt naar mij. 'Emma, wat we tegen je willen zeggen is... dat we heel trots op je zijn.'

O, god. O, god, ik geloof dat ik moet huilen.

'Fijn,' breng ik met moeite uit.

‘En we...’ heft pap aan. ‘Dat wil zeggen, wij allebei... je moeder en ik...’ Hij schraapt zijn keel. ‘We hebben altijd veel... en we zullen ook altijd veel... wij allebei...’

Hij zwijgt een beetje amechtig. Ik durf niet goed iets te zeggen.

‘Wat ik probeer te zeggen, Emma,’ begint hij weer. ‘Zoals je vast wel... zoals we vast allemaal... Dat wil zeggen...’

Hij zwijgt weer en bet zijn zwetende gezicht met een servet.

‘Waar het op neerkomt, is dat...’

‘O, Brian, zeg nou verdomme eens één keer in je leven dat je van je dochter houdt!’ roept mam uit.

‘Ik... Ik hou van je, Emma,’ zegt pap met verstikte stem. ‘O, jesus.’ Hij pinkt ruw een traantje weg.

‘Ik hou ook van jou, pap,’ zeg ik met een brok in mijn keel. ‘En van jou, mam.’

‘Zie je nou!’ zegt mam, die de tranen uit haar ogen veegt. ‘Ik wist gewoon dat we moesten komen.’ Ze pakt mijn hand, en ik pak die van pap, en even houden we een schutterige groepsknuffel.

‘Weten jullie... We zijn allemaal heilige schakels in de eeuwige cirkel van het leven,’ zeg ik in een plotselinge emotionele opwelling.

‘Wat?’ Mijn ouders kijken me allebei niet-begrijpend aan.

‘Eh, laat maar. Doet er niet toe.’ Ik bevrijd mijn hand, neem een slokje cappuccino en kijk op.

En krijg bijna een hartstilstand.

Jack staat achter de deur van het café.

22

Met een hart dat bonkt in mijn borst kijk ik door de glazen deur naar Jack. Hij steekt zijn hand uit, de bel aan de deur pingelt en dan is hij plotseling binnen.

Ik voel de emoties aanrollen als hij naar onze tafel loopt. Dit is de man van wie ik dacht te houden. De man die me genadeloos heeft gebruikt. Nu de eerste schrik is gezakt, dreigen alle eerdere gevoelens van pijn en vernedering de macht over te nemen en me weer in een zielig hoopje te veranderen.

Maar dat laat ik niet gebeuren. Ik ga me sterk en waardig opstellen.

‘Niet op hem letten,’ zeg ik tegen pap en mam.

‘Wie?’ zegt pap, en hij draait zich in zijn stoel om. ‘O!’

‘Emma, ik moet je spreken,’ zegt Jack met een ernstig gezicht.

‘Nou, ik wil je niet spreken.’

‘Het spijt me dat ik stoor.’ Hij kijkt naar pap en mam. ‘Mag ik even?’

‘Ik ga nergens heen!’ roep ik verontwaardigd uit. ‘Ik zit gezellig koffie te drinken met mijn ouders.’

‘Alsjeblieft.’ Hij gaat aan de tafel naast de onze zitten. ‘Ik wil het uitleggen. Ik wil mijn excuses aanbieden.’

‘Dit kun je met geen mogelijkheid uitleggen.’ Ik kijk fel naar pap en mam. ‘Doe maar net alsof hij er niet is. Gewoon doorgaan.’

Het blijft stil. Pap en mam werpen elkaar steelse blikken toe en ik zie mam geluidloos woorden vormen. Als ze me ziet kijken, houdt ze er abrupt mee op en neemt een slok koffie.

‘Laten we... gewoon een gesprek voeren!’ zeg ik radeloos. ‘Eh, mam.’

'Ja?' zegt ze hoopvol.

Mijn hoofd is leeg. Ik kan niets bedenken. Het enige waaraan ik denk, is dat Jack anderhalve meter verderop zit.

'Hoe gaat het met het golfen?' vraag ik uiteindelijk.

'Nou, eh... goed, dank je.' Mam werpt een blik op Jack.

'Niet naar hem kijken!' sputter ik. 'En... en pap?' zet ik met luide stem door. 'Hoe gaat het met jouw golfen?'

'Nou, eh... ook goed,' zegt pap stijfjes.

'Waar speelt u?' vraagt Jack beleefd.

Ik draai me woedend naar hem om en roep: 'Jij doet niet mee aan het gesprek!'

Het is weer stil.

'Mijn hemel!' zegt mam plotseling met een toneelstem. 'Moet je zien hoe laat het al is! We moeten naar de... de... beeldtentoonstelling.'

'Wát?'

'Het was heel fijn je te zien, Emma...'

'Jullie mogen niet weg!' roep ik panisch, maar pap heeft zijn portefeuille al gepakt en legt een briefje van twintig pond op tafel, en mam is opgestaan en hijst zich in haar witte jasje.

Terwijl ze naar me overgebogen staat om me een zoen te geven, fluistert ze: 'Luister nou maar gewoon naar hem.'

'Tot gauw, Emma,' zegt pap, en hij geeft verlegen een kneepje in mijn hand. En binnen een tijdsbestek van nog geen halve minuut zijn ze weg.

Hoe kunnen ze me dit aandoen?

'Zo,' zegt Jack als de bel van de deur achter mijn ouders heeft gepingeld.

Ik draai resoluut mijn stoel om, zodat ik met mijn rug naar hem toe zit.

'Emma, toe nou.'

Ik draai mijn stoel nog gedecideerder een kwartslag verder, zodat ik recht naar de muur kijk. Dat zal hem leren.

Alleen kan ik nu niet meer bij mijn cappuccino.

'Hier.' Ik kijk om en zie dat Jack zijn stoel naast de mijne heeft geschoven en me mijn koffiekop aanreikt.

‘Laat me met rust!’ zeg ik kwaad, en ik spring uit mijn stoel. ‘We hebben elkaar niets meer te zeggen. Niets.’

Ik gris mijn tas weg en been het café uit, de drukke straat in. Een seconde later voel ik een hand op mijn schouder.

‘We zouden het tenminste kunnen bespreken...’

Ik draai me als door een adder gebeten naar hem om. ‘Wát kunnen we bespreken? Hoe je me hebt gebruikt? Hoe je me hebt verraden?’

‘Goed, Emma, ik besef dat ik je in verlegenheid heb gebracht, maar... is het echt zo erg?’

‘Of het érg is?’ roep ik ongelovig uit, en ik loop bijna een dametje met een boodschappentrolley omver. ‘Je bent in mijn leven gekomen. Je hebt me laten geloven dat we een enorme, adembenemende romance hadden. Je hebt me verlie...’ Ik houd me abrupt in, licht hijgend. ‘Je zei dat je in de ban van me was. Je hebt het zo gedraaid dat ik... om je ging geven... en alles geloofde wat je zei!’ Mijn stem begint verraderlijk te trillen. ‘Ik geloofde het allemaal, Jack, terwijl jij de hele tijd een verborgen motief had. Je gebruikte me gewoon voor je stomme onderzoek. Je hebt me de hele tijd alleen maar... misbrúíkt.’

Jack kijkt me aan.

‘Nee,’ zegt hij. ‘Nee, ho eens even. Dat zie je verkeerd.’ Hij pakt me bij mijn arm. ‘Zo is het niet gegaan. Ik was niet van plan je te gebruiken.’

Waar haalt hij het lef vandaan om dat te zeggen?

‘Natuurlijk wel!’ zeg ik. Ik wring mijn arm uit zijn greep los en druk de knop bij de zebra in. ‘Natuurlijk! Ontken nou niet dat je het in dat interview over mij had. Ontken nou niet dat je mij in gedachten had.’ Ik voel een nieuwe stuiptrekking van vernedering. ‘Dat was ik, tot in de kleinste details. De kleinste rotetails!’

‘Oké.’ Jack drukt zijn handen tegen zijn hoofd. ‘Oké. Luister nou even. Ik ontken niet dat ik jou in gedachten had. Ik ontken niet dat jij door mijn woorden schemerde... Maar dat wil nog niet zeggen...’ Hij kijkt op. ‘Je bent bijna altijd in mijn gedachten. Dat is de waarheid, dat ik altijd aan je denk.’

Een aanhoudend gepiep wijst ons erop dat we mogen overste-

ken. Het is mijn teken om ervandoor te gaan en het zijne om de achtervolging in te zetten, maar we komen geen van beiden in beweging. Ik wil wel wegstormen, maar mijn lichaam doet het op de een of andere manier niet. Mijn lichaam wil op de een of andere manier meer horen.

‘Emma, toen Pete en ik met Panther begonnen, weet je hoe we toen werkten?’ Jacks zwarte ogen branden in de mijne. ‘Weet je hoe we onze beslissingen namen?’

Ik haal mijn schouders een minuscule eindje op: zeg maar op, als je zo graag wilt.

‘Op ons gevoel. Zouden wij dit kopen? Zouden wij dat leuk vinden? Zouden wij daarvoor gaan? Dat waren de vragen die we elkaar stelden. Elke dag weer, telkens opnieuw.’ Hij aarzelt. ‘De afgelopen paar weken ben ik helemaal opgegaan in die nieuwe vrouwenlijn. En ik merkte dat ik me alleen maar afvroeg... zou Emma dit leuk vinden? Zou Emma dit drinken? Zou Emma het kopen?’ Jack doet zijn ogen even dicht en kijkt weer op. ‘Ja, je hebt je in mijn gedachten genesteld. Ja, je bent in mijn werk doorsijpeld. Emma, mijn leven en werk hebben altijd door elkaar heen gelopen, zo ben ik altijd al geweest, maar dat zegt niet dat mijn leven niet echt is.’ Hij aarzelt weer. ‘Dat houdt niet in dat wat wij hadden... hebben... minder echt is.’

Hij haalt diep adem en duwt zijn handen in zijn zakken.

‘Emma, ik heb niet tegen je gelogen. Ik heb je niets wijsgeemaakt. Zodra ik je in het vliegtuig zag, was ik in de ban. Toen je naar me opkeek en zei: “Ik weet niet eens of ik wel een G-plek heb!” was ik verkocht. Niet vanwege de zaken, maar om jÓú. Om wie je bent. Tot in de kleinste details.’ Een zweem van een glimlach trekt over zijn gezicht. ‘Van de manier waarop je elke ochtend de gunstigste horoscoop uitzoekt tot aan de manier waarop je die brief van Ernest P. Leopold schreef. Tot aan je trainings-schema aan de muur. Alles.’

Zijn ogen laten me niet los en ik heb een brok in mijn keel; het duizelt me. En heel even voel ik mezelf bezwijken.

Even maar.

‘Dat is allemaal heel leuk en aardig,’ zeg ik met overslaande

stem, 'maar je hebt me voor schut gezet. Je hebt me vernéderd!' Ik draai me op mijn hakken om en loop met grote passen verder.

Jack loopt achter me aan. 'Ik wilde niet zo veel zeggen,' zegt hij. 'Ik wilde helemaal niks zeggen. Geloof me, Emma, ik vind het net zo erg als jij. Zodra we klaar waren, heb ik gevraagd of dat stuk eruit gemonteerd kon worden. Ze hadden me beloofd het eruit te laten. Ik was...' Hij schudt zijn hoofd. 'Ik weet het niet, ze zaten me te voeren, ik liet me meeslepen.'

'Je liet je mééslepen?' De verontwaardiging komt weer boven. 'Jack, je hebt ál mijn geheimen verteld!'

'Ik weet het, en het spijt me...'

'Je hebt de hele wereld over mijn ondergoed verteld... en over mijn seksleven... en over mijn Barbie-sprei, maar zónder erbij te zeggen dat het ironisch...'

'Emma, het spijt me...'

'Je hebt zelfs verteld hoe zwaar ik ben!' Mijn stem wordt schrill. 'En je had het fóút!'

'Emma, echt, het spijt me...'

'Daar koop ik niks voor!' Ik draai me woedend naar hem om. 'Je hebt mijn leven verwoest!'

'Heb ik je leven verwoest?' Hij kijkt me vreemd aan. 'Is je leven verwoest? Is het zo'n ramp dat anderen de waarheid over je weten?'

'Ik... ik...' zeg ik, uit het lood geslagen. 'Je weet niet half hoe het voor me is,' vervolg ik iets evenwichtiger. 'Ze lachten me allemaal uit. Ze zaten me allemaal te pesten, de hele afdeling. Artemis zat me te jennen...'

'Ik ontsla haar,' onderbreekt Jack me vastbesloten.

Ik schrik zo dat ik begin te giechelen en snel doe of ik kuch.

'En Nick zat me te sarren...'

'Die ontsla ik ook.' Jack denkt even na. 'Wat dacht je hiervan: ik ontsla iedereen die je heeft gepest.'

Nu moet ik wel hardop giechelen.

'Dan houd je geen bedrijf meer over.'

'Het zij zo. Dat zal me leren. Dat zal me leren zo tactloos te zijn.'

We kijken elkaar even in het zonlicht aan. Mijn hart bonst in mijn keel. Ik weet niet meer wat ik moet denken.

‘Wilt u een takje gelukshei kopen?’ Een vrouw in een roze sweatshirt duwt opeens een in folie verpakt takje onder mijn neus en ik schud geërgerd mijn hoofd.

‘Gelukshei, meneer?’

‘Geef de hele mand maar,’ zegt Jack. ‘Ik ben bang dat ik het nodig heb.’ Hij tast in zijn portefeuille, geeft de vrouw twee biljetten van vijftig pond en neemt de mand van haar over, en dat allemaal zonder zijn ogen van me af te wenden.

‘Emma, ik wil het goed maken,’ zegt hij als de vrouw haastig de benen heeft genomen. ‘Kunnen we gaan lunchen? Iets drinken? Wil je misschien... een smoothie?’ Zijn gezicht plooit zich in een glimlachje, maar ik lach niet terug. Ik ben te verward om te glimlachen. Ik voel dat een deel van me begint te zwichten; ik voel dat een deel van me hem begint te geloven. Hem wil vergeven. Maar het is nog een chaos in mijn hoofd. Er klopt nog steeds ergens iets niet.

‘Ik weet het niet,’ zeg ik, en ik wrijf over mijn neus.

‘Het ging zo goed tussen ons voordat ik het zo nodig moest verkloten.’

‘Vind je?’ zeg ik.

‘Vind je van niet?’ Jack kijkt me aarzelend over de mand met heide heen aan. ‘Ik dacht eigenlijk van wel.’

Het gonst in mijn hoofd. Ik moet dingen zeggen. Dingen die uitgesproken moeten worden. Er vormt zich een gedachte in mijn hoofd.

‘Jack... wat heb je in Schotland gedaan? Toen we elkaar ontmoetten.’

Zijn gezicht verandert op slag. Het klapt dicht en hij wendt zijn blik af.

‘Emma, ik ben bang dat ik je dat niet kan vertellen.’

‘Waarom niet?’ vraag ik zo luchtig mogelijk.

‘Het is... gecompliceerd.’

‘Goed dan.’ Ik denk even na. ‘Waar moest je die avond opeens met Sven naartoe? Toen je ons uitje moest afbreken?’

Jack zucht.

‘Emma...’

‘En die avond toen je al die telefoontjes kreeg? Waar gingen die over?’

Jack neemt niet eens meer de moeite iets terug te zeggen.

‘Ik snap het.’ Ik duw mijn haar naar achteren in een poging kalm te blijven. ‘Jack, is het je ooit opgevallen dat je al die tijd dat we samen waren bijna niets over jezelf hebt verteld?’

‘Ik... ik zal wel een gesloten mens zijn,’ zegt Jack. ‘Is dat zo erg?’

‘Ik vind het wél erg. Ik heb je alles toevertrouwd, zoals je al zei. Al mijn gedachten, mijn zorgen, alles. En jij hebt me niets teruggegeven.’

‘Dat is niet waar...’ Hij stapt, nog steeds met die onhandige mand, op me af en er vallen wat takken heide op de grond.

‘Bijna niets, dan.’ Ik wil mijn gedachten op een rijtje zetten en doe mijn ogen even dicht. ‘Jack, relaties draaien om vertrouwen en gelijkwaardigheid. Als de een zich blootgeeft, moet de ander dat ook doen. Ik bedoel, je had me niet eens verteld dat je op tv zou komen.’

‘Het was maar een stom interview, godsamme!’ Een meisje met zes boodschappentassen stoot nog meer heide uit Jacks mand en hij zet hem met een machteloos gebaar op de bagagedrager van een passerende brommerkoerier. ‘Emma, je overdrijft.’

‘Ik heb jou al mijn geheimen verteld,’ houd ik koppig vol. ‘Jij mij niet één.’

Jack zucht.

‘Met alle respect, Emma, maar volgens mij is er een klein verschil...’

‘Wat?’ Ik kijk hem onthutst aan. ‘Waarom... waarom zou er een verschil zijn?’

‘Dat moet je kunnen begrijpen. Er zijn dingen in mijn leven die heel gevoelig liggen... gecompliceerd... heel belangrijk...’

‘En in mijn leven níét?’ Mijn stem barst als een vuurpijl uit me los. ‘Denk je dat mijn geheimen minder belangrijk zijn dan de jouwe? Denk je dat het mij minder pijn doet als jij ze er op tv uitflapt?’ Ik beef van woede, van teleurstelling. ‘Ik neem aan dat dat

komt doordat jij zo machtig en belangrijk bent en ik maar... Wat ben ik ook alweer, Jack?’ Ik voel de tranen in mijn ogen schitteren. ‘Een doodgewoon meisje? Een “doodgewoon meisje van dertien in een dozijn”?’

Jack krimpt in elkaar en ik zie dat ik in de roos heb geschoten. Hij doet zijn ogen dicht en ik ben bang dat hij niets meer zal gaan zeggen.

‘Ik wilde het niet zo formuleren,’ zegt hij, over zijn voorhoofd wrijvend. ‘Zodra ik het had gezegd, kon ik mijn tong wel afbijten. Ik was... Ik wilde iets heel anders schetsen... een soort beeld oproepen...’ Hij kijkt op. ‘Emma, je móét begrijpen dat ik niet beoefende...’

‘Ik vraag het je nog één keer,’ zeg ik met bonzend hart. ‘Waarom ben je in Schotland geweest?’

Het blijft stil. Ik vang Jacks blik en zie dat hij het me niet gaat vertellen. Hij weet hoe belangrijk het voor me is, en toch vertelt hij het me niet.

‘Goed,’ zeg ik met een snik in mijn stem. ‘Mij best. Ik ben blijkbaar niet zo belangrijk als jij. Ik ben maar een vermakelijk meisje dat je bezighoudt tijdens vluchten en je zakelijke ideeën levert.’

‘Emma...’

‘Weet je, Jack, dat is geen echte relatie. In een echte relatie komt het van twee kanten. Een echte relatie is gebaseerd op gelijkwaardigheid. En vertrouwen.’ Ik slik het brok in mijn keel weg. ‘Zou je dus niet beter iemand van je eigen niveau kunnen zoeken, met wie je je kostbare geheimen wel kunt delen? Want met mij kun je dat overduidelijk niet.’

Voordat hij nog iets kan zeggen, maak ik rechtsomkeert en been weg, met tranen op mijn wangen en de geluksheide onder mijn voeten vertrappend.

Ik kom pas veel later die avond thuis, maar onze ruzie doet nog pijn. Ik heb een bonzende koppijn en de tranen zitten hoog.

Wanneer ik de woonkamer binnenkom, zitten Lissy en Jemima midden in een dikke ruzie over dierenrechten.

‘Die nertsen vinden het fijn dat ze jassen mogen worden...’ zegt

Jemima op het moment dat ik de deur openduw. Ze breekt haar zin af en kijkt op. 'Emma! Gaat het?'

'Nee.' Ik laat me op de bank zakken en wikkel me in de chenille spreid die Lissy met Kerstmis van haar moeder heeft gekregen. 'Ik heb een gigaruzie met Jack gehad.'

'Met Jáck?'

'Heb je hem gezien?'

'Hij kwam... tja, zijn excuses aanbieden, denk ik.'

Lissy en Jemima kijken elkaar aan.

'En toen?' Lissy slaat haar armen om haar knieën. 'Wat zei hij?'

Ik probeer me te herinneren wat hij precies heeft gezegd. Het loopt allemaal door elkaar in mijn hoofd.

'Hij zei... dat het niet zijn opzet was me te gebruiken,' zeg ik ten slotte. 'Hij zei dat hij altijd aan me dacht. Hij zei dat hij iedereen op kantoor zou ontslaan die me had gepest.' Tegen wil en dank ontsnapt me een halve giechel.

'Echt waar?' zegt Lissy. 'Goh, wat roman...' Ze kucht en trekt een berouwvol gezicht. 'Sorry.'

'Hij zei dat het hem heel erg speet, en dat hij niet van plan was al die dingen op tv te zeggen, en dat onze romance... Enfin. Hij zei van alles. Maar tóén zei hij...' Mijn hart begint weer te bonzen van hernieuwde verongelijkheid. 'Toen zei hij dat zijn geheimen belangrijker waren dan de mijne.'

Er gaat een diepe zucht van verontwaardiging op.

'Nee!' zegt Lissy.

'Klootzak!' zegt Jemima. 'Wat voor geheimen?'

'Ik heb hem naar Schotland gevraagd. En waarom hij opeens weg moest.' Ik vang Lissy's blik. 'En al die andere dingen waar hij nooit over wilde praten.'

'En wat zei hij toen?' vraagt Lissy.

'Hij wilde niets zeggen.' Ik voel weer een steek van vernedering. 'Hij zei dat het "te gecompliceerd was en te gevoelig lag".'

'Gevoelig en gecomplicéerd?' Jemima staart me opgetogen aan. 'Jack heeft een gevoelig, gecompliceerd geheim? Dat heb je nooit gezegd! Emma, dit is helemaal perfect. Je zoekt uit wat het is – en dan bazuin je het rond!'

Ik kijk haar met kloppend hart aan. God, ze heeft gelijk. Ik zou het kunnen doen. Ik zou Jack terug kunnen pakken. Ik zou hem net zo kunnen kwetsen als hij mij heeft gekwetst.

‘Maar ik heb geen idee wat het is,’ zeg ik uiteindelijk.

‘Daar kom je wel achter!’ zegt Jemima. ‘Dat is geen kunst. Waar het om gaat, is dat je weet dat hij iets verbergt.’

‘Er is onmiskenbaar sprake van een soort mysterie,’ zegt Lissy nadenkend. ‘Hij krijgt al die telefoontjes waar hij niets over wil zeggen, hij loopt zonder enige verklaring van een afspraak weg...’

‘Hij liep zomaar weg?’ zegt Jemima gretig. ‘Waarheen? Heeft hij iets gezegd? Heb je iets opgevangen?’

‘Nee!’ zeg ik een beetje blozend. ‘Natuurlijk niet. Ik ben geen... Ik zou nooit mensen afluisteren!’

Jemima kijkt me priemend aan.

‘Klets niet. Je hebt dus wel iets gehoord. Zeg op, Emma, wat was het?’

Ik flits in gedachten terug naar die avond. We zitten op de bank van de roze cocktail te nippen. De bries streelt mijn gezicht, achter me praten Jack en Sven op gedempte toon...

‘Het stelde niet veel voor,’ zeg ik onwillig. ‘Ik hoorde hem alleen iets zeggen over een transfer... en plan B... en dat er haast bij was...’

‘Wat voor transfer?’ zegt Lissy argwanend. ‘Geld?’

‘Weet ik niet. En toen zeiden ze iets over terug naar Glasgow gaan.’

Jemima is zo te zien buiten zinnen.

‘Emma, dit geloof ik niet. Dat wist je al die tijd al? Dit moet iets sappigs zijn. Dat moet wel. Wisten we maar meer.’ Ze zucht gefrustreerd. ‘Had je geen dictafoon of zo bij je?’

‘Natuurlijk niet!’ zeg ik lachend. ‘Het was een afspraakje, hoor! Ga jij altijd met een dictafoon naar...’ Ik zwijg ongelovig bij het zien van haar gezicht. ‘Jemima. Dat meen je niet.’

‘Niet altijd,’ zegt ze, en ze schokschouderd afwerend. ‘Alleen als ik denk dat het van pas... Maar goed. Daar gaat het nu niet om. Het punt is dat je over informatie beschikt, Emma. Je hebt

macht. Je zoekt uit wat het allemaal inhoudt – en dan stel je hem aan de kaak. Jack Harper zal nog weleens zien wie de baas is. Zo zet je hem op zijn nummer!’

Ik kijk naar haar vastberaden gezicht en even voel ik een zuivere, krachtige euforie in me opborrelen. Zo zou ik het Jack betaald kunnen zetten. Zo zou ik hem op zijn neus kunnen laten kijken. Dan zou hij wel spijt hebben! Dan zou hij wel beseffen dat ik niet zomaar een onbenullig meisje ben. Dan zou hij het zien. Dán zou hij het zien.

‘En...’ – ik lik langs mijn lippen – ‘... en hoe ga ik dat aanpakken?’

‘Eerst proberen we zelf zo veel mogelijk aan de weet te komen,’ zegt Jemima. ‘En dan heb ik diverse... mensen tot mijn beschikking die ons kunnen helpen meer informatie te verzamelen.’ Ze geeft me een knipoogje. ‘Discreet.’

‘Privé-detectives?’ zegt Lissy ongelovig. ‘Meen je dat echt?’

‘En dan zetten we hem in zijn hemd! Mammie heeft connecties bij alle kranten...’

Mijn hoofd bonkt. Zit ik dit echt te bespreken? Zit ik echt te bespreken hoe ik wraak kan nemen op Jack?

‘Vuilnisbakken zijn een heel goede plek om te beginnen,’ vervolgt Jemima wijs. ‘Je kunt de gekste dingen ontdekken, alleen maar door iemands afval door te nemen.’

En dan komt mijn gezonde verstand plotseling door het raam naar binnen waaien.

‘Vuilnisbakken?’ zeg ik vol afgrijzen. ‘Ik ga niet in vuilnisbakken wroeten! Ik ga dit toevallig helemaal niet doen, punt. Het is een gestoord idee.’

‘Emma, je kunt nu niet opeens gaan doen alsof je je er te goed voor voelt!’ zegt Jemima zuur, en ze schudt haar haar over haar schouders. ‘Hoe wil je anders uitvinden wat zijn geheim is?’

‘Misschien wil ik wel niet uitvinden wat zijn geheim is,’ kaats ik terug, en ik voel mijn trots de kop opsteken. ‘Misschien interesseert het me wel niet.’

Ik trek de chenille spreid nog strakker om me heen en staar triest naar mijn tenen.

Jack heeft dus een immens geheim dat hij mij niet kan toevertrouwen. Nou, ook goed. Dan houdt hij het maar voor zich. Ik ga mezelf niet verlagen door ernaar te spitten. Ik ga niet in vuilnisbakken wroeten. Het kan me niet schelen wat het is. Hij kan me niet schelen.

‘Ik wil me eroverheen zetten.’ Mijn gezicht krijgt een vastberaden uitdrukking. ‘Ik wil verder met mijn leven.’

‘Nee, dat wil je niet!’ snauwt Jemima. ‘Doe niet zo stom, Emma. Dit is je grote kans om je te wreken. We gaan hem zo ontzettend te grazen nemen.’ Ik heb Jemima nog nooit zo enthousiast gezien. Ze pakt haar tas en diept er een klein, lila aantekenboekje van Smythson en een Tiffany-pen uit op. ‘Goed, wat hebben we al? Glasgow... plan B... transfer...’

‘Panther heeft toch geen vestigingen in Schotland?’ vraag Lissy peinzend.

Ik draai mijn hoofd en kijk haar ongelovig aan. Ze zit op een blocnote te krabbelen met exact diezelfde, afwezige blik die ze op haar gezicht krijgt wanneer ze een van haar intellectuele puzzels zit op te lossen. Ik zie de woorden ‘Glasgow’, ‘transfer’ en ‘plan B’, en daaronder heeft ze alle letters van het woord ‘Schotland’ door elkaar gegooid en geprobeerd er een ander woord van te maken.

Mijn god.

‘Lissy, waar ben je mee bezig?’

‘Ik... ik knoei maar wat,’ zegt ze blozend. ‘Ik zou een paar dingen op internet kunnen opzoeken, gewoon, uit belangstelling.’

‘Hé, ophouden, jullie allebei!’ zeg ik. ‘Als Jack me zijn geheim niet wil vertellen... wil ik het ook niet weten.’

Opeens voel ik me helemaal leeggezogen door deze dag. En een beetje beurs. Ik ben niet geïnteresseerd in Jacks mysterieuze dubbelleven. Ik wil er niet meer aan denken. Ik wil een lang, warm bad nemen, in bed kruipen en vergeten dat ik hem ooit heb gezien.

23

Alleen lukt dat natuurlijk niet.

Ik kan Jack niet vergeten. Ik kan onze ruzie niet vergeten.

Zijn gezicht blijft voor me opduiken, al wil ik het niet. Hoe hij in het zonlicht naar me keek, met zijn gezicht helemaal gekreukt. Hoe hij de geluksheide kocht.

Ik lig met bonzend hart in bed en laat het telkens aan me voorbijtrekken. Met telkens dezelfde stekende pijn. Dezelfde teleurstelling.

Ik heb hem alles over mezelf verteld. Echt álles. En hij wil mij niet eens één...

Maar goed. Enfin.

Het kan me niet schelen.

Ik denk niet meer aan hem. Hij doet maar wat hij wil. Hij houdt zijn stomme geheimen maar voor zich.

Het ga hem goed. Klaar. Hij zit niet meer in mijn hoofd.

Voorgoed verdwenen.

Ik staar een paar tellen naar het donkere plafond.

En wat bedoelde hij daar trouwens mee? *Is het zo'n ramp dat anderen de waarheid over je weten?*

Hij heeft makkelijk praten. Hij praat maar raak. De mysteriemansman. Met zijn gevoelige, gecompliceerde geheim.

Dát had ik moeten zeggen. Ik had moeten zeggen...

Nee. Niet meer aan denken. Niet meer aan hem denken. Het is voorbij.

Als ik de volgende ochtend naar de keuken dribbel om thee te zetten, staat mijn besluit vast. Ik ga niet eens meer aan Jack denken. Finito. Fin. Einde verhaal.

Lissy komt ademloos in haar pyjama de keuken binnen, gewapend met haar blocnote. 'Oké. Ik heb drie theorieën,' zegt ze.

'Wat?' Ik kijk lodderig op.

'Jacks grote geheim. Ik heb drie theorieën.'

'Maar drie?' zegt Jemima, die in haar witte ochtendjas met haar Smythson-notitieboekje aan haar borst geklemd achter haar opduikt. 'Ik heb er acht!'

'Acht?' Lissy kijkt haar beledigd aan.

'Ik wil geen theorieën horen,' zeg ik. 'Hoor eens, jullie allebei, dit is echt heel pijnlijk voor me. Kunnen jullie niet gewoon mijn gevoelens respecteren en erover ophouden?'

Ze kijken me allebei even wezenloos aan en richten hun aandacht dan weer op elkaar.

'Acht?' zegt Lissy weer. 'Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?'

'Makkelijk zat. Maar de jouwe zijn vast ook heel goed,' zegt Jemima toegeeflijk. 'Als jij nou eens begon?'

'Oké,' zegt Lissy met een geërgerde blik, en ze schraapt haar keel. 'Nummer een: hij wil de hele Panther nv naar Schotland verhuizen. Hij is er op verkenningstocht geweest en wilde niet dat jij geruchten ging verspreiden. Nummer twee: hij is betrokken bij een vorm van witteboordencriminaliteit...'

'Wat?' Ik kijk haar met grote ogen aan. 'Hoe kom je daarbij?'

'Ik heb de accountants nage trokken die de laatste cijfers van Panther hebben goedgekeurd, en die zijn onlangs bij een paar grote schandalen betrokken geweest. Wat nog niets bewijst, maar als hij verdacht overkomt en over transfers praat...' Ze trekt een gezicht en ik kijk onthutst terug.

Jack, frauderen? Nee. Dat zou hij nooit doen. Het kan niet.

Niet dat het me ook maar iets kan schelen, overigens.

'Mag ik zeggen dat die theorieën me allebei hoogst onwaarschijnlijk in de oren klinken?' zegt Jemima met opgetrokken wenkbrauwen.

'Nou, wat is jouw theorie dan?' zegt Lissy stekelig.

'Plastische chirurgie natuurlijk!' zegt ze triomfantelijk. 'Hij heeft zijn gezicht laten liften en dat mag niemand weten, dus herstelt hij in Schotland. En ik weet ook wat de B van plan B is.'

‘Wat dan?’ vraag ik argwanend.

‘Botox!’ zegt Jemima zwierig. ‘Daarom rende hij opeens weg. Om zijn fijne lijntjes weg te laten spuiten. De specialist had plotseling tijd vrij, zijn vriend kwam het hem vertellen...’

Op welke planeet woont Jemima eigenlijk?

‘Jack zou nooit een Botox-behandeling nemen!’ zeg ik. ‘Laat staan een facelift!’

‘Dat kun je niet weten!’ Ze kijkt me veelbetekenend aan. ‘Vergelijk eens een recente foto van Jack met een oude. Ik wil wedden dat je dan verschil ziet...’

‘Al goed, Miss Marple,’ zegt Lissy, en ze rolt met haar ogen. ‘Wat zijn je andere zeven theorieën?’

‘Eens zien...’ Jemima slaat een bladzij van haar notitieboekje om. ‘Oké, deze is wel goed. Hij zit bij de maffia.’ Ze laat een dramatische stilte vallen. ‘Zijn vader is doodgeschoten en nu wil hij de peetvaders van alle andere families vermoorden.’

‘Jemima, dat heb je uit *The Godfather*,’ zegt Lissy.

‘O,’ zegt ze betrappt. ‘Het kwam me al zo bekend voor.’ Ze streept de theorie door. ‘Goed, hier heb ik er nog een. Hij heeft een autistische broer...’

‘*Rain Man*.’

‘O. Verdomme.’ Ze trekt een kwaad gezicht en kijkt weer naar haar lijst. ‘Dat dus misschien toch maar niet... en dat ook niet...’ Ze begint dingen door te strepen. ‘Oké, maar ik heb er nog een over.’ Ze heft haar hoofd. ‘Hij heeft een andere vrouw.’

Ik staar haar geschokt aan. Een andere vrouw. Dat is zelfs nooit bij me opgekomen.

‘Dat was ook mijn laatste theorie,’ zegt Lissy spijtig. ‘Een andere vrouw.’

‘Denken jullie allebéi dat er een andere vrouw in het spel is?’ Ik kijk van de een naar de ander. ‘Maar... waarom dan?’

Ik voel me opeens heel nietig. En stom. Heeft Jack me aan het lijntje gehouden? Ben ik nóg naïever geweest dan ik al dacht?

‘Het lijkt gewoon een aannemelijke verklaring,’ zegt Jemima schokschouderend. ‘Hij heeft een geheime verhouding met een vrouw in Schotland. Toen hij jou ontmoette, was hij net bij haar

geweest. Ze belt hem telkens op, misschien hadden ze ruzie, en dan komt ze onverwacht naar Londen en moet hij zijn afspraak met jou afbreken om naar haar toe te gaan.'

Lissy ziet mijn verslagen gezicht.

'Maar hij zou ook bezig kunnen zijn met een verhuizing van het bedrijf,' zegt ze bemoedigend. 'Of met fraude.'

'Nou, het kan me niet schelen wat hij doet,' zeg ik met een gloeiend gezicht. 'Het is zijn eigen zaak en hij zoekt het maar uit.'

Ik pak de melk uit de koelkast en sla de deur met licht bevede handen dicht. Gevoelig en gecompliceerd. Is dat geheimtaal voor 'ik heb een ander'?

Nou, ook goed. Dan heeft hij maar een ander. Het doet me niets.

'Het is ook jóúw zaak!' zegt Jemima. 'Als je wraak wilt nemen...'

O, hou toch op.

'Ik wil geen wraak nemen, oké?' zeg ik, me naar haar omkerend. 'Dat is niet gezond. Ik wil... dit een plekje geven en doorgaan met mijn leven.'

'Ja hoor, en zal ik jou een andere term voor wraak leren?' repliqueert ze alsof ze een konijn uit een hoed tovert. 'Streep eronder!'

'Jemima, wraak nemen en ergens een streep onder zetten zijn niet echt hetzelfde,' zegt Lissy.

'Voor mij wel.' Ze kijkt me vorstelijk aan. 'Emma, je bent mijn vriendin en ik sta niet toe dat jij je door een klootzak laat misbruiken zonder iets terug te doen. Hij moet boeten. Hij heeft straf verdiend!'

Ik kijk Jemima aan en voel iets heel zacht aan mijn geweten knagen.

'Jemima, je gaat niet echt iets dóén, hoor.'

'Zeker wel,' zegt ze. 'Ik ga niet werkeloos toezien hoe jij lijdt. Daar zijn we geen zusters voor, Emma!'

O, mijn god. Ik krijg visioenen van Jemima die in haar roze Gucci-mantelpak in Jacks vuilnisbakken wroet. Of met een nagelvijl zijn auto bekrast.

'Jemima... niets doen,' zeg ik panisch. 'Alsjeblieft. Ik wil het niet.'

‘Dat dénk je. Maar later zul je me dankbaar...’

‘Nietes! Jemima, je moet me beloven dat je geen domme dingen gaat doen.’

Ze klemt opstandig haar kaken op elkaar.

‘Beloof het!’

‘Goed dan,’ zegt Jemima uiteindelijk, en ze wendt haar ogen ten hemel, ‘ik beloof het.’

‘Ze kruist haar vingers achter haar rug,’ merkt Lissy op.

‘Wát!’ Ik kijk Jemima ongelovig aan. ‘Je moet het echt beloven. Zweer op iets waar je van houdt.’

‘O, god,’ zegt Jemima nukkig. ‘Goed dan, jij je zin. Ik zweer op mijn ponyleren tas van Miu Miu dat ik niets zal doen. Maar je maakt een grote vergissing, hoor.’

Ze kuiert de keuken uit en ik kijk haar met een onbehaaglijk gevoel na.

‘Die meid is volkomen psychopathisch,’ zegt Lissy, die zich op een stoel laat zakken. ‘Waarom hebben we haar hier ooit een kamer laten huren?’ Ze neemt een slokje thee. ‘O, nou weet ik het weer. Omdat haar pa ons een heel jaar huur vooruit wilde betalen...’ Ze ziet mijn gezicht. ‘Gaat het?’

‘Je denkt toch niet echt dat ze Jack iets gaat doen, hè?’

‘Natuurlijk niet,’ zegt Lissy geruststellend. ‘Ze kletst maar wat. Straks komt ze een van haar hippe vriendinnen tegen en dan is ze het allemaal weer vergeten.’

‘Je hebt gelijk.’ Ik schud het van me af. ‘Je hebt gelijk.’ Ik pak mijn kop en kijk er even zwijgend naar. ‘Lissy, denk je echt dat Jacks geheim een andere vrouw is?’

Lissy doet haar mond open.

‘Het kan me trouwens niets schelen,’ vervolg ik opstandig voordat ze iets kan zeggen. ‘Het maakt me niet uit wat het is.’

‘Natuurlijk niet,’ zegt Lissy met een meelevende glimlach.

Wanneer ik op de afdeling kom, kijkt Artemis met flonkerende ogen van haar bureau op.

‘Goedemorgen, Emma!’ Ze grijnst naar Catherine. ‘Nog intellectuele boeken gelezen?’

O, hadehadeha. O, wat leuk. Alle anderen op het werk zijn al uitgetreiterd, alleen Artemis vindt het nog steeds om je dood te lachen.

‘Toevallig wel, Artemis,’ zeg ik opgewekt terwijl ik mijn jas uitdoe. ‘Ik heb pas een heel goed boek gelezen. Het heette *Wat je moet doen als je collega een walgelijke trut is die in haar neus peutert als ze denkt dat niemand het ziet!*’

Er wordt geproest en Artemis wordt knalrood.

‘Dat doe ik niet!’ zegt ze kattig.

‘Dat heb ik ook niet gezegd,’ antwoord ik onschuldig, en ik zet zwierig mijn computer aan.

‘Klaar voor de vergadering, Artemis?’ vraagt Paul, die met zijn aktetas en een tijdschrift in zijn hand uit zijn kamer komt. ‘En trouwens, Nick,’ vervolgt hij op onheilspellende toon, ‘zou je me voor ik ga nog even kunnen vertellen wat je in godsnaam heeft bezielde om een kortingsbon voor Panther Bars in...’ – hij kijkt naar de omslag – ‘... *Bowlingmaand* te plaatsen? Ik neem aan dat jij dat hebt gedaan, aangezien het jouw product is?’

Mijn hart slaat over en ik kijk op. Shit en nog eens shit. Ik had niet gedacht dat Paul het ooit zou merken.

Nick kijkt me vuil aan en ik kijk gekweld terug.

‘Tja,’ begint hij uitdagend. ‘Ja, Paul, de Panther Bar is mijn product, maar toevallig...’

O, god. Ik kan niet toestaan dat hij de schuld op zich neemt.

‘Paul,’ zeg ik met bevende stem, en ik steek mijn hand een stukje op, ‘toevallig heb ik...’

‘Want ik kan je wel zeggen,’ zegt Paul met een grijns naar Nick, ‘dat het een briljante inval van je was! Ik heb net gezien hoeveel bonnen er teruggekomen zijn, en gezien de erbarmelijke oplage... Het is heel bijzonder!’

Ik staar hem verbijsterd aan. Heeft die advertentie gewerkt?

‘Echt?’ zegt Nick, die hoorbaar zijn best doet om niet al te verbouwereerd te klinken. ‘Ik bedoel... uitstekend!’

‘Hoe ben je er in hemelsnaam opgekomen tienersnoep bij een stel oude knarren aan te prijzen?’

‘Tja!’ Nick prutst aan zijn manchetknopen en mijdt mijn blik

zorgvuldig. 'Het was natuurlijk een béetje een gok, maar ik had domweg het gevoel dat het tijd zou kunnen zijn om... om een paar proefballonnetjes op te laten... te experimenteren met een nieuwe doelgroep...'

Wacht eens even. Wát zegt hij daar?

'Nou, je experiment heeft vrucht afgeworpen.' Paul kijkt goedkeurend naar Nick. 'En boeiend genoeg strookt het met de resultaten van een Scandinavisch marktonderzoek die we net binnen hebben gekregen. Als je zin hebt om het later op de dag met me te bespreken...'

'Graag!' zegt Nick met een blije glimlach. 'Hoe laat ongeveer?'
Nee! Hoe durft hij? Wat is het ook een zák!

'Wacht!' Tot mijn eigen verbijstering stuif ik verontwaardigd uit mijn stoel. 'Wacht even! Dat was mijn idee!'

'Wat?' Paul fronst zijn voorhoofd.

'De reclame in *Bowlingmaand*. Het was mijn idee. Ja toch, Nick?' Ik kijk hem strak aan.

'Misschien hebben we het erover gehad,' zegt hij zonder mijn blik te beantwoorden. 'Ik weet het niet meer. Maar weet je, Emma, je zult echt moeten leren dat het in de marketing om teamwerk draait...'

'Doe niet zo uit de hoogte! Dit was geen teamwerk. Het was zuiver mijn idee. Ik heb die bon voor mijn opa laten plaatsens!'

Verdomme. Ik was niet echt van plan dat eruit te laten floepen.

'Eerst je ouders, nu je opa,' zegt Paul, en hij draait zich naar me om. 'Emma, fris mijn geheugen even op, is dit soms neem-je-hele-familie-mee-naar-kantoor-week?'

'Nee! Alleen...' begin ik, een beetje warm onder zijn blik. 'Je zei dat je de Panther Bars eruit wilde gooien, dus toen... toen dacht ik: ik geef zijn vrienden en hem wat korting, dan kunnen ze een voorraad inslaan. Ik probeerde je tijdens die grote vergadering toch te vertellen dat mijn opa dol is op Panther Bars? En al zijn vrienden ook. Als je het mij vraagt, zou je bejaarden als doelgroep voor Panther Bars moeten nemen, geen tieners.'

Er valt een stilte. Paul staat paf.

'Weet je, in Scandinavië zijn ze tot dezelfde conclusie gekomen,' zegt hij. 'Dat blijkt uit dat laatste onderzoek.'

'O,' zeg ik. 'Nou... zo zie je maar.'

'Maar waarom houdt de oudere generatie zo van Panther Bars, Emma? Weet je dat ook?' Hij klinkt oprecht gefascineerd.

'Ja, natuurlijk weet ik dat.'

'Het is de grijze golf,' doet Nick betweterig een duit in het zakje. 'Demografische verschuivingen in de pensioengerechtigde populatie verklaren...'

'Nee, niet waar!' zeg ik ongeduldig. 'Het is omdat... omdat...' O, god, opa vermoordt me als ik het hardop zeg. 'Omdat... omdat Panther Bars je kunstgebit niet lostrekken.'

Er valt een verblufte stilte. Dan werpt Paul het hoofd in de nek en buldert van het lachen. 'Je kunstgebit,' zegt hij, zijn ogen uitwrijvend. 'Dat is echt geniaal, Emma. Je kunstgebit!'

Hij grinnikt na en ik kijk hem aan. Het bloed gonst in mijn hoofd. Ik heb zo'n gek gevoel. Alsof er iets in me opborrelt, alsof ik op het punt sta...

'Krijg ik dan nu promotie?'

'Wat?' Paul kijkt op.

Heb ik dat echt gezegd? Hardop?

'Krijg ik nu promotie?' Mijn stem is onvast, maar ik houd voet bij stuk. 'Je zei dat ik promotie kon maken door mijn eigen kansen te creëren. Dat heb je gezegd. Heb ik nu geen kans gecreëerd?'

Paul kijkt me even zwijgend aan, knipperend met zijn ogen.

'Weet je, Emma Corrigan,' zegt hij uiteindelijk, 'jij bent een van de... een van de verbazingwekkendste mensen die ik ooit heb gezien.'

'Betekent dat ja?' dring ik aan.

Je kunt een speld op de afdeling horen vallen. Iedereen wil horen wat hij gaat zeggen.

'O, in godsnaam,' zegt hij, rollend met zijn ogen. 'Vooruit dan maar! Je krijgt je promotie. Nou goed?'

'Nee,' hoor ik mezelf zeggen, en mijn hart begint nog razender te kloppen. 'Er is nog iets. Paul, ik heb je wereldcup-beker laten vallen.'

‘Wat?’ Hij kijkt me aan alsof hij een klap in zijn gezicht heeft gekregen.

‘Het spijt me echt. Ik zal een nieuwe voor je kopen.’ Ik kijk naar de zwijgende, starende gezichten om me heen. ‘En ik heb toen die keer de kopieermachine laten vastlopen. Of eigenlijk... al die keren. En die kont...’ Ik loop tussen de verwachtingsvolle gezichten door naar het prikbord en scheur de gefotokopieerde kont met string eraf. ‘Die is van mij, en ik wil hem daar niet meer zien.’ Ik maak een zwenking naar Artemis. ‘En Artemis, wat die parapluplant van jou betreft...’

‘Wat?’ zegt ze achterdochtig.

Ik kijk naar haar met haar Burberry-jas, haar designerbril en haar zelfvoldane, ik-ben-beter-dan-jij-kop.

Oké, ga nou niet te ver.

‘Ik... ik zou niet weten wat hem mankeert.’ Ik glimlach naar haar. ‘Prettige vergadering.’

De rest van de dag blijf ik helemaal in de wolken. Een beetje van streek en in de wolken tegelijk. Ik kan maar niet geloven dat ik promotie krijg. Ik word een echte marketingfunctionaris!

Maar dat is het enige niet. Ik weet niet goed wat me is overkomen. Ik voel me een heel nieuw mens. Dan heb ik Pauls beker maar laten vallen, wat dan nog? Dan weet iedereen maar hoe zwaar ik ben. Wat maakt het uit? Toedeloze Emma, waardeloze Emma die haar Oxfam-tassen onder haar bureau verstopt, en hallo, nieuwe, zelfbewuste Emma die ze trots aan haar stoel hangt.

Ik heb pap en mam gebeld om te vertellen dat ik promotie heb gemaakt en ze waren zo onder de indruk! Ze zeiden meteen dat ze naar Londen zouden komen om het met me te vieren. En toen heb ik lekker lang met mam over Jack gepraat. Ze zei dat sommige relaties voor altijd waren en sommige maar voor een paar dagen, en dat het leven gewoon zo was. En toen vertelde ze me uitgebreid over een man in Parijs met wie ze een verbijsterende verhouding van twee dagen had gehad. Ze zei dat ze nog nooit zo had genoten, lichamenlijk, en dat ze had geweten dat het niet

lang kon duren, maar dat dat het juist extra intens had gemaakt.

Vervolgens zei ze dat ik er niets over tegen pap mocht zeggen.

Goh. Ik ben eigenlijk geschokt. Ik had altijd gedacht dat pap en mam... Ik had althans nooit gedacht dat...

Tja, zo zie je maar weer.

Maar ze heeft gelijk. Sommige relaties is gewoon geen lang leven beschoren. Die van Jack en mij ging duidelijk nergens naartoe. En toevallig kan ik het goed aan. Ik ben er zelfs al bijna overheen. Mijn hart is vandaag maar één keer verkramp, toen ik dacht dat ik hem in de gang zag, en ik was snel weer de oude.

Mijn hele nieuwe leven begint vandaag. Ik verwacht zelfs vanavond, bij Lissy's dansopvoering, een nieuwe man te ontmoeten. Een lange, flamboyante advocaat. Ja. En die komt me in zijn ongelooflijk fantastische sportwagen van mijn werk halen. En ik huppel blij de treden af, schud mijn haar over mijn schouders, en kijk niet eens naar Jack, die zich bij het raam van zijn kamer staat te verbijten...

Nee. Nee. Jack komt niet in het verhaal voor. Ik ben over hem heen. Dat mag ik niet vergeten.

Ik zou het op mijn hand kunnen schrijven.

24

Lissy's dansopvoering wordt in een theater in Bloomsbury met een kleine binnenplaats met grind gehouden, en wanneer ik daar aankom, stikt het er van de juristen in dure pakken met een mobieltje aan hun oor.

'... cliënt niet bereid de voorwaarden van de overeenkomst te accepteren...'

'... verwijzende naar lid vier, komma, onverlet gelaten...'

Niemand maakt zelfs maar aanstalten om naar de zaal te gaan, dus besluit ik Lissy in de kleedkamer op te zoeken en haar de bloemen te geven die ik voor haar heb gekocht. (Ik was eerst van plan ze na de voorstelling op het toneel te gooien, maar het zijn rozen, en ik ben bang dat ze ladders in haar maillot maken.)

In de sjofele gangen klinkt muziek door de speakers en er lopen telkens mensen in glitterkostuums langs me heen. Een man met blauwe veren in zijn haar rekt zijn been tegen de muur terwijl hij met iemand in een kleedkamer praat. 'Dus toen wees ik die idi-óót van een aanklager erop dat de jurisprudentie uit 1983 in de zaak Miller tegen Davy inhoudt...' Hij breekt zijn zin af. 'Shit. Ik weet niet meer hoe ik moet opkomen.' Hij trekt wit weg. 'Ik weet verdomme helemaal niets meer. Ik meen het! Ik kom op met een reeks jetés – en dan?' Hij kijkt me aan alsof hij een antwoord van me verwacht.

'Eh... een pirouette?' probeer ik, en ik haast me onhandig verder, bijna struikelend over een meisje in spagaat. Dan zie ik Lissy in een kleedkamer op een kruk zitten. Ze is zwaar geschminkt, haar ogen zijn groot en glitterig en zij heeft ook al blauwe veren in haar haar.

Ik blijf in de deuropening staan. 'O, mijn god, Lissy,' zeg ik, 'wat zie je er fantastisch uit! Ik ben helemaal wild van die...'

'Ik durf niet.'

'Wat?'

'Ik durf niet!' herhaalt ze radeloos, en ze trekt haar katoenen kimono om zich heen. 'Ik weet helemaal niets meer. Mijn hoofd is leeg!'

'Dat denkt iedereen,' zeg ik geruststellend. 'In de gang stond een man die precies hetzelfde zei...'

'Nee, ik weet écht niets meer.' Lissy kijkt me verwilderd aan. 'Mijn benen zijn van rubber, ik krijg geen lucht...' Ze pakt een poederkwast, kijkt er somber naar en legt hem weer neer. 'Waarom ben ik hier ooit aan begonnen? Waarom?'

'Eh... omdat het je leuk leek?'

'Leuk?' Haar stem wordt hoog van ongeloof. 'Denk je dat dit léúk is? O, god.' Haar gezicht krijgt plotseling een andere uitdrukking en ze stormt naar een deur in de kleedkamer. Meteen daarna hoor ik haar kokhalzen.

Oké, er klopt iets niet. Ik dacht dat dansen gezónd moest zijn.

Ze komt weer te voorschijn, bleek en rillerig, en ik kijk haar bezorgd aan.

'Liss, gaat het wel?'

'Ik durf niet,' zegt ze. 'Echt niet.' Dan lijkt ze plotseling een besluit te nemen. 'Oké. Ik ga naar huis.' Ze begint haar kleren bij elkaar te rapen. 'Zeg maar dat ik opeens ziek ben geworden, een noodgeval...'

'Je kunt niet naar huis!' zeg ik ontzet, en ik probeer de kleren uit haar handen te trekken. 'Lissy, het komt allemaal goed! Ik bedoel, denk na. Hoe vaak heb je niet een lang pleidooi voor een volle rechtszaal moeten houden terwijl je wist dat er een onschuldig iemand naar de gevangenis zou kunnen gaan als je een fout maakte?'

Lissy kijkt me aan alsof ik gek ben.

'Ja, maar dat is gemákkelijk!'

'Goed...' Ik probeer wanhopig iets te bedenken. 'Goed, maar als je nu terugkrabbelt, zul je het jezelf nooit vergeven. Als je nu niet doorbijt, houd je je leven lang spijt.'

Het blijft stil. Ik kan Lissy's hersenen bijna zien malen onder al die veren en alles.

'Je hebt gelijk,' zegt ze ten slotte, en ze laat de kleren los. 'Goed, ik doe het, maar ik wil niet dat je kijkt. Ga maar... Ik zie je wel na de voorstelling. Nee, ook niet. Ga maar weg. Ik wil dat je weggaat.'

'Goed,' zeg ik aarzelend. 'Als je dat echt wilt, ga ik wel...'

'Nee!' ze wervelt rond. 'Je mag niet weg! Ik heb me bedacht. Ik heb je nodig!'

'Goed,' zeg ik nog aarzelender, en op hetzelfde moment roept een blikkerige stem door een luidspreker: 'De voorstelling begint over een kwartier!'

'Dan ga ik maar,' zeg ik. 'Dan kun je je opwarmen.'

'Emma.' Lissy pakt mijn arm en kijkt me indringend aan. Ze knijpt zo hard dat het pijn doet. 'Emma, als je me ooit hoort zeggen dat ik weer zoiets wil doen, moet je het me verbieden. Wat ik ook zeg. Beloof me dat je me tegen zult houden.'

'Ik beloof het,' zeg ik haastig. 'Ik beloof het.'

God allemachtig. Ik heb Lissy nog nooit zo in alle staten gezien. Op de terugweg naar de binnenhof, waar het nu echt krioelt van de goedgeklede mensen, voel ik dat ik zelf ook stijf sta van de zenuwen. Ze zag eruit alsof ze niet eens overeind kon blijven, laat staan dat ze zou kunnen dansen.

Alsjeblieft, laat ze er geen puinhoop van maken. Alsjeblieft.

Ik krijg een afschuwelijk beeld voor ogen van Lissy die als een geschrokken konijn voor het voetlicht staat, niet in staat zich haar passen te herinneren. En het publiek staart maar naar haar. Bij de gedachte word ik al misselijk.

Oké. Dat laat ik niet gebeuren. Als er iets verkeerd gaat, zorg ik voor een afleidingsmanoeuvre. Ik kan doen alsof ik een hartaanval krijg. Ja. Ik laat me vallen en iedereen kijkt wel even naar me, maar de voorstelling wordt niet stopgezet of zo, want we zijn Britten, en tegen de tijd dat iedereen weer naar het toneel kijkt, weet Lissy weer wat ze moet doen.

En als ze me met gillende sirene naar het ziekenhuis brengen of

zoiets, zeg ik gewoon: 'Ik had zo'n vreselijke pijn in mijn borst!' Geen mens kan bewijzen dat het niet waar is.

En al kunnen ze het bewijzen, met een speciale machine, dan zeg ik gewoon...

'Emma.'

'Wat?' zeg ik afwezig. En dan stukt mijn hart.

Jack staat een meter of drie bij me vandaan, in zijn gebruikelijke spijkerbroek met trui, en hij springt er ontzettend uit tussen al die juristen in kantoorpakken. Zijn ogen vinden de mijne en ik voel alle oude pijn naar mijn hart terugstromen.

Niet reageren, houd ik mezelf snel voor. Streep eronder. Nieuw leven.

'Wat doe jij hier?' vraag ik, en ik haal onverschillig mijn schouders een miniem eindje op.

'Ik zag de folder van de voorstelling op je bureau liggen.' Hij laat hem me zien zonder zijn ogen van de mijne los te maken. 'Emma, ik wil echt graag met je praten.'

Opeens voel ik me diep gegriefd. Denkt hij dat hij hier zomaar kan opduiken en dat ik alles in de steek laat om met hem te praten? Nou, misschien heb ik het druk. Misschien ben ik met andere dingen bezig. Heeft hij daar wel aan gedacht?

'Toevallig... ben ik hier met iemand anders,' zeg ik op beleefde, lichtelijk medelijdende toon.

'Echt?'

'Ja, echt. Dus...' Ik schokschouder en verwacht dat Jack weg zal lopen, maar dat doet hij niet.

'Met wie?' vraagt hij.

Oké, dat had hij dus niet moeten vragen. Ik weet even niet goed wat ik moet doen.

'Eh... met hem,' zeg ik uiteindelijk, en ik wijs naar een lange vent in een overhemd zonder colbert die in de hoek van de binnenplaats staat, met zijn gezicht van ons afgewend. 'Ik moest trouwens maar eens naar hem toe gaan.'

Met fier geheven hoofd draai ik me op mijn hakken om en loop naar de man in overhemd. Ik ga hem vragen hoe laat het is, en dan houd ik hem op de een of andere manier aan de praat tot

Jack weg is (en misschien lach ik een paar keer vrolijk om hem in te peperen hoe leuk we het hebben).

Als ik vlak bij de man in het overhemd ben, draait hij zich om, pratend in zijn mobieltje.

'Hallo!' begin ik opgewekt, maar hij hoort me niet eens. Hij kijkt dwars door me heen en loopt, nog steeds pratend, de mensenmassa in.

Ik blijf alleen in de hoek achter.

Shit.

Na meer dan een eeuwigheid, voor mijn gevoel, draai ik me zo nonchalant mogelijk om.

Jack staat er nog, en hij heeft alles gezien.

Ik kijk hem woedend aan. Mijn hele lijf trilt van schaamte. Als hij me uitlacht...

Maar hij lacht niet.

'Emma...' Hij loopt naar me toe, blijft vlak voor me staan en kijkt me recht in de ogen. 'Wat je zei. Het laat me niet los. Ik had opener tegen je moeten zijn. Ik had je niet buiten mogen sluiten.'

Ik voel me eerst verrast en dan komt mijn gekwetste trots om de hoek kijken. Dus nu wil hij me zijn geheimen opeens wel vertellen? Nou, misschien is het wel te laat. Misschien heb ik geen interesse meer.

'Je hoeft me helemaal niets te vertellen. Jouw zaken zijn jouw zaak, Jack.' Ik glimlach afstandelijk naar hem. 'Het gaat me niets aan. En waarschijnlijk zou ik er toch niets van begrijpen, in aanmerking genomen dat het allemaal heel gecompliceerd is en ik oerstom ben...'

Ik draai me resoluut om en loop over het grind weg.

'Ik ben je in elk geval een verklaring schuldig,' volgt Jacks droge stem me.

'Je bent me niets schuldig!' Ik steek fier mijn kin in de lucht. 'Het is uit, Jack. En we kunnen allebei beter... Aargh! Laat me los!'

Jack heeft me bij mijn arm gepakt en draait me om.

'Ik ben hier niet voor niets gekomen, Emma,' zegt hij ernstig. 'Ik ben gekomen om je te vertellen wat ik in Schotland deed.'

Ik schrik me kapot, maar probeer me goed te houden.

‘Het kan me niet schelen wat je in Schotland hebt uitgevoerd!’ pers ik eruit. Ik ruk mijn arm los en schrijd weg, voor zover dat mogelijk is in dat dichte woud van in hun mobieltjes ratelende juristen.

‘Emma, ik wil het je vertellen.’ Hij loopt achter me aan. ‘Ik wil het je echt graag vertellen.’

‘Ja, maar misschien wil ik het niet weten!’ repliceer ik uitdagend. Ik draai me zo woest om dat het grind aan alle kanten opspat.

We staan als een paar schermers tegenover elkaar. Mijn borstkas rijst en daalt snel.

Natuurlijk wil ik het weten.

Hij weet dat ik het wil weten.

‘Vooruit dan maar,’ zeg ik uiteindelijk, en ik trek onwillig mijn schouders op. ‘Vertel het maar, als je dat zo graag wilt.’

Jack leidt me zwijgend naar een stil plekje, weg van de drukte. Onder het lopen voel ik mijn bravoure zakken. Ik begin zelfs een beetje ongerust te worden. Bang zelfs.

Wil ik zijn geheim eigenlijk wel horen?

Als hij nou fraudeert, zoals Lissy zei? Als hij nou met louche zaakjes bezig is en wil dat ik hem help?

Als hij nou eens een echt gênante operatie heeft ondergaan en ik per ongeluk in de lach schiet?

Als er nou écht een andere vrouw is en hij me vertelt dat hij gaat trouwen of zoiets?

Ik voel een steekje pijn, dat ik de kop indruk. Tja, als dat zo is... dan reageer ik gewoon nonchalant, alsof ik het de hele tijd al wist. Ik doe zelfs alsof ik óók een nieuwe minnaar heb. Ja, ik werp hem een wrange glimlach toe en dan zeg ik: ‘Weet je, Jack, ik ben er nooit van uitgegaan dat we elkaar trouw zouden zijn...’

‘Goed dan.’ Jack kijkt me aan en ik beslis op slag dat ik hem ga aangeven als hij een moord heeft gepleegd, belofte of geen belofte.

‘Daar gaat-ie dan.’ Hij haalt diep adem. ‘Ik was in Schotland bij iemand op bezoek.’

Mijn hart maakt een duikvlucht.

‘Een vrouw,’ zeg ik voordat ik er iets aan kan doen.

‘Nee, geen vrouw!’ Zijn gezichtsuitdrukking verandert en hij kijkt me aan. ‘Dacht je dat? Dat ik je bedroog?’

‘Ik... ik wist niet wat ik moest denken.’

‘Emma, ik heb geen andere vrouw. Ik was op bezoek bij...’ – hij aarzelt – ‘... je zou het familie kunnen noemen.’

Mijn brein maakt een enorme omwenteling.

Familie?

O, mijn god, Jemima had het goed, ik heb me laten inpalmen door een maffioso.

Oké. Geen paniek. Ik kan vluchten. Ik kan politiebescherming en een nieuwe identiteit krijgen. Mijn nieuwe naam zou Megan kunnen zijn.

Nee, Chloë. Chloë de Souza.

‘Iets specifiek gezegd... een kind.’

Een kind? Mijn brein kantelt weer. Heeft hij een kind?

‘Ze heet Alice.’ Hij glimlacht een beetje. ‘Ze is vier.’

Hij heeft een vrouw en een heel gezin waar ik niets van weet, en dat is zijn geheim. Ik wist het, ik wist het.

‘Je...’ Ik lik langs mijn droge lippen. ‘Heb jij een kind?’

‘Nee, ik heb geen kind.’ Jack staart even naar de grond en kijkt weer op. ‘Pete had een kind. Een dochter. Alice is de dochter van Pete Laidler.’

‘Maar... maar...’ Ik kijk hem niet-begrijpend aan. ‘Maar... ik heb nooit geweten dat Pete Laidler een kind had.’

‘Niemand weet het.’ Hij kijkt me lang aan. ‘Dat is het hele probleem.’

Dit is zo totaal en ontzettend niet wat ik had verwacht.

Een kind. Het geheime kind van Pete Laidler.

‘Maar... maar hoe kan niemand er iets van weten?’ zeg ik stompzinnig. We hebben de drukte verder achter ons gelaten en zitten op een bank onder een boom. ‘Ik bedoel, je moet haar toch kunnen zien?’

‘Pete was fantastisch,’ zegt Jack met een zucht, ‘maar vastigheid is nooit zijn sterkste punt geweest. Tegen de tijd dat Marie, zo heet de moeder van Alice, erachter kwam dat ze zwanger was,

waren Pete en zij al uit elkaar. Marie is een trotse, onafhankelijke vrouw. Ze was vastbesloten het allemaal alleen op te knappen. Pete steunde haar wel financieel, maar hij was niet in het kind geïnteresseerd. Hij vertelde zelfs aan niemand dat hij vader was geworden.'

'Ook niet aan jou?' Ik staar hem verbaasd aan. 'Wist je niet dat hij een kind had?'

'Pas na zijn dood.' Zijn gezicht wordt iets harder. 'Ik hield van Pete, maar dit kan ik hem heel moeilijk vergeven. Maar goed, een paar maanden na zijn dood kwam Marie met dat kleintje aanzetten.' Jack ademt hoorbaar uit. 'Tja. Je kunt je voorstellen hoe we ons voelden. Geschokt is nog zacht uitgedrukt. Maar Marie wilde pertinent niet dat iemand erachter zou komen. Ze wilde Alice als een gewoon kind laten opgroeien, niet als de liefdesbaby van Pete Laidler. Niet als de erfgename van een onmetelijk fortuin.'

Het duizelt me. Een vierjarige die Pete Laidlers deel van Panther nv erft. Godsamme.

'Dus zij krijgt alles?' zeg ik aarzelend.

'Niet alles, nee, maar wel veel. Petes familie is meer dan gul geweest. En daarom houdt Marie haar uit de schijnwerpers.' Hij spreidt zijn handen. 'Ik weet dat we haar niet eeuwig kunnen blijven afschermen. Vroeg of laat komt het aan het licht. Maar als de media erachter komen, zullen ze door het dolle heen zijn. Ze zal naar de top van de lijsten van rijke mensen schieten... andere kinderen zullen het haar moeilijk maken... ze zal niet meer gewoon zijn. Sommige kinderen kunnen dat aan, maar Alice... is niet zo'n kind. Ze heeft astma, ze is nogal broos.'

Terwijl Jack praat, denk ik terug aan de berichten over Petes dood. Elke krant had zijn foto op de voorpagina.

'Ik wil het kind te veel in bescherming nemen.' Jack glimlacht spijtig. 'Ik weet het. Zelfs Marie zegt het. Maar... ze is me zo dierbaar.' Hij kijkt even in de verte. 'Ze is het enige dat we nog van Pete hebben.'

Ik kijk hem aan, plotseling ontroerd.

'Dus daar gingen die telefoontjes over?' zeg ik aarzelend. 'Daarom moest je opeens weg?'

Jack zucht. 'Ze waren bij een verkeersongeluk betrokken geraakt. Niets ernstigs, maar... we zijn extra op onze hoede, na Pete. We wilden er gewoon zeker van zijn dat ze de goede behandeling kregen.'

'Ja.' Ik krimp een beetje in elkaar. 'Dat kan ik me voorstellen.'

Het blijft even stil. Mijn brein probeert alle stukjes in elkaar te passen. Het allemaal te bevatten.

'Toch snap ik het niet,' zeg ik. 'Waarom mocht ik tegen niemand zeggen dat je naar Schotland was geweest? Daar zou toch niemand iets achter zoeken?'

Jack rolt wanhopig met zijn ogen.

'Dat was mijn eigen oerstomme fout. Ik had tegen een paar mensen gezegd dat ik die dag naar Parijs zou gaan, bij wijze van extra voorzorgsmaatregel. Ik nam een anonieme vlucht. Ik dacht dat er geen haan naar zou kraaien. Toen kwam ik het kantoor in... en daar zat jij.'

'En toen baalde je.'

'Niet precies.' Hij kijkt me aan. 'Ik wist niet precies wat er door me heen ging.'

Ik voel dat ik rood word en schraap verlegen mijn keel.

'Dus... eh... ' zeg ik met afgewende blik. 'Dus daarom...'

'Ik wilde alleen voorkomen dat jij zou zeggen: "Hé, hij zat niet in Parijs, hij zat in Schotland!" en dat er een geruchtenmolen op gang zou komen.' Jack schudt zijn hoofd. 'Je zou verbaasd staan van de bespottelijke theorieën die mensen bij elkaar verzinnen als ze niets beters te doen hebben. Ik heb het allemaal al eens gehoord, weet je. Ik wil de onderneming verkopen... ik ben homo... ik zit in de maffia...'

'Eh... echt?' zeg ik, en ik strijk een lok haar glad. 'Goh. Wat stom van die mensen!'

Er dreutelen een paar meisjes onze kant op en we zwijgen allebei tot ze weg zijn.

'Emma, het spijt me dat ik het je niet eerder kon vertellen,' zegt Jack dan zacht. 'Ik wist dat het je kwetste, ik wist dat je het gevoel had dat ik je buitensloot, maar... het is gewoon niet iets dat je zomaar kunt vertellen.'

‘Nee!’ zeg ik spontaan. ‘Natuurlijk niet. Ik ben stom geweest.’

Ik schuif schutterig met mijn teen in het grind en schaam me een beetje. Ik had kunnen weten dat het iets belangrijks was. Toen hij zei dat het een gecompliceerde, gevoelige kwestie was, zei hij gewoon de waarheid.

‘Er zijn maar een paar mensen die ervan weten.’ Jack kijkt me ernstig aan. ‘Een paar bijzondere, betrouwbare mensen.’

Iets aan zijn blik knijpt mijn keel dicht. Ik kijk terug en voel het bloed naar mijn wangen stijgen.

‘Komen jullie?’ roept een opgewekte stem. We schrikken op en zien een vrouw in zwarte spijkerbroek naderen. ‘De voorstelling begint zo!’ zegt ze stralend.

Het voelt alsof ze me met een klap uit een droom heeft gewekt.

‘Ik... ik moet naar Lissy’s dans gaan kijken,’ zeg ik verdwaasd.

‘Ja. Goed, dan laat ik je maar alleen. Dat was eigenlijk alles wat ik te zeggen had.’ Jack komt langzaam overeind en draait zich naar me om. ‘Nog één ding.’ Hij kijkt me een paar seconden zwijgend aan. ‘Emma, ik besef dat de afgelopen dagen niet gemakkelijk voor je geweest kunnen zijn. Jij bent de hele tijd een toonbeeld van discretie geweest, terwijl ik... dat niet was. En ik wilde je mijn verontschuldiging aanbieden. Nogmaals.’

‘Het... het is al goed,’ zeg ik met verstikte stem.

Jack keert zich weer om, ik zie hem langzaam over het grind weglopen en ik voel me helemaal verscheurd.

Hij is helemaal hierheen gekomen om me zijn geheim te vertellen. Zijn grote, kostbare geheim.

Dat had hij niet hoeven doen.

O, god. O, god.

‘Wacht!’ hoor ik mezelf uitroepen, en Jack draait zich direct om. ‘Zou je... Heb je zin om mee te gaan?’ En ik voel de blijdschap door me heen kabbelen als zijn gezicht zich in een glimlach plooit.

Terwijl we samen over het grind knarsen, raap ik mijn moed bij elkaar om iets te zeggen.

‘Jack, ik moet jou ook iets vertellen. Over... over wat je net zei. Ik weet dat ik pas heb gezegd dat je mijn leven had verwoest.’

‘Ik weet het nog,’ zegt Jack wrang.

‘Nou, het zóú kunnen dat ik het mis had.’ Ik schraap timide mijn keel. ‘Ik... ik hád het zelfs mis.’ Ik kijk hem openhartig aan. ‘Jack, je hebt mijn leven niet verwoest.’

‘Nee?’ zegt Jack. ‘Moet ik het nog eens proberen?’

Of ik het wil of niet, er welt een giechel in me op.

‘Néé!’

‘Nee? Is dat je definitieve antwoord?’

Hij kijkt me aan met een grotere vraag in zijn ogen, en ik voel een scheut, half hoop, half angstig vermoeden. We zwijgen allebei een poos. Ik adem iets te snel.

Plotseling valt Jacks blik belangstellend op mijn hand.

‘Ik ben over Jack heen,’ leest hij hardop.

Shit!

Mijn hele gezicht wordt vuurrood.

Ik schrijf nooit meer iets op mijn hand. Nooit. ‘Dat is maar...’ – ik schraap mijn keel weer – ‘... een krabbeltje... Het betekent niet...’

Het getjirp van mijn mobieltje snoert me de mond. Goddank. Wie dit ook is, ik hou van hem. Ik pak het toestel haastig uit mijn tas en toets groen.

‘Emma, je zult eeuwig van me houden!’ snerpt Jemima.

‘Wat?’ Ik kijk met grote ogen naar het toestel.

‘Ik heb het allemaal voor je geregeld!’ zegt ze triomfantelijk. ‘Ik weet het, ik ben een ster, je zou niet weten wat je zonder me moest beginnen...’

‘Wát?’ Ik krijg een angstig voorgevoel. ‘Jemima, waar heb je het over?’

‘Je wraak op Jack Harper, suffie! Aangezien jij er maar als een watje bij zat, heb ik het heft in eigen hand genomen.’

Ik ben even als verlamd.

‘Eh... Jack... neem me niet kwalijk.’ Ik werp hem een vrolijke glimlach toe. ‘Ik... ik moet dit gesprek aannemen.’

Ik ren met knikkende knieën naar de hoek van de binnenhof, ruimschoots buiten gehoorsafstand.

‘Jemima, je had me beloofd dat je niets zou doen,’ sis ik. ‘Je hebt

het op je ponyleren tas van Miu Miu gezworen, weet je nog?’

‘Ik heb geen ponyleren tas van Miu Miu!’ kraait ze triomfante-lijk. ‘Alleen een van Féndi!’

Ze is gek. Ze is compleet gestoord.

‘Jemima, wat heb je gedaan?’ breng ik moeizaam uit. ‘Zeg wat je hebt gedaan.’

Mijn hart bonkt van angst. Alsjeblieft, zeg niet dat ze krassen op zijn auto heeft gemaakt. Alsjeblieft.

‘Oog om oog, Emma! Die man heeft je verschrikkelijk verraden en dat gaan we ook met hem doen. Goed, ik zit hier met een bijzonder aardige man, Mick heet hij. Hij is journalist, hij schrijft in de *Daily World*...’

Het bloed stolt me in de aderen.

‘Een roddeljournalist?’ hijg ik. ‘Jemima, ben je krankzinnig geworden?’

‘Doe niet zo kleingeestig en provinciaals,’ repliceert Jemima afkeurend. ‘Emma, de roddelpers is je vriend. Die journalisten zijn net privé-detectives... maar dan gratis! Mick heeft in het verleden al van alles voor mammië gedaan. Hij is een fantastische speur-
neus. En hij wil héél graag Jack Harpers geheimje aan de weet komen. Ik heb hem alles verteld wat we weten, maar hij wil jou ook graag even spreken.’

Ik voel me duizelig. Dit kan niet waar zijn.

‘Jemima, luister,’ zeg ik snel en zacht, alsof ik een krankzinnige van een dak wil praten. ‘Ik wil Jacks geheim niet weten, oké? Ik wil het gewoon vergeten. Je moet die vent tegenhouden.’

‘Nee!’ zeg ze als een recalcitrant kind van zes. ‘Emma, stel je niet zo aan! Je kunt mannen niet over je heen laten lopen zonder iets terug te doen. Je moet het ze betaald zetten. Mammië zegt altijd...’ Ik hoor opeens gierende banden. ‘Oeps. Ongelukje. Ik bel je nog.’

De verbinding wordt verbroken.

Ik ben sprakeloos van afgrijzen.

Ik toets als een razende haar nummer in, maar krijg prompt haar voicemail.

‘Jemima,’ zeg ik meteen na de piep, ‘Jemima, je moet hiermee

ophouden! Je moet...' Ik zwijg abrupt als Jack met een warme glimlach voor me opduikt.

'Het begint,' zegt hij, me vragend aankijkend. 'Alles in orde?'

'Top,' zeg ik met verstikte stem, en ik berg mijn mobieltje op.
'Alles is... top.'

25

Ik loop bijna licht in mijn hoofd van paniek de zaal in.

Wat heb ik gedaan? Wat heb ik gedaan?

Ik heb Jacks allerkostbaarste geheim aan een moreel verwron-
gen, wraakgierige krankzinnige in Prada-kleren doorgespeeld.

Oké. Rustig nou, houd ik mezelf voor de zoveelste keer voor.
Ze weet niet echt iets. Die journalist vindt vast niets. Ik bedoel,
wat heeft hij nou helemaal voor aanknopingspunten?

Maar als hij het toch ontdekt? Als hij op de een of andere ma-
nier op de waarheid stuit? En Jack vervolgens ontdekt dat ik hem
op het goede spoor heb gezet?

Ik word misselijk bij het idee. Mijn maag verkramp. Waarom
heb ik ooit tegen Jemima gezegd dat hij in Schotland was ge-
weest? Waaróm?

Nieuw voornemen: ik verklap nooit meer een geheim. Nooit,
nooit, nooit. Ook niet als het onbelangrijk lijkt. Ook niet als ik
boos ben.

Of nee... Ik zeg nooit meer wat, punt. Mijn gepraat lijkt me toch
alleen maar moeilijkheden op te leveren. Als ik om te beginnen
mijn mond had gehouden in dat stomme vliegtuig, zat ik nu niet
zo in de penarie.

Ik word stom. Een zwijgend raadsel. Als ze me iets vragen,
knik ik alleen, of ik krabbel een cryptische boodschap op een
stukje papier. Dat nemen ze dan mee en daar gaan ze op zitten
broeden, zoekend naar verborgen betekenissen...

'Is dat Lissy?' vraagt Jack, en ik veer geschrokken op. Hij wijst
een naam in het programmaboekje aan. Ik volg zijn blik en knik
met mijn mond stijf dicht.

‘Ken je meer mensen die optreden?’ vraagt hij.

Ik haal zwiingend mijn schouders op: wie weet?

‘En... hoe lang heeft Lissy gerepeteerd?’

Ik aarzel en steek dan drie vingers op.

‘Drie?’ Jack kijkt me vragend aan. ‘Drie wat?’

Ik maak een gebaar met mijn handen dat ‘maanden’ moet betekenen. Ik doe het nog een keer. Jack snapt er niets meer van.

‘Emma, is er iets?’

Ik voel in mijn zak, maar kan geen pen vinden.

Oké, dat niet meer praten wordt niets.

‘Een maand of drie,’ zeg ik hardop.

‘O.’ Jack knikt en kijkt weer in zijn programmaboekje. Zijn gezicht staat kalm en nietsvermoedend, en ik voel de schuldbevuste zenuwen weer in me opkomen.

Misschien moet ik het hem maar gewoon vertellen.

Nee. Dat kan ik niet. Dat kan ik echt niet. Hoe zou ik moeten beginnen? ‘Trouwens, Jack, weet je nog dat je me vroeg dat ontzettend belangrijke geheim te bewaren? Nou, raad eens...’

Ik moet Jemima in bedwang houden. Zoals in die oorlogsfilms waarin ze de man die te veel weet omleggen. Maar hoe houd ik Jemima in bedwang? Ik heb een gestoorde menselijke Exocet-raket gelanceerd die nu door Londen spuit, erop gebrand zo veel mogelijk verwoesting aan te richten, en nu wil ik haar terugroepen, maar de knop doet het niet meer.

Oké. Rationeel blijven denken. Er is geen reden tot paniek. Vanavond gebeurt er niets. Ik blijf gewoon proberen haar mobiel te bereiken en zodra ik haar te pakken heb, leg ik haar in simpele taal uit dat ze die vent moet laten ophouden en dat ik anders haar benen breek.

Ik schrik van een laag, gestaag tromgeroffel door de zaal. Ik ben zo druk met andere dingen bezig dat ik gewoon was vergeten waarom we hier zijn. De zaal wordt donker en de toeschouwers om ons heen zwijgen verwachtingsvol. Het geroffel zwelt aan, maar het podium blijft pikzwart.

Het geroffel wordt nog luider en ik begin me gespannen te voe-

len. Dit is een beetje griezelig. Wanneer gaan ze nou dansen? Wanneer halen ze het doek op? Wanneer...

Pauw! Opeens valt er een duizelingwekkend licht de zaal in, dat me bijna verblindt, en iedereen houdt zijn adem in. Dreu-nende muziek vult de ruimte en er verschijnt iemand op het podium, alleen, in een zwart glitterkostuum, wervelend en springend. Goh, wie het ook is, hij of zij is verbijsterend. Ik knipper verdwaasd met mijn ogen in het helle licht om het beter te kunnen zien. Ik kan amper zien of het een man of een vrouw is, of...

O, mijn god. Het is Lissy.

Ik zit aan mijn stoel gekluisterd van de schok. Al het andere is uit mijn hoofd weggevaagd. Ik kan mijn ogen niet van Lissy afhouden.

Ik had geen idee dat ze dit kon. Geen idee! Ik bedoel, we hebben samen op ballet gezeten, en een tijdje op tapdansen, maar we hebben nooit... Ik had nooit... Hoe kan ik iemand meer dan twintig jaar kennen en er nog steeds geen idee van hebben dat ze zo kan dansen?

Ze heeft net een ongelooflijke langzame, lenige dans gedaan met een gemaskerde man, Jean-Paul, denk ik, en nu springt en tolt ze rond met een lang lint. De hele zaal kijkt gefascineerd naar haar en ze straalt gewoon. Ik heb haar in geen maanden zo gelukkig gezien. O, wat ben ik trots op haar.

Tot mijn afgrijzen beginnen er tranen achter mijn ogen te prikken. En nu begint mijn neus ook nog te lopen. Ik heb niet eens een tissue bij me. Wat is dit gênant. Ik ga snotteren, als een moeder bij een kerstspel. Nog even en ik spring op, ren met een camcorder naar het podium en roep: 'Schatje, wuif eens naar pappie?'

Oké. Ik moet me vermennen, anders wordt het net zoiets als die keer toen ik met mijn petekind Amy naar *Tarzan* ging, die Disney-animatiefilm. Toen het licht weer aanging, sliep Amy als een roos en was ik in tranen en werd ik aangegaapt door een massa onverschillige kleuters. (Ik kan ter verdediging aanvoeren dat het écht romantisch was. En dat Tarzan best een lekker ding was.)

Mijn hand wordt aangeraakt. Ik kijk op en zie dat Jack me een zakdoek aanbiedt. Als ik hem aanneem, sluiten Jacks vingers zich even om de mijne.

Tegen het eind van de voorstelling ben ik in een roes. Lissy buigt als een echte ster en Jack en ik applaudisseren als bezetenen en grijnzen naar elkaar.

‘Tegen niemand zeggen dat ik heb gehuild, hoor,’ zeg ik boven het applaus uit.

‘Nee,’ zegt Jack, en hij glimlacht quasi-medelijdend naar me. ‘Ik beloof het.’

Het doek valt voor de laatste keer en het publiek begint op te staan en tassen en jassen bij elkaar te rapen. En nu we weer op aarde zijn, voel ik mijn opwinding wegebben en de zenuwen terugkomen. Ik moet nog een keer proberen Jemima te bereiken.

De mensen stromen naar buiten en over de binnenhof naar een verlichte ruimte aan de andere kant.

‘Ik heb met Lissy op het feest afgesproken,’ zeg ik tegen Jack. ‘Dus, eh... waarom ga jij niet vast? Ik moet even snel bellen.’

‘Gaat het wel?’ vraagt Jack, en hij kijkt me bezorgd aan. ‘Je lijkt zo nerveus.’

‘Ik voel me prima!’ zeg ik. ‘Alleen opgewonden!’ Ik straal zo overtuigend mogelijk naar hem, wacht tot hij veilig buiten gehoorsafstand is en bel Jemima. Weer de voicemail.

Nog een keer. Weer de voicemail.

Ik kan wel krijzen van frustratie. Waar zit ze? Wat doet ze? Hoe kan ik haar in bedwang houden als ik niet eens weet waar ze is?

Ik blijf roerloos staan en probeer de paniekgolven te negeren en te bedenken wat ik nu moet doen.

Oké, ik zal gewoon naar het feest moeten gaan, zo normaal mogelijk doen, blijven proberen haar te bereiken en in het uiterste geval wachten tot ik haar weer zie. Er zit niets anders op. Het komt wel goed. Het komt wel goed.

Het is een enorm, vrolijk en rumoerig feest. Alle dansers zijn er, nog in kostuum, en iedereen uit de zaal en dan nog een heel stel

mensen die zomaar gekomen lijken te zijn. Obers gaan met glazen rond en het lawaai van het gepraat is oorverdovend. Ik kom binnen en zie geen bekenden. Ik neem een glas wijn, begeef me in de menigte en vang links en rechts flarden van gesprekken op.

‘... schitterende kostuums...’

‘... tijd om te repeteren vandaan gehaald?’

‘... rechter was zó ontzétend star...’

Opeens ontdek ik Lissy, die verhit en stralend temidden van een stel knappe mannen van het type advocaat staat, van wie er een onbeschaamd naar haar benen kijkt.

‘Lissy!’ roep ik. Ze draait zich om en ik geef haar een dikke knuffel. ‘Ik had geen idee dat je zo goed kon dansen! Je was super!’

‘O, nee, echt niet,’ zegt ze prompt, en ze trekt zo’n typisch Lissy-gezicht. ‘Ik heb er een zootje van gemaakt in...’

‘Stop!’ onderbreek ik haar. ‘Lissy, het was echt fantastisch. Jij was fantastisch.’

‘Maar ik was gewoon waardeloos in...’

‘Dat mag je niet zeggen!’ roep ik bijna krijgend uit. ‘Je was fantastisch. Zeg het dan. Zég het, Lissy.’

‘Nou... goed dan.’ Haar gezicht plooit zich onwillig in een glimlach. ‘Oké. Ik was... fantastisch!’ Ze lacht opgetogen. ‘Emma, ik heb me nooit van mijn leven zo goed gevoeld! En raad eens? We maken al plannen voor een tournee, volgend jaar.’

‘Maar...’ Ik kijk haar verbaasd aan. ‘Je zei dat je dit nooit meer wilde doen, echt nooit meer, en dat ik je moest tegenhouden als je er weer over begon.’

‘O, dat was maar plankenkoorts,’ zegt ze, en ze wuift het luchtig weg. Dan zegt ze zachter: ‘Trouwens, ik zag Jack net.’ Ze kijkt me nieuwsgierig aan. ‘Wat is er aan de hand?’

Mijn hart bonkt in mijn keel. Zal ik haar over Jemima vertellen?

Nee. Dan raakt ze alleen maar van streek. En trouwens, we kunnen nu geen van beiden iets doen.

‘Jack is gekomen om met me te praten.’ Ik aarzel. ‘Om... me zijn geheim te vertellen.’

‘Dat meen je niet!’ hijgt Lissy, en ze slaat een hand voor haar mond. ‘En... wat is het?’

‘Dat mag ik je niet vertellen.’

‘Mag je dat niet vertellen?’ Lissy gaapt me ongelovig aan. ‘Na alles wat er gebeurd is, ga je het me niet eens vertellen?’

‘Lissy, dat kan ik echt niet maken.’ Ik trek een gekweld gezicht. ‘Het is... gecompliceerd.’

God, ik klink net als Jack.

‘Nou, goed dan,’ zegt Lissy een beetje narrig. ‘Ik zal het wel overleven. En... zijn jullie weer samen?’

‘Ik weet het niet,’ zeg ik blozend. ‘Misschien.’

‘Lissy! Dat was briljant!’ Er duiken een paar meiden in mantelpak naast Lissy op. Ik glimlach en trek me terug wanneer ze hen begroet.

Jack is nergens te bekennen. Zal ik Jemima nog eens bellen?

Ik pak steeds mijn mobieltje, maar stop het haastig weer weg als ik een stem achter me ‘Emma!’ hoor roepen.

Ik kijk om en schrik me wild. Daar staat Connor, in een pak, met een glas wijn en glanzend blond haar onder de felle lichten. Hij heeft een nieuwe das om, zie ik meteen. Blauw, met grote gele noppen. Ik vind hem niet mooi.

‘Connor, wat doe jij hier?’ roep ik verbaasd uit.

‘Lissy had me een folder gestuurd,’ antwoordt hij een beetje afwerend. ‘Ik heb Lissy altijd graag gemogen. Ik dacht: kom, ik ga erheen.’ Hij vervolgt verlegen: ‘En ik ben blij dat ik je zie. Ik wil graag even met je praten, als dat mag.’

Hij trekt me mee naar de deur, weg van de grote massa, en ik loop een tikkeltje nerveus mee. Ik heb niet meer echt met Connor gepraat sinds Jack op tv was. Wat zou kunnen komen doordat ik me uit de voeten maakte zodra ik een glimp van hem opving.

‘Ja?’ zeg ik, me naar hem omkerend. ‘Waar wilde je het over hebben?’

‘Emma.’ Connor schraapt zijn keel alsof hij op het punt staat een officiële redevoering te gaan houden. ‘Ik heb het gevoel dat je niet altijd... helemaal eerlijk tegen me bent geweest in onze relatie.’

Dat zou weleens het eufemisme van het jaar kunnen zijn.

'Je hebt gelijk,' geef ik beschaamd toe. 'O, god, Connor. Ik heb echt heel veel spijt van alles wat er is gebeurd...' Hij steekt waardig zijn hand op.

'Het geeft niet. Dat is allemaal oude koek. Maar ik zou je dankbaar zijn als je nu volkomen eerlijk tegen me zou willen zijn.'

'Absoluut,' zeg ik ernstig knikkend. 'Uiteraard.'

'Ik heb sinds kort... een nieuwe relatie,' zegt hij een beetje stijfjes.

'Wauw!' zeg ik verrast. 'Wat fijn! Connor, ik ben echt blij voor je. Hoe heet ze?'

'Ze heet Francesca.'

'En waar heb je...'

'Ik wilde je iets over seks vragen,' snijdt Connor me in een verlegen opwelling de pas af.

'O! Op zo'n manier.' Ik voel een steekje teleurstelling, dat ik verberg door een slok wijn te nemen. 'Goed.'

'Was je eerlijk tegen me op dat... vlak?'

'Eh... wat bedoel je?' vraag ik luchtig. Ik wil dit uitstellen.

'Was je eerlijk in bed?' Zijn gezicht wordt brandweerautorood. 'Of deed je maar alsof?'

O, nee. Denkt hij dat echt?

'Connor, ik heb nooit gedaan alsof ik klaarkwam,' zeg ik zacht. 'Met mijn hand op mijn hart. Nooit.'

'Nou... goed.' Hij wrijft zenuwachtig langs zijn neus. 'Maar heb je met andere dingen gedaan alsof?'

Ik kijk hem onzeker aan. 'Ik begrijp niet goed wat je...'

'Waren er bepaalde...' – hij schraapt zijn keel – '... bepaalde technieken van me waarvan je maar deed alsof je ervan genoot?'

O, god. Alsjeblíeft, vraag dat niet.

'Weet je, eigenlijk... weet ik het niet meer!' houd ik de boot af. 'Trouwens, ik moet eens gaan...'

'Emma, ik wil het weten!' zegt hij, plotseling vurig. 'Ik sta aan het begin van een nieuwe relatie. Het is niet meer dan redelijk dat ik mag... leren van fouten uit het verleden.'

Ik kijk naar zijn glimmende gezicht en krijg opeens een enorm

schuldgevoel. Hij heeft gelijk. Ik moet eerlijk zijn. Ik moet uiteindelijk eens open kaart spelen.

‘Goed,’ zeg ik uiteindelijk, en ik ga dichterbij hem staan. ‘Weet je nog, dat ene dat je altijd met je tong deed?’ Ik ga nog zachter praten. ‘Die... glijder? Nou, soms kreeg ik dan zin om te... te lachen. Als ik je dus een tip zou mogen geven, zou ik zeggen dat je niet...’

Ik zie zijn gezicht en de woorden besterven me op de lippen. Shit. Hij heeft het al gedaan.

‘Francesca zei...’ zegt Connor met een stem zo stijf als een plank, ‘Francesca zei dat ze dat heel opwindend vond.’

‘Nou, dat is dan natuurlijk ook zo!’ neem ik als een bezetene mijn woorden terug. ‘Iedere vrouw is weer anders. We hebben allemaal een ander lichaam... Iedereen houdt van... andere dingen.’

Connor kijkt me geagiteerd aan.

‘Ze zei ook dat ze gek was op jazzmuziek.’

‘Ja, waarom niet? Er zijn zat mensen die wild zijn van jazzmuziek.’

‘Ze zei dat ze het zo leuk vond dat ik Woody Allen zin voor zin kon citeren.’ Hij wrijft over zijn rode gezicht. ‘Heeft ze dat gelogen?’

‘Nee, ik weet zeker dat ze...’ Ik houd machteloos mijn mond.

‘Emma...’ Hij kijkt me verwilderd aan. ‘Hebben alle vrouwen geheimen?’

O, nee. Heb ik Connors vertrouwen in de vrouw als soort voorgoed kapotgemaakt?

‘Nee!’ roep ik uit. ‘Natuurlijk niet! Echt, Connor, ik weet zeker dat ik de enige ben.’

Een flits bekend blond haar bij de ingang van de zaal knijpt mijn stem af. Mijn hart slaat over.

Dat zal toch niet...

Dat kan toch niet...

‘Connor, ik moet weg,’ zeg ik, en ik spoed me naar de ingang.

‘Ze zei dat ze maat 36 had!’ roept Connor me hulpeloos na. ‘Wat betekent dat? Wat voor maat moet ik dan kopen?’

‘38!’ roep ik over mijn schouder.

Ze is het. Het is Jemima. In de foyer. Wat komt ze hier doen?

De deur gaat weer open en ik schrik zo dat ik er duizelig van word. Ze heeft een vent bij zich. In een spijkerbroek, met gemillimeterd haar en nieuwsgierige kraalogen. Hij heeft een fototoestel om zijn schouder en kijkt geïnteresseerd om zich heen.

Nee.

Dat kan ze niet hebben gedaan.

‘Emma,’ zegt een stem in mijn oor.

‘Jack!’ Ik draai me bliksemsnel om en zie hem met donkere ogen vol genegenheid naar me glimlachen.

‘Alles goed?’ zegt hij, en hij tikt teder tegen mijn neus.

‘Top!’ zeg ik een beetje schril. ‘Super!’

Ik moet deze situatie onder controle krijgen. Dat moet.

‘Jack... zou je een glas water voor me kunnen halen?’ hoor ik mezelf zeggen. ‘Ik blijf hier. Ik ben een beetje duizelig.’ Jack kijkt me bezorgd aan.

‘Weet je, ik dacht al dat er iets was. Ik breng je naar huis. Ik laat de auto komen.’

‘Nee. Dat.. dat hoeft niet. Ik wil blijven. Als je maar water voor me haalt.’ En ik besluit, iets te laat: ‘Alsjeblijft?’

Zodra hij weg is, storm ik de foyer in, bijna struikelend in de haast.

‘Emma!’ Jemima kijkt blij op. ‘Uitstekend! Ik wilde je net gaan zoeken. Goed, dit is Mick, en hij wil je een paar vragen stellen. We wilden in dat kamertje daar gaan zitten.’ Ze loopt een kleine, lege kantoorkamer in die aan de foyer grenst.

Ik pak haar arm. ‘Nee!’ zeg ik. ‘Jemima, je moet weg. Nu. Ga weg!’

‘Ik ga nergens heen!’ Jemima rukt haar arm los en kijkt met rollende ogen naar Mick, die de deur van de kamer achter me sluit. ‘Ik had je toch gezegd hoe dwars ze doet.’

‘Mick Collins.’ Mick duwt me zijn kaartje in handen. ‘Heel fijn je te ontmoeten, Emma. Goed, je hoeft je geen zorgen te maken, toch?’ Hij glimlacht sussend naar me, alsof hij dagelijks door hysterische vrouwen wordt weggestuurd. Wat waarschijnlijk ook zo is. ‘We gaan lekker zitten, een babbeltje maken...’

Hij kauwt op kauwgom onder het praten. Ik moet bijna braken als ik een vleug scherpe pepermuntgeur in mijn neus krijg.

‘Hoor eens, het is een misverstand,’ zeg ik, met moeite beleefd blijvend. ‘Ik ben bang dat er geen verhaal is.’

‘Zullen we dat even afwachten?’ zegt Mick met een vriendelijke glimlach. ‘Jij vertelt me de feiten...’

‘Nee! Ik bedoel, die zijn er niet.’ Ik wend me tot Jemima. ‘Ik heb tegen je gezegd dat ik niet wilde dat je iets deed. Je hebt het beloofd!’

‘Emma, wat ben je toch een watje.’ Ze werpt Mick een wanhopige blik toe. ‘Zie je nou waarom ik wel iets móést doen? Ik heb je verteld hoe misselijk Jack Harper haar heeft behandeld. Hij moet zijn lesje leren.’

‘Absoluut,’ beaamt Mick, en hij kijkt me met zijn hoofd schuin aan, alsof hij me taxeert. ‘Heel aantrekkelijk,’ zegt hij tegen Jemima. ‘Weet je, we zouden een begeleidend interview kunnen overwegen. Mijn escapades met de hoogste baas.’ Hij richt zich tot mij. ‘Je zou er dik mee kunnen verdienen.’

‘Néé!’ zeg ik vol afgrijzen.

‘Emma, doe niet zo tuttig!’ snauwt Jemima. ‘Eigenlijk wil je het best. Het zou een hele nieuwe carrière kunnen worden, weet je?’

‘Ik wil geen nieuwe carrière!’

‘Nou, je vergist je! Weet je wel hoeveel Monica Lewinsky per jaar verdient?’

‘Je bent ziek,’ zeg ik ongelovig. ‘Je bent een door en door gestoorde, verwrongen...’

‘Emma, ik heb alleen jouw belangen voor ogen.’

‘Niet waar!’ roep ik, en ik voel dat ik vuurrood aanloop. ‘Ik... Misschien komt het weer goed tussen Jack en mij!’

Het blijft een halve minuut stil. Ik kijk haar met ingehouden adem aan. Dan lijkt het alsof de moordrobot weer met een schok tot leven komt en opnieuw met laserstralen begint te schieten.

‘Reden te méér!’ zegt Jemima. ‘Dat houdt hem op zijn tenen. Zo ziet hij wie de lakens uitdeelt. Ga door, Mick.’

‘Interview met Emma Corrigan. Dinsdag vijftien juli, tien over

helftien.' Ik kijk op en verstijf van afschuw. Mick heeft een dictafoontje te voorschijn gehaald en houdt het onder mijn neus.

'Je hebt Jack Harper in het vliegtuig ontmoet. Kun je bevestigen van welke luchthaven het vliegtuig vertrok en wat de bestemming was?' Hij glimlacht naar me. 'Spontaan vertellen, alsof je een maatje aan de telefoon hebt.'

'Ophouden!' gil ik. 'Ga weg! Weg!'

'Emma, word eens volwassen,' zegt Jemima ongeduldig. 'Mick zal erachter komen wat dat geheim is, of je hem nu helpt of niet, dus je kunt net zo goed...' Ze zwijgt abrupt als de deurknop raakt en naar beneden gaat.

De kamer lijkt om me heen te deinen.

Zeg alsjeblieft niet... alsjeblieft...

De deur gaat langzaam open. Ik krijg geen lucht. Ik kan me niet bewegen.

Ik ben nog nooit van mijn leven zo bang geweest.

'Emma?' zegt Jack, die met twee glazen water in zijn ene hand binnenkomt. 'Hoe voel je je? Ik heb met en zonder prik meegebracht, want ik wist niet...'

Hij zwijgt en zijn ogen glijden niet-begrijpend over Jemima en Mick. Hij leest Micks kaartje, dat ik nog steeds in mijn hand heb, en er flitst verbijstering over zijn gezicht. Dan valt zijn blik op de dictafoon en betreft zijn gezicht.

'Ik ga maar eens,' mompelt Mick met opgetrokken wenkbrauwen naar Jemima. Hij laat de dictafoon in zijn zak glijden, pakt zijn rugzak en glipt de kamer uit. Het blijft een paar tellen stil. Ik hoor alleen het bonzen in mijn hoofd.

'Wie was dat?' vraagt Jack ten slotte. 'Een journalist?'

Al het licht is uit zijn ogen verdwenen. Hij kijkt alsof iemand zijn tuin heeft vertrappt.

'Ik... Jack...' zeg ik schor. 'Het is niet... het is niet...'

'Waarom...' Hij wrijft over zijn voorhoofd alsof hij probeert de situatie te verklaren. 'Waarom zat je met een journalist te praten?'

'Waarom dénk je dat ze met een journalist zat te praten?' mengt Jemima zich triomfantelijk in het gesprek.

'Wat?' Jacks ogen vinden haar en vullen zich met weerzin.

‘Jij denkt dat je zo’n gewichtige miljonair bent! Jij denkt dat je kleine mensen kunt gebruiken. Je denkt dat je straffeloos iemands intiemste geheimen kunt verraden en haar compleet vernederen. Nou, dat lukt je dus niet!’

Ze loopt op hem af, slaat haar armen over elkaar en steekt vol-
daan haar kin omhoog. ‘Emma heeft op een kans gewacht om
zich op je te wreken, en die heeft ze nu! Dat was écht een journa-
list, als je het weten wilt. En hij zit je op je huid. En wanneer jij je
Schotse geheimpje in koeienletters in alle kranten ziet staan, weet
jij misschien óók hoe het voelt als je verraden wordt! En mis-
schien krijg je dan spijt. Zeg het dan tegen hem, Emma! Zeg het!’

Maar ik ben verlamd.

Zodra ze het woord Schots uitsprak, zag ik Jacks gezicht ver-
anderen. Het leek te verschieten. Hij leek bijna ademloos van de
schrik. Hij keek me recht aan en ik zag het groeiende ongeloof in
zijn ogen.

‘Je denkt misschien dat je Emma kent, maar je kent haar hele-
maal niet,’ vervolgt Jemima genietend, als een kat die haar prooi
verscheurt. ‘Je hebt haar onderschat, Jack Harper. Je hebt onder-
schat waartoe ze in staat is.’

*Hou je kop! schreeuwt het in mijn binnenste. Het is niet waar!
Jack, ik zou nooit, nooit...*

Maar mijn hele lichaam weigert dienst. Ik kan niet eens slikken.
Als gekneveld kijk ik hem aan, hulpeloos, in de wetenschap dat
het schuldbesef van mijn gezicht moet druipen.

Jack doet zijn mond open en weer dicht. Dan draait hij zich op
zijn hakken om, trekt de deur open en loopt weg.

Het is even stil in het kamertje.

‘Zo!’ zegt Jemima, en ze klapt zegevierend in haar handen. ‘Dat
zal hem leren!’

Het is alsof ze de betovering heeft verbroken. Ik kan me opeens
weer bewegen. Ik kan weer ademen.

‘Jij...’ Ik beef zo hard dat ik bijna niet kan praten. ‘Jij stomme...
stomme... onnadenkende... trut!’

De deur zwaait open en daar staat Lissy, met grote ogen.

‘Wat is hier verdomme gebeurd?’ vraagt ze op hoge toon. ‘Ik

zag Jack net naar buiten stormen. Hij had een gezicht als een donderwolk!

‘Ze kwam met een journalist aanzetten!’ zeg ik gekweld, en ik wijs naar Jemima. ‘Zo’n misselijke roddeljournalist. En Jack zag ons hier een onderonsje houden, en nu denkt hij... God mag weten wat hij denkt...’

‘Stomme trut die je bent!’ Lissy geeft Jemima een klap in haar gezicht. ‘Hoe haal je het in je hoofd?’

‘Au! Ik hielp Emma zich op de vijand te wreken.’

‘Hij is mijn vijand niet, achterlijke...’ Ik ben bijna in tranen. ‘Lissy... wat moet ik nu doen? Wat?’

‘Rennen!’ zegt ze, en ze kijkt me gespannen aan. ‘Je kunt hem nog inhalen. Ga dan.’

Ik spuit de deur door en de binnenhof over, met zwoegende borstkas en brandende longen. Bij de weg aangekomen kijk ik panisch van links naar rechts. Dan zie ik hem op straat lopen.

‘Jack, wacht.’

Hij loopt met zijn mobieltje aan zijn oor, en bij het horen van mijn stem draait hij zich met een strak gezicht om.

‘Dus daarom was je zo in Schotland geïnteresseerd.’

‘Nee!’ zeg ik ontzet. ‘Nee! Luister, Jack, ze weten het niet. Ze weten niets, ik zweer het. Ik heb niets gezegd over...’ Ik bedwing me. ‘Jemima weet alleen dat je er bent geweest, meer niet. Ze blufte. Ik heb niets gezegd.’

Jack geeft geen antwoord. Hij kijkt me lang aan en loopt dan door.

‘Jemima heeft die vent gebeld, niet ik!’ roep ik wanhopig, en ik zet de achtervolging in. ‘Ik probeerde haar tegen te houden... Jack, je kent me toch! Je wéét dat ik je dat nooit zou aandoen. Ja, ik heb Jemima verteld dat je in Schotland was geweest. Ik was gekwetst, en ik was boos en... het floepte eruit. En dat was fout. Maar... maar jij hebt ook een fout gemaakt, en ik heb je vergeven.’

Hij kijkt me niet eens aan. Hij geeft me niet eens een kans. Zijn zilverkleurige auto stopt langs de stoepwand en hij maakt het portier open.

De paniek slaat toe.

‘Jack, het komt niet door mij,’ doe ik nog een verwoede poging. ‘Echt niet. Je moet me geloven. Daarom heb ik niet naar Schotland gevraagd! Ik wilde je geheim niet... verkopen!’ De tranen stromen over mijn gezicht en ik veeg ze woest weg. ‘Ik wilde niet eens zo’n groot geheim wéten. Ik wilde alleen je kleine geheimpjes horen! Je kleine, onbenullige geheimen! Ik wilde je alleen leren kennen... zoals jij mij kent.’

Maar hij kijkt niet om. Het portier valt zwaar in het slot en de auto rijdt de straat uit.

En ik blijf op de stoep achter, zielsalleen.

26

Ik kan me niet meteen bewegen. Ik sta daar maar, versuft, met de wind op mijn gezicht, naar het punt aan het eind van de straat te staren waar Jacks auto is verdwenen. Ik hoor zijn stem nog in mijn hoofd. Ik zie zijn gezicht nog voor me. Hoe hij naar me keek, alsof hij me bij nader inzien toch niet kende.

Mijn lichaam verkrampst van pijn en ik doe mijn ogen dicht, bijna niet in staat het te verdragen. Kon ik de klok maar terugzetten... Had ik maar krachtiger opgetreden... Had ik Jemima en haar vriend maar buiten de deur gezet... Had ik maar sneller iets gezegd toen Jack kwam opduiken...

Maar dat heb ik niet gedaan. En nu is het te laat.

Een groep feestgangers komt van de binnenhof de straat op, lachend en overlegend over taxi's.

'Gaat het?' vraagt iemand verwonderd, en ik schrik.

'Ja hoor,' zeg ik. 'Dank je.' Ik kijk nog een keer naar het verdwijnpunt van Jacks auto en dwing mezelf dan me om te draaien en langzaam terug naar het feest te lopen.

Lissy en Jemima zitten nog in het kantoortje, Jemima in elkaar gekrompen van doodsangst terwijl Lissy haar de les leest.

'... egoïstische onvolwassen trut! Ik kots van jou, weet je dat wel?'

Ik heb ooit iemand horen zeggen dat Lissy een rottweiler was in de rechtszaal, en dat kon ik nooit begrijpen, maar nu ik haar heen en weer zie ijsberen, met fonkelende ogen van woede, jaagt ze mij ook de stuipen op het lijf.

'Emma, laat haar ophouden!' smeekt Jemima. 'Laat haar niet zo tegen me tekeergaan.'

‘En... hoe ging het?’ Lissy kijkt me hoopvol aan. Ik schud zwijgend mijn hoofd.

‘Is hij...’

‘Hij is weg.’ Ik slik. ‘Ik wil er liever niet over praten.’

‘O, Emma.’ Ze bijt op haar onderlip.

‘Niet doen,’ zeg ik beverig. ‘Dan ga ik huilen.’ Ik leun tegen de muur en haal een paar keer diep adem in een poging me te vermennen. ‘Waar is haar vriendje?’ vraag ik uiteindelijk, en ik wijs met mijn duim naar Jemima.

‘Die is eruit gesmeten,’ zegt Lissy voldaan. ‘Hij probeerde een foto van rechter Hugh Morris in maillot te maken, en toen heeft een groep advocaten hem omsingeld en hem eruit gejo-nast.’

‘Jemima, luister.’ Ik dwing mezelf in haar blauwe, berouwloze ogen te kijken. ‘Je mag hem niet nog meer laten ontdekken. Dat mág niet.’

‘Het is al goed,’ zegt ze verongelijkt. ‘Ik heb het al tegen hem gezegd. Lissy heeft me gedwongen. Hij gaat er niet achteraan.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Hij zou mammié nooit tegen zich in het harnas jagen. Hij heeft een nogal lucratieve overeenkomst met haar.’

Ik werp Lissy een ‘is ze te vertrouwen?’-blik toe en ze haalt weifelend haar schouders op.

‘Jemima, dit is een dreigement.’ Ik loop naar de deur en draai me met een streng gezicht naar haar om. ‘Als hier ook maar iets van uitlekt, wat dan ook, breng ik in de openbaarheid dat jij snurkt.’

‘Ik snurk niet!’ zegt Jemima nuffig.

‘O, jawel,’ zegt Lissy. ‘Als je te veel hebt gedronken, snurk je als een os. En we vertellen óók aan iedereen dat je je Donna Karan-jas in een koopjeskelder hebt gekocht.’

Jemima snakt naar adem van ontzetting

‘Dat is niet waar,’ zegt ze, maar haar wangen worden rood.

‘Welles. Ik heb de plastic tas gezien,’ schiet ik Lissy te hulp. ‘En we verklappen dat je een keer gebakje hebt gezegd in plaats van taartje.’

Jemima slaat een hand voor haar mond.

‘... en dat je cultivéparels hebt, geen echte...’

‘... en dat je nooit echt zelf kookt voor je dineetjes...’

‘... en dat die foto van jou met prins William nep is...’

‘... en we zeggen tegen elke man die ooit nog met je uit wil dat je alleen maar een ring met diamant aan je vinger wilt!’ besluit ik met een dankbare blik naar Lissy.

‘Oké,’ zegt Jemima, die zo ongeveer in tranen is. ‘Oké! Ik beloof dat ik het erbij laat zitten. Ik zweer het. Als je maar niets over de koopjeskelder zegt. Alsjeblieft. Mag ik nu weg?’ Ze kijkt smeekend naar Lissy.

‘Ja, je kunt gaan,’ zegt Lissy minachtend, en Jemima kiest het hazenpad. Als de deur in het slot valt, kijk ik Lissy aan.

‘Is die foto van Jemima met prins William echt nep?’

‘Ja! Had ik dat niet verteld? Ik deed een keer iets voor haar op haar computer en toen opende ik per ongeluk een bestand... en toen zag ik het. Ze heeft gewoon haar eigen kop op het lijf van een andere meid geplakt!’

Ik giechel tegen wil en dank.

‘Ze is echt ongelooflijk.’

Ik voel me opeens slap en zak in een stoel. Het blijft een poosse stil. In de verte klinkt een bulderend gelach op van het feest en er loopt iemand langs de deur die het heeft over het probleem van het rechtsstelsel als zodánig...

‘Wilde hij niet eens luisteren?’ zegt Lissy ten slotte.

‘Nee. Hij liep gewoon weg.’

‘Is dat niet een beetje extreem? Ik bedoel, hij heeft al jouw geheimen verklapt, en jij maar één van...’

‘Je snapt het niet.’ Ik staar naar het saaie bruine projecttapijt. ‘Wat Jack me heeft verteld, is niet zomaar iets. Het is iets dat hij koestert. Hij was helemaal hierheen gekomen om het me te vertellen. Om me te bewijzen dat hij het mij wel kon toevertrouwen.’ Ik slik iets weg. ‘En het volgende moment ziet hij dat ik het aan een journalist zit door te vertellen.’

‘Maar dat deed je niet!’ zegt Lissy loyaal. ‘Emma, jij kon er niets aan doen!’

‘Wel waar!’ De tranen wellen in mijn ogen op. ‘Als ik gewoon mijn mond had gehouden, als ik Jemima om te beginnen nooit iets had verteld...’

‘Ze had hem hoe dan ook te grazen genomen,’ zegt Lissy. ‘Anders had hij je voor de rechter gesleept vanwege de krassen op zijn auto. Of gewonde geslachtsdelen.’

Ik lach beverig.

De deur zwaait open en de man met veren die ik achter het toneel heb gezien kijkt naar binnen. ‘Lissy! Daar ben je dan. Ze hebben hapjes. Het ziet er best lekker uit.’

‘Oké,’ zegt ze. ‘Dank je, Colin. Ik kom zo.’

Hij gaat weg en Lissy kijkt me aan.

‘Heb je zin in een hapje?’

‘Ik heb niet zo’n trek,’ zeg ik, en ik voeg er snel aan toe: ‘Maar ga gerust. Je zult wel uitgehongerd zijn na je voorstelling.’

‘Ik sterf van de honger,’ geeft ze toe. Dan kijkt ze me gespannen aan. ‘Maar wat ga jij doen?’

‘Ik... ga gewoon naar huis,’ zeg ik, en ik probeer zo opgewekt mogelijk te glimlachen. ‘Maak je geen zorgen, Lissy, ik red me wel.’

En ik wil ook naar huis, maar eenmaal buiten merk ik dat ik mezelf er niet toe kan zetten. Ik ben zo gespannen als een stalen veer. Ik moet er niet aan denken dat ik gezellig op het feest zou moeten babbelen, maar ik kan de zwijgende muren van mijn slaapkamer ook niet aan. Nog niet.

In plaats daarvan loop ik over het grind naar de lege toneelzaal. De deur zit niet op slot en ik loop regelrecht naar binnen. Ik baan me een weg door het donker naar de middelste rij en laat me vermoeid op het zachte, paarse pluche zakken.

En terwijl ik naar het zwijgende zwart van het lege podium kijk, rollen er twee dikke tranen uit mijn ogen die langzaam over mijn gezicht druppelen. Ik kan niet geloven dat ik het zo gigantisch heb verpest. Ik kan niet geloven dat Jack echt denkt dat ik... Dat hij gelooft dat ik in staat zou zijn...

Ik blijf de ontzetting op zijn gezicht zien. Ik herleef telkens die

opgesloten machteloosheid, die radeloze poging iets te zeggen; me te verklaren.

Kon ik het maar overdoen...

Opeens kraakt er iets. De zaal deur gaat langzaam open.

Ik tuur onzeker door het schemerduister naar de gestalte die de zaal in loopt en blijft staan. Ondanks alles begint mijn hart te bonzen van ondraaglijke hoop.

Het is Jack. Het moet Jack zijn. Hij is me komen zoeken.

Er valt een lange, martelende stilte. Ik sta strak van spanning. Waarom zegt hij niets? Waarom praat hij niet?

Wil hij me straffen? Verwacht hij dat ik weer mijn verontschuldiging aanbied? O, god, dit is niet te harden. Zeg eens iets, smee ik in stilte. Als je maar iets zégt.

'O, Francesca...'

'O, Connor...'

Wat? Ik tuur nog eens, nu met meer inspanning, en voel de klap van de teleurstelling. Wat ben ik ook een debiel. Het is Jack niet. Het is niet een gestalte; het zijn er twee. Connor en wat zijn nieuwe vriendin moet zijn – en ze zijn aan het vrijen.

Ik maak me ontroostbaar klein in mijn stoel en probeer mijn oren dicht te houden, maar het helpt niet. Ik hoor alles.

'Vind je dit lekker?' fluistert Connor.

'Hmm...'

'Vind je het echt lekker?'

'Natuurlijk! Hou op met dat gevraag!'

'Sorry,' zegt Connor, en dan wordt het weer stil, afgezien van een 'hmm' zo af en toe.

'Vind je dit lekker?' klinkt zijn stem opeens weer.

'Dat heb ik al gezegd.'

'Francesca, eerlijk zeggen, ja?' Connors stem klimt geagiteerd omhoog. 'Want als je nee bedoelt, dan...'

'Ik bedoel geen nee! Connor, waar zit jij mee?'

'Waar ik mee zit, is dat ik je niet geloof.'

'Je gelóóft me niet?' Ze klinkt woedend. 'Waarom geloof je me in vredesnaam niet?'

Opeens loop ik over van berouw. Dit is allemaal mijn schuld. Ik

heb niet alleen mijn eigen relatie geruïneerd, maar die van hen ook nog eens. Ik moet iets doen. Ik moet proberen bruggen te slaan.

Ik schraap mijn keel. 'Eh... pardon?'

'Wie is daar, verdomme?' valt Francesca uit. 'Is daar iemand?'

'Ik ben het, Emma. Connors ex.'

Er springt een rij lampen aan en ik zie een roodharig meisje dat me strijdlustig aankijkt, met haar hand op de lichtschakelaar.

'Wat spook jij hier uit? Ben je ons aan het beglúren?'

'Nee!' zeg ik. 'Hoor eens, het spijt me. Ik wilde niet... Ik hoorde per ongeluk...' Ik slik. 'Weet je, Connor wil het je niet moeilijk maken. Hij wil alleen dat je eerlijk bent. Hij wil weten wat jij prettig vindt.' Ik zet mijn meest begrijpende, moederlijke gezicht op. 'Francesca... zeg tegen hem wat je wilt.'

Francesca staart me ongelovig aan en kijkt dan naar Connor.

'Ik wil dat zij opdondert.' Ze wijst naar mij.

'O,' zeg ik bedremmeld. 'Eh, oké. Sorry.'

'En doe het licht uit als je weggaat,' voegt Francesca eraan toe terwijl ze Connor door het gangpad naar het eind van de zaal leidt.

Gaan ze het echt dóén?

Oké, dat wil ik niet afwachten.

Ik pak gehaast mijn tas en hol tussen de stoelen door naar de uitgang. Ik werk me door de klapdeuren de foyer in, doe in het voorbijgaan het licht uit en stap de binnenhof op. Ik doe de deur achter me dicht en kijk op.

En dan verstar ik.

Ik geloof mijn ogen niet. Het is Jack.

Het is Jack, en hij komt met grote passen over de binnenhof naar me toe, met een vastberaden gezicht. Ik heb geen tijd om te denken, of me voor te bereiden.

Mijn hart gaat als een bezetene tekeer. Ik wil iets zeggen, schreeuwen of... iets dóén, maar ik kan het niet.

Hij bereikt me knarsend over het grind, pakt me bij de schoudera en kijkt me lang en indringend aan.

'Ik ben bang in het donker.'

'W-wat?' hikkel ik.

'Ik ben bang in het donker. Altijd al geweest. Ik heb een honkbalknuppel onder het bed liggen voor je weet maar nooit.'

Ik kijk hem perplex aan.

'Jack...'

'Ik heb nooit van kaviaar gehouden.' Hij zoekt naar woorden. 'Ik... ik schaam me voor mijn Franse accent.'

'Jack, waar ben je...'

'Dat litteken op mijn pols heb ik op mijn veertiende opgelopen, toen ik een flesje bier openmaakte. Toen ik nog klein was, plakte ik kauwgom onder de eettafel van mijn tante Francine. Ik ben ontmaagd door Lisa Greenwood, in de schuur van haar oom, en daarna heb ik haar gevraagd of ik haar beha mocht houden om aan mijn vrienden te laten zien.'

Ik proest tegen wil en dank van het lachen, maar Jack gaat gewoon door, me strak aankijkend.

'De dassen die mijn moeder me met Kerstmis geeft, draag ik niet. Ik heb altijd een centimeter of vijf langer willen zijn dan ik ben. Ik... ik weet niet wat transferentie betekent. Ik heb een terugkerende droom waarin ik Superman ben en uit de lucht val. Soms, wanneer ik bij een bestuursvergadering zit, kijk ik om me heen en denk: wie zijn die lui in godsnaam?'

Hij haalt adem en kijkt me aan. Ik heb zijn ogen nog nooit zo donker gezien.

'Ik heb een meisje in een vliegtuig leren kennen. En... daardoor is mijn hele leven veranderd.'

Er welt iets heets in me op. Mijn keel is dichtgeknepen, mijn hele hoofd doet zeer. Ik doe mijn uiterste best om niet te huilen, maar mijn mondhoeken gaan vanzelf naar beneden.

'Jack...' – ik slik wanhopig – '... ik heb niet... Ik heb echt niet...'

'Weet ik,' onderbreekt hij me met een knikje. 'Ik weet het.'

'Ik zou nooit...'

'Ik weet dat je dat nooit zou doen,' zegt hij teder. 'Dat weet ik toch?'

En nu kan ik er niets meer aan doen. De tranen stromen uit mijn ogen, zuiver van opluchting. Hij weet het. Het is goed.

'Dus...' Ik veeg mijn gezicht droog en probeer me te verman-

nen. 'Betekent dit... betekent dit dat we...' Ik kan de woorden niet over mijn lippen krijgen.

De stilte is lang en ondraaglijk.

Als hij nee zegt, sta ik niet voor mezelf in.

'Nou, misschien wil je je besluit nog even uitstellen,' zegt Jack uiteindelijk met een uitgestreken gezicht, 'want ik heb je nog veel meer te vertellen. En het is niet allemaal even fraai.'

Ik lach beverig.

'Je hoeft me helemaal niets te vertellen.'

'O, jawel,' zegt Jack gedecideerd. 'Ik vind van wel. Zullen we een stukje lopen?' Hij wijst naar de binnenhof. 'Want dit zou wel even kunnen gaan duren.'

'Goed,' zeg ik met een stem die nog steeds een beetje wankel klinkt. Jack reikt me zijn arm, en na een korte aarzeling neem ik hem aan.

'Goed... waar was ik gebleven?' zegt hij als we het plein op lopen. 'O, ja. Goed. Dit mag je dus écht aan niemand vertellen.' Hij buigt zich naar me over en zegt zacht: 'Ik vind Panther Cola eigenlijk niet zo lekker. Geef mij maar Pepsi.'

'Nee!' zeg ik ontzet.

'Soms ga ik zelfs zo ver dat ik Pepsi in een Panther-blikje overgiet...'

'Nee!' Ik proest van het lachen.

'Echt waar. Ik had al gezegd dat het niet zo fraai was...'

We beginnen langzaam langs de rand van het donkere, verlaten binnenplein te wandelen. De enige geluiden zijn het knarsen van het grind onder onze voeten, de bries in de bomen en Jacks droge stem. Die me alles vertelt.

27

Het is ongelooflijk, zo anders als ik tegenwoordig ben. Het lijkt wel alsof ik een metamorfose heb ondergaan. Ik ben een nieuwe Emma. Veel openhartiger dan vroeger. Veel eerlijker. Want wat ik echt heb geleerd, is dit: als je niet eerlijk kunt zijn tegen je vrienden, collega's en dierbaren, waar gaat het leven dan nog om?

De enige geheimen die ik nu nog heb, zijn die kleine, essentiële. En die heb ik nauwelijks. Ik zou ze misschien op de vingers van één hand kunnen tellen. Ik bedoel, even voor de vuist weg:

1. Ik weet echt niet wat ik van mams nieuwe highlights vind.
2. Ik heb nog nooit zoiets walgelijks geproefd als die taart in Griekse stijl die Lissy voor mijn verjaardag had gebakken.
3. Ik heb Jemima's Ralph Lauren-bikini geleend voor mijn vakantie met pap en mam en een van de bandjes laten knappen.
4. Toen ik laatst in mijn auto reed, had ik bijna gezegd: 'Hoe heet die grote rivier die om heel Londen heen loopt?' Ik besefte net op tijd dat het de M25 was.
5. Ik heb vorige week echt bizar over Lissy en Sven gedroomd.
6. Ik ben stiekem begonnen Artemis' parapluplant krachtvoer te geven.
7. Ik weet zéker dat Sammy de goudvis er weer anders uitziet. Waar komt die extra vin vandaan?
8. Ik weet dat ik moet ophouden mijn 'Emma Corrigan, marketingfunctionaris'-kaartje aan volslagen vreemden uit te delen, maar ik kan er gewoon niets aan doen.
9. Ik weet niet wat geavanceerde pro-ceramiden zijn (ik weet niet eens wat niet-geavanceerde pro-ceramiden zijn).

10. Gisteravond laat, toen Jack zei: 'Waar denk je aan?' en ik zei: 'O, niks...' was dat niet helemaal waar. Eigenlijk was ik namen voor al onze kinderen aan het bedenken.

Maar weet je, het is volkomen normaal om een enkel geheimpje voor je vriend te hebben.

Dat weet iedereen.